

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

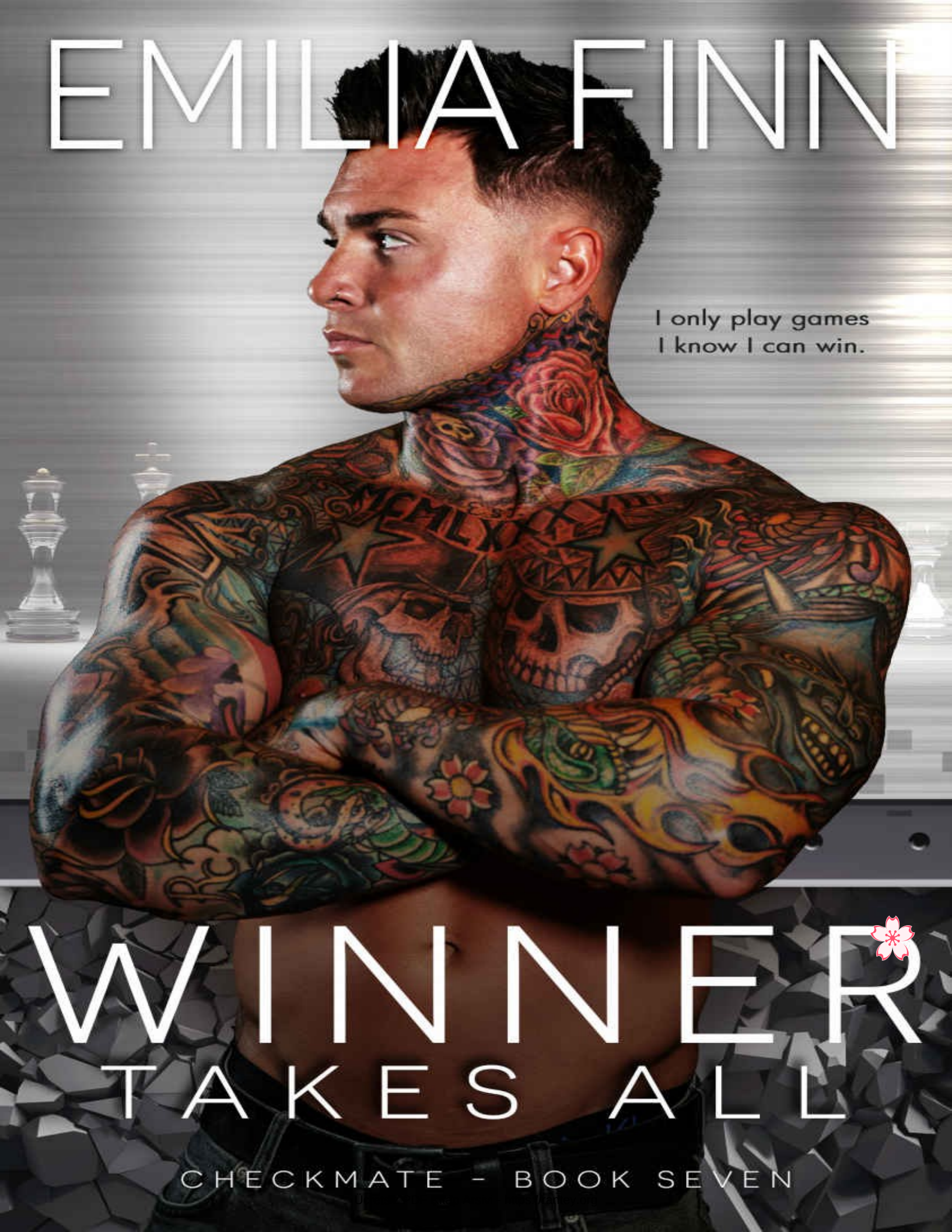
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMILIA FINN

I only play games
I know I can win.

WINNER TAKES ALL

CHECKMATE - BOOK SEVEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KAZANAN HER ŞEYİ ALIR

ŞAH MAT, #7

EMİLİA FİNN

KAZANAN HER ŞEYİ ALIR

Yazar: Emilia Finn

Telif hakkı © 2019. Emilia Finn

Yayınevi: Beelieve Publishing, Pty Ltd. Kapak

Tasarımı: Amy Queue

Düzenleme: Bird's Eye Books

Kapak modeli: Alex Turner

Kapak fotoğrafçısı: Golden Czermak/FuriousFotog

ISBN: 978 170 851 9209

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı satın almadan okuyorsanız veya kitap sadece sizin kullanımınız için satın alınmamışsa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın.

Metnin bazı bölümlerini alıntılar için izin almak üzere lütfen yazara şu adresten ulaşın

info@emiliafinn.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar Emilia Finn'in hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

Yaşayan veya ölmüş kişiler, gerçek olaylar, yerler veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

www.emiliafinn.com

İletişimde kalmanın en iyi yolu Emilia'nın haber bültenine abone olmaktır:

<https://bit.ly/2YB5Gmw>

Ondan düzenli olarak haber almıyorsanız, lütfen gereksiz/spam klasörünüzü kontrol edin ve e-postalarını güvenli/spam değil olarak ayarlayın, böylece yeni kitapları, harika ödüller kazanma fırsatlarını veya bölgenizde olası etkinlikleri kaçırmazsınız.

Kindle okuyucuları: Yeni yayınlar [çıktığında](#) bildirim almak için Emilia'yı [Amazon](#)'da takip edin.

Bookbub okuyucuları: Yeni yayınlar çıktığında bildirim almak için Emilia'yı **Bookbub**'da takip edin.

İÇİNDEKİLER

[Emilia Finn'in diğer kitapları](#)

[Bağlantı kurmak mı istiyorsunuz?](#)

KAZANAN HER ŞEYİ ALIR

1. [Spence](#)
2. [Abigail](#)
3. [Spence](#)
4. [Abigail](#)
5. [Spence](#)
6. [Abigail](#)
7. [Spence](#)
8. [Abigail](#)
9. [Spence](#)
10. [Abigail](#)
11. [Abigail](#)
12. [Spence](#)
13. [Abigail](#)
14. [Spence](#)
15. [Abigail](#)
16. [Spence](#)
17. [Abigail](#)
18. [Spence](#)
19. [Abigail](#)
20. [Spence](#)
21. [Spence](#)
22. [Spence](#)
23. [Abigail](#)
24. [Spence](#)
25. [Abigail](#)

26. [Spence](#)

27. [Abigail](#)

28. [Epilog](#)

29. [Sah mat](#)

[Yazarın Notu](#)

[Teşekkürler Emilia](#)

[Finn'in Diğer](#)

[Eserleri](#)

[Bağlantı kurmak mı istiyorsunuz?](#)

Kızlar için

EMİLİA FİNN'İN DİĞER ESERLERİ

(okuma sırasına göre)

Rollin On Serisi

Evini Bulmak

Zaferi Bulmak

Sonsuza Kadar

Bulmak Huzuru

Bulmak

Kurtuluş Bulmak

Umut Bulmak

Hayatta Kalanlar Serisi

Senin Sayende

Hayatta Kalmak

Sensiz Sen Olmadan

Seni Yeniden

Yazmak Her Zaman

Sen

Bana Bir Şans Ver

Şah Mat Serisi Piskoposun

Oyunundaki Piyonlar Güneş

Batana Kadar

Rok Atmak Kalenin

Oyunu Kalıcı

Oynamak Kralın

Yükselişi

Şövalyeyi Feda Et

Kazanan Her Şeyi

Alır

Rollin On Novellaları

(Rollin On Serisini bitirmeden okumayın) [Yeniden Başla –](#)

[Kısa Hikaye](#) .

[Yıldızlarda Yazılı – Kısa Hikaye Tam](#)

[Döngü – Kısa Hikaye](#) .

[Savaşmaya Değer – Bobby & Kit Novella](#)

BAĞLANMAK İSTİYOR MUSUNUZ?

Web sitesi: www.emiliafinn.com

Facebook: <https://www.facebook.com/EmiliaBFinn/> Haber

bülteni: <https://bit.ly/2YB5Gmw>

E-posta: emilia@emiliafinn.com

Ekip: <https://www.facebook.com/groups/therollincrew/>

ÜCRETSİZ bir kitap alabileceğinizi biliyor muydunuz? Bry ve Nelly'nin hikayesi için buraya tıklayın:

BookHip.com/DPMMQM

KAZANAN HER ŞEYİ ALIR

ŞAH MAT, #7

EMILIA FINN

SPENCE

Bazı erkekler hayatlarını özgürlük ve zafer peşinde mutlu bir şekilde geçirirler. Kardeşleri için. Takımı için. Ülkeleri için. Sevdiklerini korurlar, gerekirse canlarını verirler ya da hak edenlerden intikam almak için pense kullanırlar. Kendisinden daha genç, daha küçük ve daha yeni olanları eğitir, böylece onlar da güçlü ve akıllı olabilirler ve emirleri sorgusuz sualsiz yerine getirir, çünkü bu emirleri verenler onun güvendiği çevresinin bir parçasıdır.

Bu çevre küçüktür ve sadece kan bağı olanlardan oluşur.

Onun yemek masasına oturan herkes onunla birlikte savaşa gitmiştir, bu yüzden istisnasız olarak güvenilirler. Ya da onun savaş arkadaşlarından birinin sevdiği kişilerdir, bu yüzden onlar da istisnasız olarak güvenilirdir.

Bu çevre için şüphe, tereddüt, merak yoktur, çünkü kan bağı kan bağıdır ve kardeşin yüzünde bir gülümsemeyle bir tecavüzcünün testislerini vücudundan koparıyorsa, onun masanda olmasını istediğin kişi olduğunu bilirsin.

Kardeşlerim aşkı buldular; huzurlarını, insanlıklarını buldular. Onlar için mutluluğun kutsal kasesini buldular. Ama ben... Ben daha iyisini buldum. Yukarıda sayılanların hepsiyim, ama her gece yatağıma yeni birini alıyorum ve ertesi sabah taksi onları alıp evimden götürdükten sonra hiçbir garip durum yaşamıyorum.

Ben de kutsal kâsemi buldum ve tadı çok tatlı.

"SHOOTER ONE, KONTROL EDİYORUM."

Önümde uzanan devasa açıklığa göz gezdiriyorum, projektör ışıklarının ulaşamadığı derin gölgelerin ötesine bakıyorum ve baştan aşağı kamuflajla kaplı, yüksek güçlü bir tüfek tutan hedefimi görüyorum. Ben parmağımı tetiğe doğru uzatıp adımlarını sayarken, o siper almak için koşuyor.

Üç... iki... Ateş edeceğim ve...

Bir saniye tereddüt ediyorum, onun siperin arkasına kaçması için yeterli bir süre.

"Siktir. Onu yakalamıştım."

"Ama onu kaçırdın." Kane Bishop'un keskin sesi kulaklığımdan çıkıyor. "Ne halt ediyorsun dostum? Bizimle misin, yoksa sikini mi çekiyorsun? Soph senden daha iyi iş çıkarır."

"Sizi duyabiliyorum, küçük sürtükler." Sophia Solomon'un melek gibi sesi, sözleriyle tam bir tezat oluşturun.

O bizim sevimli küçük balerinimiz, ama aynı zamanda silah arkadaşım ve işimiz olduğunda vahşi biri. Acımasız, kindar, dahi ve aynı zamanda seksi. Her gün onunla yatakta eğlenmek isterdim, ipler ve göz bağları dahil, ama o Jay ile birlikte ve ben bunu denersen Jay beni öldürür.

"Sizin kendi hedefiniz var," diye hatırlatıyor bize. "Ben burada kendiminkiyle meşgulüm, beni etkileyecek bir şeyiniz yoksa beni işinize karıştırmayın."

"Seni seviyorum, Şeker Badem." Jay Bishop'ın gülen sesi, bu operasyondaki tüm erkekleri rahatsız ediyor, çünkü işini asla ciddiye almıyor. "Senin çalışmanı dinlemek beni tahrik ediyor."

"Kapa çenen!" Kane o kadar yüksek sesle bağırır ki, kulaklarım çınlar. "Odaklanabilir miyiz? İşinizi yapın ve siklerinize dokunmayı bırakın."

"Sakin ol, Bish."

Bu, geyik avına benziyor, erkek geyik ağaçların arasında koşarken hayatta kalmayı umuyor. Benzer şekilde, hedefim saklandığı yerden fırlayıp bir sonrakine yöneliyor. Nefesimi yavaşlatıp boynundaki künyeye odaklanıyorum.

Adımlarını sayarak fırsatımı beklerim, sonra tetiği çekerim. Geniş göğsünün ortasına isabet ettiğimde başımı sallarım. Bu benim için eskisi gibi

benim için eskisi gibi adrenalini dolu bir spor değil. Sadece... nefes al, nişan al, ateş et, devam et.

"Hedef vuruldu ve ben henüz silahıma dokunmadım bile."

"Aferin, nişancı." Kane, vücudunun altındaki dallar çıtırdıyacak şekilde hareket eder. "Üç tane daha var. Sonra eve gidebiliriz."

"Gerçekten sakinleşmelisin," diye mırıldanır Soph. "Jess güvende. Onu dürbünümle görüyorum."

"Onu nişan alıp durma!" diye bağırır. "Senin neyin var lan?"

"Onu vurmayacağım, manyak. Sadece kontrol ediyordum."

"Hamile nişanlımın doğum sancıları başladı ve sen ona silah doğrultmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Nişancı bir!" Eric'in bağırması beynime daha fazla acı veriyor.

"Odaklan!"

Ve nişanını Sophia'dan çek. O bizden biri." "O kaltak bana nişan mı alıyor?"

Soph Jess'e, Kane Soph'a, Jay de Kane'e nişan aldığı için ekibimiz dağılıyor.

"Gel bana, orospu çocuğu. Gözlerinin arasına bir kurşun sıkıp bu işi bitireceğim."

Sözde takım arkadaşlarım aptallıklar üzerinde tartışırken, ikinci hedefim onların dikkatinin dağılmasını fırsat bilip açık alanda koşarak yaralı askerini yakalar ve onu devasa bir saman balyası yığınının arkasına sürükler. Dürbünümden onun 95 kiloluk vücudunu takip eder, silahımın kenarına parmağımı geçirir ve onun ikinci kez hata yapmasını beklerim.

"Ben hallederim. Üç saniye içinde." Beynim veya düşünme şeklim hakkında ne düşündüğümü bilmiyorum, ama silah tuttuğumda sanki geleceği önceden görebiliyorum. Hedefimin kararlarını sadece iki saniye önceden görebiliyorum. "İki saniye sonra dışarı çıkacak." Parmağımı tetiğin üzerine kaydırıyorum. "Bir." Ateş ediyorum ve dışarı çıkıp kaçmaya çalıştığında sırtında kırmızı bir patlama oluyor. "Hedef vuruldu."

"Vurdun..." Jay'in sevinci, üçüncü hedefimiz aklını kaçırap aptal gibi dışarı çıktığında sona erer. Jay cümlesini keser, nişan alır ve hedefini düşürmek için hassas bir şekilde ateş eder, kırmızı renk kaskından dışarı akar. "Vurdun lan. Gördün mü Kane?"

"Gördüm. İyi atıştı. Sonuncusu."

"Benim." Eric, açıklığın benim karşıt tarafında oturuyor. Tepede karnı üstüne yatıyor, keskin nişancı tüfeğini polis şefi Alex Turner'ın arkasına saklandığı saman balyalarına doğrultuyor. Askerleri öldü, ordusu yenildi. Ayakta kalan son adam o ve bu gece hayatta kalamayacak. "Şefi ben halletmek istiyorum."

"Hayır, ben yapmak istiyorum." Soluma doğru bir metre sürünerek daha iyi bir açı elde ettim. "Bu günü bekliyordum."

"O benim," Kane yavaşça konuşur. "Beni sınamak istiyor, Jessie ile evlenip evlenmeyeceğimiz konusunda söz hakkı olduğunu düşünüyor... O benim. Bu doğrudan bir emir."

Jay kulaklığımdan homurdanıyor, çünkü bunu çok istiyordu. Arabasından her uzaklaştığında, aslında herhangi bir kuralı çiğnememiş olsa bile, ön camında park ihlali cezaları bulmaya devam ediyor.

Alex Turner'ın bileği mastürbasyon yapmaktan değil, sırf yapabildiği için saçma sapan cezalar yazmaktan ağrıyor.

"Oz'u yakaladın," diye mırıldanır Kane. "O orospu çocuğunu yakaladın, sızlanmayı kes."

"Ama ben şefi istiyordum," diye sızlanıyor. "Aynı odada olduğumuz her seferinde bana bir suçluymuşum gibi bakıyor."

"Jay, sen bir suçlusun," diye bağırır Soph. "İkiniz de öylesiniz. Sizler kötü insanlarsınız ve seçim şansım olsaydı, kız kardeşimle evlenmenize izin vermezdim."

"*Onun* seçme şansı yok. Dügün iki hafta sonra ve bunu engellerse başım belaya girer."

"Düşman! Saat 6 yönünde düşman var."

"Ne oluyor lan...?" Kane mırıldanır ve sonra, "Ne oluyor lan!"

Dokuz aylık ikizlere hamile olan ve topallayarak yürüyen Jess, terli pantolon ve kocasının gömleği ile hay balyalarının arasına gizlice girince, Kane ayağa fırlar. Saçları yüksek bir topuz yapılmıştır, gece geç saatlerdeki soğuk havada nefesi beyaz bulutlar halinde dışarı çıkar. Alex onun geldiğini bilmiyor, ama Jess de pek sessiz sayılmaz. Alex, yüksekteki silahlara o kadar odaklanmış ki, siperin arkasında çömelirken kendi kız kardeşinin arkasına gizlice yaklaştığını fark etmez.

"Jessica!" Kane silahını düşürür ve gözlüklerini çıkarır. "Jessica Lenaghan! Yapma bunu."

"Onun kimliğini ifşa etmenin iyi bir yolu, Bishop." Gözlerimi devirip, yüzümde aptalca bir gülümsemeyle bu öğle vakti dramının gelişmesini izliyorum.

Ben sert bir orman bekçisiyim, yıllarca uyumamı zorlaştıran çok fazla şey yaptıktan sonra ayrılan bir askerim, ama kardeşlerim bu kızları aramıza aldığından beri kendimi giderek daha fazla gülümserken buluyorum. Fırsat olsaydı, herhangi birini yatağıma götürürdüm, çünkü kardeşlerim sıradanlıkla yetinmezler. Olağanüstü olanı elde ettiler – zeka ve güzellik – bu da beni çok tahrik ediyor.

Ama bunları yüksek sesle söylemiyorum. Bir kardeşin aşmaması gereken sınırlar vardır ve küçük Jessie'yi yatağımda hayal etmek, Kane Bishop'un dokuz milimetrelik silahını şakağıma dayayıp veda etmemle sonuçlanacaktır.

Ve bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamam.

Bu yüzden ona bir kız kardeş gibi davranıyorum – Daisy Dukes giydiğini görmekten hoşlandığım bir kız kardeş – ve hedeflerimin düşüncelerini okuyabildiğim gibi kimsenin benim düşüncelerimi okuyamadığı için evrene şükrediyorum.

"Beni duyuyor musun, Jessie?" diye soruyorum ona.

"Duydum." O da bizim gibi kulaklık takıyor ve üst kısmı ağır olduğu ve her an devrilme ihtimali olmasına rağmen, karanlıkta Alex'e doğru kaymaya devam ediyor. "Beni yönlendir."

"Şimdi sola dön."

"Onu yönlendirme!" Kane bağırır. "Jessica. Saklanma yerine geri dön. Ya yanlış bir atış yaparsan? Bu şeyler acıtıyor!"

"O zaman bana ateş etme, aptal. Nereye, Spence?"

"Sonunda çık, silahını kaldır. Sağında, üç metre ileride olacak. Sana dönük değil, bu yüzden onu vurmak için bir şansın olacak. Ama yavaş davranma..." Bir an duruyorum. "Ve yüzüstü düşme."

"Aww, Spencer onu seviyor," Jay şarkı söyler gibi alaycı bir sesle.

"Bana

bana düşmememi söylemedi."

"Çünkü boynunu kırsan da umurumda değil," diye cevap veriyorum. "Üç... iki..." Onun çıkmasını bekliyorum, sonuna yaklaşmasını bekliyorum. "Bir... Ateş, Jessie."

Tünelin sonunda savaş çılgılığı atarak ortaya çıkar ve sol eliyle karnının yanını ovuşturur. Alex en iyi arkadaşının yanına çömelir

, ama Jess'in aptalca kükremesi üzerine gözleri yukarı fırlar, sonra silahını doğrultup doldurur ve döner.

"Ateş etme, Turner!" Kane, *asla* yapmaması gerektiği halde eğitildiği şekilde setin kenarından aşağı koşar. Banshee bağıırıyor, kollarını sallıyor, tam bir deli, dikkat çekmeye çalışıyor. Alex'in gözleri önce hain kız kardeşine takılır, sonra Jess ateş ederken Kane'e döner.

Kırmızı boya Alex'in göğsüne sıçrar. Bir atış, iki, üç, şeytani bir kahkaha atarak onu katleder ve Alex inleyerek yere düştüğünde dizlerini sıkıca sıkar.

"Kazandım!" Jess kollarını havaya kaldırır ve beni biraz daha eğilmeye zorlar. Elinde sadece bir paintball silahı vardır, ama havada herhangi bir silah sallamak beni korkutur, bu yüzden çömelir ve Kane kızını yakalayıp silahını elinden alırken, kızın "Oyunu ben kazandım!" diye bağırmasını izlerim.

"Aptallık ödülünü kazandın," diye bağıırır Kane. Sesi altımızdaki boşlukta yankılanır, sonra tekrar kulağımda. "Buraya geldiğine inanamıyorum! Tanrım. Bahçeye bir bebek düşürürsen ne yapacaksın? Onu samana yatırıp Noel şarkısı mı söyleyeceksin?"

Kafamı sallayıp ayağa kalkarken kulaklığımı çıkarıyorum.

Oyun bitti. Haftalardır planladığımız silahlı çatışma sona erdi ve hiçbirimiz istediğimiz gibi şefi vuramadık. Jessie bunu bizden çaldı ve görünüşe göre heyecandan altını ıslatmak üzere.

"Güzel atışlar." Jay homurdanarak ayağa kalkar ve yüzüne sürdüğü yeşil ve siyah boyanın arkasından inci gibi beyaz dişleri görünür şekilde sırtar. Silahını yanına sarkıtarak, yanından geçerken omzuma vurur, sonra benimle aynı hızda yürümeye başlar ve atış poligonumun arkasındaki küçük tepeden aşağı ineriz.

Burası eskiden bir çiftlikti – hayvanlar için değil, meyve için bir çiftlik – bu yüzden arazinin çoğu ekim için düzleştirilmişti, ama en arkadaki mülk, arka kapımdan yürüyerek beş dakika kadar uzaklıkta olan yer, doğal tepeler ve kamyonlarla getirilen fazla topraktan yaptığımız tepelerle doluydu.

Bunu gerçek mermi yerine paintball için ilk kez kullanıyoruz, ama şef gerçek mermi kullanamayacağımızı söyledi ve

o kanun olduğu için başka seçeneğimiz yoktu. "Sence düğüne yetişebilecek mi?"

Jay, Soph sağımızdaki çalıllıklardan çıkıp merkezdeki adamlara doğru yürürken bize katıldığında gülümser. "Hayır, başaramayacak. Şuna bak!" Soph'un elini tutar ve diğer elini Kane'e tokat atan Jess'e doğru uzatır. "Taç giyiyor ve tamamen mantıksız davranıyor. Az önce kendi kardeşini öldürdü. Ama önemli değil, çünkü internete girip kendime evlilik cüzdanı aldım."

Ona dönüp kaşlarımı çattım. "Ne? Sen ve Soph için mi?"

"Hayır, bizim evlenmemiz için bir lisans değil. *Onları* evlendirebilmem için bir lisans." İki hafta sonra evleneceklerine yemin eden çiftten on metre uzakta durur ve sırtarak şöyle der: "Ben 'gelininizi öpebilirsiniz' diyen adam olabilirim. Onların evlilik cüzdanını imzalayan kişi olabilirim. Hayatımızın geri kalanında, onları evlendiren adam ben olacağım. Onlar da bunu çerçeveletip duvarlarına asacaklar."

"Ama onların kendi adamları var," diye itiraz ettim. "Jess kiliseyle her şeyi ayarlamış bile."

Balerin kız arkadaşını kolunun altına alır ve kafasının üstüne gürültülü bir öpücük kondurur. "Göreceğiz. Benim dediğim, o bebekler düğün çanları çalınmadan önce doğacak. O zaman Harley'imle gelip günü kurtaracağım."

"Harley'in mi?" Soph başını sallar. "Senin motosikletin yok ve kesinlikle bir tane almana izin vermeyeceğim. Zaten kafan çok yumuşak."

"Yani bir at almamı mı tercih edersin?" O başını sallayınca, adam ellerini havaya kaldırır. "Bacaklarımın arasında at gücü yoksa nasıl bineceğim?"

"Scooter alabilirsin," diye gülümseyerek önerdi. "Paten? Kaykay? Biraz sağduyu?"

"Sen beni hep aşağı çekiyorsun, Şeker Badem. Hiç oynamama izin vermiyorsun."

"Ohhhh..." Jess'in tıslaması tüm erkeklerin dikkatini çeker.

Onu, erkeklerin sahada bir IED'yi izledikleri gibi izliyoruz. Yavaş hareketler, geniş gözler, çarpan kalpler, karnını tutmasını izliyoruz, ve yüzünü sıkı sıkıyor. Hepimiz endişeliyiz onun

inatçılığı... Jay hariç. Kaşları, büyük maça çağrılmaya hazırmış gibi zıplıyor.

"Ah." Uzun bir nefes verip karnının yan tarafını ovuşturuyor. "Bu çok acıtıyor, çocuklar."

"Hastaneye gitme zamanı." Kane omuzlarından tutup onu benim ofisime, aynı zamanda evime ve atış poligonumun ana girişine doğru çevirir. "Hadi gidip bu işi halledelim."

"Hayır!" Ellerin iitti. "Onların gelme zamanı değil. Sadece orada yuvarlanıyorlar. Bazen kaburgalarım engel oluyor."

"Sarışın! İkizlere hamile ve doğum zamanın geldi. Ben lanet olası bir Oompa Loompa değilim, yani bebekler küçük olmayacak. Haftalar önce alarmin çaldı. O küçük veletleri dışarı çıkarma zamanı geldi."

"Zamanı değil." Bize doğru yürür ve grubumuzun ayrılmasını bekler, böylece aramızdan geçebilir. "İki hafta sonra evleniyorum. Sonra da cuma günü bir kitap çıkacak. O bok için yıllardır bekliyorum. Bebekleri *sonra* doğurabiliriz."

"Yani, daha erken evlenmek istersen..." Jay, kardeşi ve müstakbel yengesi peşinden koşarak Soph'u sürükler. "Ben yapabilirim. Hatta hemen şimdi bile yapabilirim. Spot ışıkları güzel görünüyor, değil mi? Yıldızlar da parlıyor. Turner burada, yüzündeki pisliği yıkayıp sana eşlik edebilir."

Jess şaşırtıcı bir hızla geri döner ve hırsla, "Bizi evlendirmeyeceksin, Jay Bishop! Hayatımın geri kalanını, insanlara bizi evlendirdiğini anlatmanı dinleyerek geçirmek istemiyorum." der.

"Ama ben çevrimiçi testi yaptım!" O uzaklaşınca, koşarak ona yetişir. "Jessica. Testi yaptım! Neredeyse mükemmel bir puan aldım."

"Doğru." Soph başını sallar. "Ve onun alamadığı kısımları ben onun için düzelttim.

Devletin bildiği kadarıyla, o tamamen nitelikli." "Hayır!

Bu saçmalığı teşvik etme, Sophia." "Spencer."

Alex Turner'ın sert sesi beni kendime getiriyor ve gülümsemeyle duruyorum. Kasabanın polis şefi benden daha kısa boylu, ama çoğu insan öyledir zaten. On sekiz yaşında liseden yeni mezun olduğumda, ABD Ordusu'na katıldıktan kısa bir süre sonra boyum iki metreye ulaştı.

Her erkeğin gözlerime bakmak için başını kaldırması hoşuma gidiyor. Bu onlara kimin patron olduğunu gösteriyor ve çoğu kavgayı başlamadan önlüyor. Bir barda bir erkeğin bana yaklaşması nadir bir durum. Tabii ki hiç duyulmamış bir şey değil, yüzümde ve alnımda bulunan yara izleri bunun kanıtı, ama çoğu erkek ben ayağa kalkıp onlara yaklaştırmaya cesaret etmelerini söylediğimde geri çekiliyor.

Kadınlarını eve götürdüğümde bile. Bir erkeğe beni öldürmek için her türlü nedeni verdiğimde bile, çok azı bu teklifi kabul eder.

Turner'ın göğsü ve yüzü kırmızı lekelerle kaplı. Koyu renkli saçları kuruyan boyadan dolayı dağınık ve gözlükleri sanki gerçek bir kurşun geçmiş gibi parçalanmış. Mavi gözleri benimle kız kardeşi sayılabilecek kadının sırtı arasında gidip geliyor.

Jess aslında onun kız kardeşi değil. O, arkadaşının kız kardeşi. Ama onların ailesi benimki kadar sıkı fıkı, bu yüzden küçük Jessie'yi sadece bir yıldır tanıdıktan sonra ona karşı sorumluluk hissediyorsam, onu doğduğundan beri tanıyan polisin de aynı şekilde hissetmesi hiç de zor değil.

"Bir kıza yenildiğini bilmek nasıl bir duygu, Şef?"

Burnunu çekerek, geniş çenesini eliyle silerek boyayı bulaştırır. "Hile yaptı. Bu yarışmaya katılmaması gerekiyordu."

Kıkırdarak bahçedeki diğer insanları takip etmek için arka dönüyorum. Alex yanıma yaklaşırken, en iyi arkadaşı ve yardımcısı Jess'e yetişmek için aceleyle önümüze geçiyor.

"Savaşın özü aldatmaktır, değil mi? Beni savaş alanına koyarsan, ayakta kalan son kişi olmak için ne gerekiyorsa yaparım. Ahlakın, ahlaksızlığın canı cehenneme. Annemin bana öğrettiği terbiye, biri beni öldürmek istediğinde pek bir anlam ifade etmiyor."

"Ama biz savaşta değiliz Spence, oyun oynuyoruz. Jessie'nin ayakları güvenli bir yerde olmalı, elinde silahla mühimmat deposunda dolaşmamalı."

Gülüyorum. "Seni yakaladığı için çok kırgınsın. Kabul etsen iyi olur."

"Beni yakaladığı için nefret ediyorum. Hile yaptı!" Kalabalığı işaret ediyor.

binamın arka kapısından içeri girerken. "Onun güvende ve mutlu olması ya da lanet bir hastanede birkaç bebek doğurması gerekirdi, ama *hayır*. Şimdi karım saçlarıma boya bulaştığı için bana vuracak. Sonra bir kız tarafından etiketlendiğim için gülecek."

"Kadınlar delidir, Şef." Omzuna vurup kapı kapanmadan önce kapıyı yakaladım. "Evlenmek acemi hatasıdır. Benim hayatımı yaşa, kimse sana bir daha hiçbir şey için sızlanmayacak."

"Spencer!" Jess'in ikiz kardeşi Laine, elinde yarısı buruşmuş bir kağıtla odanın karşısına doğru koşar. Laine de bazen Daisy Dukes giyer. Ve bu geceki gibi hava çok soğuk olduğunda, vücudunu saran ve neredeyse her zaman bakarken yakalandığım dar kot pantolonlar giyer. "Yeni müşteri için güvenlik sistemini sipariş etmedin mi? Ne oluyor be? Sana lanet olası siparişi verdim."

"Kimse sana hiç sızlanmıyor mu?" Alex uzaklaşırken omzuma hafifçe vurur ve kıkırdar.

Sarışına dönüp önümde durmasını bekledim. "Bana emir mi verdin?" Tehlikeli bir şekilde kaşımı kaldırıp ona baktım. "Senin gibi sıska, küçük bir kavgacıdan emir alacağımı mı sanıyorsun? Sen benim kızım değilsin. Ve senin erkeğin beni korkutmuyor, yani..."

"Hayır! *Sana emir verdiğimi* kastetmedim. Lanet olası bir güvenlik sistemi sipariş ettiğimi kastettim. Notu masana bıraktım, ardından hatırlatmak için parlak sarı bir Post-it yapıştırdım. Neden o aptal şeyi satın almadın? Nadia önümüzdeki hafta sonuna kadar kurulmasını bekliyor."

Kağıdı narin ellerinden alıyorum ve onun otoriter tavırları canımı sıkıyormuş gibi davranıyorum ama içten içe kalbim sevinçle doluyor. Laine eskiden fare kadar sessizdi ve kendi gölgesinden bile korkardı. Şimdi bana emirler yağdırıyor ve silahımı gösterdiğimde hiç umursamıyor.

Onun zaten band-geek erkek arkadaşına aşık olması çok yazık, çünkü o ve Jessie tek yumurta ikizleri ve bunun beni meraklandırmadığını söyleyemem.

"Öyleyse..." Onun parlayan gözlerine bakıyorum. "Yarın sistemi sipariş edeceğim, ekspres kargo ile göndereceğim ve böylece herkes mutlu olacak."

"Ama ekspres kargo daha pahalı," diye karşılık veriyor. "Paralarımızı boşa harcıyorsun. Sinirimi bozmaya mı *çalışıyorsun*?"

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" Bir adım daha ileri giderek burnumuzun ucuna kadar yaklaştım.

Onun ateşi anında sönüyor ve sanırım gerginliğini yutuyor. Erkekler bu günlerde ona bu kadar yaklaşmıyor

. Şu anda bu odada olmayan hiçbir erkek, ve *onun* erkeği burada değil, bu da ona başka bir şüphe katıyor. Angelo arkasında olduğunda her şeyi yapabilir, ama onun yokluğu kendini şüpheye düşürüyor. Toplanıp kaçmak istiyor.

Kız kardeşi bizim konuşmamızı izliyor. Turner da öyle. Kane, Jay ve Eric de izliyor ve ihtiyacı olursa müdahale etmeye hazırlanıyor, ama Ang'in yokluğunda tüm bu gözlerin onu izlediğini bilmiyor.

"Bana emir verebileceğini mi sanıyorsun, küçük kız? Bugün biraz fazla cesur musun, yoksa kendini rezil etmeden önce oturmanın zamanı geldi mi sence?"

Gözleri kararır. Hatta biraz cam gibi olur, sanki ağlamak istiyormuş gibi. Dudaklarını yalar ve titreyerek uzun saçlarını kulağının arkasına atar.

Kontrolünü kaybedeceğinden endişeleniyorum, ama sonra yumruğunu göğsüme vurur ve beni bir adım geri iter.

"Lanet sistemi sipariş et, Spencer!"

Topuklarını döndürür ve uzaklaşır, ama bunu başı dik ve omuzları geniş bir şekilde yapar. Arka cebinden telefonu çıkarır ve ofisine döndüğünde gözleri benimkilerle karşılaşır. Ağlamıyor. Hatta gülümsüyor bile olabilir.

"Tanrım." Kane, kapı kapanır kapanmaz elini yüzüne sürer. Başını sallayarak bana doğru yürür. "Onu zorluyorsun, zorluyorsun, zorluyorsun, Spence. Onu hep zorluyorsun. Bu sefer çok ileri gittiğini düşündüm." Elini uzatır ve ben de elimi uzatınca, elimi eline vurarak beşlik çakar. "Bu sefer her şeyi mahvettiğini düşündüm."

"Hayır. O, bizim sandığımızdan daha güçlü bir kadın." Odanın yanındaki çelik masaya doğru yürüyüp, uyluk kılıfını çıkarıyorum. 9 mm CZ'mi elime alıp kılıfı masaya bıraktım. "Ağlamak için saklanmıyor, Bish. Ang'i arayacak, ona bana karşı çıktığını söyleyecek, sonra da adrenalin patlaması yaşadığı için kız gibi çılgılık atıp parmak uçlarında dans edecek. Bizim değerli sarışınımız artık o kadar da değerli değil."

"O şeyi bu gece sipariş etsen iyi olur," diyor Jess. Sesi gergin ve homurtuya yakın, ama Kane geri gelip telaşlanmaya başlayınca onu itiyor. "Yarın sana tekrar bağırmasına izin verme. Muhtemelen hayatta kalamazsın."

"Onun erkek arkadaşı nerede ki?" Jay alaycı bir şekilde sorar. "Şu anda çevrimiçi sınavlara girmese iyi olur."
"Bizi evlendirmeyeceksin!"

ABİGAİL

Dükkânımın ön kapısındaki zil, bir saniye sonra, iyi kesimli bir takım elbise giymiş yakışıklı bir adam içeri girmeden önce çınlar. O, GQ dergisinin kapak modeli gibi ve sadece varlığıyla bile beni daha dik durmaya zorluyor. Bir yabancıнын hayatınıza girip, durmak ya da nefes almak gibi basit şeyleri biraz farklı yapmanıza neden olması ne tuhaf. GQ otuz yaşlarında görünüyor, takım elbisesi koyu lacivert, ayakkabıları ise kahverengi. Saçları geriye taranmış ve ne kadar sert olduğunu görmek için tırnaklarımla dokunmak istiyorum.

"Merhaba." Müşteri hizmetleri gülümsememi takınıp, ön tezgahımdaki zambak aranjmanıyla oynuyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

GQ mağazamın ortasında durur ve başını kaldırır. *Dışleri güzeldir.* Garip bir nedenden dolayı, beynim onun güzel gülümsemesine odaklanır.

"Merhaba. Karım için bir şey arıyorum. Şey gibi bir şey..." Düşünmek için duraksıyor ve romantik kalbimin aptalca bir bayılma krizine girmesine zaman tanıyor. Karısına çiçek alan her erkek benim gözümde ayrı bir yere sahiptir. "Bilmiyorum... 'mesai sonrası sekreterimle çok fazla zaman geçirdiğim için özür dilerim' nasıl denir?"

"Oh." Ve baygınlığım bir anda uçup gider. "Sen... uh... tamam." Ellerimi önlüğümle silip düşünürüm. "Sanırım duruma bağlı. O saatlerde gerçekten çalışıyor muydun, yoksa gerçekten özür dilemen gereken bir şey mi var?"

Uzun bir süre durur ve en azından biraz utanmış gibi görünmek için nezaket gösterir. "İyi bir düzenlemeye ihtiyacım olacak. Ya da iyi bir avukata. Bana birini tavsiye edebilir misin?"

Onun aptal, korkunç, aldatıcı cesaretinden nefret ediyorum.

"Demek özür dilemek için çiçek istiyorsun. Tamam, bunu halledebiliriz." Tezgahın etrafından dolaşıp elimdeki en göz alıcı kırmızı gül buketini alıyorum. Fiyat etiketini görmeden önce avucumun içine alıp, onun önünde durup sahte bir gülümseme takınıyorum. "Güller. Kesinlikle. Eğer çok fazla yalvarmak zorunda kalacaksan, bunlar iyi bir başlangıç olacaktır." *Seni aldatıcı pislik.* "Perşembe günü yeni stok gelene kadar bu son aranjanımdır. Karın çok sevecek."

"Tamam, bu iş görür." Beni kasaya kadar takip eder ve cüzdanından elli dolar çıkarır.

"Aslında, özür dilerim." O onları alıp kaçmadan önce vazoyu kendime doğru çekerim. "Bunlar yüz doksan dokuz dolar. Dediğim gibi, önümüzdeki haftaya kadar elimde kalan son ürünler."

"İki yüz dolar mı?" diye itiraz eder. "Delirdin mi sen?"

"Ekstra üç dolar doksan dokuz sent karşılığında bir paket çiçek besini ekleyebilirim." *Gülümseme, gülümseme, gülümseme.* "Vazoya serpin, birkaç gün daha dayanırlar."

"İki yüz dolar. Bir hafta sonra ölecek bir şey için mi?" Bir dakika önce yakışıklı olan adamın, şimdi rahmetli büyükannemin düz suratlı pug köpeğinden bile çirkin olması komik. "Hayatımda yaptığım en pahalı seks."

Geri çekilip burnumu kıvırıyorum. "İğrenç."

Çiçekçi dükkanıma girip boşa harcanan paradan şikayet ettikten beş dakika sonra, kredi kartına göre Bay Smythe adlı pislik herif, ona güzel bir vazo ve "*refah ve parlaklık*" için "*Illuminate*" spreyini sattığım için üç yüz dolar eksik olarak dükkandan ayrıldı.

Bu ürün, ona özel bir şey olduğunu düşündürmek için paketlenmiş, ama aslında, onun gibi ziyaretçiler için dolar mağazasından aldığım sevimli küçük bir sprey şişesindeki musluk suyu.

Olumlu bir hayat yaşamayı seviyorum, bu yüzden "nefret" kelimesini kullanmaktan nefret ediyorum, ama onun gibi erkeklerden nefret ediyorum, nefret ediyorum, *nefret ediyorum.* Aldatmasına gerek yok. Yalan söylemesine gerek yok!

Nasıl oluyor da ona yalvarmak için yeterince önemli, ama sadık kalmak için yeterince önemli değil?

Nasıl olur da evlenmek için yeterince önemli, ama saygı duymak için yeterince önemli olmaz?

Aptal herif.

Bay Smythe beni kükremek istememe neden oluyor, bu yüzden kasadan iki yüz elli dolar alıp, orijinal bilet fiyatı olan elli doları bırakıp çekmeceyi kapatırken, ön kapıdan arka taraftaki serin odaya kadar uzanan hoparlörlerden çalan müziğin üzerinde yankılanan sesin tadını çıkarıyorum. Fazladan parayı masanın altındaki kavanoza atıyorum ve biraz tatmin oluyorum; bu benim iyilik kavanozum ve Bayan Smythe gibi kadınlar için.

Eğer kötü bir gün geçiren bekar bir kadın görürsem, ona bir fincan kahve ısmarlarım. Eğer dükkânımın önünden geçen ve sergilenen çiçekleri koklayan, sonra da üzgün bir ifadeyle uzaklaşan birini görürsem, ona bedava bir buket çiçek veririm ve karşılığında onun gülümsemesini kabul ederim. Az önce buradan geçen adam gibi erkekler bu kavanozu doldururlar ve bu da bir kadının gününü biraz daha aydınlatabildiğimde bana iki kat daha fazla mutluluk verir.

Umarım Bayan Smythe'ın yeni çiçekleri onu gülümsetir ve sonra avukat aramaya giderken yeni vazosuyla kocasının kafasına vurur.

Hoparlörlerimden gelen yumuşak melodiler, güzel bir şeye odaklanmama, derin bir nefes almama, somurtkanlığımı gülümsemeye çevirmeme ve sonra gözlerimi açıp yerel bir dövüş sanatları eğitmeni karısı için sipariş ettiği zambakları düzenlemeye devam etmeme yardımcı oluyor.

Aldatıcı olduğu için değil, onu gülümsetmeyi sevdiği için.

Öğleden sonram neredeyse hiç kesintiye uğramadan geçiyor. Ana gelir kaynağım, mağazaya gelen müşteriler ve ani satın alımlar değil, düğünler, yıldönümleri, balolar ve mezuniyet törenleri gibi etkinlikler. Küçük bir kasabada çiçekçi dükkânı satın almanın güzelliği, çoğu etkinliğin bana otomatik olarak verilmesi. Çok çalışmam ve kendimi makul derecede yetenekli görmem çok işime yarıyor, ama tek yaptığım bir demet otu bir araya getirip güzel bir fiyonkla sarmak olsa bile, dükkânı açık tutacak ve cebime maaş akıtacak kadar işim olur.

"Abigail?" Öğleden sonra saat üç civarında ön kapı tekrar açılır, ama bu kez somurtmak yerine yüzümde uzun bir gülümseme yayılır. O sesi tanıyorum. Hatta beton zeminde onun 45 numara botlarının çıkardığı sesi bile tanıyorum. Yaklaştıkça yaydığı tıraş losyonunun kokusunu da tanıyorum

ve çiçeklerimi kenara itip beni sıkıca kucakladığında, ben de ona karşılık veriyorum, çünkü o kucaklamayı da tanıyorum. "Nasılsın, evlat? Mesajlarıma cevap vermediğin için beni buraya kadar sürükledin."

"O kelimeyi söyleme. Ve özür dilerim." Nixon geri adım atıp beni baştan aşağı süzdüğünde parmak uçlarımdan aşağı inerim.

O endişeli ve biraz fazla koruyucu biridir. Ayrıca, hiç gerek yokken küfür eder. Ama neyse ki, pug suratlı aldatan müşterimden bin kat daha yakışıklı, kadınlara çok daha saygılı ve aldatıcı birinden daha uzak biridir. Nix, sevdiklerini incitmek gibi bir şey yapmaz. Bu konuda sinsî davranmak aklının ucundan bile geçmez.

"Telefonum çekmecemde duruyor." İç çekerek onu işaret ediyorum. "Sessiz modda. Öğleden sonraya kadar randevum yoktu ve onu çıkarmam için bir neden de yoktu, bu yüzden onu *çekmecem* kaldırdım. Bütün gün ışığının yanıp sönmesini izlemek başımı ağrıtıyor." Parmaklarımı şakağıma bastırıyorum. "Cidden, Nix. Teknoloji olmadan işimi yürütebilsem, yapardım. O şeyi çöpe atar ve bir daha arkama bile bakmazdım."

Başını eğerek gözlerimizin karşılaşmasını sağlar. "Kötü bir gün mü geçirdin, evlat? Sanki yüzümü parçalayacakmışsın gibi konuşuyorsun."

"Öyle değil!" Dönüp işime daha fazla yaklaşıyorum. "Kötü bir ruh halinde falan değilim. Ama telefonumu ve hile yapanları *gerçekten sevmiyorum*."

Kollarını kavuşturup çalışma alanıma yaslanarak sırtlıyor. "Hile yapanlar mı? Konuşmak istediğin bir şey mi var?"

"Hayır. Sadece aldatma için özür dilemek için buraya gelip çiçek alan kötü insanlar." Masadaki rulodan bir parça kurdele kesip, üzerinde çalıştığım buketin etrafına sarmaya başlıyorum. "Sanki elli dolarlık bir çiçek aranjmanı, pisliğin teki olmak için yeterli bir ödemeymiş gibi."

"Aşağılık herif mi? Aman Tanrım, Abigail, incilerimi tutuyorum! Benim önümde böyle küfürlü sözler kullanma."

"Kapa çeneni." Tekme atıp onun bacağına vuruyorum, ama gülümsemem devam ediyor. "Sadece öyle erkekleri sevmiyorum. Bu adam dergi mankeni gibi görünüyor, güzel bir gülümsemesi var, alyansı var ve ben başlıyorum..."

Gerçek aşkın anne ve babamın evliliğinin dışında da var olabileceğini düşünmek. Hayatım boyunca anne ve babamın tüm sevgiyi kendilerine saklayıp başkasına hiç bırakmadıklarını merak ettim. Hadi ama! Altı çocukları vardı ve hiçbirisi aşkı bulamadı. Her şeyi kendilerine sakladılar, Nix!

O bana hayran hayran bakarken, onu tekrar tekmelemek istiyorum.

İç çekiyorum. "Ama sonra bu adam gelip karısı için alışveriş yaptığını söyledi, ben de belki de paylaşılacak daha çok şey vardır diye düşündüm. Belki de bir yerlerde henüz keşfedilmemiş bir kaynak vardır ve geri kalanlarımız için hala umut vardır..."

"Kalbini mi kırdı?" Nix elini uzatıp omzuma koyuyor.

Artık benimle alay etmiyor. Romantizm hakkında ne hissettiğimi biliyor; dört yaşından beri düğün planları yapıyorum ve babamın belirlediği standartlara uygun bir beyaz atlı prens bulacağıma yemin ettim. Hayatım boyunca düğün buketim için çiçek aranjmanları yapıyorum. Kendi işimi kurduğumdan beri yüzlerce düğüne katıldım. Başkalarının aşk pastasından paylarını almalarına tanık oldum, ama bana kur yapan her erkek kurbağa çıktı.

Yirmi beş yaşındayım, ama yemin ederim, kendimi *Pride and Prejudice*'deki kırk yaşındaki bir bekar kadın gibi hissediyorum.

"Yani..." diye iç çekiyorum. "O benim kalbimi biraz kırdı. Ağlamıyorum falan ama onun çiçekleri için bilet fiyatının altı katını aldım ve telefon rehberinde onu arayıp, sevimli karısını görmek için uğramak istiyorum."

"Karışma." Omzumu sıkıştırdı, sonra geri çekildi. Benden sadece iki yaş büyük olmasına rağmen, yaşlı gibi ses çıkaran bir homurtuyla kendini kaldırıp masama oturdu. "Sen, her kadının erkeğinden intikam almasına yardım etmekle görevli aziz değilsin. Sadece kendi hayatına ve şu anda boğazladığın güzel çiçeklere konsantre olman gerekiyor."

Beyaz parmaklarımla sıkıştığım demete bakıp geri atlarım. "Ah, lanet olsun!" Ellerimi sanki teslim oluyormuşum gibi kaldırıyorum... ve özür dilerim. "Beni çok kızdırdı, Nix."

"Bu akşam yemeğe gelmek ister misin?" Ön kapının üzerindeki zil tekrar çalınca biraz daha eğildi. "Benim evimde, saat yedide, güzel bir şeyler yiyip film izleyebiliriz."

Düzenli müşterim memnun bir gülümsemeyle mağazama girdiğinde, onun uyluğuna hafifçe vuruyorum. Benim örnek almak istediğim türden bir adam bu. Vücudundaki devasa kasları ya da dövmeleleri değil. Kötü niyetli sırtışı ve neredeyse her zaman kanayan yumrukları da değil. Ama buraya her geldiğinde sergilediği centilmen tavırları, güzel karısından bahsederkenki hali ve bilet fiyatının iki katını, üç katını ödeyip, en iyisini seçmemi isteyerek bunu haklı çıkarmaya çalışması.

Bütün çiçeklerim muhteşemdir, ama Bobby Kincaid üzerinde leke veya kusur istemiyor. Sapında çizik veya solmuş gibi görünen hiçbir şey istemiyor. En iyinin en iyisini istiyor ve bir sonraki demeti alana kadar bütün hafta dayanmasını istiyor.

"Bay Kincaid. Siparişinizi şimdi hazırlıyorum."

Koyu renkli beyzbol şapkasını gözlerine kadar indirmiş, ellerini kot pantolonunun ceplerine gömmüş olarak sıranın başında duruyor. "Bütün zamanım var, Bayan Rosa. Kızım dörtlere kadar meşgul, bu yüzden gizlice girip çıkabilir ve bu zambakların başlangıçtan beri masamızda durduğunu varsayabilirim."

Gülümserim ve hızlı hareketlerle işimi bitiririm. Buketi sarar, kutuya koyarım ve gözlerimiz tekrar buluştuğunda, iki tane daha alıp ana buketin yanındaki kutuya koyarım. "Kızlarınız için."

"Kızlarımın nasıl davranılması gerektiğini bilmelerini sağlamalıyım." GQ dergisinin kapak modellerinden bile daha parlak, yakışıklı bir gülümsemeyle gülümsedi. Tezgahıma parayı bırakıp Nix'e sırtarak, Bobby Kincaid hediyelerini alıp ıslıkla uzaklaştı. "Haftaya görüşürüz."

O kapımdan içeri girdiğinde ve zil onun çıktığını duyurduğunda kalbimin hızla atmasından nefret ediyorum. Bay Kincaid'e aşık değilim. Evli erkeklere ilgi duymuyorum ya da onları sevdikleri kadınlardan uzaklaştırmayı ummuyorum. Ama onların aşkına aşığım. Onların arasındaki bağı kıskanıyorum.

"Annem ve babam o adamla paylaştılar."

Nix yanımda başını sallıyor. "Sen hastasın Abby. Cidden. Neden diğerleri gibi bir kız filmi izleyemiyorsun?"

Normal bekar kızlar? Neden hayatını başkaları için yaşamak *istiyorsun*?"

Kasa kapısını kapatıp ona kaşlarını çatarak döndüm. "Hayatımı başkası *için* yaşamak istemiyorum. Başka biriyle yaşamak istiyorum. Ama bu herhangi bir ahmak olamaz. O da böyle davranmalı." Kapıyı işaret ettim. "Seni sevdiği için her gün böyle gülümseyen bir erkek hayal edebiliyor musun?"

"Şey... hayır. Çünkü erkeklerden hoşlanmıyorum."

Koluna vurup onu tezgâhtan uzaklaştırdım. "Git buradan.

Bu taraf sadece personel için."

"Bu akşam yemeğe gel!" Onu ittiğimde gülüyor. Benden tam 100 kilo daha ağır ve 30 santim daha uzun, bu yüzden beni itmeme *izin veriyor*, ama yine de onu dükkânımın yarısını geçene kadar itiyorum, sonra ellerimi tutup beni durduruyor. Gözlerimin içine bakıp gülümseyerek, tıraş losyonunun kokusu ciğerlerimi dolduruyor. "Bu akşam yemeğe gel. Seni biraz daha görmek istiyorum. Yüzünü özledim."

Somurtuyormuş gibi yapıyorum. "Ne pişiriyorsun?"

"Taco mu?" Geniş bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Ya da Çin yemeği sipariş edebiliriz. Sen seç."

"Tacos." Çocuk gibi konuşuyorum ama yemekten bahsettiği anda beni çoktan kazanmıştı. "Ama yumuşak kabuklu olsun."

"Çok bakımlısın. Tacos, yumuşak kabuklu, hafif baharatlı, çünkü sen kocaman bir bebeksin."

"Sözlerin canımı yakıyor, Nixon. Şimdi git buradan. Bir sonraki müşterim az önce geldi, onu korkutup kaçırmadan gitmelisin."

Dönüp, dükkânımın ön cephesinin tamamını kaplayan pencereden içeriye bakıyor. Asılı bitkiler bir bariyer oluşturuyor ve rafların alt kısmı da başka bitkilerle kaplı, ama yaprakların arasından Jess Lenaghan'ı görüyorum – yakında Bishop olacak olan – uzun bir SUV'den yavaşça iniyor.

Nixon bir an onu izler, sonra kaşlarını kaldırarak bana döner. "Seni belaya sokmak istemediğim için şanslısın. Telefonunu çıkar, evlat. Sesini aç ve aramalarımı görmezden gelmeyi bırak."

"Evet, evet."

"Beni her görmezden geldiğinde buraya geri geleceğim." Hâlâ bileklerini tuttuğu için beni kendine doğru çekip

"Uslu dur. Saat yedide evde ol. Tatlı getir."

Gözlerimi devirdim. "Tamam. Akşam görüşürüz. Ama bir kız filmi izlemek istiyorum. Sen *normal* bir kız olmamı istediğin için seçim benim."

"Mmm." Nix, kapımın üzerindeki zil çaldığında dönüyor, ama Jess'in arkasına bir adam girip kapıyı kapattığında kahkahası kesiliyor. Adam Jess'in üzerinde yükseliyor. Nix'ten bile uzun, ki pek çok insan Nix'ten uzun değildir.

Kalbim yine hızla atmaya başlar, ama bu, Bay Kincaid geldiğinde olduğu gibi değildir.

Kincaid bir dövüşçüdür; bu onun işi, sporu, tutkusu. Bu, onun tehlikeli olduğunu ve isterse insanları incitmeyi bildiğini ima eder. Ama bu adam farklı bir şekilde tehlikelidir. Yüzü o kadar kötü yaralanmış ki, gözü için gecikmiş bir endişe dalgası yaşıyorum, tabii ki iyileşmiş ve gözü iyi durumda. Yanağını ve kaşını kaplayan yara izleri pürüzlüdür, yanağının yumuşak kısmından gözünün altına kadar derin bir iz bırakır, sonra yukarı doğru devam eder ve kaşını yırtarak üzerinde saç çıkmasını engeller.

Adam o kadar geniş ki, kapıdan geçmek için biraz yana dönmek zorunda kalıyor ve şimdi Jess'in arkasında dururken, başı ve omuzları ondan daha uzun. Sadece göğsü bile onun tüm vücudundan daha geniş ve buna kalın kolları dahil değil, o kadar dövmeli ki, çıplak deri gördüğümde emin değilim.

İçimde utanç dolu bir parça, Jess'e bunun bir hırsızlık olup olmadığını ve onun iradesi dışında tutulup tutulmadığını sormak istiyor, çünkü bu... şey... bu *haydutun* yanında duran minyon platin sarışın kadın buraya hiç uymuyor gibi görünüyor.

Ben korkunç, yargılayıcı bir insanım, ama yine de geri adım atıp Nixon'ın beni biraz korumasına izin veriyorum. Hala mağazanın arkasına bakıyorum, sanki orada bana yardım edebilecek birkaç polis memuru varmış gibi.

Spoiler: Yoklar.

Ve hayatımda ilk kez, kardeşim çantamda silah taşımamı ve önce onu kullanmamı, sonra soru sormamı ısrarla söylediğinde onu dinleseydim diyorum.

SPENCE

"Selam, Abby." Jess, çiçekçinin içine doğru ilerleyerek minik kızıl saçlı çiçekçiye ve yanında duran adama doğru yürüdü.

O başını eğip şüpheli bir bakışla beni süzerken, gözlerimiz buluştu. Eli yavaşça sağ kalçasına doğru kayarken, tüm duyularım tetiklendi. Geniş göğüslü, kare çeneli, 193 cm boyunda ve 100 kg ağırlığındaydı. Silahını çekmedi ama üzerinde silah vardı. Bu ilginçti...

Ama daha da önemlisi, bana tanıdık geliyor ve bana tanıdık gelen herkes büyük olasılıkla kötü haber demektir.

Hayatım boyunca pek çok insanla tanıştım, ama Jessie ve kız kardeşi dışında, hiçbirinin *iyi* sayılabileceğinden emin değilim. Hayatım boyunca profil çıkarmak için eğitildim, bu yüzden bu adamın zeytin rengi tenini, açık yeşil gözlerini ve kalçasında sakladığı silahı zaten not aldım. Siyah gömleğin üzerine açık renkli bir ceket giymiş ve mavi kot pantolonu o kadar iyi ütülenmiş ki, bu sabah rafından yeni alınmış olmalı.

Gözleri parlak, teni açık ve sol ayak bileğinde bıçak olduğunu gösteren bir şişkinlik var.

Ama gözleri... lanet olasıca bakışları.

O kapıdan geçmeye çalışırken yolundan çekilmiyorum. Yoluna çıktığımı görünce, şaşkınlıkla başını geriye atıyor.

"Tanıdık geliyorsun," diyorum. Ona "asker" demek istiyorum, ama bunun için biraz fazla... *temiz* görünüyor. Asker olmak için biraz fazla şık giyinmiş. "Seni tanıyor muyum?"

Preppy geri çekilir ve kollarını göğsünde kavuşturur. Pazıları şişer, çenesi seğirir ve beynimin arkasında bir şeyler kıpır kıpır eder.

"Yüzünü tanıdığımı söyleyemem, Hulk." Sahte bir gülümseme takınır. "Ve bu unutulabilir bir yüz değil. Bir ayıya karşı kaybettiğin dövüş çok kötü müydü?"

Ben hiçbir şey söylemeyince, kıkırdar ve çenesini kaldırır. "Lütfen kenara çekil."

Gözlerimi kısarak, dikkatli çiçekçinin yanında bekleyen Jess'e bir bakış attım. "İyi misin?"

Jess, odadaki gerginliği hissedince başını eğdi. Buraya gelirken, herkes meşgul olduğu için ona yardım etmem *gerektiğini* söyleyip dururken yüzündeki heyecanlı gülümseme, şimdi şüpheye ve titrek bir ele dönüştü, sanki aramıza girip hakkını savunacaktı gibi.

Ben onun erkeği değilim, ama yine de ona aitim.

"Ne oluyor?" Şişmiş karnının yanını ovuşturur, adamın yanından geçer ve kolunu benimkine dayayarak durur. Dokuz aylık hamile, pratikte başka biriyle evli, benim yarısı kadar boyunda ve hala benim için savaşmaya hazır. Hepsi de erkek arkadaşının beni kardeşi olarak görmesi yüzünden. "Bir sorun mu var, Spencer?"

"Spencer?" Adam beni izliyor. Sanki o da beni anlamaya çalışıyor gibi. "Spencer diye birini tanımıyorum. Adın ne?"

"Spencer benim adım."

Gözleri yüzümden elime kayıyor. "Soyadın ne peki?"

"Bu bizi ilgilendirmez." Çiçekçi sonunda donmuş halinden kurtulur ve aceleyle öne atılır, adamı etrafımızdan iter. "Nixon çıkmak üzereydi."

Nixon ismini kafamda çeviriyorum ama yine de bir şey gelmiyor aklıma.

Kız kapıyı açtığında dönüp Jessie'yi arkama çektim. Uzun çilek sarısı saçları yarısı yukarıda, yarısı aşağıda sallanıyordu. Liseyi bitirecek yaşta görünmüyordu, büyük adamları itip kakacak yaşta olduğu hiç yoktu, ama adamı dik dik bakarak susturdu ve adam "Beni ara" ve "Bu akşam yemeğe gel" diye fısıldayarak homurdandığında onu susturdu.

Kapıyı çarparak, bize dönüp kocaman bir gülümsemeyle ellerini çırpar. "Vay canına. Erkekler çok tuhaf. Jessie! İçeri gel. Sana heyecan verici bir şey göstereceğim."

"O adam kimdi?" Jess, kadının ince bileğini yakalayıp, kaçmaya çalıştığında onu durdurur. "Her şey yolunda mı?"

"O mu?" Abby kapıyı işaret eder ve güler. Gözlerim, soluk teninde bulunan altı trilyon çileğe takılır. Bakışlarım, saçlarını yüzünden uzak tutan sevimli saç bandına ve çenesine kadar düğmeli beyaz gömleğine kayıyor. Bu kızın asla Daisy Dukes giymesi mümkün değil ve bu çok yazık, çünkü bunu görmek için iyi para öderdim. "O sadece Nixon'dı ve o inatçı bir eşek. Ben akşam yemeğine çıkmayı kabul edene kadar gitmedi."

"Ama..." Jessie kadına yaklaşıp. "Onunla akşam yemeğine çıkmak ister *misin*? Yanlış anlama, bazen otoriter erkekler çok sevimli olabilir. Benimki belki de en otoriter olanıdır ve ben onu bu yüzden gizlice seviyorum, ama bazen bu sevimli olmuyor. Bazen buna taciz denir. O adamla akşam yemeğine çıkmak istemiyorsan, ona kötü haberi ben kendim veririm. Spence'i, belki Jay ve Kane'i de alırım ve ona yazılı davetiyesi olmadan buraya bir daha gelirse ne olacağını hatırlatırız."

Abby'nin gülümsemesi söner, sonra Jess'in söylediklerini anlayınca gözleri fal taşı gibi açılır. "Aman Tanrım, hayır! Tamamen yanlış anladın!" Başını biraz geriye atar ve güler. "Nixon benim için sorun değil! O öyle biri değil..." Gözleri bana kayar. "O istismarcı bir adam falan değil."

"Şiddet uygulayan erkek arkadaşı olan her kız böyle der," diye homurdanırım.

"Hayır. Cidden." Abby, masasından gelen titreşim sesiyle duraksar. Omzunun üzerinden arkasına bakar, sonra bize döner ve kontrolcü erkeğinin onu kontrol etmediğini göstermeye çalışır. "Ben... Benim ihtiyacım yok... Hayır."

"Bence artık gitmeliyiz." Jess'in kolunu tutup onu geri çekmeye çalışıyorum. Bir bilgisayara ihtiyacım var, Nixon'ın kim olduğunu bulmam lazım. Ama Jess'in stres yüzünden doğum yapmaması için bunu yapmam lazım. "Daha sonra geliriz. Soph'la konuşmam lazım."

"Hayır!" Abby öne atılır ve Jess'in diğer kolunu tutar. "Jess için bir buket hazırladım. Yarı gecemi bunu yapmakla geçirdim. Boşuna yapma!"

"Az önce burada olan adam kimdi?" Abby, ona doğrudan seslendiğinde gözlerini genişletir. "Adı, yaşı, rütbesi."

"Rütbe...?" Jess'e baktı, sonra tekrar bana döndü. "Sen nasıl... Şey... Nix teğmen."

"Teğmen ne?" Arka cebimden telefonumu çıkardım. "Kimin emrinde? Nerede görevli ve ne zaman tekrar gönderilecek?"

"Şey... burada." Jess'i bırakıp Soph'u aramaya hazırlanırken Abby'nin sesi titriyor. "Ve asla."

"Ordu mu? Donanma mı? Hava kuvvetleri mi?"

"Ordu mu?" Aptalca tekrarlar, sonra kendini sallar ve gülümseyerek gözlerime bakar. "Ordu! Aman Tanrım, hayır, kardeşim asker değil. O itfaiyeci."

"Kardeşin mi?" Jess nefesini bir anda dışarıya verir. "Aman Tanrım. O onun kardeşi." Ama rahatlaması sadece bir an sürer, çünkü duraksar ve gözlerini tekrar kısar. "Biyolojik olarak, değil mi? Aynı rahimden geldiniz, öyle mi?"

"Tabii ki! Sence kimin rahminden geldik?"

"Bilmiyorum!" Abby'nin tuttuğu bileğini nazikçe çekip geri adım attı. "Tamam, o onun kardeşi." Bana döndü. "Geri çekil. O, onu aşırı koruyan ağabeyi ve sen onun alarmlarını çalıştırdın. Sen bir devsin ve Kane sana herkesi uzak tutacağına söz verdirdiğin için ona kötü kötü bakıyordun." Bana gözlerini devirdikten sonra çiçekçiye geri döndü. "Vay canına! Abby, lütfen bana çiçekleri göster."

"Kardeşin seni yemeğe mi davet etti? Hayır. Bir terslik var." Jess bize el sallayıp uzaklaşırken ben yerimden kıpırdamıyorum.

Abby onu takip etmek istiyor, ama ben bu sıska kızı tutsak ediyorum ve vücuduna yeni bir gözle bakıyorum.

O... çok sıkıcı. Şekilsiz. Üzerine büyük gelen kot pantolon giyiyor, sanki 1950'lerin ev hanımı gibi... üstüne sıçmış gibi. *Bluzu* - çünkü bu kesinlikle bir bluz, bizim giydiğimiz gibi bir gömlek değil

, baştan aşağı düğmeli ve göğüs cebinde işlemeli bir çiçek var. Kemerini, minik belini sarıp tekrar geriye katlanıyor, çünkü deri çok fazla, kalça ise yetersiz. Susie ev hanımı görünümünü tamamlamak için siyah Nike ayakkabılar giyiyor ve boynunda altın, gül şeklinde bir kolye var. Bu bir tespih olmasa da, kiliseye giden bir kız gibi görünmesi bana tespihi hatırlatıyor.

O yürüyen bir klişe, şüphesiz bir papazın kızı ve güzel dükkanını süsleyen dövmeli ve yaralı hayduttan anlaşılır bir şekilde korkuyor.

Ama dudakları... kiliseye uygun ya da masum değiller.

Jess'in ona Abby dediği gibi, o bu mekanın yasal sahibi ise, görünüşünün ima ettiği gibi on altı yaşında olamaz. Profil oluşturma konusunda eğitim aldım ve bu konuda kendimi oldukça iyi sayarım, ama bu kızı bir türlü anlayamıyorum.

Kilise meselesi hariç.

"Kardeşim beni sürekli yemeğe çıkarır," diyor burnunu çekerek. "Biz yakınız ve birbirimizin iyi beslendiğinden emin olmak isteriz. Bu senin için neden sorun oluyor?"

"Çünkü bu hikaye, erkeklerini ihbar etmekten korkan kızlar için oldukça sıradan bir hikaye. O senin iki katın kadar iri ve tavırları da kötü."

"Sen ondan da büyüksün," diye tersler. *Kibirli* bir şekilde. Sözleri *kibirli* ve ukala, ve hayatımda bu kelimeyi bir tanım olarak kullandığımı sanmıyorum. "Kötü tavırlı olan sensin. Seni tanımıyorum bile, ama buraya gelip cevap talep edebileceğini sanıyorsun."

"Spencer." Jess, iki uzun sıra çiçek aranjmanının ötesinden el sallıyor. "Abby'den özür dile, sonra buraya gel ve benim güzel çiçeklerime bak."

"Hayır." Abby'ye bakıyorum. "Çiçekler için gelmedim. Seni korumak ve seni, hayatlarına şiddet uygulayan eski sevgililerini davet etmeye devam eden istismara uğramış kızlardan uzak tutmak için geldim."

"Spencer!" Jess dönüp bana bakar. "Senin neyin var be adam?"

"O benim erkek arkadaşım *değil*," diye bağırır Abby. "O istismarcı değil. Ve siz, bayım, artık dükkânıma giremezsiniz. Polisi çağırmadan önce

"

"Polis mi?" Yaklaşıp ona baktım. Gözleri göğüs kaslarımla aynı hizadaydı, vücudu o kadar küçüktü ki, tek kolumla onu başımın üzerine kaldırabilirdim. "Alex Turner'ı mı kastediyorsun, dün gece kart oynarken birlikte vakit geçirdiğim adamı mı?" O oyunun Go Fish olduğunu, daha erkeksi bir oyun olmadığını ona söylemeyeceğim. "Polisle güven ilişkisi kurdum, küçük kız. Sen hala onlara 'polis' diyorsun, bu da onların senin arkadaşın olmadığı ve erkek arkadaşlar konusunda şüpheli karar verme becerine sahip olduğun anlamına geliyor."

"Aman Tanrım, o benim erkek arkadaşım değil ki! Ben istismarcı bir ilişkide *değilim*. Olsaydım bile, benim incinmeyi seçtiğimi ima ederek sen korkunç bir insansın. Sen..." En uygun hakaret bulmak için uğraşır, sonunda kararını verir ve ellerini beline koyar. "Sen hiç de iyi bir insan değilsin!"

Eğer Jess'e böyle bir şey yapsaydım, kafama el bombası atardı. Kelimenin tam anlamıyla. Pimi çekmeden. Ama bu kiliseye giden kızın tek söylediği şey benim *kötü biri* olduğum.

"Ben hiç iyi biri olduğumu söylemedim, Bayan Priss. Dediğim şey, erkeğin ne kadar isterse istesin, yalan söylemeyi beceremediğin."

"Bayan *Priss*?" Sanki ona vurmuşum gibi başını geriye attı. "Bu ne cüret?"

"Spencer!" Jess bir şeyi yere düşürdü ve inledi. "Aman Tanrım, Spence, bebek geliyor!"

"Oh, lanet olsun."

Abby'yi unutarak, çiçek sıralarının üzerinden atladım ve Jess'i kollarımın arasına aldım. Bir dakika önce durduğu yerde su birikintileri vardı ve tek düşünebildiğim şey, bugün bu bebekleri doğurmak istemediğimdi. Ya da hiçbir zaman.

"Tamam, her şey yoluna girecek. Bacaklarını kapat, Jessie. Nefesini tut ya da başka bir şey yap. Hastaneye gidiyoruz." Şok içinde durup bizi izleyen dehşete kapılmış Abby'ye bakıyorum. "Ambulans çağır. Luc'u getirecekler. Sonra Checkmate'i ara. Onun adamını getirecekler."

Jess kollarımda kıkırdarken, Abby tezgahına koşar ve telefonu eline alır. Kızıl saçları uçuşurken, Nike ayakkabıları pürüzsüz betona çarpar ve mırıldandığı "*Coconuts*!" sözü, numarayı çevirmeye çalışıp yeniden başlamak zorunda kaldığında kaşlarını çatırtır.

"Dur." Jess'in küçük kıkırdamaları, kollarımdan çıkıp sulama kabını rafa geri koyarken karnını tutarak gülmeye dönüşür. "Şaka yapıyordum. O benim değil."

"Neyin senin değil?"

Kalbim nadiren hızlanır. Hayatımda çok şey gördüm, insanların bilmemesi gereken şeylerden kaçtım ya da çoğu insanın kaçmayacağı şeylerin peşinden koştum. Rüyalarımın giren şeyler gördüm ve yaptım, bu yüzden bugünlerde pek bir şey kalbimi hızlandırmıyor. Ama şimdi hızlanıyor. Beynim bir düşünceden diğerine atıyor. Kane bugün şehirde ve akşam yemeğine kadar dönmeyecek, bu yüzden çiçek görevine mahkum oldum. Ve belli ki, bebek görevine de.

"Jessie," diye ısrar ediyorum. "Senin olmayan ne?"

"Su. Sen ve Abby çok iyi anlaşıyor ve yakın zamanda sohbeti bitirme niyetinde olmadığınız için tenekeyi devirdim. Sihirli kelimeleri söyledim, şimdi sen buradasın, o orada ve ikiniz de susmuşsunuz."

"Merhaba!" Abby'nin panik dolu sesi dikkatimizi çeker. "Evet, biri Kane Bishop'ı aramalı. Jess doğum yapıyor."

"Abby, hayır!" Jess gülerek beni itekler ve benim yaptığım gibi koşup bağırarak istediğini bilsem de, telefonu alıp kulağına götürene kadar sadece homurdanarak yürümekle yetinir. "Alo... merhaba..." Telefonu kulağından çekip kaşlarını çatır. "Riley, sakın ol dostum. Kimse bebek doğurmuyor." Dinlemek için bir süre durur. Başını sallar. "Yemin ederim. Yanlış alarmdı. Abby korktu, ama her şey yolunda. Söz veriyorum."

"Yalan mı söyledin?" Kızgın bir şekilde patlarım. "Yalan mı söyledin? Delirdin mi, Jessica?"

"Sakin ol, deli." Jess telefonu kapatır ve solgun ve titreyen Abby'ye geri verir. Gözlerini devirerek bana döner, kıkırdar ve şaşkın kadından uzaklaşır. "Şimdi çiçeklerime bakabilir miyiz? Tuvalete gitmem lazım ve ayakta durmak rahatsız."

"Jessica! Senin neyin var lan? Bu konuda şaka yapılmaz!"

"*Senin* neyin var?" Abby ters bir şekilde sorar. Tezgahın etrafından dolaşır ve Jessie'yi benden korur. "Ona bağırmayı kes. Ve küfür etmeyi kes, nokta. İğrençsin."

Şoktan başımı geriye atarım. "Ne, ne dedi?"

Jess karnını tutar ve güler. "Abigail, Spencer Serrano ile tanış. Spencer, güzel bir şey söylemeyeceksen çeneni kapat. Ve küfür etme..." Dudakları sıkıntıyla seğirir. "Bu iğrenç bir alışkanlık."

Bu kızları bir saat boyunca takip etmek zorundayım. Bir saat boyunca onların kölesi gibi davranmak, buketleri tutmak ve kulağımın arkasına takılan garip çiçek demetleriyle uğraşmak zorundayım.

Çiçekleri takan Jess, Bayan Priss değil.

O buna cesaret edemez.

Kadınların arkasında yürüyor ve kıçlarını karşılaştırıyorum. Jess çok hamile ve doğurmaya hazır, ama kıç *hala* Abigail'in şekilsiz, bok dolu, bebek beziyle yuvarlatılmış kıçından daha iyi. Jess'in uzun, platin sarısı saçları konuşurken sallanıyor ve dalgalanıyor, sanki tüm vücuduyla konuşuyormuş gibi. Abigail'in saçları korkutularak itaat ettirilmiş, taranmış ve tek bir tel bile yerinden oynarsa şeytanla sonsuza kadar kalacağı tehdidiyle.

Eminim hiçbir erkek onun saçını çekmemiştir.

Jess cümlesini tamamlamamış olmasına rağmen Abby bana öfkeyle dönüyor. "Az önce ne dedin sen?"

Kutulu çiçeklerle dolu kollarımı durdururum ve topuklarımın üzerine geriye doğru sallanırım. "Hm?"

"Mırıldanıyorsun!" diye bağırır. "Ve az önce söylediğin şey burada kesinlikle hoş karşılanmaz."

Jess, ikimizi sırayla bakarak gözlerini kısar. "Ne dedi?" Bana döner. "Ne dedin?"

"Kendi kendime konuşuyordum." Çiçekleri solumdaki alçak rafa koyup ellerimi ceplerime soktum. Bu kızın yanında sürekli ellerimin serbest olması gerektiğini hissediyorum; ya savaştık ya da savaştık için. Henüz karar veremedim. "Kimseyi ilgilendirmez."

"Belki tartışmanızı dışarıda bitirmek istersiniz." Priss sert bir bakış attı. "Sokakta. Bugün çöp toplama günü."

"Oh, lanet olsun!" Jess güldü. "Bu sağlam bir tehditti. Abby! Onu tehdit ettin. Seninle gurur duyuyorum!"

Kibirli kız kardeşi gibi öne çıkmak istiyor. Sanırım kötü tavırlar ailede genetik.

"Üzgünüm bayanlar, emir aldım. Jess neredeyse ben de oradayım, o yüzden lanet çiçekleri alıp hayatımıza devam etmeye ne dersiniz? Yapacak işlerim var."

"Neden bu kadar huysuzsun?" Jess homurdanır. "Eğlenin. Bugün çiçek günü!"

"Neden çiçekçi olarak bir rahibe seçtin? Beni bir çiçekçiye sürükleyeceksen, en azından lanet olası bluzuyla ve '*benim yanımda küfür etme*' tavırlarıyla gözlerimi yakmayan bir kız bulabilirdin." Abby'nin gözlerine bakıyorum. "On iki yaşında mısın? Küfürler seni rahatsız mı ediyor?"

"Sen kelime dağarcığı sadece beş kelimeden oluşan bir mağara adamı mısın?" diye karşılık verir. "Buraya sana iyi görünmek için gelmedim, Bay Serrano. Seni etkilemek benim işim değil."

"Tabii ki! Jessie bile yiyelim gelecek kadar güzel, ama sen..." Tam bir pislik gibi elimi vücudunda gezdiriyorum. "Bu sabah kiliseye gitmemişsin gibi görünüyorsun."

"Ne demek '*Jessie bile*'?" diye bağırır Jess. "Ben her gün güzelim, aptal!"

"Ve Bayan Priss muhtemelen sadece duşta güzel görünüyor. Sen de çıplakken şekilsiz bir kütle misin? Göğüslerin var mı ki?" Gözleri tabak gibi büyüdüğünde, zaferimden memnuniyet duyarım. "Kelime dağarcığımda altı kelime var. Şekilsiz de oldukça büyük, değil mi? En azından senin göğüslerinden daha büyük."

"Spencer!"

"Dükkânımdan defol!" Priss öfkeyle üzerime saldırır ve kardeşine yaptığı gibi beni döndürmeye çalışır. Gözleri artık sıradan bir öfkeyle parlamıyor, hedefime ulaştığımı gösteren vahşi bir öfkeyle parlıyor. "Dükkânımdan defol! Nasıl bana böyle konuşursun? Nasıl benim... benim... hakkında konuşursun?"

"Göğüslerim mi?" diye sorarım.

"Vücudum!"

"Keşke vücudunun nasıl olduğunu bilseydim, ama tek gördüğüm kırmızı saçlı Gumby. Hiç güneşe çıkmaz mısın? Hala İrlanda'da mı yaşıyorsun, ama iş için buraya mı geliyorsun?"

"Hiç terbiye yok mu sende?" diye bağırdı. "Sen kimsin de benimle bu şekilde konuşuyorsun? Birbirimizi tanımıyoruz! Hayatım hakkında *hiçbir* fikrin yok."

"Belki değil, ama hey, benim adım Spencer Serrano ve sana lanet gerçeği söyleyecek tek kişi benim. Sen lanet bir rahibe gibi görünüyorsun, ama elbiseni kaldırmak isteyeceğim türden seksi bir rahibe değil. On iki yaşında gibi görünüyorsun, bu yüzden kışına baktığım için tutuklanacağımı hissediyorum. Çok fazla *"heck"* ve *"dang"* diyorsun, bu yüzden bir çocukla konuşuyormuşum gibi hissediyorum. Kaşların var, ama o kadar açık renkli ki, orada olduklarını bile anlayamıyorum. Ve gözlerin çok tuhaf!"

"Gözlerim mi?" İtmeyi bırakıp geri çekilerek yanaklarını avuçladı. "Gözlerimle de dalga mı geçiyorsun?"

"Spencer!"

"Bu bir doğum kusuru mu, Abigail? Biri mavi, biri yeşil. Baban iki kez mastürbasyon yapıp ikizler mi yarattı, sonra sen rahimdeyken diğerini mi yedin?"

Nefesini keserek derin bir nefes aldı. "İkizler öyle oluşmaz... sen... sen..."

"Ne?" Başımı daha da eğiyorum. "Küfür et, Abigail. Bana pislik de."

"Etmem! Sen aptalsın! Ve bu gerçekten çok kötü bir şey, ama sen beni bunu söylemeye *zorladın*. Sen doğuştan kusurlu musun? Bir grup dövme sanatçısının arasına mı düştün ve bir grup anaokulu öğrencisi seni nokta nokta tuval olarak kullanmış gibi mi çıktın? Tanrı aşkına, kulaklarının arkasında çizimler var. Kulakların! O şeylerin beynine girmesinden korkmuyor musun? Boğazında ve parmaklarında çizimler var. Yani, ne kadar aptalsın sen? Dövmeler küfür etmek gibidir, yetersiz eğitimin ve belki de hapisnede çok fazla zaman geçirmenin bir işaretidir. Birini öldürdün ve hapse mi girdin?"

Ona daha yakın eğilip, onu kızdırmak için çiçek kokusunu içime çekiyorum. Ne yazık ki, ciğerlerimin onun kokusunu sevmesi beni daha çok kızdırıyor. "Bir sürü insanı öldürdüm, Priss. Ama hiç hapse girmedim."

Yanakları ateş kırmızısından soluk beyaza dönerken, benim söylediklerimin gerçek olup olmadığını anlamaya çalışır.

Öyleyim. Birçok insanı öldürdüm ve arkadaşlarımdan daha fazlasını öldürmesine yardım ettim. Bazıları emirle, bazıları kanunla onaylanmıştı. Bazıları tesadüfen, bazıları kazayla oldu. Hiçbiri için pişman değilim, ama arabamla bir kuşa çarptığımı itiraf etseydim, Priss yine de bana şu anda olduğu gibi bakardı. Bir insanın hayatını sonlandırdığını itiraf etmek, onun nasıl işleyeceğini bilmediği bambaşka bir çılgınlık düzeyi.

Onun narin omzuna dokunuyorum ve bunun ona dokunmak istememle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranıyorum. "Ben böyle görünmeyi seçtim, tıpkı senin lanet olası bir bakire gibi görünmeyi seçtiğin gibi. Daha önce bir erkek sana dokundu mu hiç?"

"Sen iğrençsin!" Beni geri itti. "Sen korkunçsun ve seninle tanıştığım için üzgünüm."

"Tamam." Jess aramıza girerek şişkin karnını kalçama değdirdi. "Görünüşe göre yeni bir çiçekçi bulmamız gerekecek. Çok teşekkürler, Spencer. İşte bu yüzden güzel şeylerimiz olamıyor." Abby'ye döndü. "Onun için çok üzgünüm. Her zaman bu kadar korkunçtur, ama kibar insanların önünde kendini tutacağını ummuştum." Sonra bana dönerek dudaklarını sıkı sıkı kapatıp düşük bir sesle homurdanır. "Kane'e sana bir tasma takılması gerektiğini söyleyeceğim."

Şimdi bakire rahibe işini kaybettiğim için kendimi kötü hissediyorum.

Başımı sallayarak Abby'nin parıldayan gözlerinden uzaklaşıyorum. Yaptıklarımın nadiren pişmanlık duyarım ve şu anda da tamamen pişman değilim. Ama Jess'in bugünkü heyecanı ve Abby'nin gözlerinde gördüğüm öfke birleşince içimde bir şeyler hissetmeme neden oluyor.

Suçluluk duygusu bana çok yabancı bir duygu.

"Yeni bir çiçekçiye ihtiyacın yok. Ama bu işi bitirmen gerekiyor. Bir çiçek seç, siparişini ver, rahibeye ödeme yap ve buradan gidelim. Gitmem gereken yerler var."

ABİGAİL

Saat tam yedide, gereğinden fazla tavrıyla Nixon'ın ön kapısını iterek açtım, sonra kapının çerçeveye çarparak gürültü çıkarmasına hiç vicdan azabı duymadan kapıyı tekrar kapattım. "Nixon Rosa, hemen buraya gel! Açıklaman gereken bir sürü şey var ve ben aklımı kaçırmadan hemen açıklasan iyi olur."

İki katlı çiftlik evinin her yerine yerleştirilmiş hoparlörlerden *Only Wanna Be With You* çalıyor. Nix kaliteye çok önem verir; televizyon, müzik, yemek. Ev yapımı baharatlar ve soslarla taze balık pişirebilecekken neden sandviç yesin ki? Surround ses ve film *deneyimi* yaşayabilecekken neden normal televizyon izlesin ki? Hassasiyet ve stil ile yapmayacaksan neden *bir şey* yapasın ki?

Onun müziği neredeyse – *neredeyse* – tavrımı yumuşatıp gülümsememe neden oluyor, çünkü Hootie and the Blowfish annemle babamın en sevdiği gruptu, ama bugün o kadar kızgıyım ki, bunu unutmaya hazır değilim.

"Nixon! Ortaya çık."

Kardeşim mutfaktan çıkıp ellerini havluyla siliyor. Duş almış, bu yüzden bir santim uzunluğundaki siyah saçları dik duruyor ve gömleğinin kollarını sıvadığı için ön kolları kaslı görünüyor.

"Uh... Yangın mı çıktı? Yoksa sadece eğlence için psikopatlık mı yapıyorsun?" "Hayır! İkisi de değil. Ama bana bugünün ne olduğunu açıklamazsan

bana bugün neler olduğunu açıklamazsan kışına ateş yakacağım! Neden dükkanımda çatışma çıkardın? Neden tuhaf bakışlar ve barut kokusu vardı?" Elimi kaldırıyorum. "Spencer Serrano kim?"

Daha önce olanların önemi yokmuş gibi kıkırdarak, arkasını dönüp beni mutfağa kadar takip ettirir. "Benim

O adamın kim olduğunu hiç bilmiyordum, ama o beni tanıyormuş gibi davranıyordu, değil mi? Yapmadığım bir şey için beni suçluyorsun.

"Onu tanımıyor musun? İşten bile mi?"

"Hayır. Hayatımda hiç görmedim." Nix endüstriyel boyuttaki ocağının önünde durur ve Momma'nın taco sığır eti tarifini dökme demir tavada karıştırır. Yarısı boş bir bira alır ve bir yudum içer. "Ne istiyordu? Ve o kız kimdi? Bana biraz tanıdık geldi."

"Jess Lenaghan gelecek hafta evleniyor. Gelin buketini görmek için geldi."

Bana dönerek dudaklarını kıvırdı. "Lenaghan mı? Luc'un akrabası, değil mi? Acil tıp teknisyeni?"

"Hiçbir fikrim yok!" Plastik bir torba içinde bir galon rocky road dondurma tutuyorum ve sinirlenip elimi kaldırdığımda torbanın köşesi uyluğuma çarpıyor, sonra da hemen bırakıyorum. "Onun özel hayatını sormam, Nix. Asla sormam, çünkü bu beni ilgilendirmez."

"Luc'a benziyor." Omuz silkerek geri dönüyor ve yemek yapmaya devam ediyor. "O dağ gibi adamla gerçekten evlenecek mi? Kötü bir tavrı var, Ab. Daha iyisini bulabilir."

"Onunla evlenmiyor! O onun arkadaşı. Onun kim olduğunu bilmeden daha iyisini bulabileceğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü Mitch, Luc ile arkadaş ve Mitch'in arkadaşlarıyla ne kadar tuhaf davrandığını biliyorsun. Bu da Luc'un iyi biri olduğu anlamına gelir. Kız kardeşi öyle bir haydutla evlenmemeli."

Ve aptalca kıkırdamalar boğazımdan çıkarken kötü ruh halim de yok oluyor. Jess'in gerçek nişanlısıyla tanıştım ve Spencer ile evlenmeyecek olsa da, evleneceği adam arkadaşından çok da az serseri görünmüyor. Spencer gibi tehlikeli görünüyor, ama Jess'e benim takdir ettiğim bir şekilde bakıyor. Bobby Kincaid haftalık çiçeklerini alırken Jess'e baktığı gibi bakıyor. Babamın anneme baktığı gibi bakıyor.

"Nişanlısı çok nazik, Nix. Sen ise çok yargılayıcı konuşuyorsun. Tıpkı benim Spencer'ı yargıladığım gibi. Annem bunu duysa kulaklarımızı çekerdi."

Gözlerini devirdi. "O zaman burada olmadığı için şanslıyız, değil mi? Yargılayıcı değilim, akıllıyım. Normal bir erkek yoluma çıkmaz

ve sebepsiz yere Clint Eastwood gibi gözlerini dikip bakmaz. Silah taşıyordu, Ab. Bununla gizli kapaklı davrandığını mı sanıyor? Çünkü davranmıyor."

"Senin her gün silah taşıman gibi mi?"

Mutfağa doğru yürüdüm ve buzdolabını ve dondurucuyu karıştırmaya başladım. Kapıları açıp tatlıları içine attım, sonra buzdolabından yarısı boş bir şişe beyaz şarap ve ada tezgahının altındaki raftan bir bardak aldım.

"Şu anda tezgahın üzerindeki bıçağı görmediğimi mi sanıyorsun? O biftek bıçağı değil, Nix, ve şu anda babamla avlanmıyorsun, yani..."

"Ne zamandan beri küstahlaştın?" Dönüp spatula ile bana vurmakla tehdit ediyor. "Otur, iç ve bana o kızdan bahset."

"Kim, Jess mi?" O başını sallayınca, alaycı bir şekilde gülüp içkiyi dolduruyorum. "Kesinlikle olmaz. Yani, ben psikolog ya da doktor falan değilim, gizlilik anlaşması imzalamış değilim, ama bu, sırf Troy dışında birinin senden uzun olması seni tehdit ediyor diye burada oturup seninle dedikodu yapacağım anlamına gelmez."

Dudaklarını büzüp kaşlarını kaldırarak bana dönüyor. "Gerçekten mi, Ab? Bir günde hem küstahlık hem de karşılık verme mi? Taşındığından beri sana ne oldu böyle? Suçlularla parti mi yapıyorsun? Nadia ile arka soğutucuda esrar mı içiyorsun? Yasaklanmış maddeleri, yasak brownileri yerken kokluyor musun?"

Şarabımı yudumlarken gülüyorum. "Sigara içmiyorum, kokain çekmiyorum, parti yapmıyorum. Rahat olabilirsin."

Gözlerini kısar ve spatulayı bana doğrultur. "Brownileri inkar etmedin, Abigail."

Hiçbir şey söylemedim, ama gözlerimiz buluştu ve babacan azarlaması bir gülümsemeye dönüştü.

"Kendine dikkat et, evlat. Artık kendi başına yaşıyorsun diye bu yeni tavrını hoş görmeyeceğim. Böyle davranmaya devam edersen annen seni eve geri döndürür."

"Küfür etme... Ugh!" Hayal kırıklığıyla homurdanırım. "Küfür etme! Hiç gerek yok. Aptal gibi görünüyorsun ve annemle babamın sana verdiği tüm eğitim parası boşa gidecek."

"Gerçekten mi?" Başını sallar ve bir yudum daha bira içer. "Küfür etmenin beyin hücrelerini öldürdüğünü bilmiyordum. Beni aydınlattın."

"Beni çok sinirlendiriyorsun," diye homurdanıyorum. Tezgahın altından bir tabure çıkarıp şarabımı inceliyorum. Kadehin dışında çoktan buğu oluşmuş. "O adamı gerçekten tanımıyor musun?"

"Gerçekten tanımıyorum. Ama bir adam kendi kız kardeşimin dükkanında bana dik dik bakıyorsa, ılık çalarak uzaklaşmam. Benimle bir şey başlatmak istedi, ben de ona ilk hamleyi yapma şansı verdim."

"Erkekler çok aptal. Ve bilgin olsun, sen de ona bakıyordun. İkiniz de aptal egomanyaklardınız, boylarınızı karşılaştırmak ve Jess'in sevimli olduğu için etrafına işemek istediniz."

Omuz silkiyor ve bir yudumda birasını bitiriyor. "O çok hamile ve bir hafta sonra evlenecek. Bana göre sevimli değil, ama belki dağa göre sevimlisin."

Şarabımı boğazıma kaçırıp yanağımdaki damlayı silerim. "Sana garanti ederim, o *benim* sevimli olduğumu düşünmüyor." *Beni çirkin ve sıkıcı buluyor. Ayrıca aptal olduğumu ve zamanını harcamaya değmediğimi düşünüyor.* Ama bunların hiçbirini yüksek sesle söylemiyorum, çünkü o zaman kardeşim tekrar sahibiyetini iddia edip onurumu korumak isteyecektir.

"Ondan uzak dur, tamam mı?" Ocağın önünden dönüp dirseklerini tezgahın üzerine koyar. "Belki Nadia ile güvenlik sistemi hakkında konuşmalısın, dükkan için bir şey önerebilir mi diye bak."

"Bazen çok aptalsın, Nix." Başımı ellerimin arasına alıp, kardeşim geçen yaz kendi elleriyle kurduğu mermer tezgahı inceliyorum. Malzemenin teslimatı için buradaydım, adamların malzemeyi içeri getirmesini izledim ve düşürmemeleri için dua ettim. Ama yardım etmeme izin verilmedi, çünkü ben herkesin sevdiği küçük kız kardeşim. Ve Tanrı korusun, kalp atış hızımı normalden biraz daha yükseğe çıkarabilecek herhangi bir şey yapmam. "Nadia'nın güvenlik sistemi o adamın işyerinden geldi. O Checkmate'de çalışıyor ve Jess'in nişanlısı Checkmate'in sahibi. Gerçekten sormamı mı istiyorsun?"

"Kesinlikle hayır." Tezgahtan uzaklaşıp iki tabak ve iki çatal bıçak takımı aldı. Adanın etrafında dolaşırken

geçerken saçımın ucunu hafifçe çekiştirir. "O zaman senin işine 24 saat erişimi olacak. Kesinlikle oraya gitme."

Şarap kadehimi ve Nix için buzdolabından taze bir bira alıyorum. Onu masaya kadar takip edip, içecekleri tabaklarımızın yanına koyuyorum, sonra oturup onun hazırladığı salata kaselerini ve her zaman canımın çektiği sığır eti kabını getirmesini izliyorum.

Annem profesyonel bir aşçıdır ve Nix bu geni ondan almıştır. Ama ben... kendi başıma kalsam, fırında pişirilmiş fasulyeyle beslenirdim.

"Kokusu harika."

O gülerek masanın başındaki deri koltuğa çöküyor. Kardeşim çok yakışıklı ve nazik, henüz evlenip çocuk sahibi olmaması beni rahatsız ediyor. Neyi beklediğini anlamıyorum, ama bu konuda bir kez daha ona sızlanırsam, evden kovulup bir daha asla taco yiyemeyebilirim, bu yüzden bu konuyu başka bir güne bırakıp yemeğimi hazırlamaya başlıyorum.

"Nasılsın Abby? İyi misin?"

Tacomu hazırladıktan sonra başımı kaldırıp uzun saçlarımı omzumun üzerine atıyorum. "İyiyim. Her şey yolunda."

"Peki işin?" Yemeye başlıyor. "Orada her şey yolunda mı?"

"Evet. Büyük bir iş aldım. Jess Lenaghan bir haftadan biraz fazla bir süre sonra evlenecek ve hayattaki en iyi şeyleri istiyor. Ama bugün neredeyse her şeyi kaybediyordum, çünkü dükkanım testosteron kokuyordu."

O gülüyor. "Touché. İyi davranacağım, söz veriyorum. Ama sen de uzak durmalısın. Bana tuhaf bir his verdi."

Muhtemelen Spence'in insanları öldürmekle ilgili konuşmasıyla bir ilgisi vardır. "Troy'dan haber aldın mı?"

"Hayır, ama Mitch'ten haber aldım, o da Troy'dan haber alan başka birinden duymuş." Burun kıvrır. "Sanırım bir ay sonra geri dönecek."

"Çok uzun zamandır yok."

En büyük ağabeyim benden altı yaş büyük. Evet, annemle babam arka arkaya beş erkek çocuk sahibi oldular, bu yüzden hepsinin doğum günleri Ağustos ve Eylül aylarında. Troy en büyüğü ve otuz bir yaşında, Nix ise en küçüğü ve yirmi yedi yaşında. Corey, Beckett ve Mitch ise aradaki boşlukları dolduruyorlar

ve annemin bunca şeyden sonra nasıl yürüyebildiğini gerçekten merak ediyorum.

Ama birkaç yıl sonra beni doğurdular. Çok değerli bir kız bebeklerine ihtiyaçları olduğuna o kadar emindiler ki, ben doğup dünyalarını alt üst edene kadar denemeyi bırakmadılar.

Ama en iyi planların başına gelenleri bilirsiniz...

Yirmi beş yaşında olduğum ve artık bire bir bakıma ihtiyacım olmadığı halde, kardeşlerim bana sanki her an havada takılıp yüzüstü düşecek hassas bir bebekmişim gibi davranıyorlar.

Annemin büyükannesi İskoçya'da doğup büyüdü, ama büyükannem çocukken buraya göç etmiş ve annem burada doğup büyümüş olmasına rağmen, ailemizin o tarafındaki tüm kadınlar benim kırmızı saçlarım, soluk tenim, bol çillerim ve bizim için yeterince özel olan, her ikinci neslin sahip olduğu garip göz *kusurumuzla* doğuyor.

Bir göz mavi, bir göz yeşil.

Annem sık sık "kaçırdığını" ve bunun adil olmadığını söyler. Ama bilemiyorum; okulda sessiz ve bazen zorbalığa uğrayan biri olarak, normal yumuşak kahverengi gözlerle takas etmek isterdim. Tek istediğim duvarlara karışıp görünmez olmakken, dikkatleri üzerime çekecek bir şey daha az olurdu. Ama hayır, benim saç ve ten rengime sahip kızlar asla ortama uyum sağlayamaz. Sıradan ve unutulabilir olduğumuz kesin, ama dikkat çekici miyiz? Kesinlikle.

Babam Portekiz asıllı, bu yüzden kardeşlerim soyadımızın da ima ettiği gibi zeytin tenli, koyu renk gözlü ve koyu saçlı. Grup olarak dolaşırken oldukça dikkat çekiyoruz ve tıpkı Spencer ve Jess'in bugün yanlış tahmin ettikleri gibi, aynı aileden olduğumuzu söylediğimizde insanlar sık sık bize soru soruyor. Annem ve ben erkeklerden çok farklıyız.

"Abigail?" Nix öne eğilip yüzümün önünde parmaklarını şıklattı. "Ne düşünüyorsun?"

"Troy." Nostaljik bir gülümsemeyle, karnım guruldadığında yemeğe devam ediyorum. "Artık hep yok. Onu özlüyorum."

"Çalışıyor."

"Evet, biliyorum. Ama bu onu özlememem gerektiği anlamına gelmez. Eskiden beni sürekli yemeğe çıkarırdı."

"Buna ne diyorsun?" Nix sahte bir öfkeyle ellerini havaya kaldırır. "Seni akşam yemeğine davet ediyorum, ama sen orada oturup başka bir kardeşi düşünüyorsun. Bazı erkekler, randevuları eski sevgilisini unutamamışsa böyle hissediyor olmalılar."

"Çok dramatiksin," diye gülüyorum. "Sadece, yakında eve döneceğine sevindiğimi söylüyorum. Diğerleri nerede?"

O tembelce birasını yudumlarırken omuz silkiyor. "Mitch yakında döner. Beckett bir kızla dışarıda, sanırım." Gözlerim parladığında başını sallıyor. "Sonsuza kadar sürececek bir ilişki değil, Ab. Henüz evlilik yeminlerini yazmaya başlamayın."

"Sonsuza kadar birlikte olmayacak bir kız mı? Neden olmasın ki?"

"Çünkü bazı erkekler 'şu an'ı yaşayan kızları severler." Kurt gibi sırtarak beni ona vurmaya teşvik ediyor. "Herkes sekiz yaşında evlenmek istemez. Bazıları sadece takılmak ve eğlenmek ister. Bilirsin, düğün çanları olmadan seks ve maceralar."

"Sonsuza kadar sürmesini istediğim için benimle dalga geçiyorsun, ama sonra kendi kardeşlerim dışında kimseyle takılmamamı söylüyorsun. Kararını vermelisin, Nix. Beni kilitle ya da serbest bırak, ama çifte standarttan vazgeç."

O gülümser. "Sen 'şimdi' türünde bir kız değilsin, Ab. Diğer kızlar öyle, kulüplerdeki kızlar falan... onlar çok eğlencelidir. Ama sen..." O nazik gözlerle yüzümü inceler. "Sen özelsin. Ve eğer herhangi bir erkek sadece bir gece isterse, onun hayalarını koparır ve ona tatlı olarak yediririm."

Dudaklarımı büzüyorum ve tacomu bırakıyorum. Bu ailenin ikiyüzlülüğü şaşırtıcı. "Ben sonsuza kadar kızım, ama dünyadaki diğer tüm kadınlar 'şimdi' kızı olabilirler. Kardeşlerim her yere işlemeye başlamasınlar diye erkeklerle konuşmam yasak. Ama çıkmayı düşünürsem, ilk buluşmada nişan yüzüğü çıkarmak zorunda, yoksa hayatı tehlikede. Doğru mu duyuyorum?"

"Anlaşıldı, küçük şef." Elini uzatıp çenemi okşadı. "Görüyorsun ya, farklı Rosalar için farklı kurallar vardır." Ellerini kaldırdı ve ben yumruklarımı sıkıtiğimde güldü. "Kuralları ben koymadım, Ab. Ben sadece onlara göre yaşıyorum."

Nix'in ön kapısı açılır ve onu ölümüne dövölmekten kurtarır. Ya da en azından, ona ders vermek için hiçbir işe yaramayacak olan koluna sert bir yumruk atılmaktan kurtarır. Anahtarlar ön kapının yanındaki seramik kaseye düşer – bu kaseyi on bir yaşındayken ben yapmıştım – sonra ziyaretçimiz rahatlamış bir homurtuyla botlarını çıkarır ve botlar ahşap zemine çarpar.

"Burada mısınız?"

"Masadayız," diye bağırır Nix.

Ön kapı Nixon'ın arkasında, ama Mitch çoraplar, kot pantolon ve muhtemelen yakında değıştirmesi gereken bir tişörtle evin içinden geçerken o dönmez. Tişört eski ve yıpranmış, üç veya dört düğmesi eksik ve göğüs cebi yırtılmış, bu yüzden sarkık duruyor. Kardeşimin hayatına yönelik bir mücadele veya saldırı yoktu. O sadece, iş dışında evden çıkmak yerine, eşyalara on yıl fazla tutunmayı tercih ediyor.

Mitchell Rosa, sertifikalı bir işkoliktir ve hiç uyumama gibi çirkin bir eğilimi olduğu için çoğu zaman huysuzdur. Bugün dükkânımda Nix ve Spence arasında olanlara rağmen, Nix aslında kardeşlerim arasında en nazik ve en dost canlısı olanıdır; muhtemelen ailenin en küçüğü olduğu ve sorumluluk almadan şakalaşma yeteneği olduğu içindir. Ancak Rosa ailesinde basamakları çıktıkça huysuzluk da katlanarak artar.

Mitch kötüdür, Beck daha kötüdür, ama kimse Troy kadar huysuz ve karamsar değildir.

Onunla birlikte olmak çok keyifli... değil.

"Ah, Abby Cadabby burada." Mitch, odanın diğer ucundan beni görünce huysuz tavrını bırakır. Tembel adımlarla yürüyen Mitch, masanın etrafından dolanıp arkamdan bana sarılır. Diğerleri gibi görünen, ancak giderek koyulaşan yeşil gözleri olan kardeşim, başımın üstüne gürültülü bir öpücük kondurur, sonra başımı geriye doğru çekerek tersine bakmamı ve gülümsememi sağlar. "Çok güzelsin, Ab."

"Aww. Teşekkür ederim."

"Daha da iyisi, mutlu görünüyorsun."

"Sizinle vakit geçirdiğimde her zaman mutlu olurum." Boynumdaki kasları germeden önce başımı öne eğiyorum, ama

Mitch'in elini tutup onu yanıma oturması için çekiyorum. Evim gibi kokuyor, sert, yakışıklı ve olağanüstü bir sarılmacı. "Geldiğine sevindim."

"Yemeğe çoktan başladınız mı?"

"Hayır." Masadaki tabaktan yedek bir taco kabuğu alıp içine malzemeleri doldurmaya başlıyorum. Kardeşlerim tuhaf insanlar ve eğlence için mide zarlarını yakmaktan hoşlandıkları için üzerine ekstra acı sos ekliyorum, sonra taco'yu tabağımın yanına koyuyorum. "Yemeğin hazır."

"Mmm. Teşekkürler." Mitch öne uzanıp yemeğini alır ve tek bir büyük lokmada yarısını yer. "Tanrım, açlıktan ölüyorum. Bütün gün hiç mola vermedim."

"Neden?" Ben yemeğimi yemeye başlıyorum, Nix de Mitch gibi aynı şeyi yapıyor ve yemeğini tıkınıyor. "Bu iş sözleşmenin bir parçası, değil mi? Sana mola vermezler."

Mitch bir inek gibi çiğniyor ve omuz silkiyor. "Bazen işler ters gider, Ab. Bazen insanlar kendilerini incitir, o yüzden mola veremem. Bazen insanlar başkalarını incitir, o yüzden mola veremem. Ve bazen insanlar hastalanır, o yüzden..."

"Yani hiç ara vermiyorsun." Gözlerimi devirdim. "Anladım." O ilkini bitirmeden uzandım ve ikinci tacoyu yapmaya başladım. "EMT olmayı seçmen çok kötü. Berbat bir iş seçimi."

"Berbat mı? Her gün insanlara yardım ediyorum. Bu asil bir iş, lanet olsun."

Gülüyorum. "Kariyer seçimin kesinlikle asil. Nix'in, Beck'in, Corey'in ve Troy'un da öyle. Ama hepiniz insan doğasının korkunç tarafıyla uğraşmayı seçiyorsunuz. Çoğu zaman kendi hataları olmadan incinmiş insanlara yardım etmek zorundasınız. Nix, sık sık sıkılmış ya da kibirli birinin çıkardığı yangın nedeniyle yanan bir binaya girmek zorunda kalıyor. Troy'un savaşmak zorunda olduğu savaşlar çıkıyor ve Beck'in..."

"Bu yüzden güzel çiçeklerle çalışmayı seçiyorsun." Mitch şakağıma bir öpücük kondurduğunda, taco kokusu yüzümü okşadı. "Sen güzelliğin tadını çıkarırken, geri kalanımız boktan işleri hallediyoruz."

"Küfür etmeyi kes! Yemin ederim..."

"Yemin mi ediyorsun?" Mitch kaşlarını kaldırır. "Abigail, ne zamandan beri küfür ediyorsun?"

"Küfür etmedim! Yani..." Geriye yaslanıp nefesimi veriyorum. Kalbim hızla atıyor, bu da beni rahatsız ediyor, çünkü aklımda olması gerekmeyen bir yara izi geçiyor. "Bugün benim için oldukça olaylı bir gündü ve eminim ki herkes sanki kıyamet kopmuş gibi küfür etti. Sadece gerekli olmadığını söylüyorum."

"Bugün ne oldu?" Mitch'in gözleri benden Nix'e kayıyor. "Bugün ne oldu?" diye tekrarlıyor.

"Lenaghanları tanıyorsun, değil mi?" Nix birasını yudumlar. "Sarışınlar."

"Evet. Luc havalıdır. Tanıdığım en ciddi adamdır."

"Evet, peki, kız kardeşleri var, değil mi?" Nix bana doğru başını sallar, ama tabii ki ben onun bahsettiği çarpıcı sarışın değilim. "Sarışın kız kardeşleri. Bir tanesi gelecek hafta evleniyor."

"Tamam."

"Bugün çiçeklerini seçmek için dükkana geldi."

"Küfür etme."

Alaycı gözleri bir anlığına bana doğru gelir. "O kızın erkeği bugün şehir dışında, bu yüzden başka bir adam onu güvenlik görevlisi gibi takip ediyor. İki metrelik bir pislik herif..."

"Nixon Rosa!" Masaya eğilip ona bir tokat attım. "Küfürlerin de seviyeleri vardır. Dışkıdan bahsetmek bir şey, B kelimesini kullanmak daha kötüdür, ama anne kelimesini kullanmak bambaşka bir seviyede kabalıktır. Kes şunu!"

Dudaklarını büzüp sabrını kaybetti. "Bu devasa ana-okşayıcı, onu korumak için yanındaydı ve beni Abby ile gördüğünde biraz gerginleşti ve birbirimizi tanıyıp tanımadığımızı sordu."

"Ama onu tanı mıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ve o, tanışıp unutacağın türden bir adam değil. Boyu iki metreden fazla, genişliği Abby'nin üç katı, baştan aşağı dövmeli. Ama yüzü..."

"Ne?" Mitch, ikimizin arasında bakarken ağzından domates parçaları düşüyor. "Yüzü ne olmuş?"

"Her tarafı yara izleriyle kaplı," diye fısıldadım. "Buradan itibaren tüm yan tarafı," yanağımın ortasına dokundum ve parmağımı kaşımın üzerinden yukarı doğru kaydırdım. "Buraya kadar. Çok derin, sanki bir doktorun kesiği değil de, başına korkunç bir şey gelmiş gibi."

"Yarısı kan kaybından ölmüş olmalı," diye düşünür Nix. "Bıçakla yapılmış gibi de görünmüyor. Daha çok tahta parçası, sandalye ayağı, belki kırık bir şişe gibi. Biri ona saldırmış, ama dikiş izi yok. Dikişlerin bıraktığı noktalar var ya?"

Mitch ve ben başımızı

salladık. "Hiçbiri yok."

"Yetenekli bir plastik cerrah mı?"

"Sanmıyorum. Yetenekli olsalardı, parçaları dışarıda bırakmazlardı. Sanırım üzerine birkaç steril bant yapıştırıp işi bitirmiştir."

"Eski usul bir talim çavuşu." Mitch neredeyse etkilenmiş gibi konuşuyor. "Belki Beck veya Corey onu tanıyordur?" Omuzlarını silkiyor. "Sormaya değer."

"Neden?"

Mitch gözlerini bana çevirir. "Neden ne?"

"Neden onu soruyorsun? O bizim işimiz değil."

Omuz silkiyor. "Çünkü sorabilirim? Çünkü istiyorum. Belki de Luc'a sormalıyım. Kız kardeşinin kimlerle takıldığını bilmek isteyecektir. Eğer adam eski usul bir komandoysa, Luc'un hamile kız kardeşinin onunla takılmasına izin vereceğini sanmıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Kız kardeşin bunu saklamaya çalışmadığına göre, Luc'un bildiğinden eminim. Kız kardeşin dokuz aylık hamile ve Spencer'in iş arkadaşıyla evlenmeyi planlıyor. Sizler, dünyadaki tek kız kardeşlerinin *her* kararını mikro yönetmeye çalışan kardeşler olabilirsiniz."

"Spencer?" Mitch benim sözümü keserek konuşur. "İlk ismiyle hitap ederek çok samimi davranıyorsun, Abby Cadabby. Umarım doğru kararlar veriyorsundur."

"Ugh, kes şunu!" Son tacomu alıp ağzıma tikiştiriyorum. Yuttuktan sonra, dudaklarımı peçeteyle siliyorum ve peçeteyi masaya atıyorum. "Onun adını kullandım çünkü adı bu. Başka bir bağımız yok, arkadaş değiliz. İş ilişkimiz bile yok. O sadece bir müşterinin arkadaşı." *Öğleden sonrasının yarısını onunla*

öğleden sonrasının yarısını onunla tartışarak geçirdim. "Burada işim bitti."

"Abby." Nix, ben dönmeden önce bileğimi tuttu. "Daha fazla yemelisin. Bir tane yetmez."

"Tatlı alıp oturup film izleyeceğim. Onunla ve yediğim şeyle birlikte, bir sürü kalori aldım. Mikro yönetim hakkında söylediğim şeyi hatırlıyor musun?"

"Hangi film?" Mitch gözlerini kısarak bana bakar. "Lütfen kız filmi olmasın. Lütfen kız filmi olmasın. Lütfen kız filmi olmasın."

"En İyi Arkadaşımın Düğünü'nü izleyeceğiz."

"Hayır." Mitch'in gözleri Nix'e çevrilir. "Hayır!"

"Evet." Elimi çekip uzaklaşıyorum. "Bu gece seçim benim. Anlaşma böyleydi."

"Nixon! Ona söyle."

"Söyledim zaten," diye homurdanır. "Ya bu ya da *Dört Düğün ve Bir Cenaze*. Hangisini seçeceğimi biliyorum."

"Yeni *Hızlı ve Öfkeli* çıktı," diye sızlanır Mitch. "Onu izleyemez miyiz?"

"Hayır!" Dondurucuyu açıp dondurma kutusunu çıkarırım. Kaseleri kullanmayıp çekmecedan üç kaşık alırım ve çekmeceyi kapatırken kalçamla çarparak kolu kalça kemiğime çarpar. "Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin! Acıdı."

Dondurmayı bir kolumun altına, kaşıkları sol elime alırken, sağ elimle kalçamı öfkeyle ovuşturarak acıyı hafifletmeye çalışıyorum. Yarın moraracak ve o zaman çocuklar bana daha fazla şefkat gösterecekler.

Tezgahtan geçerken şarabın kalanını da alıyorum, sonra yemek odasından geçip fısıldaşan kardeşlerimin yanından geçiyorum. Ne hakkında fısıldaştıklarını özellikle bilmek istemiyorum. Eminim ki konu benimle ilgilidir. Muhtemelen duyusal yoksunluk odası için kabarcık sargısı ve oksijen tankları gibi şeylerdir.

Beni kendimden kurtarmak için her şeyi yaparlar.

Onları masada bırakıp, Nix'in uzun, siyah kanepesinin ortasındaki yastığa çöküyorum. Ayaklarımı çekip çapraz bacaklı oturuyorum

, fütüristik uzaktan kumandayı alıp, kardeşimim televizyon dediği 90 inçlik canavara doğrultuyorum.

Sinema kalitesinde bir şey izlemeyeceksen neden televizyon izleyesin ki?

Kız kardeşimizi kurtarma görüşmeleri, doğru kanalı bulmamın ardından birkaç dakika içinde sona erer ve gecenin geri kalanını, iki güçlü kardeşimin arasında kanepede kıvrılmış halde, lezzetli dondurma yiyerek geçiririm.

Hayat kesinlikle daha kötü olabilirdi. Bunu deneyimimizden biliyoruz.

SPENCE

Checkmate Security'nin toplantı odasında kadın haremimle oturuyorum ve onları çıplak olarak kucağımda dans ederken hayal ediyorum.

Aslında bu doğru değil.

Aslında yaptığım şey, kötü deha Sophia ve domuz taşıyan, ağzı bozuk, olağanüstü sanatçı ve Riley Cruz'un hayatının aşkı Andi ile yönetim kurulu odasında oturmak. Gerçek bir haremim yok, çünkü buradan geçen tüm kadınlar zaten başkalarına ait, ama yine de onlarla takılabiliyorum ve sırf kadın diye her kadına sikişmemek için pratik yapıyorum.

Andi başını çizim defterine eğmiş otururken, Soph da aynı şeyi dizüstü bilgisayarının başında yapıyor. Andi'nin erkeği için yeni bir protez bacak tasarlamamızın son aşamasındayız, çünkü o bir yıldan biraz fazla bir süre önce görev başında yaralanmıştı. Jess ve Laine Lenaghan'ın önünde duruyordu, bu da her küçük şeyde huysuz bir pislik olsa bile, onu elimizde tutabileceğimiz anlamına geliyor. Yaralandıktan bir hafta kadar sonra hastanede uyandığında, bir bacağı yoktu, ama Andi'nin yorulmadan onu düzeltmeye çalıştığı bir sürü kötü tavır kazanmıştı.

Andi mükemmel bir şifacı ve hiçbir şeyi ciddiye alamayan bir şapşal gibi davransa da, amacına umutsuzca bağlı.

Bir ay önce, ranzamda uykusuz bir gece geçirdikten sonra Andi'ye fikrimi anlattım. Uyuyamıyordum, ki bu benim için alışılmadık bir durum değildi, bu yüzden uyanık kalıp güneş doğana kadar kafamda bir plan yaptım ve ortaya çıkan sonuç... fena sayılmazdı. Genel tasarım fikrim vardı, ama bunu gerçeğe dönüştürmek için kızların yardımına ihtiyacım vardı.

Andi ilk eskizleri çizdi ve kafamdaki fikirleri somut bir şeye dönüştürmeme yardım etti, sonra Soph bizim gibi sıradan insanlar için var olduğunu bilmediğim teknolojiyi ekledi. Artık bir 3D yazıcıya, onu yaratacak bir bilgisayar yazılımı dahisine ve onu havalı gösterebilecek bir sanatçıya sahibiz.

Ben mühimmat uzmanıyım, bacağın nasıl çok işlevli hale getirileceğine karar veren kişiyim, Andi ise güzel tasarımlar çiziyor ve esasen kendini erkeğinin uzuvlarına dövme yapıyor.

"Bıçak bölmesi buraya." Soph'un üzerine eğilip, ekranda döndürdüğü 3D görüntüyü işaret ediyorum. "İçeri kaydır, dışarı kaydır."

"İyi fikir." Soph'un elleri, gözlerimin takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde klavyenin üzerinde uçuyor. Önerilerimi anında ekliyor, böylece protezin şekillenmesini görebiliyorum. "Hangi bedeni ister?"

Omuz silkiyorum. "Belki 12 santim kadar. Baldırın arkasından nasıl kayabildiğini görüyor musun? Tak, çıkar. Bacağını titanyumdan yapacağız. Havaalanlarında bile durdurulmayacak."

"Yan tarafta silah mı?"

"Silah şekle entegre olacak," diye düzeltiyorum. "Yani, bacağa entegre olmasını istiyorum, böylece parça yerine oturduğunda, şortla dolaşabilir ve kimse silahın orada olduğunu bilmez, tabii *bilmeyenler hariç*."

"Anladım." O çalışmaya devam eder, ekran üzerindeki şekli ayarlar, şekillendirir, Andi ise çelik gibi bir odaklanma ile eskiz yapar.

Zaten bir makine parçası olan şeye makine parçaları tasarlıyor. Gül sarmaşıkları içinden geçiyor ve çok havalı görünüyor, ama güller bana sadece dün gittiğim çiçekçiyi hatırlatıyor. Ve o çiçekçinin sahibini.

Abigail, benim için çok genç görünüyor, bu yüzden kendimi rahat hissedemiyorum.

Dün gece rüyamda beni ziyaret eden Abigail.

Mükemmel saçları ve gözlerimin arkasına bir şekilde kazınmış büyüleyici gözleriyle, burnu havada, küçük bir tespih tutan kadın.

Beni etkileyen ilk kadın o değil, ama kesinlikle onu başka bir odaya götürüp, kafamdan atmak için sikmediğim ilk kadın. Bu benim için tamamen yeni bir şey; küfür ve dövmelerden hoşlanmamam dışında, beni derinden etkiledi.

Ben romantik biri değilim. Bir kadınla yatmak için onu sevmeme bile gerek yok. Göğüsler ve kalçalar göğüsler ve kalçalardır. İstediyimi alırım, göğüslerini okşarım, kalçalarını tokatlarım, sonra onları hayatımdan çıkaran taksiye kadar geçiririm.

Benim dünyamda işler gerçekten bu kadar basit.

Yani bir kız ilgimi çekerse, bu randevu için heyecanlanıp gerileceğim büyük, romantik bir düşünce değildir. *Bu kızın beni iki kez bakmaya zorladığı* bir durumdur. Bu yüzden iki kez bakarım, yapmam gerekeni yaparım, sonra onu yapılacaklar listemdeki bir başka madde gibi gönderirim.

Ama Abigail benim tipik kaşıntım değil. O lanet olası bir rahibe. Küfür ve kötü davranışlara tahammül edemeyen bakire bir kız. Kesinlikle başka bir odada benimle bir dakika geçirmeyi kabul edecek biri değil, böylece ben de o kaşıntıyı giderebilirim. O... farklı.

Ve bunu romantik anlamda söylemiyorum. İyi anlamda "farklı" değil, onu bir çantaya tıkıp kendime saklamak isteyeceğim anlamda "farklı" değil. Onu tanımak isteyeceğim anlamda "farklı" değil.

O, sırtımdaki lanet bir tümör gibi farklı. "Spence?"

"Hmm?" Geri döndüğümde Soph'un yüzünün benimkinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu gördüm. "Ne?"

Esmer güzellik, sahip olduğu vahşiliğin hiçbir izini taşımayan sevimli bir gülümsemeye parlıyor. Hafta beş gün beş yaşındaki çocuklardan oluşan bir grubu kontrol eden masum bir bale öğretmeni ile, kendisine kötülük yapan gangsterleri kendi elleriyle ya da başkalarının eliyle ortadan kaldıran psikopat bir intikamcı arasında gidip geliyor. Kendisiyle çelişen bir karakter ve rollerini ne kadar çabuk değiştirebildiği ile korkutucu. Öğrencilerinin annelerinin, çocuklarına gerçekte kimin ders verdiğini bilmediklerine eminim. Ama bilselerdi, hayatlarında böylesine güçlü bir kadın etkisine alkış tutarlardı. Cinayet eğilimleri ve her şeyiyle.

Soph gözlerimi izliyor ve alt dudağını ısıyor.

Vurulmadan önce sevişmem lazım.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Eh" diye ses çıkararak rahatlamış gibi davranıyorum. "Dünya hakimiyeti.

Seninki ne?"

Sanki cevabım mantıklıymış gibi omuz silkiyor. "Aynı. Ben de hep dünya hakimiyetini düşünüyorum. Pin kilit sistemini duydun mu?"

"Hayır, üzgünüm." Elimi yüzüme götürüp derin bir nefes veriyorum.

Çok fazla uykusuz gece geçirdim, buna ek olarak, benim uyuyabildiğim ama Jay'in uyuyamadığı çok fazla gece de oldu, o da benim evime gelip, zaten mükemmel olan nişan alma becerimizi daha da mükemmelleştirmek için atış yapardık. Şimdi en iyi ihtimalle bir haftadır düzensiz uykuyla idare ediyorum ve bu yüzden kendimi çok yorgun hissediyorum.

Artık aktif asker değilim. Hayatım, uyuyabildiğim zaman uyumak ve hayatım buna bağlıymış gibi uyanmak etrafında dönmek zorunda değil. Ama şu anda çalışırken olduğu kadar yıpranmış hissediyorum. Açlığı bilen ve ölümüne savaşan bir adam için bu gerçekten çok dramatik bir his.

Zavallı ben, tüm modern konforlarım ve rahat yatağımla...

"Devam et." Ellerimi indirip bilgisayara bakıyorum. "Anlat." bana pin kilit sistemi hakkında bilgi verin."

"Konuşmak istediğin bir şey mi var?" Andi'nin gözleri eskiz defterinden ayrılmıyor. Eli hareket etmeyi bırakmıyor. Ama sanki bu konuşmanın bir parçasıymış gibi konuşuyor. "Aklında bir şey mi var?"

"Ben dedikodu yapmam bayanlar. Beni tanıyorsunuz."

"Belki denemelisin." Sonunda Andi gözlerini kaldırır. "Her zaman işe yaramaz, ama asla bilemezsin. Bu sefer işe yarayabilir. Biz sessizlik konisi içindeyiz, söylediklerini kimseye söylemeyeceğiz."

"Pas geçiyorum, ama teşekkürler." Önümdeki masaya yayılmış kağıtları toplamaya başlıyorum. Eskizler, notlar, büyük gözlü kızıl saçlı kadınların karikatür çizimleri, tıpkı zihnimden geçen saçmalıklar kadar benzersiz. "Burada işimiz bittiyse, gitmem gereken bir yer var."

"Nadia'nın sistemini kurdun mu?" "Hayır."

Andi sırtıttı. "Nadia'nın sistemini *sipariş ettin* mi?"

"Evet." Kalemı fırlatıp Andi'nin kağıdına düştüğünde gülümsüyorum. "Bu sabah sipariş ettim, ukala. Yarından sonra gelecek. Bu hafta içinde kuracağım, sonra Laine sırf sızlanmak için sızlanmayı bırakabilir."

"Bunu eğlenceli olduğu için yapıyor," diyor Soph. Bilgisayarında çalışıyor, ama elleriyle yaptığı şeyin çok fazla beyin gücü gerektirmediğini ima edencesine konuşuyor. "Sen onun erkekler için çarpışma testi mankenisin. Yani, Spencer Serrano'dan daha kötü kim olabilir ki?" Gözleri yukarı doğru kayıyor. "Kimse. Bu yüzden seni kullanıyor, sana sataşılıyor, alay ediyor, çünkü sana karşı çıkabilirse, hiçbir erkek onu korkutamaz. Ang'i parmağında oynatıyor, Kane onun ve Jess için yumuşak bir adam, Eric ona karşı her zaman yumuşak davrandı ve Riley bacak meselesiyle meşgul. Geriye sen kalıyorsun... manken."

"Bana bir daha 'aptal' de, balerin. Cesaretin varsa tabii."

Kıkırdayarak, bilgisayarının faresini alır ve silahın sıkıca yerine oturtulmuş, tasarımın geri kalanına kamufle edilmiş protezi bana gösterir. "Al bakalım, *aptal*. Kimse onun fazladan bir parçası olduğunu asla bilmeyecek. Havaalanları onu geçirecek, çünkü ayrımcılık yapamazlar ve tarama yapıldığında sırrı açığa çıkmayacak. Onu Beyaz Saray'a gönderebiliriz ve kimse onun silah taşıdığını bilmeyecek."

"Yani diyorsun ki..."

"Riley bizim Terminatörümüz olabilir." Dizüstü bilgisayarını kenara itip sandalyesine yaslandı. "Yok edilemez biyonik adamımız. Tüm vücuduna titanyum plakalar takmaya ne dersin? Göğüs, karın, baş, kollar... yumruklar."

"Hayır," diye mırıldanır Andi. "O, senin zevkine göre kullanabileceğin bir ulusal silah değil."

"O zaman sadece senin mi?"

"Mmhmm." Andi kağıdından kalem talaşlarını silip sırttı. "Sadece benim, sadece benim. Bacağını kurcalayabiliriz, ama hepsi bu kadar. Al." Sayfasına yüksek sesle üfler, sonra kitabı kaldırır ve döndürerek, çöp adam kalitesinde bir eskiz değil, dövme salonunda görmeyi bekleyebileceğiniz bir görüntüyü gösterir. Gölgeleme, incelikler, detaylar. Andi beyinsiz ve hayattaki eğlenceli şeylerle ilgilenen biri gibi davranır, ama bunun altında

çok zeki, kalemle yetenekli ve aşırı sadık biridir. "Buna benzeyen bir deri yaptırabilir miyiz? Neredeyse gerçek bir bacağı varmış gibi görünecek, ama tamamen dövmeli olacak. Sıkıldığında değiştirebilir. İstersen her hafta yeni bir görünüm elde edebilir."

Soph ayağa kalkar, ancak geniş masaya eğilerek çizimi daha yakından görmek için eğilir. Sıkı kot pantolonla sarılmış, uzanabileceğim mesafede sallanan minik balerin poposu yüzümden sadece yarım metre uzaktadır. Ama tek düşünebildiğim şey, Bayan Priss'in olmayan poposudur.

"Bu çizim çok havalı, Andi. Sanki güllerle örülmüş gerçek bir makine gibi."

"Kesinlikle harika," diye onaylar Andi. "Belki de bunu bacağıma da dövme yaptırmalıyım, böylece Riley ve ben eşleşebiliriz."

"Benim için bir şey çizebilir misin?" diye sorar Soph. Kıçı tam orada. Tam orada, ama benim aklım olmaması gereken yerlerde dolanıyor. "Yeni bir resim istiyorum, ama ben resim çizmeyi beceremiyorum."

"Tabii." Andi, eskiz defterini kendine doğru çevirdiğinde, simsiyah saçları gözlerine düşüyor. Defteri masanın üzerine bırakıyor ve sanki bizim göremediğimiz kusurları görüyormuş gibi kalemmini eline alıyor. "Ne istediğini, ne kadar büyük olmasını istediğini ve vücudunun neresine istediğini söyle. Ben de dövmeci lan için çizim yaparım. O çok yetenekli. Çizimi kağıttan cilde aktarır ve sen de hayatında onun olmadığı günleri asla hatırlamazsın."

"Jay için bir şey yapmak istiyorum," diye mırıldanır Soph. Geri çekilir ve sandalyesine oturur. "O benim için *çok önemli*, çocuklar."

"Biliyoruz."

Andi, ikimiz aynı anda söylediğimizde gülümsemesi genişler. "Herkes biliyor. Sizi birlikte görüyoruz. Başka kimse için o kadar *önemli değilsin* ve o da seni dilimlenmiş ekmekten bu yana en sevimli şey olarak görüyor."

Soph gözlerini devirir. "Ekmek sevimli değildir."

"Neyse. Ne demek istediğimi anladın. Eminim Kane'in düğününü kaçırp seni ilk sıraya oturtmak isteyecektir. Tutusunu hazırlasan iyi olur."

"Lanet olası bir tütüyle evlenmeyeceğim," diye tersler. "O ipucunu anlayıp düzgün bir şekilde teklif edene kadar evlenmeyeceğim. Ve o zamana kadar..." Tekrar ayağa kalkar ve dizüstü bilgisayarını kapatır. "Yapacak

yapacak işlerim var. Bitirince çizimi bana gönder. Yükleyip yeni bacağı bastıracağım."

"Şu anda Checkmate için mi çalışıyorsun, yoksa dansla mı ilgileniyorsun?"

Soph sandalyesinin dışından dolaşıp sandalyeyi içeri itti, böylece tahta kolçak bacağıma çarptı. "Dansla ilgili şeyler. Öğlen bir dersim var ve ondan önce halletmem gereken evrak işleri var. Zor bir dönem geçiren bir kızla çalışmaya çalışıyorum. O da Inferno olayına karışmıştı, bu yüzden ben..."

Kızıl

saçlı. Kıcı

yok.

Şiddet uygulayan erkek arkadaş.

"Bekle. Soph." Balerin dizüstü bilgisayarını alıp aceleyle gitmeden önce elini tutuyorum.

Soph da bizim gibi bir tür eğitim almıştı. Bizimki tatbikatlar ve eğitim kamplarında yapılmıştı ve zorluydu ama askerlerin güvenliği için denetleniyordu. Soph'un ki ise dünya onu sertleşmeye zorladığında günlük hayatının bir parçasıydı. Ben tarlalarda koşarak, duvarlara tırmanarak ve kollarım kopacak gibi olana kadar ateş ederek eğitildim, ama Soph, en iyi olmak ya da ölmek arasında seçim yapması gereken New York sokaklarında eğitildi.

Benim daha "resmi" eğitimime rağmen, o hala bileğimi kavrayıp elimi geriye doğru büküyor ve kolumdan omzuma kadar acı hissediyorum.

"Ranger okulunda kadınları izinsiz tutmaman gerektiğini öğretmediler mi?" Beni bırakıp, yüzümün üst kısmını avucuyla iterek geriye doğru itti.

"Beni bir daha tutma, Serrano. Bir dahaki sefere koparırım."

Ağrıyan bileğimi ovuştururken, doğal olarak zayıf olan dansçının eşyalarını toplamasını izliyorum.

"Gitmeden önce, ben sadece..." Duruyorum. "Şey... Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Dedikodu mu?" Andi alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

"Hayır." Ona pis bir bakış atıyorum ve hayatımın nerede yanlış gittiğini merak ediyorum. Etrafım östrojenle çevrili ve tek bir erkek bile onları yerlerine oturtmak için bir şey yapmıyor. "Son zamanlarda tanıştığım bir kız var ve acaba bir arkadaşına ihtiyacı olabilir mi diye merak ediyorum."

"Arkadaşlara ayıracak vaktim yok." Soph dizüstü bilgisayarını kaldırıp bana dönerek, "Andi'ye bile ayıracak vaktim yok." dedi.

"Hey!"

"Hayır, öyle değil," diye aceleyle söylerim. "Demek istediğim..." Çiller, çekici gözler ve o kadar ince bir bel ki, kemeri iki kez dolanıyor. "Bence bu kişinin Ellie Solomon Dans Akademisi'nden bir arkadaşa ihtiyacı var."

Bu sözler Soph'un hareketlerini yavaşlatır. Ellie, Soph'un küçük kız kardeşi. Uzun zaman önce öldürülmüş ve şimdi Soph'un dans stüdyosunun adı. Soph, kendilerini sığınak ihtiyacı hissettikleri bir durumda bulan kızlara yardım etmek istiyordu.

"Kesin olarak bilmiyorum, ama dün bu kızla tanıştım ve yanında bir adam vardı. O adamın kardeşi olduğunu söylüyor, ama ben emin değilim. Adam esmer, kız ise açık tenli. Adam iri, kız ise neredeyse yetersiz beslenmiş gibi. Adam bana tuhaf bir his verdi, kız ise çok... Masum. Savunmasız. Tehlikede gibi görünüyordu. "Belki de onu sık sık dövdüğünü itiraf etmektense, onun kardeşi olduğunu söyleyen türden biridir ve belki de bu yüzden giydiği kıyafetleri giyiyordur."

Soph eşyalarını yavaş hareketlerle masanın üzerine geri koydu. "Ne giyiyor? Ne demek istiyorsun?"

"Mesela, ona çok büyük gelen kıyafetler. Senin giydiklerine hiç benzemeyen kot pantolonlar." Kaşlarını çatıp kendi arkasını kontrol etmek için dönüyor. "Onları dolduracak bir poposu yok. Çenesine kadar düşmeli gömlekler giyiyor. Sanırım endişeleniyorum... Yani... Bilmiyorum." Elimi çeneme götürüyorum. "Belki de morlukları ya da başka bir şeyi gizlemek için o kıyafetleri giyiyordur. Ya da belki de birazcık tenini gösterirse sinirleniyor ve ona o kıyafetleri giydirdiyordur."

"Şey..." Soph yavaşça dizüstü bilgisayarını yeniden açar. Kilit ekranında, gülümseyen iki genç balerin fotoğrafı vardır ve bunlardan biri kesinlikle Soph'tur. "Ona sordun mu?"

"*Sormak* doğru kelime olmayabilir."

Soph'un gözleri kısılr. "O zaman bana olanları nasıl tarif edersin?"

"Adamın ona kötü davrandığını ve onun da onu korumak için kendini feda ettiğini ima etmiş olabilirim."

Ağır bir yumruk koluma çarptı, ardından Andi sandalyesinden fırlayıp bana vurdu.

"Sen aptal mısın?" Soph homurdanır. "Laine'den hiçbir şey öğrenmedin mi? Zaten yerde yatan bir kadını neden tekmellersin?"

"O benim sinirime dokundu, tamam mı? O, bir biftek ve kucaklanmaya ihtiyacı olan, barınaktan alınmış bir köpek yavrusu gibi görünüyor ve Jess ona bir çıkış yolu sunmaya çalıştı. Ama bu kız, onun otoriter olduğunu söylüyor, ama sorun değil. Onun kardeşı olduğunu söyledi ve Jess de bunu kabul etti," diye masaya vurdum. Kane ona hiçbir şey öğretmedi mi? Çiçekçi onu sömürüyor ve kimse onu kontrol etmeye niyetli görünmüyor."

"Yani, ona zarar verildiğini düşünen tek kalan vasisi olarak, ona yardım etmek yerine, onu daha da batırmayı mı düşünüyorsun?" Soph koluma tekrar vurdu, sonra bir kez daha. "Sen aptalsın!"

"Jess çok emindi, tamam mı! Ve Jess genelde oldukça akıllıdır. İşlerine devam ettiler ve otoriter kardeşleri önemli bir şey değilmiş gibi davrandılar, ben de öğleden sonra onları takip ettim. Abigail topallamadı, ağlamadı, kazara koluna dokunduğumda kaburgalarını tutmadı ya da çıldırmadı."

"Yanlışlıkla mı?" Andi kaşlarını kaldırdı. "Artık buna böyle mi diyoruz?"

"Tabii ki kaza değildi!" Ayağa kalkıp kapıyı işaret ettim. "Ben kimseye kazara dokunmam. Ne yapacağını görmek istedim."

"Peki ne yaptı?" Soph sordu.

"Hiçbir şey! Bana pis bir bakış attı, kendini kurtardı, küfür etmeye karşı olduğu ve kiliseye giden ruhunda 'siktir git' diyemediği için gitmemi söyledi, sonra çalışmaya devam etti. Yapmadığı şey, onu tuttuğum yerden acı çektiği için bağırmaktı. Onu buradan tuttum," Soph'un pazısını tutuyorum. "Herhangi bir erkek onu kontrol etmeye çalışırken tutacağı yer burasıdır. Acı çekiyor gibi görünmüyordu, ama çok zayıftı."

"Yani şimdi, *sen* her şeyi mahvettiğin için, onunla arkadaş olup onu büyük kötü kurttan kurtarmamı mı istiyorsun?"

"Evet!"

"Kurtun kim olduğunu biliyorum galiba," diye mırıldanır Andi. "Ve bu kızın kardeşi değil. Spencer'ın ilgisini çektiğini ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmediğini hissediyorum." Kaşlarını oynatır. "Güzel miydi?" *Evet*. "Onu dizlerinin üzerine çöktürmeden birkaç saniye önce kafasını okşamak istediniz mi?"

"Hayır!" Belki. *Lanet olsun, evet*. "Hayır, yanılıyorsun. Bir kızla yatmak istersem, ona yatmak istediğimi söylerim. Sonra yatırız, çünkü onun da istediğini biliyorum. Bu kızda durum öyle değildi. Ona yardım lazım."

"Peki..." Soph dizüstü bilgisayarını tekrar kapattı. "Ona yardım et. Adı Abigail, değil mi? Çiçekçiden gelen kız?"

"Ne olmuş ona?"

"Beş erkek kardeşi var. Babası Portekiz asıllı. Erkek kardeşleri esmer, annesi ise açık tenli. Belki, sadece *belki*," kelimeyi uzatarak, "o doğruyu söylüyordu ve sen sadece onun senin prensesin olmasını istediğin için kızgınsın."

"Kız istemiyorum! O saçmalıklar için vaktim yok."

"Sen öyle diyorsan. Ama bu davayı senin ellerine bırakabilirim, koca adam. Her şeyi kontrol altında tutuyorsun." Bir erkek gibi omzuma vurur. "Yapacak işlerim var. Eğer onun gerçekten başı deritte olduğunu düşünüyorsan, ne yapman gerektiğini biliyorsun. Eğer düşünmüyorsan, harekete geç ya da ondan uzaklaş. Ama ne yaparsan yap, bu konuda küçük bir kaltak gibi davranmayı bırak."

Yönetim kurulu odasının kapısı açılır ve Jay gülümseyerek kafasını içeri sokar. "Kim küçük bir kaltakmış?"

"Spence." Soph benden uzaklaşıp kapıda erkek arkadaşıyla buluşur. "Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Tamam. Hey, küçük sürtük. Bir ziyaretçin var." Perdeleri açar ve solunda duran, ona büyük gelen kıyafetleri giymiş, el çantasının saplarını elleriyle sıkarak kızıl saçlı kadını gösterir. "Bay Serrano ile konuşması gerektiğini söyledi. Kimi aradığını bilmiyorum."

"Vay vay vay." Soph, kötücül bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Durum değişiyor gibi görünüyor, Bay Serrano. Neler olduğunu anlıyorum. Ve..." Abby'ye kaşlarını kaldırarak bakıyor, sonra bana dönüp fısıldıyor: "Belki de ona YouTube'da nasıl yapılır videoları falan izletmelisin. Fare devasa bir muz yiyen memi gördün mü?"

"Sophia!"

"Ne? Yasal olmadığını söylemiyorum. Ne olursa olsun tamamen yasal, çünkü onu ararken doğum tarihini kontrol etmedim değil. Kaç yaşında olduğunu biliyorum, ama yaş her zaman deneyim anlamına gelmez. Yani... ona talimatlar vermekten fayda görebilirsin." Gülümser ve parmaklarıyla el sallar. "Hoşça kal. Kızla iyi eğleneler."

"Ben de gidiyorum." Andi malzemelerini dağınık bir yığın halinde toplar. Kağıtlar yere düşer ve kalemler masaya çarpar. Jay ve Soph ile birlikte aceleyle çıkar, ama önce Abby'yi odaya itip kapıyı o kadar sert kapatır ki Abby irkilir.

Dünkü haline acı verici bir şekilde benziyor; ürkek, minik, solgun ve tamamen kibirli.

Belki de onunla ilgili sorunumun bir kısmı, beni kendimi aşağılık hissettirmesi.

"Şey..." Çenesine kadar düğmeli bir gömlek giyiyor, ama bugün kot pantolon yerine siyah pantolon ve onu bir iki santim daha uzun gösteren sevimli küçük topuklu ayakkabılar giyiyor. Çantası, sanki onu kalkan olarak kullanıyormuş gibi önünde duruyor. Parmak eklemleri beyaz, yanakları kızarmış. Parlak saçları solgun tenine kontrast oluşturuyor, onu kalabalıkta bile görebileceğime eminim.

Bu, otuz yıldır kamuflej giyen bir adam için sorun teşkil ediyor.

"Bay Serrano." Gergin bir şekilde yutkunuyor ve boş odayı inceliyor.

Uzun bir masa. Yirmi sandalye. Duvarda güvenlik kamerası görüntülerini ve UFC maçlarını izlemek için kullandığımız devasa bir düz ekran. Köşede, üstüne gelişigüzel istiflenmiş kağıt bardakların bulunduğu bir kahve makinesi ve Jay otuzuncu kahvesini içtikten sonra, kafasındaki uğultuyu gidermek için ihtiyaç duyacağı su soğutucusu duruyor.

Abby'nin iki renkli gözleri, iş saatlerinde neredeyse her zaman CZ'mi taktığım uyluğuma, sonra da kemerime taktığım radyoya bakarken beni rahatsız ediyor. Bacaklarımdan biri onun tüm vücudu kadar kalın, ellerimden biri onun kafasından daha geniş.

Onun bu kadar küçük olması ve onu potansiyel olarak istismarcı bir erkek arkadaşından uzak tutmak için biraz fazla çaba sarf ediyor olabileceğim düşüncesi beni rahatsız ediyor.

erkek arkadaşından uzak tutmaya biraz fazla önem vermiş olabileceğim.

"Jess'i mi arıyorsun? O burada değil."

"Uh, hayır." Bir kolunu beline dolarken sesi gerginlikten titriyor.

Benden saklanmaya çalışıyor.

"Ne istiyorsun, Abigail?"

"Benim hissettiğim şey..." Gözleri sürekli olarak benim uyluğuma, sonra da yere kayarken, onun kendisiyle verdiği mücadeleyi görebiliyorum. "Dün seninle olduğu kadar çabuk düşman edinmem pek sık olmaz. Dün gece iyi uyuyamadım, çünkü sana sert çıktığım için kendimi kötü hissettim."

Onu irkiltten bir kahkaha atıyorum, ama eğer şaşırdıysa, onun ciddi olduğunu fark ettiğimde benim şaşırdığının yarısı kadar bile şaşırmamış. "Ciddi misin? Bana kötü davrandığın için uyuyamadın mı?"

Onun eşsiz gözleri beni takip ediyor. "Evet. Olanlar yüzünden neredeyse hiç uyuyamadım. Normalde böyle biri değilim. İnsanlara bağırmam, onlara hakaret etmem."

"Hakaret mi?" Durup, onun çiçekçisinde geçirdiğim öğleden sonrayı düşündüm. "Aptal mı? Bana aptal dedin ve bunu hakaret olarak mı görüyorsun? Sophia beş dakika önce bana aptal dedi."

"Şey..." Yanakları koyu kırmızıya dönerek masumiyetini vurguluyor. *Çünkü ben küfür ettim.* "Ben öyle değilim. İnsanlarla tartışmam, onlara hakaret etmem. Sinirli veya kaba davranmam. Ama sen..." Derin bir nefes alıyor. "Sanırım beni sinirlendirdin, belki de dün benim için kötü bir gündü. Ama..."

"Öyle miydi?"

Şaşkınlıkla durdu. "Ha?"

"Dün senin için kötü bir gün müydü? Yani, Jess ve ben gelmeden önce."

"Um... belki, sanırım." Elini kaldırdı, sonra avucunu uyluğuna vurdu. "Sen gelmeden önce beni rahatsız eden bazı şeyler oldu. Sonra Nix oradaydı, sonra sen ve Jess geldiniz. Kardeşime biraz kaba davrandın, bu yüzden ben de sana biraz kaba davrandım. Bilmeni isterim ki, bu konuda kendimi iyi hissetmedim. Ne o sırada ne de sonrasında. Hiç de bile. Bu yüzden söylediğim şeyler için gerçekten üzgünüm."

Siktir. Şimdi ben de özür dilemeliyim.

"Kıçın hakkında konuştuğum için özür dilerim."

Gözleri büyüdü. "Benim... kıçım hakkında mı konuştun?"

Dudaklarım seğiriyor, çünkü onun küfür etmeyi gerçekten bilmediğini düşünüyorum. "Hepinizin geri döndüğünüzü ve belki de her sandalyeden kayıp düştüğünüzü söyledim."

Yanakları soluyor. "Gerçekten öyle mi dedin?"

Omuz silkiyorum. "Ne söylediğimi hatırlamıyorum. Ama sürekli vücut eleştirileri yapıyordum. Senin göğüslerini aşağıladığımı biliyorum..." Duruyorum. "Senin, şey... göğüslerini."

"Hiç yokmuşum gibi konuştun."

Yutkunuyorum. "Öyle dedim. Özür dilerim."

Düşünceli bir şekilde başını sallar. "Buraya seni üzme için gelmedim. Aslında, korkunç davranışım için özür dilemek için gelmiştim. Ama şunu bilmelisin ki, göğüslerle ilgili yorumların beni gerçekten incitti."

El çantasını yere koyar, sonra iki elini kaldırır ve yaklaşık 30 cm aralıkla tutar. "Bu benim tüm hayatım." Sonra başparmağını ve işaret parmağını birbirine yaklaştırır. "Ve bu, sizin bu konuda bildiğiniz tek şey. İnsanlar her gün kendi içlerindeki şeytanlarla yüzleşırler, Bay Serrano. Bazen bu şeytan, yataktan kalkmaktır. Bazen ise evden çıkıp toplumla yüzleşmektir. Bazen içlerindeki şeytanlar içseldir ve vücutlarının Victoria's Secret mankenlerinin vücutlarıyla aynı seviyede olmadığını bilirler, ama biz doğduğumuzda sahip olduğumuz şeyle doğarız ve bunun için ağlamak da bunu değiştirmez. Benim içimdeki şeytanların ne olduğunu bilmiyorsunuz, o yüzden belki bir dahaki sefere, hiç tanımadığınız insanlara söylediğiniz şeylere biraz daha dikkat edebilirsiniz."

"Sana yardım edebilirim."

Kapa çenenini! Kapa çenenini!

Kaşları yukarı doğru kalktı. "Ne?"

Kes şunu! "Eminim şeytanlarından biri senin gücündür. Vücudunu biraz güçlendirmene yardımcı olabilirim." *Spencer, hayır!* "Vücudunu çok fazla yormadan güçlenmene yardımcı olacak bir egzersiz programı hazırlayabilirim. Kalori alımını artır, ağırlıklarını artırımana yardımcı olurum."

"Bütün bunlar, beni olduğum gibi kabul etmek yerine, daha büyük göğüslerim olmasını tercih ettiğin için mi?"

"Hayır." Elimi kaldırıp kısa saçlarımı okşadım. "Senin yüzünden değil... Çünkü eğer bir gün kendini istismarcı bir ilişkide ya da tehlikeli bir durumda bulursan, seni oradan uzaklaştıracak kadar güçlü bacakların olmasını isterim."

Kahretsin. Durman gerekiyordu!

"Bacaklarım mı?" Sanki yine hassas bir noktaya dokunmuşum gibi sesi titriyor. "Sen de bacaklarımın çirkin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, hiç görmedim. Ama orantılılarsa, muhtemelen zayıflar. Islakken 100 pounddan biraz daha ağır olmanı isterim. Ne kadar ağır olursan, en çok ihtiyaç duyduğunda o kadar fazla mücadele edebilirsin."

Benim huzurumda ilk kez, kiraz kırmızısı dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bunu daha önce de duymuştum. Kardeşlerim sürekli daha fazla yemem için başımın etini yiyorlar."

"Dünkü adam...?"

"O gerçekten kardeşim," diye bitirir. "Benden bir sonraki en büyük kardeşim ve o da benim kalori alımımla çok ilgileniyor. O kötü bir erkek arkadaş değil, Spencer. Sadece sürekli işime burnunu sokan sinir bozucu bir kardeş."

"Spence."

Kaşları kalkar. "Hm?"

"Kimse bana Spencer demez. Ya da Bay Serrano. Bana Spence diyebilirsin."

Merakla başını yana eğiyor. "Annemi seviyor musun, Spencer? İyi bir ilişkiniz var mı?"

"Şey..." Şu anda bu kadını soyup soğana çevirmekten başka bir şey istemiyorum. Sevişmek için değil, sadece onu görmek için. Yüzeyin altında neler olup bittiğini bilmek istiyorum, çünkü onun su üstünde yüzen bir ördek gibi olduğunu biliyorum. Gözle görülür şekilde pürüzsüz, sakın ve zarif, ama bunun altında, çok hızlı koşuyor. "Evet. Annem artık hayatta değil, ama evet, onunla çok iyi bir ilişkim vardı. O harikaydı."

Abby'nin gözleri biraz yumuşadı. Sempatikle, üzüntüyle. "Vefat ettiğine çok üzüldüm. Ama sence... eğer sana Spence adını vermek isteseydi, sana Spence adını vermez miydi?"

Sessiz kaldığımda, tekrar gülümser. "Eğer senin için sorun olmazsa, sana Spencer diyeceğim. Bu, annenin sana verdiği isim. Senin almanı istediği isim."

"Annenle ilişkin iyi mi?" *Ben kimim ki?* Annesini sevip sevmemesi kimin umurunda? "Hâlâ hayatta mı?"

"Evet." Abigail gülümser. "Ve evet. Ailemle harika bir ilişkim var. Altı çocuğun en küçüğü ve tek kızıyım, bu yüzden henüz büyüdüğümü kimsenin fark etmediğinden eminim. Ama yine de hepsini çok seviyorum. Annem ve babam hayatta ve iyiler, şu anda Portekiz'deler."

"Portekiz mi?"

"Mm. Hayatları boyunca kendilerini paralamışlar, sonunda kendilerine biraz zaman ayırmaya karar verdiler. Annem biraz otoriter olabilir, ama iyi anlamda. Ama onlar yokken, kardeşlerim her gün her dakika ne yaptığımı izlemek için omuzlarıma oturuyorlar."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Burada olduğunu biliyorlar mı?"

"Hayır." Yüzü masum bir ifadeden başka bir ifadeye dönüştü.

Çok daha cesur bir şey. "Sonunda ergenlik isyanı dönemini yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Bunu hiç yaşamamıştım. Hiç isyan etmemiştim. Ama dün akşam kardeşlerimle akşam yemeği yedim ve onlara bugün seni aramaya geleceğimi söylemedim. Sanki gece yarısı gizlice kaçmışım gibi hissediyorum."

"Ama sabahın ortasındayız." O

gülümsüyor. "Biliyorum."

"Güneş çıktı."

"Onu da biliyorum."

"Ve sen şehrin ortasındasın, dışarıda oldukça fazla yaya trafiği var ve burada güvenliğini sağlayacak birçok insan var."

Kız kıkırdar. "Biliyorum. Bu da sana hayatımın ne kadar korunaklı olduğunu gösterir. Sabahın ortasında iş yerimden senin iş yerine birkaç blok yürümek benim için bir isyan."

O bana çok yabancı geliyor. Sevmek istediğim sevimli bir köpek yavrusu gibi, ama bu tamamen yanlış, çünkü beni çeken kadınlar asla sevimli değildir ve benim koruyucu yanımla ortaya çıkarmazlar. Abigail 15 cm daha uzun, üç beden daha büyük ve her anlamda kendine güvenen bir kadın olsaydı

kelimesini duysaydık, çoktan camın arkasına geçmiştik. Ama o bunların hiçbirini değil, ve yine de onu bir kenara atıp uzaklaşmadım.

Neden kalıyorum? Neden onun benim hakkımda ne düşündüğünü önemsiyorum?

"Ben burada çalışmıyorum, biliyorsun, değil mi?" Toplantı odasına bakıyorum. Ofise açılan duvarı kaplayan panjurlara. Soph'un gözlerine, masada oturmuş, ağzına yemek tıktırırken ruhumun derinliklerine bakarken. "Burası Bishop'ların. Onlar için çalışmıyorum, sadece sık sık buraya geliyorum."

Benim serbest meslek sahibi olduğumu bilmesinin ne önemi var ki?

"Bunu bilmiyordum." Öne eğilip çantasını aldı. "Ama seni yakaladığıma sevindim. Şimdi gitmem gerek, ama konuştuğumuz ve tartışmadığımız için gerçekten mutluyum. Bu gece uyuyabileceğim galiba."

Ben uyuyamayacağımı biliyorum.

"Abigail olarak çağrılmayı mı tercih edersin?"

Yine kaşlarını kaldırıp "hm" sesi çıkarır.

"Annelerimizin bize verdiği isimleri kullanmaktan bahsetmiştin. Jess dün sana Abby dedi. Bazen Ab de diyor."

"Kardeşlerim bana Abby Cadabby ya da ufaklık diyor."

"Sen hangisini tercih edersin?"

Gülümsediğinde gözlerinin parlamasından nefret ediyorum. Biri yeşil, biri mavi.

"Bana Abigail demeni seviyorum. Çok az kişi öyle diyor, sanki..." Durur. "Bilmiyorum. Sanki gerçek beni görüyormuşsun gibi. Çok az kişinin gördüğü göğüslerimi gördün."

Kaşlarımı çattım.

"Ben gidiyorum." Çantasını omzuna astı. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu görüşmeyi yapıp havayı temizleyebildiğimiz için gerçekten mutluyum. Jess önümüzdeki hafta birkaç kez daha gelecek ve sizin de onunla birlikte gelmeniz durumunda ortamın garipleşmesini istemedim. Sizinle tanışmak bir zevkti, Bay Serrano."

"Spencer." Yutkunuyorum. "Annemin bana verdiği isimle hitap et."

Gülümsüyor ve kapı kolunu çeviriyor. "Tamam."

"Abigail." O durakladığında bir adım öne çıktım. "Kuvvet antrenmanı konusunda yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Fark ettin mi bilmiyorum ama ağırlık antrenmanı konusunda bir iki şey biliyorum."

Gülümseyerek beni baştan aşağı süzdü. "Anlayamadım. Belki bu yıl spor salonuna gitmeyi unutmuşsundur diye düşündüm. Bacakların biraz ince görünüyor."

Sanki anneme çirkin demiş gibi. *Bu ne cüret?* "Bacak antrenmanını asla atlamam!"

Kıkırdadığında, sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum ve neredeyse başım dönüyor.

"Senin için bir plan yapabilirim," diye devam ettim. "On ya da yirmi kilo almana yardımcı olacak özel bir diyet. Yağ değil, sağlıklı kas. Senin için iyi olacak."

"Sanmıyorum, Spencer. Ama teklifin için teşekkürler."

"O zaman ateş etmeyi öğren." Dün tuttuğum yerden kolunu tutuyorum. Dün olduğu gibi irkilmemiş ve bana defolup gitmemi söylemiyor. "Sen yüzünden şimdi uyuyamıyorum. Kendini savunabilmen lazım. Kasabanın hemen dışında bir atış poligonu var. İstedığın zaman, istediğin kadar, istediğin silahla atış yapabilirsin. Ücretsiz. Seçebileceğin çok geniş bir koleksiyonum var. İstedığın silah bende yoksa, o zaman henüz üretilmemiştir, bu durumda sana onu yapabilecek birini tanıyor olabilirim."

"Teşekkürler, Spencer. Ama dediğim gibi, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Göz teması kurmak için boynunu geriye doğru eğmek zorunda kaldı. "Sokakta karşılaşırsak, selam vermeni çok isterim. Arkadaş olabiliriz. Ama seninle atış yapmaya veya antrenman yapmaya gelmeyeceğim." Koluma hafifçe vurur ve elinin ne kadar küçük olduğunu fark edince biraz kızarır. "Tanıştığımıza memnun oldum."

ABİGAİL

Annem ve babamdan sadece halimi hatırımlı sormak ve sohbet etmek için beş uluslararası telefon, kardeşlerimden nefes almamı sık sık kontrol etmek istedikleri için yetmiş milyar yerel telefon, bir de hamile, nefes almakta zorlanan, artık hamile kalmak istemeyen, gelecekteki kocamı öldüreceğim diyen Jess'ten düğün çiçeklerini onaylamak için, ve Kane Bishop'dan, bebekler erken doğarsa gerçekleştirebilecek bir düğün için beni hazırlarken birkaç tane daha.

Haftam böyle geçiyor, zaman ışık hızında akıyor, ta ki kendimi Jess'in düğün sabahında düğün buketini hazırlarken bulana kadar.

Jess hariç herkes düğünün başarısızlıkla sonuçlanacağına hazırlıklı gibi. Daha inatçı bir kadınla tanıştığımı sanmıyorum, ama Jess hamileliğinin kırkıncı haftasına girerken, bebeklerin kaburgalarını incittiği ve ciğerlerini sıkıdığı konusunda sürekli şikayet ediyor, ama bunun dışında formda ve sevgilisiyle evlenmeye hazır. Bebekler doğduktan sonra değil, terleyip ağrılar içindeyken evlenmeyi tercih ediyor. Resmi olmasını istiyor.

Jess şakayık aranjmanı seçti, bu beni gülümsetti. Bana göre şakayıklar tüm çiçekler arasında en romantik olanıdır. Yumuşak ve naziktirler, güzeller ve semboliktirler. Şefkat ve sevgiyi temsil ederler ve mevsiminde olmasalar bile iyi şans ve mutlu bir evliliğin alameti olarak kabul edilirler.

Buketi katman katman oluştururken, serin odamın girişinde yere oturuyorum. Soğuk beton kuyruk kemiğimi acıtıyor, ama kokusu

burnumu dolduruyor, yumuşak müzik kulaklarımı dolduruyor ve Troy'un bir saat önce gönderdiği mesaj zihnimde tekrar tekrar dönüyor.

En büyük ağabeyim, uzun süredir ortalarda yoktu, ama yine Amerika'ya dönmüş.

Mesajında beni ne kadar sevdiğini ve özlediğini yazıyordu, ama ben bunu zaten biliyordum.

Henüz eve gelemiyor, ama daha yakın ve yerde oturmak onu biraz daha yakın hissetmemi sağlıyor. Bir yıldan fazla bir süredir ilk kez aynı ülkedeyiz ve bir yerlerde, bir eyalette, onun botları benimkilerle aynı kıtaya basıyor.

Aptalca, biliyorum, ama zaten romantik olduğumu itiraf ettim ve Rosa erkekleri hayatımdaki en önemli erkekler.

"Affedersiniz, Abby?"

Telefonumdan müzik çalıyor ve kablosuz olarak duvarlara bağlı ses sistemine aktarılıyor. Ses seviyesi, şarkı söyleyebilmem ve sesimden utanmamam için yeterince yüksek, ama asistanım dükkanımın ön tarafına açılan kapıdan kafasını uzattığında bağırmamız gerekmeyecek kadar yüksek değil.

Ellerim bebek pembesi çiçeklerle dolu, ona bakıp gülümsüyorum. Bu sabah çok mutluyum. "Evet?"

Nadia benden sadece birkaç yaş büyük. Bazı erkeklerin sevdiği bir poposu ve göğüsleri var, hep sahip olmak istediğim uzun, kül rengi sarı saçları var ve günde en az bir kez küfürle konuşarak ağzından laf geçiriyor. Genelde bunun için özür diliyor ama benim küfürden hoşlanmamayı komik bulduğunu biliyorum. Bu sevimli bir şey ve tamamen ciddiye alınmıyor.

O, Spencer gibi erkeklerin aradığı tam da o tip bir kadın. Ve *bunun* beni rahatsız etmesi beni rahatsız ediyor.

Nadia, dünyadaki en yakın arkadaşlarımdan biri olabilir, ancak bunun nedeni, birbirimize çok yakıştığımızdan ziyade, her gün birlikte olmamızdan kaynaklandığını düşünüyorum. O tatlı, eğlenceli ve en çok ihtiyacım olduğunda beni sessiz küçük balonumdan dışarı çıkmaya zorluyor. Ama sessizliğe ihtiyacım olduğunda, o da bunu saygıyla karşılıyor. En iyisi de, o kardeşlerimin tam tersi; beni asla bebek gibi davranmıyor.

"Kane Bishop arıyor."

Buketime bir katman daha ekliyorum. "Bebekler doğdu mu? Düğün iptal mi oldu?"

"Hayır. Tam tersine. Bu sabah ultrason yaptılar ve Jess'in kadın doğum uzmanı her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Jess dikkatli olduğu sürece planlar devam edebilir."

"Düğün yapılacak mı?"

Gülümsüyor. "Düğün yapılacak."

Saat tam ikide, törenin saat üçte başlayacağını bilerek, Jess ve Kane'in kapısını çaldım ve bekledim. Bu kadar büyük görünen insanların sıradan bir sokakta, sıradan bir evde yaşadıklarını bilmek gerçeküstü bir his. İki katlı evin, beyaz pencere çerçevelerinin veya bahçede yetişen süs armut ağacının olağanüstü bir yanı yok. Kapalı olan garaj kapısının, sokağa park edilmiş küçük Mazda'nın veya bu evi çevreleyen diğer evlerin garip veya özel bir yanı yok.

Yakından bakana kadar.

Güvenlik kameraları verandanın saçaklarının altına yerleştirilmiş ve garaj kapısının üzerinde bir tane daha var... Ve daha yakından baktığımda, ön kapıdaki gözetleme deliğinin aslında bir gözetleme deliği olmadığını, küçük bir kamera olduğunu görüyorum.

Bu yüzden el sallıyorum, sonra elimdeki kutuyu hafifçe sallıyorum. "Çiçek teslimatı."

Kapı açılır ve Jess'in tıpatıp aynısı bir kadın belirir, ama hamile değildir ve beyaz giyinmemiştir.

"Sen Laine misin?"

"Evet!" Jess'in ikizi beni kapıdan içeri alır ve nazıkçe kucaklar. Aqua rengi giysileri, cildini ve gözlerini adeta parlatıyor. Kış daha yeni bitmiş olmasına rağmen güzel bir bronzluğu var ve yüzündeki gülümseme gerçek mutluluğu yansıtıyor. "Sen de Abby Rosa, çiçekçi kız. Bu arada, muhteşem görünüyorsun."

"Ah, teşekkür ederim." Yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

Jess beni düğününe davet etti – neredeyse gelmemi emretti – bu yüzden masa düzenlemelerini etkinlik merkezine teslim ettim, kurdum, Kane'e bir kutu yaka çiçeği teslim ettim ve şimdi buradayım, tören başlamadan önceki son durağım.

Siyah pantolon ve krem rengi bluz giymeyi planlıyordum. Bir saat boyunca saçımı gevşek bukleler halinde ütülerdim ve yanaklarıma biraz allık sürdüm, ama dükkandan çıkmaya çalıştığımda Nadia beni yere yatırıp tekrar denememizi istedi. Şimdi ise eteği ve bel kısmı çiçek işlemeli, yere kadar uzanan lacivert bir elbise giyiyorum. Etek ile üst kısmın arasındaki çok küçük bir bölümde soluk tenli karnım görünüyor, ama bu bölüm tam anlamıyla bir santimetreden daha az olduğu için Nadia,

Saçlarımdaki gevşek bukleler hala duruyor, ama şimdi at kuyruğu şeklinde toplanmış ve Nadia gözlerimin çevresine biraz daha makyaj yapmış, böylece "bu gece yetişkin gibi görünüyorum".

Kendimi prenses gibi hissediyorum... ama aynı zamanda sahte de. Bu ben değilim ve kendimi güzel hissetmek beni rahatsız ediyor. Sade giyindiğimde de kendimi güzel hissetmem gerekmez mi? Kendimi rahat hissetmem gerekmez mi?

Ama değilim. Ergenliğe girdiğimden ve vücudum okulumdaki diğer kızlar gibi dolgunlaşmak yerine kendi haline bıraktığından beri rahat değilim.

Bugün Spencer Serrano'nun kıyafet seçimimi etkilemesine izin vermem beni rahatsız ediyor.

"İçeri gel." Laine elimi tutar ve beni sade evin içinden geçirir.

Gösterişli değil, gizli bir sığınak gibi de değil. Sadece... 60'lar veya 70'lerde inşa edilmiş, yüksek tavanlı, duvarlarda resim rayları olan ve Nix'inkinden çok da farklı olmayan uzun, deri bir kanepesi olan bir ev.

Kadınlar odanın içinde koşturuyorlar; dün Checkmate ofisinde gördüğüm kadınlar ve tanımadığım diğerleri. Laine ve ben oturma odasından geçip, kıyafetlerini giymeyi bitiren mutlu kadınların yanından geçiyoruz. Çoğu gümüş rengi giyiyor, bu da bugün getirdiğim şakayıklarla uyumlu, bu yüzden Laine, aqua rengi, kalp yakalı elbisesiyle benzersiz olma onuruna sahip.

Kane'in kardeşiyle çıkan esmer balerin Sophia'yı tanıyorum. Ofisten izim yapmayı seven diğerkadını da tanıyorum. Elbisesinin altına itfaiye kırmızısı yüksek topuklu ayakkabılar giyen sarışın kadını tanımıyorum, ama elinde bir dosya ve kalemle dolaşan, bir saniyeden fazla hareketsiz duran herkese emirler yağdıran başka bir sarışını tanıyorum.

Sanki ölümcül bir göreve ıkıyorlarmış gibi... ama topuklu ayakkabılar ve güzel elbiselerle.

Laine beni mutfaktan geçip merdivenlerden yukarı çıkartıyor, sonra koridorun sonunda durup kapıyı çalıyor.

"Giydin mi Jessie?"

"Hazır." Kapı açılır ve ikizlerin erkek versiyonu karşımıza çıkar.

Sarışın ve mavi gözlü, uzun boylu ve fit olan, Luc Lenaghan olarak tanıdığım adam Laine'e gülümser, sonra gözleri bana takılır ve parlar.

"Abby. İçeri gel." Beni nazikçe kucaklar, ama bu hızlı ve neredeyse hissedilmez bir kucaklamadır, çünkü ben kutudaki çiçekleri vücudumun önünde tutarak teması en aza indirmeye çalışıyorum.

Uzun zamandır insanlarla teması en aza indirgemek için şartlandırıldım, bu yüzden tüm enerjimi aileme saklıyorum, çünkü onlar beni en iyi anlıyor ve bana zarar vermeden nasıl davranacaklarını biliyorlar.

Odaya adımımı attığımda, birkaç adım sonra durup, karşımda duran muhteşem gelini görünce omuzlarımdaki endişe kayboluyor.

O kadar hamile ki, karnının ne kadar büyüdüğünü ölçüp boyuyla karşılaştırmak istiyorum. Sadece bir Bishop değil, iki Bishop taşıyor, ama gözleri ne kadar yorgun olsa da gülümsemesi muhteşem.

Elbisesi vücuduna tam oturuyor ve kolları bileklerine kadar uzanıp V şeklinde bitiyor, bu yüzden küçük bir kumaş halkası orta parmaklarının etrafında dönüyor. Elbisemle kendimi prenses gibi hissediyor olabilirim, ama o gerçekten bir prenses gibi *görünüyor*. Elbise vücudunun hatlarını takip ediyor, bu yüzden beyaz dantelin altındaki vücut hatlarını tam olarak biliyorum. Göğüs kısmı biraz dekolte, ama en büyüğü şekilde zevkli. Dantel kalçaları ve poposunu sıkıca sarıyor, sonra da bir denizkızının kuyruğı gibi uyluklarından aşağıya doğru genişliyor.

Normalde düz olan saçları yarısı toplanmış, gevşek bukleler sırtının ortasına kadar uzanıyor.

Ellerini serbest bırakmak için yatağın ucuna bir şey koymak için döndüğünde, kumaşın şeffaf olduğunu ve beline kadar uzandığını görünce nefesimi ve kıskançlığımı tutmak zorunda kalıyorum.

Sırtı açık bir elbise giyiyor, ama aslında sırtı açık değil. "harika görünüyorsun."

Bebekler onu duygusal hale getirmiş olabilir, ya da belki de bugün onun düğün günü olduğu içindir. Belki de her ikisi de, ama neredeyse ağlamak üzereymiş gibi parıldayan gözlerle öne çıkıyor ve beni karnı yüzünden biraz garip olan bir kucaklamaya çekiyor.

"Çok teşekkür ederim." Geri çekilip gözlerime bakıyor. "Gelmeye karar verdiğin için çok mutluyum. Çok güzelsin."

"Tabii ki geldim. Bu benim işim."

Dudaklarını büzüyor, ama gülümsemesi yüzüne yansıyor. "Yani, elbette çiçekleri teslim edecektin. Ama giyinip süslenmişsin, bu da düğünün tamamına katıldığın anlamına geliyor. Çok çalışıyorsun, giyinip dışarı çıkmaya karar verdiğin için mutluyum. Biraz eğlenmeyi hak ediyorsun."

"Aslında biraz heyecanlıyım." Şaşırtıcı bir şekilde, bu yalan değil. "Yıllardır böyle bir elbise giymedim, bu yüzden eğlenceli olacak. Saat on olduğunda yine yatakta olacağım," diye gülüyorum. "Ama güzel bir yemek, iyi müzik, dans pistinde canlı doğum izleme potansiyeli..." O homurdandığında kıkırdayıp, çiçek kutusunun kapağına hafifçe vuruyorum. "Görmek ister misin?"

"Evet!" Acil ikiz doğumunu unutan Jess, ellerini çırpır ve yatağının ucuna oturur.

Otururken elbisesi biraz yukarı kayıyor ve benimkinden çok daha yüksek topuklu ayakkabılarını ve muhtemelen kendisinin bile göremediği mükemmel pedikürünü ortaya çıkarıyor. Laine yanına oturup elini tuttuğunda homurdanıyor, ama ben kapağı açıp yarım gün boyunca hazırladığım buketi ona uzattığımda gözleri parlıyor.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım." Yüzünü yelpazeler ve dudaklarının titremesini durdurmaya çalışır. "Onları çok sevdim. Bunlar tam bir şaheser, Abby! Sanat eseri gibiler."

Gülümsüyorum, çünkü bazen ben de işimi sanat olarak görüyorum.

Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatıp, buketi nazikçe ona uzatırım. Tahmin ettiğim gibi, buketi aldığı anda burnunu bukete gömer ve ağlamaya başlar.

Laine kız kardeşini sıkıca sarar ve başını Jess'in omzuna yaslar. Kardeşleri Jess'in diğer tarafına oturduğunda, telefonumu alıp bir fotoğraf çekerim.

Çünkü insanın yaratılışı bundan daha iyi olamaz.

Hepsi de filmlerde ve dergilerde gördüğümüz türden ve dergilerde gördüğümüz, gerçekte var olamayacağına yemin edebileceğimiz türden. İkiz kızlar ve erkek kardeşleri. Buz gibi sarı saçlar, parlak mavi gözler ve içlerinden biri, üzerine düşeni yapmak ve dünyaya daha güzel insanlar kazandırmak için kendi ikizlerini taşıyor.

Luc, Jess'in kulağına kardeşlerimi hatırlatan şeyler fısıldıyor. Her zaman çok koruyucu, çok sevgi dolu. Küçük kız kardeşinin gözyaşları üzüntüden değil, ama yine de onu teselli ediyor. Yine de görevini yapıyor ve onun artık ağlamamasını sağlıyor.

Tam bir paparazzi gibi arka arkaya fotoğraf çekiyorum, sonra "ilet" düğmesine basıp tüm fotoğrafları Jess'in aylar önce bana verdiği e-posta adresine gönderiyorum. Bu fotoğraflar onun için. Düğün töreni bittiğinde ve Kane'in onu ilk kez görme şansını mahvetme riskim kalmadığında, fotoğrafları ona da göndereceğim.

Eğer Kane'in Jess'e baktığı gibi bana bakan bir erkekle tanışırsam ve Jess'in şu anda olduğu kadar güzel görünebilme şansım olursa, umarım etrafımda fotoğrafımı çekecek biri olur. Ve sonra umarım o kişi fotoğrafı prensime gönderir. "Kane bizim çiçeğimiz olarak şakayık seçti," diye mırıldanır Jess. Gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilere bakar. "Ona seçim hakkı verdim ve o da bunu seçti."

"İyi bir seçim yapmış. Şakayıklar çiftler için uğurlu bir çiçektir."

Dudakları titrerken gözleri tekrar bukete kayar. "Bence birlikte mutlu bir hayatımız olacak."

"Ama bu yıl değil," diye şaka yapar Laine. "İki bebek yakında sizi uykusuz bırakacak. Ayın sonuna kadar birbirinizden nefret edeceksiniz."

Jess kıkırdar ve burnunun altını dikkatlice siler. "Onu asla nefret edemem. Çoğu zaman ondan hoşlanmıyorum. Neredeyse her zaman ona vurmak istiyorum. Ama kalbim onun için atıyor, çocuklar. O benim için mükemmel."

"Tamam, bu konuyu kapatıyorum." Luc yataktan kalkar ve şık takım elbisesinin ceketini düzeltir. "O bir erkek, sen de benim kız kardeşimsin. Sizi seviyorum ama ayrıntıları bilmek istemiyorum."

"O zaten hamile." Muhtemelen tanıdığım en utangaç insan benim ve Luc'un şok olmuş gözleri bana dönünce yanaklarım kızarır. "Yani, bazı detayları zaten biliyoruz, değil mi?"

"Abby!" Jess'in göğsü kahkahalarla titrer, ama sonra ayağa kalkarken kahkahaları homurtulara dönüşür. "Gidelim çocuklar. Giyindim, hazırım ve tualete gittim, yani yirmi dakika sonra tekrar gitmem gerek. Bu arada, bu elbise çok kötü bir seçimdi."

"Ama çok güzel," diye fısıldıyorum. "Hiç bu kadar güzel görünmemiştim."

Jess göğüslerini elleriyle kapattı. "Hamilelik göğüsleri gerçek bir şey, Abby." Sonra yanaklarını elleriyle kapattı. "Ve ışıltı da gerçek. Gerisi..." Omuzlarını silktiler. "Makyaj ve özel efektler. Elbise muhteşem görünmesi için özel dikildi, ayakkabılar beni olduğumdan daha uzun gösteriyor, kalçalarım Bishop yüzünden daha büyük."

Luc'un cildi hafif yeşil bir renk alır. "İğrenç."

"Ayrıca, sen de muhteşem görünüyorsun." Bir adım öne çıkar. "Hepimiz bir kitabın farklı sayfalarıyız. Hepimiz aynı görünemeyiz, çünkü o zaman kitap çok sıkıcı olur. Ama hepimiz kendi tarzımızda güzel olabiliriz. Hepimiz kendi hikayemizi anlatabiliriz."

"Tanrım," Luc inler. "Jessie bugün felsefi modunda. Gidelim." Kolunu Jess'in koluna takar, ama bana gülümseyerek durur. "Mitch'i de getirdin mi?"

"Hayır." Gülerek cevap veriyorum. "O sosyalleşmez. Hiç... Asla." "Yalnız mı geliyorsun?" diye soruyor Laine.

Sorusunun tamamen meraktan olduğunu biliyorum, ama yine de kendimi aptal hissediyorum. Yine balo zamanı, ama daha da kötüsü. Çünkü kardeşim benimle değil.

"Evet, ama çalışacağım, unuttun mu? Ben sadece yardımcıyım."

"Değilsin," Jess somurtarak cevaplar. "Yerleştirme planını çoktan yaptım."

Sen birinci masadasın. Stres yapma, bizim yanımızda olacaksın."

TÖREN, kasabanın merkezindeki devasa, kuleli kilisede düzenleniyor. Çanlar Jess'in evinden duyulabiliyor, bu yüzden çiçekleri teslim edip gelin için yapabileceğim başka bir şey kalmadığından emin olduktan sonra, müzikli çan seslerini takip ederek kasabanın diğer ucuna doğru yola çıkıyorum.

Bu düğünde sanki çift kraliyet ailesiymiş gibi arabalar her yere yayılmış olduğu için iki blok ötede park etmek zorunda kalıyorum, ama güneş parlıyor ve hava mükemmel, kuşlar şarkı söylüyor ve çanlarla yarışıyor, ve elimden geldiğince sessizce içeri girip fark edilmemeye çalışırken, kilisenin 60 fitlik koridorunda sergilenen çalışmalarımı görünce kafamda mutlu bir dans yapıyorum.

Çiçeklerim her sırain ucunu süslüyor. Herkesi çerçeveleyiyorlar ve koridorun başında, devasa vazolar benim sanat eserlerimle dolup taşıyor ve düğün fotoğrafçısının sonsuza dek birlikte olmaya söz veren çifti çekmesi için mükemmel bir arka plan oluşturuyor.

Aşk havada ve bugün burada bulunan herkes bunu benim kadar kesin olarak hissediyor.

Kilisede sıralar ayrılmış, bu yüzden güzel sarışınlar bir tarafta oturuyor. Acil yardım ekipleri de var — EMT'ler, ama Mitch yok, itfaiyeciler, ama Nixon yok — polisler, öğretmenler, bando üyeleri ve dövüşçüler.

Diğer tarafta ise dövmeli insanlar var.

Bunu en iyi şekilde böyle tarif edebilirim.

Elbette, Jess'in tarafındakiler benim kadar çıplak tenli değiller, ama Kane'in tarafındakiler bu konuda daha açıklar. Soldakilerin kol kollarının altında gizlenmiş dövmeli kolları var. Sağdakilerin ise her yerinde dövmeler var, bu yüzden şık takım elbiseleri bile onları gizleyemiyor.

Ama bunların en bariz olanları, Kane'in yanında önde duran adamlar.

Bishop kardeşler, yakışıklı siyah takım elbiseler ve kravatlarla yan yana duruyorlar. Kane beyaz bir cep mendili takarken, diğerleri gümüş rengi takıyor. Saçları taranmış ve jöle sürülmüş, yüzleri tıraşlanmış. Kardeşine ürkütücü derecede benzeyen, sadece daha az ciddi bir versiyonu olan Jay Bishop, törenin saat 15:00'teki başlangıç saati 15:05'e, sonra da 15:10'a geldiğinde parmak uçlarında zıplıyor ve Kane'i tutuyor.

Kane'in yanında duran adamların her birini inceliyorum, ama gözlerim her seferinde bir tanesine takılıyor.

Tabii ki öyle. O, aralarından en iri, en geniş omuzlu ve Kane dışında mutluluktan başka bir şey yaymayan tek kişi.

İçeri girip oturduğum anda onun bakışlarını hissettim, ama gözlerine bakmaya çok korkuyorum. Ben bir korkakım, yirmi dakikadır buradayım ve bu süre içinde bir kez bile yakasından yukarısına bakmadım.

Spencer'in bakışları beni terletiyor. Beni rahatsız ediyor ve bu benim için garip bir his. Dövmeli elleri takım elbisesinin kolundan dışarı çıkıyor. Kalın uylukları siyah pantolonun içinde neredeyse boğuluyor. Parlak siyah ayakkabılar çok uzun görünüyor, ama o uzun boylu olduğu için palyaço ayakları orantılı duruyor sanırım.

Spencer Serrano beni geriyor, çünkü kardeşim dışında bana biraz daha yakından bakan ya da benim iyiliğimi önemsiyormuş gibi davranan ilk erkek o.

Spencer beni önemsemiyor, ama benim gücümü, kilom ve benim için zararlı olduğunu düşündüğü bir adamı önemsedir. Kardeşlerimin yıllardır aynı şeyi tekrar tekrar söylemesi artık beni biraz rahatsız ediyor, ama bir yabancıнын aynı şeyleri söylemesi heyecan verici ve yeni bir şey gibi geliyor.

Hayatının büyük bir bölümünü küçük bir balonun içinde, kardeşlerinin ve utangaçlığının koruması altında geçiren, hiçbir erkeğin bir saniyeden fazla bakmadığı bir kız olarak, bu adamla tanışmamın etkisinden kurtulamıyorum.

Onun gözünde, kendimi savunamayan aptal bir sinek olduğumdan hiç şüphem yok. Ama benim gözümde, o, benim iyi olduğumdan emin olmak için yeterince önemseyen bir adam, bunu çok kaba bir şekilde yapmış olsa da, sinirlerden hasta olabileceğimi düşündüm.

Kilise anları sonunda müziğe yerini bırakır, ancak org çalan kişiye başlama işareti kimin verdiğini bilmiyorum. Büyük kilisenin atmosferi değişir ve Kane'in karanlık gözleri, birazdan açılıp gelinini ortaya çıkaracak ağır ahşap kapılara delikler açar.

Jess buraya gelirken doğum sancıları başlasa, bu tam da onun şansı olurdu.

Zavallı Kane çok stresli görünüyor.

Kapılar saat üçten tam yirmi dakika sonra açılır ve öğleden sonra güneş ışığı, koridoru yarım düzine sıra boyunca aydınlatır. Org müziği hızlanır ve gümüş rengi gelinlikler giymiş nedimeler konukların önünden geçerek odanın en üstündeki gruba katılırlar.

Cppeli iri yarı bir adam mikrofonun yanında bekliyor. Kadınlar sinsi sırıtışlar ve parlak gözlerle ilerlerken, o yıpranmış, eskimiş ve sevilen bir İncil taşıyor.

Jess'in baş nedimesi aqua rengi gelinliğiyle içeri girer ve ben onun erkek arkadaşının kim olduğunu bildiğim için ön tarafa bir bakış atarım ve Angelo'nun gözlerinin onu yiyip bitirmesini izlerim, ta ki güzel sarışın kız utançtan bayılmak üzere olana kadar. O, asla utangaç olmaması gereken seçkinlerden, güzel insanlardan biri, ama bakışlarını yere indirmekten kendini alamıyor. Omuzları yükseliyor ve bu kadar çok izleyicinin baskısı altında saçları yüzünü örtüyor.

Ama gülümsüyor.

Müzik tekrar değişir ve herkese ayağa kalkma işareti verir.

Kapılardan gözlerimi ayırmamam gerektiğini biliyorum. Gelini izlemem gerektiğini biliyorum, ama kendimi tutamıyorum. Jess içeri girerken damadın ifadesini izleyeceğim bahanesiyle gelin ve damadın arkadaşlarına hızlıca bir bakış atıyorum, ama aslında gözlerim Spencer'da takılıyor. Sadece bir bakış, dönmeden önce bir saniye, ama çok yukarı bakıyorum ve o bana dik dik bakarken gözlerim onun gözlerine takılıyor.

O da geline bakmıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başka yere bakmaya çalışıyorum.

Spencer'ın yaptığını dik dik bakmak olarak nitelendirebilirim. Sadece meraklı olduğunu söyleyebilirim, ki bu da anlaşılabilir bir şey, çünkü ben de ona bakıp duruyorum

ama bakışlar daha çok merakla ilgilidir, değil mi? Belki de kişinin saçına veya elbisesine yönelik bilinçaltında bir iltifattır.

Yani, hayır, Spencer'ın yaptığı şey dik dik bakmak değil, daha çok sert bir bakış gibi.

Ve bundan kaçmak *imkansız*.

Gözleri koyu, delici ve açıkçası biraz ürkütücü. Asker olduğu kesin. Hayatım boyunca birçok askerle tanıştım, bu yüzden onun kişiliği, hatta vücudu bile beni pek korkutmuyor. Beş tane ağabeyim var ve hiçbirisi kısa boylu ya da zayıf değil, yani iri yarı insanlar beni korkutmuyor. Ama gözlerinde karanlık, acı, muhtemelen trajedi ve kabusların yapıldığı malzemelerden oluşan bir şey var ve bunun beni korkutmasının ve aynı anda merakımı uyandırmasının bir nedeni, benim dünyamda gözlerinde aynı bakışı olan tek bir kişi daha olmasıdır.

Ve o kişi benim için çok özel. Onu seviyorum ve emir altında yaptığı her şeyi anlayacak ve kabul edecek birinin olmasını diliyorum.

Küçük olmanın olumlu yanlarını pek bulamıyorum. Aslında, sorunlarımın çoğunu boyuma bağlıyorum, çünkü belki de kemiklerimde biraz daha yağ olsaydı, hayatım yıllar içinde farklı bir şekilde gelişebilirdi.

Yani, muhtemelen hayır. Ama her zaman, Spencer'ın bakışlarından kaçma çabalarım kadar yararsız olan küçük bir merak parçası vardır.

Ama şu anda bedenimi kabul ediyorum, çünkü bugün bu kilisede en kısa insanlardan biri olmanın en iyi yanı, herkes Jess için ayağa kalktığında, dönüp telefonlarını çıkarıp damada doğru yürüyen Jess'i filme aldıklarında, benimle ötekiler arasındaki bedenler beni Spencer'ın bakışlarından koruyor ve beni hapsettiği tutumdan kurtarıyor.

Bir daha bakma, Abigail!

Özgür kaldığımda açgözlülükle nefes alıyorum ve sonunda nefes almayı hatırlıyorum, boğazıma takılan gerginlik yumruğunu yutuyorum.

Maraton koşmuşum gibi hissediyorum, ki bu çok saçma, çünkü ikinci sınıftaki zorunlu beden eğitimi dersinden beri koşmadım.

Elimi göğsüme bastırıp, önümdeki adamın gömleğinin yakasını inceliyorum. Kim olduğunu bilmiyorum. Buradaki çoğu insanı tanımıyorum. Jess sayesinde Checkmate çalışanlarını tanıyorum. Bobby Kincaid'in sürekli işleri sayesinde bazı dövüşçüleri tanıyorum. Mitch ve Nixon sayesinde ilk müdahale ekiplerinden bir iki kişiyi tanıyorum. Ama bu, katılanların sadece küçük bir kısmını kapsıyor, bu da gözlerimi aşağıda tutmamı ve arkada oturan kimseyle konuşmamamı sağlıyor.

Müzik bittiğinde ve Jess koridorun başında durduğunda, konuklar sessizleşir ve oturur. Çocuklar ciyaklar, bazı yaşlılar boğazlarını temizler.

Eteğimi düzelterip, oturdum ve geldiğimde banklarda bekleyen programı incelemeye başladım, ama başımın üstünde bir sıcaklık hissettiğimde, başımı kaldırıp yine o gözleri gördüm.

Kahretsin.

SPENCE

Kane ve Jess'in nikah memurunun, Jay çılgına dönüp kontrolü ele geçirmeden önce iini halletmek için üç saniyesi var. Soğukkanlı ve etkilenmemiş görünüyor, uslu duruyor gibi, ama bunun Angelo'nun onu tutması ve kendini toparlamazsa hayalarını keseceği tehdidiyle çok ilgisi var.

Jay ve Angelo'nun kardeşlikleri biraz zorlu bir başlangıç yaptı, çünkü Jay Angelo'nun siktirip gitmesi gerektiğini düşünüyor ve Angelo bu konuda mücadele edecek kadar umursamıyor. Bu yüzden Jay tek taraflı bir savaş başlatıyor ve Angelo onu soğukkanlılıkla tutuyor ve nikah memuruna acele etmesini ya da kenara çekilip Jay'in sahneye çıkmasını sağlamasını ima eden bir bakış atıyor.

"Ben seni ." Tren tören kaldırır kollarını kollarını ve herkesin dikkatini çeker. "Lütfen. Lütfen," diye tekrarlar. "Lütfen oturun." Abigail fırtınalı denizde bir fener, yorgun bir yolcu için bir deniz feneri gibidir, ama herkes ayağa kalktığında görünmez olur. Topuklu ayakkabılarla bile. O saçlarıyla bile, rekabet edemeyecek kadar kısadır, bu yüzden zamanımı beklerim ve Rahip Hannah'nın kontrolü ele almasını beklerim, ve herkes oturduğu anda, Abigail'in gözleri tekrar benimkilere döner ve tekrar benim esirim olur.

Ağır ağır nefes alıyor, göğsü elbisesinin st kısmını kaldırıyor, sonra tekrar düşüyor. Bugün farklı görünüyor. Vücuduna tam oturan bir şey giyiyor.

Onu şekilsiz olmakla suçladığımda yanılmışım. Onun bir şekli var ve o elbiseyi giydiğinde bunu saklaması imkansız. Geçen hafta göğsü estetiği yaptırmış mı, yoksa çok iyi bir push-up sütyen mi almış, bilmiyorum, ama elbisesini yukarıda tutacak ve bir erkeğin ikinci ve üçüncü kez bakmasını sağlayacak kadar yeterli.

Bak. Narin omuzları kolsuz giysiden dışarı çıkıyor ve her ne kadar çok zayıf ve kemikleri çok belirgin olsa da, aynı zamanda bir şekilde güzel ve narinler ve çıkıntılı köprücük kemiğini parmağımla okşamak için beni cezbediyorlar.

Hayır, Spencer!

Abigail'in pazı kasları neredeyse yok denecek kadar zayıf, ama o bölgeyi pembeleştiren uzun bir yara izi beni duraksatıyor.

Yaraları bilirim. Nasıl hissettiklerini ve iyileşirken çektiğiniz acıyı bilirim.

"Öncelikle, bugün hepinizi hoş geldiniz diyerek başlamak ve bu harika günde burada olduğunuz için her birinize teşekkür etmek istiyorum."

Papaz Hannah, tüm konukların ne kadar özel oldukları, herkesin Kane ve Jess'in kalbinde ne kadar özel bir yeri olduğu, bizim onların destek sistemi olduğumuz ve ihtiyaç duyduklarında onlara destek olmak bizim arkadaşları ve aileleri olarak sorumluluğumuz olduğu konusunda uzun bir nutuk atıyor.

Bunu bilmek için kilisede vaaz dinlememize gerek yok ve ne Kane ne de Jessie başlarını sallayarak onun söylediklerini umursuyormuş gibi davranıyorlar.

Sağıma baktığımda, çiftin el ele tutuşup birbirlerinin gözlerine baktığını görebiliyorum. Sessizce söyledikleri kelimelere, birbirlerinin dudaklarını okuyabilecekleri kadar yavaş söylenen cümlelere dikkatimi verebiliyorum. Hatta Angelo'ya Jay'i tutmasında yardım bile edebilirim, çünkü Jay Hannah'ı yere serip kontrolü ele geçirmek istiyor.

Ama gözlerim Abigail'den ayrılmıyor, çünkü onun gözleri iki renkli ve ekstra uzun kirpiklerle çevrili ve gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Hayattaki en harika an, seni tamamlayan kişiyle tanıştığın andır. Dünyanı daha iyi bir yer haline getiren kişi. Seninle eşsiz bir bağ kuran kişi." Hannah boğazını temizlemek için öksürdü. "İkiz olsan bile."

İzleyenlerden birkaç kişi alçak sesle kıkırdamaya başlayınca yanakları kızarır.

"Hayatta o kişiyi bulduğunda, diğer yarını bulmuş olursun. O karanlıksa, o da aydınlık olmalıdır. O korkaksa, o cesur olmalıdır. Geçen ay Jess ve Kane ile tanışma fırsatı buldum. Onların bir çift, ebeveyn ve sevgi dolu bir aile olarak hedeflerini konuştuk.

Çift olarak, ebeveynler olarak ve sevgi dolu bir birim olarak hedeflerini tartıştık. Zayıflıklarını, korkularını, güçlü yanlarını ve sınırlarını konuştuk. Ve ne bulduğumu biliyor musunuz?"

Hannah, hevesli bir öğrencinin elini kaldırmasını bekliyor gibi, ama elbette kimse elini kaldırmıyor.

"Onların birbirlerine mükemmel uyduklarını fark ettim. Yin ve yang gibi. Gündüz ve gece, güneş ve ay gibi. Bir yapbozun mükemmel parçaları gibiler, çünkü biri zorlandığında diğeri onu aşıyor. Biri biraz yardıma ihtiyaç duyduğunda, diğeri ona elini uzatıp yardım ediyor, böylece ikisi de başarılı oluyor. Tırmanacakları dağ aynı ve ikisi de birbirleri olmadan yoluna devam edemez."

Abigail'e ne kadar uzun bakarsam, o kadar kızarıyor. Gözleri büyük, yüzüne göre çok büyük, ama en güzel şekilde.

Kardeşim hayallerindeki kadınla evlenirken, onu değil de onu incelediğim için sinirleniyorum.

Kane sonunda dağın zirvesine ulaştı. Jess onun yanında ve birkaç gün sonra baba olacak, ama onun zaferinde yanında olmak yerine, Abigail'den gözlerimi alamıyorum.

Bunu yaparsam, dönüp kaçacağından korkuyorum. Ve onun gitmesine hazır değilim.

Abigail'e bakarken tören bilincimin kenarında bulanıklaşıyor. Zaman durmuş gibi, bu yüzden burada bir dakika ya da saatlerce durabilirim. Günlerce burada kalabilirim ve bunu bilemem, çünkü o benim bakışımı kendi bakışıyla karşıladığında aramızda elektrikleniyor. Diğer kadınlarla olduğu gibi, onlarla yatmak ve giderken kışlarına şaplak atmak istemiyorum. Sadece... Bakmaktan kendimi alamıyorum ve nedenini anlamıyorum.

Kane'in isteği üzerine Eric, evliliğin kutsallığı hakkında kısa bir konuşma yapar. Jay bunu bilemez, çünkü hiç evlenmemiştir ve ben de aynı sebeplerden dolayı sorulmadım. Ama Eric bilir, bu yüzden birkaç dakika boyunca iletişim, aşk, sadakat ve güven hakkında konuşur. Zamanın parmaklarının arasından nasıl kayıp gidebileceğini, bu yüzden sıkı sıkı tutunmaları ve tek bir dakikayı bile hafife almamaları gerektiğini anlatır.

Ve tüm bu süre boyunca... Ben... Abigail'e... Bakmaktan... Vazgeçemiyorum.

O, çoğu kadının yaptığı gibi bana bakmıyor. Benimle aynı şeyi aramayan bir kadınla hiç yatmadım. Hepsi durumu biliyordu ve hiçbiri bana masumiyetle gelmedi.

Ama Abigail'in gözleri erdem ve deneyimsizliği haykırıyor ve ben yine inceliğe geri dönüyorum.

O ince porselen bir tabak, ben ise ona ya da dükkânına yaklaşmaması gereken bir boğa gibiyim.

Eric başını salladığında ve kalabalık alkışladığında, podyumdan indiğinde, Jess'in yanağına öpücük kondurduğunda ve Kane'e sarıldığında, Rahip Hannah öne çıkıyor ve Jay fırsat bulamadan mikrofonu çevik bir hareketle kapıyor. Yaşına göre oldukça hızlı olan yaşlı adam, ya da belki de Jay'in evlilik cüzdanındaki yerini ele geçirmek istediği konusunda uyarıldı.

Eric yanıma geri döndüğünde, Kane ve Jess bir kez daha yüz yüze geldiklerinde işler ciddileşti, çünkü Hannah İncil'ini açıp okumaya başladı.

"Sevgili ve saygıdeğer konuklar. Bugün Kane Bishop ve Jessica Lenaghan'ı kutsal evlilik bağıyla birleştirmek için burada toplandık." İşini iyi biliyor, çünkü hayran kalabalığı incelerken bile konuşmaya devam ediyor. "Evlilik, hafife alınacak bir sözleşme değildir, derin düşünceyle, tüm kalbiniz ve ruhunuzla girilmesi gereken bir sözleşmedir. Yükümlülükler ve sorumluluklar getirir ve bir kez başladıktan sonra şansa bırakılmamalı, bugüne kadar uyguladığınız tüm sevgi ve özenle her gün beslenmelidir."

Jess buketini kız kardeşine geri verirken, Abigail'in gözleri bir anlığına benimkilerden uzaklaşır. Kilisenin her yeri, sandalyeler ve vazolar çiçeklerle süslenmiştir. Duvarlardan uzun saplı çiçekler sarkıyor ve içimden bir ses, minik çiçekçinin bu ağır şeyleri buraya nasıl taşıdığını merak ediyor. Biri ona yardım etti mi? Kimse yükü taşımayı veya asmayı teklif etti mi, böylece tırmanmak zorunda kalmasın diye?

Ben teklif etmeli miydim?

"Kane Bishop, Jessica Lenaghan'ı yasal eşin olarak kabul ediyor musun? Onu seveceğine, onurlandıracağına, değer vereceğine ve koruyacağına, diğer herkesi terk edip sonsuza kadar sadece ona sadık kalacağına söz veriyor musun?"

Hayatımda ilk kez, Jess altın yüzüğü parmağına takarken kardeşimin nefesinin kesildiğini duyuyorum.

Kardeşim başını sallar. "Evet."

Hannah gülümser. "Ve Jessica Lenaghan, Kane Bishop'u yasal eşin olarak kabul ediyor musun? Onu seveceğine, onurlandıracağına, değer vereceğine ve koruyacağına, diğer herkesi terk edip sonsuza kadar sadece ona bağlı kalacağına söz veriyor musun?"

Kane, Jess'in parmağına altın bir yüzük takarken, Jess'in göğsü sessiz gözyaşlarıyla titrer. Kane, Jess'in gözlerine bakar ve onu cesaretlendirmek istercesine başını sallar.

O, tanıdığım en güçlü adam, en az yüzde yetmişi makine parçalarından oluşuyor ve metal olmayan kısımları kurşun geçirmez zırh ve bir sürü kötü tavırla korunuyor. Ama kızın sesini bulması için geçen birkaç saniye içinde savunmasız kalıyor. Kızın gözyaşlarını yutması ve yüzünü acıdan buruşturan kasılmayı atlatması için nefes alması için geçen birkaç saniye içinde.

Ama sonra o sözleri söyler ve onun dünyası yeniden dengelenir. "Evet."

"Jessica ve Kane, bu yüzükleri birbirinize olan sevginizin ve bağlılığınızın sembolü olarak takıyorsunuz. Bunlar metal birer şeritten ibaret, ama temsil ettikleri şey sayesinde değerli hale geliyorlar. Alyanslarınız, birlikte uzun yolculuğunuzun başlangıcını simgeliyor. Bunlar birer daire, sonsuz sevginizin sembolü ve bugün burada ettiğiniz yeminlerin mührü. Lütfen, ikiniz de benim söylediklerimi tekrar eder misiniz?"

Abigail'in büyüleyici gözlerinden dikkatimi çekip Kane ve Jess'e yöneltirken, bu neredeyse gerçek bir acı gibi.

"Aşkımın bir göstergesi olarak."

Kane ve Jess ikisi birlikte tekrarlar: "Sevgimin bir göstergesi olarak." "Seni seçtim."

Jess'in sesi Kane'inki kadar titriyor. "Seni seçtim."

"Her şeyden önce."

Jess başını sallar ve aceleyle omzuyla yanağından bir gözyaşı siler. "Her şeyden önce."

"Bu yüzükle, seninle evleniyorum."

Kane öne eğilir, Jessie'nin sözlerini çalar ve dudaklarına bir öpücük kondurur. "Bu yüzükle, hayatımın geri kalanında seni seveceğime söz veriyorum." Gözleri Jess'in gözleri arasında gidip gelir. "Ve ben öldüğümde bile, aşkım kalacak. Sadece görünmez olacak."

"Evlilikler emek ister," Hannah dudaklarını büzerek devam eder; Kane'in senaryoda olmayan eklemesinden pek etkilenmemiştir. "Çaba, zaman ve özveri isterler, ve kalplerinizin derinliklerinde birbiriniz için en iyisini istediğinizi bilmek için güven isterler. Evlilikler adanmışlık ve açıklık ister; geleceğin ne getireceğini bilmemekle birlikte, birlikte öğrenmeye ve büyümeye adanmışlık ve sadakat isterler. Bugün ikiniz de ömür boyu sürececek bir yolculuğa çıkmaya söz verdiniz, ama bu yolculuğa en derin sevgiyle başlıyorsunuz. Şu anda nasıl hissettiğinizi unutmayın ve işler zorlaştığında bu duyguları yeniden hatırlayın."

Çift başlarını sallar ve Jess'in yanağından iri bir gözyaşı süzülürken, Kane başparmağıyla onu siler. "Evlendik mi?"

"Sanmıyorum," der Jess gözyaşları içinde gülerek. Hannah'ya döner. "Bitti mi?"

Kane ciddiyetle başını sallar. "Bu büyük eyaletin bana verdiği yetkiyle, sizi karı koca ilan etmek benim için büyük bir onur ve mutluluktur. Artık..."

"İnternet ve Sophia'nın bana verdiği yetkiyle..."

"Harika beceriler, sizi artık karı koca ilan ediyorum, gelininizi öpebilirsiniz." Jay yüksek sesle derin bir nefes alır, sonra Kane'i ileri iterek çiftin dudakları birbirine değene kadar iter ve kalabalık alkışlamak için ayağa kalkar.

Kane'in sol eli Jess'in saçlarına, sağ eli ise kalçasına gider ve bebeklerinin izin verdiği kadar onu kendine çeker ve onu öperken, Jay bize kötü bir gülümsemeyle döner ve iki başparmağını yukarı kaldırır.

"Başardın."

“Düğün başlamadan önce hararetli tartışmalar ve neredeyse boşanma noktasına gelen bir süreçten sonra, sizlere yepyeni Bay ve Bayan Kane Bishop'ı tanıtmaktan büyük mutluluk duyuyorum.”

Kane, Jess'i kapıdan içeri sürükleyerek Jessica'nın onun soyadını aldığını gururla ilan edince, resepsiyon salonu alkışlarla ve Kane'e en yakın olanların kahkahalarıyla çınladı.

Biz başından beri bunu yapacağını biliyorduk, ama onun büyük ağzı ve talepkar yapısı yüzünden, Jess geri adım atmak zorunda kaldı ve *ona kendi* soyadını almasını önerdi. Jess onun alfa dişisi ve Kane, "çünkü ben öyle diyorum"dan başka geçerli bir nedeni olmadan Jess'ten bir şey talep edebileceğini düşünüyorsa, ömür boyu "hararetli tartışmalar ve neredeyse boşanma" ile karşı karşıya kalacaktır.

Bando küçük sahnede çalmaya başlar ve spot ışıkları çifti takip eder. Kane, ceketini ve kravatını çoktan çıkarmış, kollarını dirseklerine kadar sıvamış, Jess'i kendine doğru çekerek *How Long Will I Love You?* şarkısı eşliğinde yavaşça dans ederler.

Jess, elbisesinin dar dantelleri altında nefes alamıyor gibi görünüyor ve Tetris oyununda ekstra çaba sarf etmek zorunda kalıyorlar, Kane burnunu Jess'in boynuna gömüp kulağına müstehcen sözler fısıldarken, birbirlerine sarılabilmek için Jess'in karnını biraz sola doğru eğiyorlar.

Onun müstehcen şeyler söylediğini nereden mi biliyorum? Çünkü Kane kızıncı avuçlayıp sıkıldığında Jess domates gibi kızarıyor.

Resepsiyon, kasabadaki tarihi bir otelin büyük balo salonunda düzenleniyor. Salon tamamen dolmuş durumda ve yuvarlak masalar resmi kıyafetler giymiş insanlarla dolup taşıyor. Masa örtüleri bembeyaz, ancak peçeteler metalik gümüş renginde, sanki bir Bond filmindeymişim gibi hissediyorum.

Salonun ön tarafında Jess ve Kane'i sergileyen uzun bir gelin masası yok, bunun yerine dairesel masalar var. Dışarıdaki programa göre, Jay ve Soph, Riley ve Andi, Eric ve kız arkadaşı Katrina, Laine ve Angelo, Kane ve Jess ile birlikte birinci masada oturuyorum — dansları bittiğinde. Ama balo salonunu geçip koltuğuma yaklaşırken gülümsüyorum, çünkü yanımdaki sandalyede güzel bir elbise giymiş minik bir kızıl saçlı kız oturuyor.

Sol elimde bira, sağ elimde beyaz şarapla arkadaşlarımın yanına yaklaşıp içkilerimi masaya koyuyorum.

Kolum Abigail'in omzuna değdiği anda omuzları kalkıyor, ama o bakmıyor. Cildinin altında bir sıcaklık dalgası yayılıyor, omuzlarının üst kısmı kızarıyor ve vücudunu kaplayan milyonlarca çili aydınlatıyor, ama yine de bakmıyor.

O kadar küçük olması iyi bir şey, çünkü oda tıklım tıklım dolu ve masadaki arkadaşlarımız da küçük değil.

Sandalyeye otururken Jay ve Abigail'in arasına sıkışmak zorunda kaldığımda, neredeyse yarısı onun sandalyesinde kalıyor. Ama yine de bana bakmıyor.

Dudaklarım neredeyse kulağına değecek kadar öne eğiliyorum. "Sizi burada görmek ne güzel, Bayan Priss."

Yemin ederim, panik içinde beyninin hesap yaptığını görebiliyorum, çünkü bakışlarını bana doğru çok yavaşça çeviriyor. Gözleri ellerimde başlıyor, sonra kollarım boyunca ilerliyor, çünkü bir süre önce ceketimi çıkardım ve kollarımı sıvadım. *Bugün ön kollarım çok güzel görünüyor.* Göğsüme baktığında, uzun zaman önce açtığım iki düğme ve beyaz gömleğimin altında sallanan gümüş zincir üzerinde duruyor.

Abigail'in büyüleyici gözleri sonunda benimkilere ulaşıyor ve ben gülümsediğimde, gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Ah, hindistancevizil!"

Kaşlarımı kaldırıp gülümserim. "Bir daha söyler misin?" "Başka biri olmasını umuyordum."

"Başka biri mi? Kimi bekliyordun?"

"Bilmiyorum!" Gözlerini tekrar açtı. "Birisi. Herhangi biri! Barıştık, aramız iyi, bu yüzden hayatın devam edeceğini ve barıştığımızı anlayabileceğimi düşündüm. Ama şimdi buradasın ve bana yine Priss dedin, bu da kavga edeceğimiz anlamına geliyor. O zaman bu gece de uyuyamayacağım, yarın seni bulup tekrar özür dilemek zorunda kalacağım ve sonra bu döngü yeniden başlayacak."

"O zaman bana kötü davranmamalısın, değil mi?" Şarap kadehini birkaç santim sağa kaydırdım, ta ki tabanı onun narin eline değene kadar. "Bunu sana bardan getirdim."

Gözleri buz gibi soğuk içkiye kaydı. "Benim için mi? Ama... sen... ama..." Yutkundu. "Benim için mi?"

Göz kırptım. "Senin için, Priss. Hepsi senin."

"Ama... neden?" Gülümsemiyor. Aksine, dehşete kapılmış görünüyor. "Ne yaptın ona?"

Kaşlarımı çattım. "Hiçbir şey. Programda benim adımın yanında senin adını gördüm, sonra içeri girdiğimde seni gördüm, çünkü o saçları kimse gözden kaçırmaz. Bira almak için bara gittim, o zaman neden sana da bir içki almayayım ki?"

"Çünkü... çünkü! Çünkü ben senin sorumluluğunda değilim."

Evet, ben de kendime bunu söyleyip duruyorum.

"Önemli bir şey değil, Priss. Oradaydım, adamla konuşuyordum, ona bir kadeh beyaz şarap doldurmasını söyledim. Beğenmediysen içme. Eminim diğer kızlardan biri içer."

Abigail düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırır ve saçları öne düşerek yüzünü biraz kapatır. "Ona bir şey yapmadın, değil mi?"

"Tanrım. Hayır!"

Onun önündeki bardağı kapıp, bir dikişte yarısını içiyorum. Şarap pek bana göre değil, bu yüzden dişlerimi sıkıp meyveli karışımı yutuyorum, sonra bardağı onun elinin yanına koyup kaşlarımı kaldırıyorum.

"Gördün mü? Güvenli. Seni uyuşturup, isteğin dışında bir mağaraya götürmeyeceğim."

"Böyle küfür etmene gerek yok." Somurtarak, parmaklarıyla kadehin sapını tutup yavaşça döndürür. "İnsanların neden bu kadar çok küfür etme ihtiyacı duyduğunu anlamıyorum."

"Siktir git buradan!" Jay başını geriye atar ve Sophia'nın söylediği bir şeye güler.

Masadaki kimse Abigail ve benim yaptıklarımıza dikkat etmiyor, ama Jay'in kusursuz zamanlaması Abigail'in yüzünü kızartıyor.

"Sadece gerek yok," diye mırıldanır. "Tek söylediğim bu."

"Sen 'hindistancevizi' dedin." Gözlerine bakmasını bekledim. "Bu küfür değil, ama öfkeyle söyleme ihtiyacının ardında yatan duygu aynı. Karnında öfke birikiyor, bu yüzden onu bir kelimeyle dışarı çıkarmak istiyorsun. Senin kelimen hindistancevizi, benimki ise sik. Bu seni benden üstün yapmaz."

"Sen de hindistancevizi diyebilirdin."

Birayı kaldırıp, ağızındaki meyve ve şeker tadını yıkarım. "Eğer 'siktir' demek istediğimde 'hindistan cevizi' dersem, kendi kardeşlerim bile beni korkak olduğum için vururlar."

"Gah!" Abigail kelimenin tam anlamıyla kulaklarını tıkar ve başını sallar. "Bu kelime çok daha kötü. Kes şunu!"

Onun snob tavırları beni rahatsız etmeliydi, ama çoğunlukla sevimli geliyor ve sınırlarını olabildiğince zorlamaya teşvik ediyor.

Uyluğumuz birbirine değecek kadar yaklaşıyorum ve nefesini keserek sol elini kulağından çekip ona eğiliyorum. "Sana önemli bir şey sorabilir miyim?"

Öfkeyle başını sallar ve gözlerini sıkıca kapatır. "Ne?"

Gülüyorum, çünkü o tam bir çelişki ve vücudunda koşan tüylerim diken diken oluyor. "Eğer 'siktir' seni rahatsız ediyorsa ve 'amcık' daha da kötüyse, merak ediyorum Abigail..." Boynunu yalamak istiyorum. Artık resmi olarak çok genç ve narin olmaktan çıkıp, doğrudan fetih hedefine dönüştü ve bunların hepsi bir elbise yüzünden. "Eğer '*orospu*' deseydim nasıl tepki verirdin?"

"Aman Tanrım!" Hayalet gibi beyaz bir yüzle karşılık veriyor ve masamızdaki herkesin dikkatini çekiyor. "Sen kesinlikle iğrençsin. Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

"Ne dedi?" diye soruyor Soph.

"Bu bir deneydi." Geri çekilirim, dilimi ön dişlerimin üzerinde gezdiririm ve sırtırım. "Güçlü bir tepki ve iyi veriler elde ettiğimi söyleyebilirim. Artık sınırının nerede olduğunu biliyorum."

"Hangi sınır?" diye sordu Jay.

"Sınırım ön kapının çok gerisindeydi." Açık elini o yöne doğru uzatır. "Orada kalmalıydın! Yani benden çok *çok* uzakta."

"Ama bu benim arkadaşlarımla düğünü. Cep mendili takıyorum, bu da davetiyemin kesin olduğu anlamına geliyor." Omuz silkiyorum ve her zamanki gibi kendimle gurur duyduğum pislik haline geri dönüyorum. "Sen sadece yardımcısın."

"Spencer!" Katrina, Eric'in yanında öfkeyle homurdanır. "Bu saçmalığı söyleme, kendini beğenmiş pislik!"

"Her şeyi söylemeyi bırak," diye bağıır Abigail. "Küfür etmeyi bırak, hakaret etmeyi bırak, benimle oynayabileceğin bir laboratuvar faresiymişim gibi hakkımda bilgi toplamayı bırak."

Sinirlenerek ayağa kalkar ve peçetesini masaya atar. Henüz şarabından bir yudum bile almamıştır, ama benimle sandalyesi arasında sıkışır, istemeden göğüslerini yüzüme sürter ve ne yaptığını fark edince tekrar bağıır.

Kane ve Jess hala ilk danslarını yapıyorlar ve birinci masadakiler hariç, bu etkinlik salonundaki herkes onlara tüm dikkatini veriyor.

Abigail, sanki onurunu geri kazanmak istercesine küstahça burnunu çeker, sandalyesini masadaki çatal bıçakların tıkırdamasına kadar itekler, sonra başını dikleştirir ve öfkeyle uzaklaşır.

Jay kıkırdar ve bir bardak soda içer. "Ona ne fısıldadın?"

"Çok yaramaz bir kelime." Uzmanlıkla düzenlenmiş orta süslemeden uzun saplı bir çiçek alıp burnuma götürüyorum.

Abigail gibi kokuyor, ya da belki Abigail onun dükkanının gibi kokuyor. Her ne olursa olsun, çok lezzetli ve bana terslediğinde, artık benim gözümde narin biri değil, daha fazla karşılaşmak istediğim bir meydan okuma.

Masadan kalkıp, yarısı boş olan şarap kadehini alıyorum. "Ben hallederim."

"Ona bir daha yardımcısı de, seni bayılatırım," diye Katrina homurdanıyor. "Seni bayağı bayağı bayılatırım."

Eric'e bakıp, "*Gerçekten* mi?" diye sormak istercesine kaşımı kaldırıyorum. Ona kız arkadaşını tasma takmasını söyleyerek pisliklik yapabilirim, ama bunu içten söylemeyeceğim ve bunu yaparsam yüzüm daha da berbat bir hale gelir. Bu yüzden pisliklik yapmayı kendime saklıyorum ve Jay gülmeyi kesmediğinde kafasını öne doğru itiyorum.

"Düzeltilirim dedim."

Odanın dışından dolaşarak, dolup taşan masaların önünden geçiyorum ve beni sanki buradaki suçluymuşum gibi izleyen yerel polis şefine göz kırpiyorum. Yani, sanırım bir bakıma öyleyim, ama birinci masadaki herkes de öyle. Geçerken yardımcısının omzuna vurup

ve sırf pisliklik olsun diye bomba gibi karısına geniş bir gülümseme atıyorum, sonra Kane'in şarkısı biter bitmez barın önünden geçip yoluma devam ediyorum.

Abigail'in çift kapıdan geçip sessiz lobide kaybolduğunu gördüm, ben de avlanan bir tazi gibi çiçeklerin kokusunu takip ettim. Köşeyi dönerken elbisesini gördüm. Bir elimde şarap ve çiçeklerle, diğer elimle ise penisimi düzelttim.

Bunun benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil, ama onun çelik gibi iradesi avı çok eğlenceli hale getiriyor.

Bir sonraki koridora döndüm ve hareket eden garsonları geçtim. Abigail'i görmedim ama kadınlar tuvaletinin kapısının kapanışını gördüm.

Onu takip etmenin ne kadar uygunsuz olacağını düşünmek için yarım saniye duruyorum, sonra bu düşünceyi bir kenara atıp kapıyı açıyorum.

"Abigail?"

Onun nefes nefese çıkardığı çığlığa gülümserim, sonra son duvarı dönüp onun tuvalet kapısına çarptığını görünce çıkan gürültüye gülümserim.

"Burada ne yapıyorsun sen?" Nefes nefese göğsünü tutuyor. Gözleri büyümüş, öfke ve utanç arasında gidip geliyor. "Burası kadınlar tuvaleti, Spencer!"

Yavaş adımlarla içeri girdim. Bir düzine kabin vardı ve tüm kapılar kapalıydı, ancak hiçbir kilitli değildi ve dolu olduğunu gösteren işaret yoktu.

"Burada kimse var mı, Abigail?"

Odanın ortasında yavaşlayıp, ona birkaç santim boy kazandırarak beni tahrik eden seksi topuklu ayakkabılarını inceliyorum. Çoğu kadın resmi bir etkinliğe katılacakları zaman sahte bronzlaşma yaptırırlar, ama Abigail tüm solgun ihtişamıyla burada duruyor.

"Merhaba?" Kabin kapısının altından bakmak için biraz eğiliyorum. "Koca kötü kurtun burada olmasına itirazı olan var mı?"

"*Ben* itiraz ediyorum!" Abigail kapıdan uzaklaşır ve dik durur. O, tanıdığım en gururlu insan olabilir. "Burada olmamalısın."

Etrafıma bakıyorum ve aynadaki yansımasından onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ama ben gerçekten burada olmak istiyorum, Abigail. Ve bu odada beni buradan çıkarabilecek

beni buradan çıkarabilecek tek bir kişi bile yok." Sol elimde şarap ve çiçekleri tutarken, sağ elimle cebime uzanıp ilerledim. "Sanırım kaba davrandığım için özür dilemeye geldim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Elini uzatıp saçını düzeltir. Bunu benim için yaptığının farkında olmadan yapması içimi burkuyor. "Bunu 'sanırım' diye başlatman, ciddi olmadığın anlamına geliyor. Boş özürler istemiyorum."

Omuz silkiyorum ve ona doğru dönüp yürümeye devam ediyorum. Banyo kapısından uzak duvara kadar kırk fit uzaklıkta ve Abigail yolun ortasında duruyor, bu yüzden ona dokunacak kadar yaklaşmam uzun sürmüyor.

"Seni üzdüğüm için üzgünüm dediğimde ciddiydim. Aslında seni incitmek istemiyorum. Ama yaptığım şey, küfür etmek, bunun için gerçekten üzgün değilim. Sadece bir kelime."

Yumruğunu uzatıp beni uzak tutmak için karnıma bastırduğında duruyorum. Yumruğu kapalı, titriyor ve ona doğru ittiğimde, ne kadar kaslı olduğumu fark edince gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Kelimeler sadece kelimedir, Priss. Küfürlü bir kelime, sen izin verirsen seni incitebilir ve bana bu gücü veren sensin. Eğer umursamayı bıraksan, ben de yoluma devam eder ve seni rahatsız etmeyi bırakırım."

"Hayır." Gözleri korku ve merak arasında gidip geliyor. Endişe ve meydan okuma. Ama gergin bir alışkanlıkla dudaklarını dişlerinin arasına her aldığı anda dudakları şişiyor. "Kelimeler güçlüdür," diye mırıldanıyor. "Dünyadaki en güçlü varlıklar olabilirler."

Başımı yana eğiyorum. "Oldukça fiziksel bir hayat yaşadım, Priss. Benim dünyamda, bir kelime kurşunla kıyaslanamaz. Sadece biri beni öldürebilir."

"Kane ve Jessica bugün evlilik yemini ettiler. Sadece sözler." Sesi titriyor. "Bu onlar için bir anlam ifade ediyor."

"Ayrıca yüzüklerini ve imzalı sözleşmelerini de değiştirdiler. Bir etkinlik düzenlediler ve insanlar onlarla birlikte olmak için oraya geldiler. Bence önemli olan budur."

"Ama... Kelimeler bir doğumun habercisi olabilir," diye kekeliyor. "Kelimeler 'evet' der. İyi ya da kötü haberleri iletir. Kelimeler, ebeveyn ile çocuk arasında söylenen 'seni seviyorum'dur. Ya da sevdiğiniz biri iş için uzaklara gönderildikten sonra tekrar eve döndüğünde yapılan telefon görüşmesidir. Savaşlar

kelimeler yüzünden savaşlar çıktı. Kelimeler yüzünden aileler kuruldu."

Yaklaşıyorum, baştan çıkarmak, sahiplenmek için. Tatmak için. Ama yüzünü çeviriyor ve gözlerine bakmamı engelliyor.

"Kelimeler bu dünyanın sahip olduğu en önemli şey olabilir," diye fısıldar. "Ve sen beni eziyet etmek için onları kullandığını açıkça itiraf ediyorsun."

"Eziyet, evet. Ama seni incitmek için değil, Priss. Sadece oyun oynuyorum." Ben her zaman riski göze alan bir adam oldum; asla izin isteyen bir adam olmadım. Hiçbir kadını isteği dışında almadım, ama hiçbir şeyi açıkça söylemedim de. Bu yüzden eğilip, burnumun ucunu şakağına değdirdiğimde risk aldım. "Benden ne duymak istiyorsun? Hangi sözler seninle geceyi birlikte geçirmemizi sağlayacak?"

Şaşkınlıkla geri çekilirken başı ahır kapısına çarpar. "Ne? Hiçbiri! Delirdin mi sen?"

Omuz silkiyorum ve parmağımın ucuyla keskin kalça kemiğini okşuyorum. Sol elimde hala şarap ve çiçek var, bu yüzden dokunabileceğim yerler sınırlı. "Bazıları beni deli olmakla suçladı. Bazıları daha kötüsünü söyledi. Ama eğer deli olduğumu kanıtlamak istiyorsan, hayır." Gülümsüyorum. "Ben buradayım."

"Oh!" Banyo kapısı açılır ve Laine'in şaşkın gözleri görünür. Gözleri yuvarlaktır ve bir anlığına korku ile doludur, ama bakışları benimkilere değdiğinde gülümserim, o da kıcını geri çekip kapıyı çarparak çıkar.

"Aman Tanrım!" Abigail beni geri itmeye çalışır. "En kötüsünü düşünecek!"

"Onun kafasında, seninle benim bu banyoda yaptıklarımızdan daha önemli şeyler var, Priss. Bu yüzden güzel kalbini üzme."

Şarabı yudumlamak için sadece biraz geri çekiliyorum. Abigail'in gözleri hareketlerimi takip ediyor ve kanımda güç dalgalanıyor çünkü biliyorum – lanet olsun, *biliyorum!* – ilgisini çektiğimi. Korkmuş, şok olmuş, dehşete kapılmış ve milyonlarca başka duygu içinde. Ama ilgileniyor ve bu onu çok rahatsız ediyor.

Yavaş hareketlerle, kadehin kenarını onun parlak dudaklarına bastırıyorum ve göz bebeklerinin büyüdüğünü izliyorum. Belki de bir tür duvarı tırmanmışımdır

benim karnımdaki yumruğu düz bir avuç haline geldiğinde, bir *hayır* değil de bir okşama haline geldiğinde, ama şarabı kaldırıp sıvıyı ağzına dökmeye çalıştığımda, başını sallayıp uzaklaşıyor.

"Seni merak ettim, Priss. Geçen hafta geceleri yatakta yatarken seni merak ettim."

"Sen..." Dudaklarını yaladı. "Ne?"

"Mmm. Kadınlar çoğunlukla... kopyala-yapıştır gibiler, değil mi? Aynı moda, aynı saç, aynı makyaj, dumanlı gözler ve dolgun dudaklar. Bu kötü bir şey değil, çünkü birbirlerini kopyalarken güzel görünüyorlar, ama genetik olarak sıkıcı bulmadığım tek kadınlar ya arkadaşlarıma aşık olanlar ya da..."

Gözleri benimkilerle buluşurken açgözlülükle nefes alır. "Ya da...?"

"Ya da sen, Priss. Beni ilgilendiren şeyi tam olarak belirleyemiyorum

ilgimi çeken şeyi tam olarak belirleyemiyorum, ama bu kelimenin tam anlamıyla basit bir şey olabilir..." Omuz silkiyorum. "Sen onlardan farklısın."

"Doğru, çünkü *onlar* çift D beden ve çok güzeller. Modaya uygun kıyafetler giyorlar ve saçları çok güzel. Güzel topuklu ayakkabılar giyerken ayak bileklerini burkmuyorlar ve erkeklerle nasıl konuşacaklarını biliyorlar." "Bebeğim..." Göğüslerimiz birbirine değdiğinde şimdiye kadarki en geniş gülümsememi gösteririm ve vücudu benimkinin altında titrer. "Topuklu giyiyorsun ve henüz sendelediğini görmedim. Göğüslerin çift D beden olmayabilir, ama yine de o elbise içinde güzel görünüyorlar."

Elimin altında kalça kemiğinin bu kadar belirgin çıkıntı yapması beni rahatsız ediyor, ama aşağı doğru inerken nazik okşamalarımı yavaşlatmıyor.

"Bu geceki elbisen, o salondaki tüm kadınlarınkinden daha güzel. Muhteşem, gelinin elbisesinden sonra en güzeli. Sen çok güzelsin Abigail, bunu göstermek için yüzüne hiçbir şey yapmana gerek yok. Klonlar sahip olduklarını vurgulamak için makyaj yapıyorlar. Sen ise sadece sensin ve benim dikkatimi çekiyorsun."

"Ama benim..."

"Onlarınkı gibi saçlar mı istiyorsun? Koyu siyah mı, kar beyazı mı? Mükemmel düzlükte mi, sıkı bukleler mi? Cidden, bir kopyası olmak mı istiyorsun?"

"Sen anlamazsın," diye inliyor. "Her zaman dikkat çekmişimdir, ama hep yanlış nedenlerle. Saçım..."

"Sen odaya girdiğinde bir dakika boyunca gördüğüm ilk ve tek şey. Kötü anlamda söylemiyorum. Saçların güzel, parlak, yumuşak ve parmaklarımı geçirmek için çok cazip."

"Yapma..." Yutkunur. "F kelimesini söyleme. Lütfen."

"Gözlerin..."

Gözleri benimkilere doğru fırlar.

"Sonunda saçlarından gözlerimi ayırmayı başardığımda, gözlerin beni neredeyse boğacak kadar etkiliyor. Neden lan..."

Ve bu. Şu anda. Tam da bu saniye, güzel kız benden istediği için kendimi sansürlerken, geriye dönüp baktığımda her şeyin mahvolduğunu *anlayacağım* bir an bu.

"Neden iki farklı renk gözün var? Bu adil değil, Abigail. Sahip olduğun diğer her şeye ek olarak, bu gözlere de sahip olman adil değil."

"Bunu milyonlarca kez söyledim," diye sızlanıyor. "Ama onları sevdiğim için değil."

"Onları seviyorum." Yaklaşıyorum ve vücudu elimde bir sinir yumağı haline geldiğinde, dilimi çıkarıp kulak memesini hafifçe ısıyorum.

Tam tahmin ettiğim gibi havaya sıçradı, ben de sıkıca tuttum ve dişlerimi kullandım.

"Kokunu alabiliyorum,
Abigail." "Sen... sen... ne
yapabiliyorsun?"

"Korkunun kokusunu alabiliyorum." Elimini göğüslerine dokunmak niyetiyle kaburgaları boyunca kaydırıyorum, ama o uzaklaşıp neredeyse hıçkırmaya başlayınca, hareketime devam edip çenesini avuçlarım. "Arzunu koklayabiliyorum. İstekli olmadığını koklayabiliyorum, ama bunun altında, kabul ettiğini koklayabiliyorum."

Şarap kadehini ikinci kez kaldırıp ona uzattım ve dudaklarını açtığı anda yavaşça döktüm.

"Lütfen bana daha önce birinin sana dokunduğunu söyle. Lütfen bana bu masumiyetinin bir rol olduğunu söyle."

Meyveli şarabı yudumlarırken, çeneme bakıp başını salladı.

"Hayır mı?" Son şarabı da içip tek dikişte yudumladım.

Onu tutmaktan ve ona dokunamamaktan bıktım.

Lavabonun köşesinde plastik bir çöp kutusu var, bu yüzden bardağı atıyorum ve camın fayanslara *çarpıp* parçalanmaması için dua ediyorum.

Kullanılmış kağıt havlunun üzerine düşüp kırılmadığında, Abigail'e dönüp sııttım. "Hayır, sana dokunulmadı mı, yoksa bana söylemeyecek misin?"

"Hayır, bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Narin çiçeği çenesine götürüp hassas teninde gezdiriyorum. "Sen benim için bir oyun parkı gibisin, Priss. Parlak ve yeni, bozulmamış bir zemin, ve sonunda rahatlayıp bizim patlayıcı bir ilişkimiz olacağını kabul ettiğinde, sanki bir savaşı kazanmış gibi olacağım."

"Senin sözlerinle başlattığın bir savaş." Nefesi kesilmiş ve benim vücudum onu kabin kapısına sıkıştırmasaydı muhtemelen ayakta duramazdı, ama yine de fikrini kabul ettirmek için yeterince inatçı. "Sözler güçlüdür, Spencer."

"Tamam."

Çiçeği boynuna, köprücük kemiğinin üzerindeki çukura kaydırıyorum ve o yutkunduğunda ve cildinde yeni tüyler diken diken olduğunda gülümsüyorum. Beynim kontrolden çıkıyor.

Onu rahat bırak, o senin için fazla saf. Onu al, sahiplen, kendine ait kıl. Onu rahat bırak, masumlara dokunmayız. Onu becer ve sonsuza kadar onun sadece bir kez verebileceği şeyi alan adam ol.

"Şimdi sana dokunacağım."

"Sen..." Gözleri yumuşak ve şehvetli bir bakıştan tam bir paniğe dönüşüyor. "Ne?"

Sağ elimi aşağı kaydırıp eteğini yukarı çekerek ipeksi yumuşak uyluklarını ortaya çıkardım. Geriye yaslanıp bakmadım, çünkü ona mesafe bırakırsam kaçacağından emindim, bu yüzden ellerimle baktım. Etek toplanınca sııttım, sonra parmaklarımı tepesine götürdüm ve klitorisini okşadım, ta ki o zıplayıp başını çenemin altına çarpına kadar.

Başka bir kız olsaydı, başka bir zaman olsaydı, ben de çekip giderdim. Masumiyet ve sakarlık bana göre değil. O ikisi de var onda, ama ben yatakta bana dokunmamdan korkmayacak birini istiyorum. Ama biz yatakta değiliz ve o o kadar hızlı nefes alıyor ki, bırakırsam düşeceğinden korkuyorum.

Çoğu kadın bu kalitede bir elbisenin altına dantelli iç çamaşırı giyerdi, ama Abigail onu tamamen örten pamuklu bir iç çamaşırı giyiyor. Nefes alması için ona biraz zaman tanımak için elimi kalçasına kaydırıyorum ve neredeyse hiç görünmeyen poposunu avuçluyorum. İç çamaşırı bile cüretkar bir model değil, tam tersine tahrik edici olması gereken tam bikini külotu.

Ama o beni ele geçirdi, en azından bu gece için.

"Spencer..." Yutkunur. "Biz... Ben... Sanmıyorum..."

"Bir şey denememe izin ver, Priss."

Elimi tekrar önüne getiriyorum ve parmaklarımı iç çamaşırının bel kısmının altına kaydırıyorum.

Abigail kollarımda adeta eriyor, ama iyi anlamda eriyor demek istemiyorum, beyni kısa devre yapıyor ve muhtemelen bilincini kaybediyor.

Gözlerine bakmak için biraz geriye eğildim, ama gözleri sıkıca kapalıydı, gözlerinin köşelerinde küçük kırışıklıklar oluşmuştu ve kaşları neredeyse ortada birleşiyordu.

"Bana bak, Priss."

Kafasını şiddetli küçük sarsıntılarla sallıyor.

Gülümsüyorum. "Tamam. Bekle."

Gözleri şaşkınlıkla açılır, ama ben onun ağzını benimkiyle kapattığımda ve ona daha önce hiç öpülmediğinden emin olduğum bir şekilde öptüğümde tekrar kapanır. Alt dudağını ısırırım ve o ağzını açtığında, parmağımla onun açıklığını deldiğim anda dilimi içeri kaydırırım.

Tek parmak. Tek bir parmak, ama o hala beni yavaşlatacak kadar sıkı.

Abigail çığlık atar ve öpüşmemizi keser. Vücudu gerilir ve sıkışır, beni itmek için kullandığı eller şimdi sanki bırakmaktan korkuyormuş gibi bana tutunur.

"Rahatla, Priss." Öne eğilip ağzını alıyorum. "Rahatla ve beni içeri al."

"Ben..." Gözlerini sıkıca kapatır ve kirpiklerinin arasından bir gözyaşı süzülür. "Ben bilmiyorum..."

"Sadece bana tutun." Tek çiçeği ayaklarımızın dibine bırakıp elimi serbest bırakıyorum, sonra dilimi dudaklarının arasına sokup şarabın tadını paylaşıyorum. "Sıkı tutun, bebeğim. Bacaklarını biraz daha aç."

Ağı konusunda zorlanıyorum, ama topukları biraz yardımcı oluyor. Külotuyla uğraşıyorum, çünkü ince pamuğu tamamen yırtmadıkça elimi zorlukla hareket ettirebiliyorum. Ne kadar sıkı olduğu konusunda zorlanıyorum ve zihnim, onun kıyafetlerini yırtıp onu kendime ait kılmakla, masum kızlara bağlanmamak için kaçmak arasında savaşıyor.

"Ağızını aç, Priss. Gözlerini kapat ve nefes almaya konsantre ol. Gerisini ben hallederim."

"Bu yanlış. Bu çok, çok, çok, çok yanlış." Yine de bacakları açılıyor ve yeni bir zevk dalgası onu içten içe kaplıyor ve benim işimi biraz kolaylaştırıyor. "Bu çok, çok, çok, çok yanlış."

"Hayatımda birçok yanlış seçim yaptım."

Biraz daha yukarı doğru itiyorum ve o kıvranınca onu biraz daha sıkı sıkıyorum. Zevkten değil, acıdan. Parmağımı içeri doğru yavaşça sokuyorum ve gerçeği bulduğumda sırtıyorum.

"Sen bakiresin Priss. Dalga mı geçiyorsun benimle?" "Nasıl... Nasıl..."

Ben daha da içeri ittiğimde başını geriye atar ve kabin kapısına çarpar. Acıdan çığlık atar, ama bu çığlık zevkle karışır ve başparmağımla klitorisini okşadığımda, korkudan gelen nefes nefese hali, elimi doldurmasına neden olan nefes nefese hale dönüşür.

"Bu çok hoş..."

"Yaramaz mı?" diye soruyorum. "Yaramaz bir kız gibi mi hissediyorsun?"

Onu kapıya sıkıştırıyorum, bacağımlı bacaklarının arasına sokuyorum ve daha fazla açılmasını sağlıyorum. Ağız O şeklinde açıldığında, beyninin patlamak üzere olduğunu anlıyorum, ağızını ağızımla kapıyorum ve çığlıklarını yutuyorum.

"Elime boşal, Priss. Kendini bırak."

"Ben..."

Tırnakları omuzlarıma batıyor ve beni çılgınca arzulandırıyor. Penisim pantolonumun fermuarında geriliyor.

Normalde, çoktan sevişiyor olurdum. Bu gece cebimde prezervatiflerle gelmediğimden değil. Ama parmağım ona acı verirse

, o zaman benim tümümü alabilmesi için yapmamız gereken bir sürü şartlandırma var.

Yatakta kadınlara acı çektirmeyi seviyorum. Yatakta kadınlara acı çektirmeyi çok *istiyorum*. Ama bu doğru şekilde yapılmalı, karşılıklı olarak akıllara durgunluk verecek şekilde olmalı. Ve sadece kendi zevkimi tatmin etmek için Abigail gibi birini parçalamak benim için iyi vakit geçirmek anlamına gelmiyor.

"Spencer, yapamam..."

"İşemek gibi hissedeceksin, Priss. Ama korkma. Durma."

"Yapamam... hayır, yapamam... istemiyorum..."

Başparmağımı klitorisine bastırıyorum ve çığlıklarından zevk alıyorum.

Keskin spazmlarla çıkıntıdan atlar, elimi zevkiyle doldurur ve ciğerlerimi çığlıklarıyla doldurur. Bacakları altında çöküyor, bu yüzden sadece göğsüm onun göğsüne bastırarak onu sabit tuttuğum için ayakta durabiliyor.

Gülümsüyorum, her indiğinde klitorisini okşuyorum, sadece o tekrar havaya fırlayıp elimde titremesi için.

"Hayatının geri kalanında, beni her zaman umumi tuvalette sana bunu yapan kişi olarak hatırlayacaksın."

O, odanın içinde sersemlemiş bir şekilde etrafa bakarken, ben de keyfini çıkarıyorum. Göz bebekleri büyümüş, yanakları kızarmış.

"Zihnini boşaltırken her zaman aklıma gelen kişi ben olacağım. Bir bankacı ile evlendiğinde, o korkak olduğu için ereksiyon olamadığında, Bishop düğününde Spencer'ın seni parmakladığı anı hatırlayacaksın."

"Aman Tanrım." Gözleri açılır ve gözleri açıldıkça vücudu yapışkan uzuvlardan gergin kaslara dönüşür. "Aman Tanrım! Çekil üstümden!"

Elimi külotundan çekip geri çekildim.

Yanakları kızarmış ve bacakları açık bir şekilde duvara yaslanmış haliyle, her erkeğin ateşli rüyası gibidir. Eteği hala yukarıda ve göğsü hızla inip kalkıyor.

Bir dakika boyunca birbirimizin gözlerine bakıyoruz ve o, durumun daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğü anda, ben kayganlaşmış elimi kaldırıp parmağımı ağızma sokuyorum.

Hayatında hiç bu kadar şok olmuş olduğunu sanmıyorum.

Ağız şoktan O şeklinde açılır, elini midesine götürür, sanki kusacakmış gibi.

Ama ben sadece parmağımdaki tadını emip, avucumdaki nem izini takip ederek bileğime kadar inerim.

"Kokun kadar tadı da güzel, Priss. Ve şimdi iki saniye rahatlamanın nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

"Kusmak istiyorum." Gerçekten de, gerçeği ima eden bir yeşil tonuna bürünüyor, ancak tuvalete koşmak yerine, ani hareketlerle eteğini aşağı çekiyor ve üstünü düzeltiyor. "Aman Tanrım, ben ne yaptım böyle?"

"Vücudunun sana yalvardığı şeye boyun eğdin. Aşırı düşünme ve '*annem ne düşünür?*' gibi düşüncelerle çılgınca dönen beynin yerine, bir an için doğanın ve içgüdünün kontrolü ele almasına izin verdin."

"Aman Tanrım. Kes sesini. Kes sesini!" Tuvaletin karşısına koşar ve porselen lavabonun kenarlarına tutunur. Sırtı keskin nefes alıp verişlerle yükselir ve alçalır. Saçları, ona neredeyse hiç dokunmamış olmama rağmen biraz dağınıktır. Cildi koyu kırmızıya dönmüş ve saçlarının rengiyle uyumludur. "Bunu yaptığımı inanamıyorum. Senin bunu yaptığını inanamıyorum... Aman Tanrım! Gitmeliyim."

Kapıya doğru koşarken elimi uzatıp bileğini yakaladım, ama o çok çevikti ve neredeyse hiç tökezlemeden elimden kurtuldu.

Ağır kapıyı açarak duvara çarptırır ve karşı duvarda elleri arkasında bekleyen dikkatli Laine'in yanından koşarak geçer.

Kapı tekrar kapanır ve ben, bir düzine aynanın yansıttığı görüntülerle kadınlar tuvaletinde tek başıma kalırım.

"Siktir."

Onun korkmuş yüzü oynar oynar zihnimde aklımda
Onun Utanç. Onun utancı.

"Siktir!"

Odanın diğer tarafına geçip kapıyı açtığımda Laine'in yerinden kıpırdamadığını gördüm. Kaşlarını kaldırarak bana bakıyordu.

"Ona ne yaptın, Spencer?" "Çok nazik davranmadım. Siktir."

Geniş koridora bir göz attım ama onu göremedim. Yüzlerce insanın beni uzak tutacağını ve en iyi davranışlarımı sergileyeceğimi düşündüğü resepsiyonun güvenli ortamına geri koşmuştu.

"Ondan bir şey aldım ve işim bittiğinde, bu konuda biraz kaba davrandım."

Laine'in yanında durup duvara yaslanıyorum, böylece omuz omuza duruyoruz. Abigail'in  zg n gözleri, kötü bir film gibi tekrar tekrar beynimde oynuyor, ama Laine'in kollarımız birbirine değdiği için kaçmadığını fark edecek kadar zihnimde yer kalıyor.

Angelo devralıp iyileşmesine yardım ettiğinden beri o kadar büyüdü ki, artık ağlamıyor ve çekinmiyor, aksine dudaklarını büzüp başını sallıyor.

"Sen aptalın tekisin Spence. Cidden, çok aptalsın. Onun ne kadar savunmasız olduğunu nasıl göremiyorsun? Ona nazik davranmalısın, oradan kaçarken gözlerinde gördüğüm utancı hissetmemesi için."

"Neden onu takip etmedin?" Dönüp, bana Karayip Denizi'ni hatırlatan mavi gözlere bakıyorum.

"       bana takip etmememi söyledi ve senden bir şey aldığını zaten bildiğim için, onun isteğine saygısızlık etmek istemedim."

"Ben hallederim." Duvardan uzaklaşıp i  çekerek resepsiyona doğru yöneldim.

Laine benim uzun adımlarımı yakalamak için acele ediyor. Topuklu ayakkabı giyiyor ve bacakları benimkinden çok daha kısa.

"Denetlemen gerek yok, Twink. Hallededeğim dedim."

"Bunu daha önce de duydum. Bilirsin, en son kaçtığında."

"Kapa  neni." Resepsiyon kapılarını iterek açtım ve gözlerimin loş ışığa alışmasını bekledim.

Spot ışıkları dans pistinde dolaşırken Jess ve Kane sallanmaya devam ediyor, ama şimdi başka çiftler de onlara katılmış. Eric, Katrina'yı dans pistinde gezdiriyor ve Soph, kimse onun ellerini onların vücutlarının arasında göremeyeceğini düşündüğünde Jay'e yaramaz şeyler yapıyor. şef, karısını gezdiriyor ve hayatında ilk kez gülümsüyor, oysa *her zaman* gülümseyen yardımcısı, karısının kı ını avu luyor ve boynunu yalıyor, sanki bu davranışlarının neredeyse ahlaksızca olması hiç önemli değilmiş gibi.

Angelo beni ve Laine'i kapıda görünce, bize doğru yürür ve ona elini uzatır. Onu hemen yakalamaz, onun kabul edip kendisine gelmesini bekler. Onu benden uzaklaştırır, ben de birinci masaya doğru gider ve otururum. Yalnız.

Bitirmedığım biramı alıp, odada kırmızı saçlı ve iki renk gözlü birini arıyorum. On dakika geçer, ama o görünmez. Sonra yirmi dakika.

Erkekler kızlarını geri getirip yemekler servis edilene kadar tam bir saat boyunca masada tek başıma oturuyorum. Abigail'in tabağı benimkiyle aynı anda geliyor, ama sandalyesi boş olduğu için tabağı dikkat çekici bir şekilde dokunulmamış kalıyor.

Bir saat. Sonra iki saat.

Laine masanın karşısından beni onaylamayan bir bakışla izlerken, dokunulmamış tabağı masadan kaldırılır. Abigail'in pastası servis edilip sonra masadan kaldırıldığında, arkama yaslanıp avuç içlerimi gözlerime bastırırım.

O gitti. Ben içeri girip onu kaçırmadan önce, resepsiyonun tadını yirmi dakikadan fazla çıkaramadım.

Her şeyi mahvettim.

ABİGAİL

Banyo aynasının önünde, şişmiş, kızarık gözlerle, iç çamaşırlarımdan başka bir şey giymeden duruyorum. Acınası bir iç çekişle lekeli cildimi inceliyorum. Spencer'dan kaçtıktan sonra ağladığım için cildim lekelenmiş.

Çok aptalca. Ağlamamalıyım. Ama ben duygusal bir aptalım ve *onun yaptığı gibi* büyük bir şey, birkaç damla gözyaşı dökmek için kesinlikle yeterli bir neden.

Çok utanç duyuyorum, çok dehşete kapıldım. Neden kaçtım? Neden ona karşı çıkamadım?

Neden kızgınım?

Ben bile emin değilim.

Titrek ellerimle sütyenimi açıp düz siyah kumaşı karo zemine düşürdüm, sonra aynaya bakıp tekrar iç geçirdim. Çok zayıfım, çok şekilsizim, çok yaralıyım, çok...

"Gah!" Artık bakmak istemediğim için arkamı dönüyorum.

Bunun yerine, yeni doldurduğum küvete doğru adım atıyorum ve ıslak külotumu çıkarıyorum. Onu odanın karşısındaki çamaşır sepetine atıyorum ve dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, çünkü *neden* ıslak olduğunu hatırlayınca duygularımla titriyorum.

Böyle hissetmekten nefret ediyorum.

İşte, yine nefret ettim dedim.

Ama bu doğru. Kendimi bu kadar zayıf hissetmekten nefret ediyorum. Herkesin beni ezip geçebileceğini ve benim bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı hissetmekten nefret ediyorum.

Ama tamamen dürüst olmak gerekirse, zayıflık çoğu kişinin hayatımı tanımlamak için kullanacağı tek kelime.

Kardeşlerim hariç. Onlar benim güçlü, dirençli, zeki ve şefkatli olduğumu söylerler, ama sonra birdenbire bana bebek muamelesi yaparlar. Sözleri bir şey söylerken, eylemleri tamamen başka bir şey söylüyor ve bu

bu başka şey, o korkak kızı silkelemek ve daha güçlü olmak istediğimde özgüvenimi zedeliyor.

Her zaman korkuyorsam, bu gerçekten yaşamak mıdır?

Banyom frangipani ve lavanta kokuyor, tavana yükselen buhar ciğerlerimi dolduruyor ve bu gece kendimi rezil ettiğim gerçeğinden dikkatimi dağıtıyor.

Peki, ona bana bunu yapmasına izin verdiysem ne olmuş?

İyi hissettirdi. Yasak ve inanılmaz derecede yaramaz bir şey gibi geldi, ama o bunu yaparken, göğsü benim göğsüme bastırırken ve dudakları beni kaplarken, korkmadım. Aksine, kendimi güçlü hissettim.

Ben bekar bir kadındım, yetişkin bir kadındım, birçoklarının sahip olmadığı bir şeyin tadını çıkarıyordum.

Eğer bunu yapmasını istemeseydim, hayır diyebilirdim. Onu itebilirdim ve o da giderdi. Ama yapmadım, çünkü buharla dolu banyoda tek başıma dururken, o artık önümde durup o gözlerle bana bakmıyorken, bunu sevdiğimi itiraf edebilirim. O kadar çok sevdim ki, utanç duyuyorum.

"Lanet olsun!"

Banyoya girip, burada kimse olmamasına rağmen sanki saklanmak istercesine kolumu karnımın üzerine koyuyorum. Ayak parmaklarımı suya daldırdığımda, sıcaklığın acısıyla inliyorum, ama sonra tamamen suya girip diğer ayağımı da suya koyuyorum. Küvetin kenarlarına tutunarak kendimi köpüklerin altına indiriyorum ve sıcaklık en hassas yerlerime değdiğinde tıslıyorum.

Vajinam, onun beni gerdiği için acıyor, ki bu çok aptalca, çünkü seks bile yapmadık. Sadece bir parmaktı. Tek bir parmak! Ve bu biraz korkutucu, çünkü bu, gerçek şeyin çok daha fazla acıtacağı anlamına geliyor.

Gözlerimi deviriyorum, çünkü bu sadece benim kırılgan olduğumu ve özel muamele görmem gerektiğini hatırlatan bir başka şey.

"Sadece bir parmaktı. Sadece tek bir parmaktı."

"Abigail?"

Gözlerim fal taşı gibi açılırken ön kapım bir *çıt* sesiyle kapanır.

Bu olamaz... Olamaz... İmkani yok!

"Abigail?"

Banyoda geriye doğru sıçrayınca su kenarlardan taşar. Çılgınca göğsümdeki köpükleri kazırım ve çıkardığım ses sadece yerimi belli eder.

Banyo kapısı çalınmadan açılır ve hala takım elbise pantolonu ve birkaç düğmesi açık, kolları sıyrılmış beyaz gömleği ile Spencer-Freakin-Serrano banyoma girer ve gülümser.

"Hay aksi, bebeğim."

"Burada ne işin var?" Kalbim hızla atıyor. Ellerim titriyor. Tek yapabileceğim, küvetin ucuna kıvrılıp köpüklerin bitmemesi için dua etmek. "Ne oluyor, Spencer?"

Bu adam, bacakları ağaç gövdesi gibi, kolları kütük gibi olan devasa bir dağ gibi adam, beni izliyor ve dudaklarını sevimli bir gülümsemeye büküyor. Yüzünün bir tarafında yara izi var ve banyodaki buhar, pembe yara izini daha koyu bir tona çeviriyor gibi görünüyor. O, kaşını kaldırıp açgözlülükle bacaklarımı inceliyor, çünkü ben saklanmak için ayaklarımla popomu kapatmaya çalışıyorum.

"Cehennem dedin." Banyo kapısını kapatır ve durumun daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda, kilidi çevirir ve bana döner. "Sanırım 'cehennem' hayatında söylediğin en yaramaz kelime olabilir, ha?"

"Buraya nasıl girdin?" Kalbim her an göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. "Daireme nasıl girdin?"

"Kapıdan mı?" Küvetin yanında duruyor, bu yüzden ona bakmak için başımı yukarı kaldırmam gerekiyor.

Güçlü vücudu benimkinin üzerinde duruyor, geniş elleri kalçalarının üzerinde ve pantolonunun fermuarının arkasında bir şey öne çıkıyor ve beni neredeyse bayılttıracak.

O onun penisi, Abigail. Söyle gitsin. Artık çocuk değilsin ve Spencer Serrano senin masumiyet ihtiyacını tatmin etmeyi reddediyor.

Gözlerim pantolonunda bir an fazla kaldığında, boğazından gelen bir kahkaha atar ve gözlerimi yukarı çeker, bakışlarımız buluştuğunda çömelir ve dirseklerini küvetimin kenarına dayar.

"İşim belirli bir beceri setini gerektiriyor. Sanırım bunu zaten biliyorsunuz. Aksi takdirde..."

şey, kilitli olan kapıları nasıl açacağımı biliyorum."

"Evime zorla girdin. Evime zorla girdiğine inanamıyorum." Aceleyle kendimi örtmek için daha fazla köpük sürüyorum ve gözleri hareketlerimi takip edince neredeyse deli gibi ağlamaya başlıyorum. "Bana bir havlu getir. Lütfen bana bir havlu getir."

"Benim önümde kendini saklamana gerek yok, bebeğim." Elini uzatıp parmak uçlarını sıcak suya batırır. "Öyle değilmiş gibi davranmana gerek yok..."

"Sadece bana bir havlu getir!" Sesim çatladığında gözleri büyüdü. "Bana bir havlu getir, bana bir havlu getir. Lanet olası bir havlu getir!"

Ellerini teslim olarak kaldırarak, lavaboya uzanır ve kömür grisi havlumu aşağı çeker. Havluyu bana doğru uzatır ve titrek ellerimle havluyu kapınca yine o inatçı kaşını kaldırır.

Göz yaşlarım yanaklarımdan akıyor, havluyu açıp göğsümü ve vücudumu örtmek için aşağı indirirken kendimi bir kaybeden gibi hissediyorum. Su hemen kumaşa emiliyor ama umurumda değil. Köpükler sonsuza kadar kalmayacak ve onun beni bu halde görmesine izin vermem mümkün değil.

"Seni incitmek için burada değilim, Abigail." Dirseklerine dayanarak gözlerimi inceliyor. "Sana asla zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

"Neden buradasın? Evime davet edilmedin!" "Seni görmek istedim."

Koyu renkli gözleri benimkilerle buluşuyor ve kalbimde, itirafının onun için neredeyse acı verici olduğunu hissediyorum. Ama daha da kötüsü, elini uzatıp başparmağını gözümün altına kaydırarak aptalca gözyaşlarımı siliyor.

Bunlar aşağılanmanın gözyaşları, çünkü şu anda başıma gelebilecek en kötü şeyin, dokunmasına izin verdiğim yakışıklı adamın vücuduma tepeden bakması olduğunu hissediyorum.

"Seni ağlattığım için özür dilerim," diye fısıldadı. "Düğünden kaçmana neden olduğum için özür dilerim." Alt dudağını ısırды ve beni izledi. Garip bir şekilde, gözlerime bakıp vücuduma bakışlarını kaydırmaması bana sevimli geliyor. "O düğün için çok çalıştın, muhteşem masa süsleri, vazolar ve diğer şeyler yaptın. Çok çalıştın ama bunların hiçbirinin tadını çıkaramadın."

Alt dudağım titriyor. "Ben sadece yardımcıyım."

"Hayır." Başını sallar ve başparmağını çenemin üzerinde gezdirir. "Bunu söylediğim için özür dilerim. Yakında öğreneceksin ki, kendimi tehdit altında hissettiğimde ve sorunumu fiziksel olarak çözemediğimde, sözlerimi kullanırım. Olgunlaşmamış bir şekilde saldırırım, çünkü savunmasız olmaktan hoşlanmam. Sen sürekli beni savunmasız hissettiriyorsun. Nedenini anlamıyorum, ama durum bu. Beni korkutuyorsun ve seni beceremediğim ya da seninle kavgaya edemediğim için, sana kötü şeyler söylüyorum."

"Neden... şey, neden yapamıyorum..." Bir an için dudaklarımı sıkıca kapatıp, daha sonra gözyaşlarına neden olacak bir şey söylememem için dua ediyorum. "Yani beni incitmek için sözlerini kullanıyorsun, öyle mi?"

O başını salladı.

"Yani kelimelerin önemli olduğunu mu söylüyorsun? Bir anlamları var mı?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüşür. "Savaşlar kelimeler yüzünden çıkar, Abigail. Bunu bilmiyor muydun?"

Ben erkeklerle yatıp kalkan türden bir kadın değilim. Hiç de değilim. Erkeklerden erkeğe geçip onları öpen türden bir kız bile değilim. Hayatımı bir balonun içinde, her şeyden korunarak yaşadım ve bana bu gece Spencer Serrano'nun önünde çıplak kalacağımı söyleseydin, sana yalancı derdim. Ama işte buradayım ve kalbim pes etmek istese de, hala göğsüme ıslak havlu bastırarak onun karanlık gözlerine bakıyorum.

"Benim yanımda kendini savunmasız hissetmene gerek yok." Boğazımı temizliyorum. "Ben bunun için yeterince önemli değilim."

Yeniden cesaretlenen adam, parmak uçlarını suyumaya daldırıp yüzeye desenler çiziyor. "O kadar emin değilim. Minik ve kırılgan görünüyorsun, ama nedense benim hakkımda kötü düşünmemen benim için önemli. Şey..." Adam gülümsüyor. "Yani, benim hakkımda *biraz* kötü düşünebilirsin, küfür etmem falan gibi. Ama bu gece kaçman hoşuma gitmedi. O lezzetli yemeği, düğün pastasını ve dansı kaçırmanı sevmedim. Benim yüzümden gittiğini sevmedim, oysa tek yapman gereken kışını sandalyeye geri kaydırıp bütün gece beni görmezden gelmekti."

Dağlar kızarabilir mi? Bence kızarabilirler. En azından o, "Geri dönüp benim dışımda herkesle konuşsaydın, bu benim için korkunç bir ceza olurdu

. Seni bu kadar yakınımnda tutup, herkesin önünde beni küçük düşürerek benim bir pislik olduğumu herkese göstermek, çok acı verici olurdu."

"Geri dönmek istemedim," diye itiraf ediyorum titrek bir nefesle. "Laine bizim ne olduğunu biliyordu... Ve masamızdaki herkes senin arkadaşındı. Bizi alay ederlerdi, bu da beni ağlatırdı." Elimizi uzatıp yanağımdaki nemi siliyorum. "Ben o tuhaf, duygusal insanlardan biriyim, bu yüzden bir şey beni çok etkiler ya da kendimi savunmasız hissedersen ağlarım. O masada, herkesin önünde ağlardım, bu da çok daha kötü olurdu ve çirkin bir hıçkırığa dönüşürdü, bu da tüm resepsiyon durana kadar durumu uzatırdı ve Jessie beni teselli etme ihtiyacı hissederdı."

"O beni fena halde pataklardı," diye gülüyor. "Senin çirkin bir şekilde ağlamana neden olduğum için düğün resepsiyonu durursa ve Jess, dokuz aylık hamile olmasına rağmen gelip seni teselli etmek zorunda kalırsa, beni fena halde pataklardı. Sonra masamdaki herkes ağladığım için *bana* gülerdi."

"Hiç ağladığımı sanmıyorum." Gözlerine bakıyorum. "Değil mi?"

Gülümseyerek başını sallar ve tekrar suya bakar. Baloncuklarım hızla kayboluyor, artık uyluklarım görünüyor ve gözleri uzun zaman önce iyileşmiş bir yara izine takılıyor. "Doğru. Yetişkin hayatımda hiç ağladığımı hatırlamıyorum. Daha çok küfür eden biriyimdir. Biri beni kızdırırsa..."

Burnumu kırıştırdınca duraksıyor.

"Biri beni *sinirlendirirse*," diye düzeltir, "kavga moduna girerim. Yumrukla, silahlarla ve kendimi çok iyi hissettiğimde zekâm ve kötü sözlerle. Ama ağlamam."

"Sen şanslısın," diye mırıldanıyorum. "Ağlayan biri olmak korkunç bir şey, çünkü her zaman duygularım incindiği için ağlamıyorum. Bazen sadece bunaldığım için ağlıyorum, bazen de kızgın olduğumda ağlıyorum. Ve eğer kızgın ve kavga etmeye hazırsam, ama zamanında atılacak bir hakaret gibi havalı bir şey yerine gözyaşları gelirse, o zaman gerçekten kaybetmemiş olsam bile o kavgayı kaybetmiş gibi görünürüm."

"Zamanlaması iyi bir hakaret," diye gülüyor. "Hiç kimseyi iyi bir şeyle iğneledin mi? Ve 'hindistancevizi' ya da 'zoinks' gibi kelimeleri kullanmayı kastetmiyorum. Birine kaka kafalı demek de sayılmaz."

"Hayır."

Parmağı uzanıp uyluğuma dokunduğunda havlumu sıkıca tutuyorum. "Bu nereden?" Gözleri yan tarafıma doğru kayıyor ve kolumda duruyor. "Peki ya bu?" Pazım yan tarafıma bastırılmış, bu da o yara izini başka bir zaman görmüş olduğu anlamına geliyor. "Burada ne oldu?"

"Uzun zaman önce ameliyat oldum. Gençken." "Her iki yerde de mi?"

"Hayır. Bacağımdaki iz, on yaşındayken bisikletten düştüğümde oluşmuştu."

"Peki kolundaki iz?"

Kendimi daha iyi örtmek için havlumu düzelttim. "Uzun zaman önce. Burada ne oldu?" Elimi uzattım ve yanağına dokundum, gözlerimiz buluştuğunda ve onun bakışları yumuşadığında, ona dokunduğumu fark ettim.

Aklımı kaçırmış olmalıyım.

Elimi geri çekip karnımın üzerine koydum. "Özür dilerim."

"Önemli değil." Gülümsayarak uzanır ve gövdemdeki demir gibi sıkı tutuşumu bozar. Kolumu kaldırıp parmaklarımı ayırır, işaret parmağımyı yanağına getirir ve duraksar. "Bu bıçaklı kavgadan kalma."

"Bıçak mı?" diye haykırıyorum. "Biri bıçağı yüzüne bu kadar yaklaştırmış mı?"

O burun kıvrır. "Bıçaklarını yüzüme dayadılar. Sarhoş adam bana biraz kızdı, sonra bıçağı salladı ve beni sıcak ekmek gibi kesti. Yüz ve kafa yaralanmalarının ne kadar kanadığını biliyor musun, Abigail?"

Onun sorusu retorik olmasına rağmen başımı salladığımda, gülümser.

"Yemin ederim, kan her yere sıçradı. Katliam gibi görünüyordu. Kirli bıçağıyla tek seferde beni kesti, sonra tekrar saldırdı, ama o sırada ben kolumu kaldırmıştım." Elimi yüzüne tutmaya devam ediyor, parmaklarımın ucu pürüzsüz yara izini okşuyor. Ama sol kolunu kaldırıp bir taraftan diğer tarafa uzanan bir yara izini gösteriyor. "Tekrar kılıcını savurdu ve bıçağı kemiğe kadar kesti. Kası, sinirleri geçip kemiği kesti."

Yüzümün yeşile döndüğünden eminim, çünkü durup sıırttı.

"Üzgünüm. Sadece beni iyi yakaladığını söylemek için."

Elimi bırakıp ayak bileğine uzanıyor. Yüzünden uzaklaşmıyorum, çünkü çok meraklandım ve ona dokunma fırsatını kaçırmak istemiyorum. Ama elinde gümüş ve tahta saplı ağır bir bıçakla geri döndüğünde, kolumu geri çekiyorum.

"Ama bıçağını aldım. Bir daha kimseyi kesmedi."

"Onun bıçağını aldın," diye ciyaklarım. "Aman Tanrım, yüzünü kesen bıçağı cebindeki bir düğme gibi taşıyorsun."

Bıçağı elleri arasında çevirip, sapını inceledi ve başını salladı. "Onu aldım. Ve asla geri vermeyeceğim."

"Ne..." Derin bir nefes alıp, homurdanarak nefesini verir. "O kişiyi bu kadar kızdırmak için ne yaptın?"

"Şey..." Ve işte yine biraz kızarıyor. "Normalde, yaptıklarımı açıkça söyledim, çünkü kim olduğumdan utanmıyorum ve insanların benim hakkımda ne düşündüğünü hiç umursamıyorum. Ama bu sen ve biz yine senin ne düşündüğünü umursadığım gerçeğine geri döndük."

"Seni yargılamayacağım," diye fısıldadım. "Benim fikrim önemli değil."

Başını yana eğip beni inceliyor. "Onun kızını çaldım. Bir gece barda içki içiyordum, onu ve kızı birlikte gördüm ve onun sahip olduğu şeyi beğendim, bu yüzden kızı özel bir yere davet ettim."

"Sen..." Gözlerim giderek büyüdü. "Ha?"

"Başkasının kızını becerdim, sonra onu ödünç almışım gibi geri verdim." Sırıttıyor. "Beni yargılıyorsun."

"Hayır! Ben... vay canına." Midem bulanıyor. "Evet, tamam. Seni yargılıyorum."

O gülüyor. "Bunu kafana sokmuş olmam beni biraz üzdü."

"Neden umursamadığın bir kadına bunu yaptın? Tanımadığın bir kadına?" Biraz daha dik oturuyorum, ama havlumu daha yukarı çekerek kendimi örtüyorum. "Neden bunu bir erkekle bir kadın arasında özel olması gereken bir şey olarak görmüyorsun?"

"Seks benim için özel bir şey değil, Abigail. Gerçekten değil. İnsanların birlikte egzersiz yapması, birlikte gülmesi, birlikte içmesi gibi, sadece insanların yaptığı bir şey. İlk seferimden sonra benim için özel olmaktan çıkan sosyal bir şey. Dur." Yüzü soluyor. "Ağlıyor musun?"

"Bu çok bunaltıcı bir şey." Öfkeyle gözlerimi ovuşturuyorum. "Sadece... Bunun özel olması gerektiğini hissediyorum. Kişinin kalbi ve ruhunun bir ifadesi olmalı. Bir 'seni seviyorum' ve gerçek duyguların bir beyanı olmalı."

"Dünyanın geri kalanı senin gibi düşünmüyor." Bıçağının bıçağını kapatıp yere indiriyor. Ya da çorabına. Belki de cebine. Alt yarısı benden gizli olduğu için nereye koyduğunu bilmiyorum, ama sonra eli tekrar yukarı geliyor ve parmağıyla suyumu karıştırıyor. "Senin gibi düşünmen çok güzel bence."

"Öyle mi?"

Onaylar gibi kaşını kaldırır. "Aynı zamanda naif ve gerçekçi olmadığını da düşünüyorum. Bu efsanevi yaratığın gelip sana gerçek olmayan bir şey hissettirmesini beklediğin için on yıllık eğlenceyi kaçırdın. Ruh ikizi diye bir şey yoktur, Abigail. İlk görüşte aşk ya da diğer yarını bulmak diye bir şey yoktur. Sadece, her şeyden önce diğer kişiyi seçmeye bilinçli olarak karar veren iki kişi vardır. Jess ve Kane'in tanıştıkları anda birbirleri için yaratıldıklarını bildiklerini gerçekten düşünüyor musun?"

Onun acımasız sözleri kalbimi parçalarken, yanaklarımdan akan gözyaşlarından nefret ediyorum.

"Evet."

Onun alaycı tavrı beni aptal bir çocuk gibi hissettiriyor. "Jay ve Soph bir gün aynı caddede yürürken birbirlerine bakıp '*sen buradasın!*' diye bağıldılar mı sence? Katrina, ilk randevuya razı olmadan önce iki yıl boyunca Eric'e cehennem azabı çektirdiğini düşünmüyor musun? Ve ilk randevudan önce Eric'le yatmadıklarını mı sanıyorsun? Onlar gerçeği biliyorlardı."

"Gerçeği mi?"

O başını sallar. "Sikişmek ve aşk birbirini dışlayan kavramlar değildir. Sikişmek, yetişkinlerin birlikte yaptıkları ve hoş hissettiren bir şeydir. Ve eğer birbirinizi yeterince seviyorsanız ve buluşmaya devam ediyorsanız, aşk da gelebilir. Ama biri olduğu için diğeri de olmak zorunda değildir."

"Ben ikisinin aynı şey olduğuna inanmak istiyorum." Nefesim kesilir ve onun gözleri göğsüme iner. "Eğer kaderlerinde birlikte olmak varsa, doğru insanlar

doğru insanlar, kaderlerinde birlikte olmak varsa, tanıştıklarında aralarında o şeyi hissetmeyeceklerine inanmayı reddediyorum."

"Birçok kadınla tanıştım ve hiçbirinde bir şey hissetmedim. Ve bence var olmayan bir şeyi beklemek senin için bir dayanak haline gelebilir, Priss... kendini kirletmemek için bir bahane."

"Ama mesele de bu." Yüzümdeki ıslak saçları geriye itip havlumu daha yukarı çekiyorum. "Sen buna kendini kirletmek diyorsun. Sorun da bu, değil mi? Aşk varsa, kirli olmamalı. Kirliyse, belki de hiç olmamalıydı."

Beni alaycı bir şekilde savuşturur. "Pisliği arayan bir insan grubu var. Bunun için para ödüyorlar, onu arzuluyorlar, ona şehvet duyuyorlar. Her sokakta, iyi bir evlilik yapmış ve masaldaki *gibi bir hayat* bulduklarını düşünen Susie gibi ev hanımları var, ama beş yıl, on yıl sonra Susie pisliği istiyor." Gözleri yavaşça yukarı kalkar ve benimkilerle buluşur. "Susie'nin o kadar da benzersiz olmayan arzularını besleyen bütün bir endüstri var ve Susie, bankacı kocasının parasıyla bu endüstriyi finanse ediyor." Spence biraz daha yaklaşır ve elini suyuma daldırır, böylece parmak uçları uyluğumu okşar. "Yatakta onlara acı çektirdiğimde 'hayır' diyen tek bir kadın bile tanımadım."

"Acı çektirmek mi?" Nabzım hızla atarken, elinden uzaklaşıyorum. "Acı çektirmek mi? Kadınlara acı çektiriyor musun?"

"Senin düşündüğün şekilde değil ve güç suistimali olarak da değil. Senden daha iri olabilirim ve ellerim sana acı verebilir, ama hoşuna gidecek. Her zaman gider. Şu anda bana sanki çeneni tokatlamışım gibi bakıyorsun. Bunlar senin yargılayıcı bakışların, Abigail, ama bunu deneyimlemeden bilemezsin."

"Ama neden biri bunu deneyimlemek için *gönüllü* olsun ki? Hangi kadın bir gün uyanıp 'bugün incinmekten zevk alacağım gün olabilir' diye düşünür ki?"

"Şaşıracaksın."

Emin ellerle ve hiç tereddüt etmeden, uzanıp beni banyonun ortasına çekiyor, böylece su kenarlardan sızıyor. Havlum yerinde kalıyor, ama daha yukarı çıkarak uyluklarımı ortaya çıkarıyor. Köpüklerim neredeyse tamamen yok olmuş.

Tecavüzcü adam, birkaç saat önce lüks bir banyoda yaptığı gibi, bacaklarımı utançtan sıkıca kapatıyorum, ama o, hünerli parmaklarıyla ve hiç çaba harcamadan, sağ elini bacaklarımın arasına kaydırıyor.

ve parmağı en hassas bölgeme dokunduğunda, bir çığlık atarak sıçrayıp daha fazla su sıçratıyorum.

Sıcak su zaten ağrıyan bölgeme akıyor, o da parmağını daha önce yaptığı gibi içeri kaydırınca ağrı daha da şiddetleniyor. Yemin ederim bu adama tepki vermek istemiyorum, ama onun kadar kolay ıslandığımı hissediyorum ve parmağını içeri pompaladığında, tıslamam iniltiye dönüşüyor, ellerim onu itmek yerine tutuyor.

"Spencer," diye bağıriyorum. "Hayır, yapamam..."

"Bunu deneyeyim." Gömleği ıslanacak kadar bana yaklaşır ve dudakları benimkileri susturur. Göğsü benimkine bastırır, boş eliyle ağırlığının çoğunu destekler, böylece onu tutmam gerekmez. Su her yere sıçrar ve havlumu tutmak ve başımı suyun üstünde tutmak için kalan tüm beyin hücrelerimi kullanmam gerekir. "Sana istediğini göstereyim."

"Hayır, bu..." Başparmağı klitorisimin üzerinde hareket ederken vücudum donar ve o işeme hissi tekrar vücudumu kaplar. Hayatımda hiç bu kadar kasıklarımnda ateş hissetmemiştim, kanımda karıncalanma hissetmemiştim, ya da kendime işeme izni vermemiştim. "Aman Tanrım."

"Mm." Dudakları benimkilerden uzaklaşıp çenemin üzerine kayıyor. Dişleri cildimi ısıyor, küçük ısırıklar beni inlemeye zorlarken, eli yüzeyin altında çalışıyor ve vücudumu gittikçe daha da gerginleştiriyor. "Ön yargılı olma, Abigail. Önceden oluşturulmuş fikirlerle bana gelme, çünkü kaybeden tek kişi sen olursun." Dudakları boynuma yaklaşırken eli hızlanır. "Ve sen kaybedersen, ben de kaybederim. Çünkü ben gerçekten, *gerçekten* senin bir parçanı istiyorum."

"Ben senin koleksiyonuna ekleyip saklayacağın bir eşya değilim... ahh!" Dişleri boynumu o kadar acı verici bir şekilde ısırınca, yemin ederim ki derimi parçaladı, birdenbire sıçradım. Ama sonra eliyle bir şey yaptı. Başparmağıyla. Parmağıyla. Her şeyi zamanlamasını o kadar iyi yaptı ki, sanki bir bomba patladı ve ben, vücuduma zorla uyguladığı hislerin kölesi oldum. "Aman Tanrım, Spencer!" Ağlamam yüksek sesle ve kulağına ulaşıyor, bu da benim boşalmam onun eline fışkırırken ve alt bedenim suda spazmlar geçirirken, bir başka acı verici ısırıkla sonuçlanıyor. "Aman Tanrım... Dur, yapamıyorum..."

"Acıttı, değil mi?" Isırdığı yeri yatıştırıcı hareketlerle diliyle okşadı, sonra kalbim göğsümde güm güm atarken yavaşça geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. Gözleri neredeyse siyah, kapüşonlu, açgözlüydü. "Boynunu incittim mi, Priss?"

Yine ağlayacağım. Sanırım zaten ağlıyorum. Başımı sallıyorum.

"Yine de geldin." Çenemi tutar ve yüzümü çevirmeye çalıştığımda sıkıca tutar. "Seni ısırdığımda geldin ve burada bunu kabul etmekte zorlanan tek kişi sensin. Pis olmak istiyorsun, Priss. Sadece bunu kabul etmiyorsun."

"Spencer." En ufak bir onur kırıntısını geri kazanmak için tekrar yüzümü çevirmeye çalışıyorum. "Hayır. Yapamam... Bu iş böyle yürümemeli."

"Mmm. Şimdi iki oldu. Bir gecede iki kez elime boşaldın, ama ben senin yüzünden kaç kez boşaldım?"

Geri çekilirken korku kanımda dolaşüyor. Aklımda, sanki benden nasıl yapılacağını bilmediğim bir şey yapmamı istemiş gibi. Sanki hayır dersem, beni zorlayacakmış gibi.

Bunun doğru olmadığını biliyorum. Beni ölümüne korkutuyor, ama bana zarar verebileceğini düşündüğüm için değil... o *başka* şekilde. Isırır, ama vurmaz.

"İki kez, bebeğim." Göz kırptığında zihnim hızla çalışmaya başlıyor, sonra öne eğilip dudaklarıma gürültülü bir öpücük konduruyor, sonra geri çekilip ayağa kalkıyor.

Vajinam, bu küvete ilk girdiğim zamankinden on kat daha fazla zonkluyor. Acıyla zonkluyor. Kalan zevkle zonkluyor. Beynim karışıklıkla zonkluyor, ama sonra o pantolonunun düğmelerini açıyor ve fermuarını aşağı çekiyor.

"Bu hafta seni düşünerek bir düzine kez mastürbasyon yapmak istedim."

O pantolonunu birkaç santim aşağı indirdiğinde boğazım kurudu.

"Sikimi okşayıp seni düşünmek istedim, ama bu çok yasaktı. Sen çok masum ve dokunulmazdın – kilise kızı kıyafetlerin ve küfürden nefret etmenle. Bunu düşündüğümde kendimi tam bir sapık gibi hissettim. Ama aslında öyle değil, değil mi?" O çekiyor

penisini çıkarıp, ciğerlerim tamamen çalışmayı bırakana kadar okşuyor. "Bu tavrı takınıyorsun, Abigail, sıradan bir ölümlü için fazla safmışsın gibi davranıyorsun. Ama benim için kendini kaybettin, çünkü seni ısırdım."

"Hayır, ben..."

"Benim için ağladı." Kendini okşuyor ve gözlerimi eline doğru çekmeye devam ediyor. Penis morumsu ve damarlı. Güçlü görünüyor ve parmağından *birkaç* kat daha kalın. "İstediğin kadar kelimeleri kullanabilirsin. Onların doğru olduğunu iddia edebilirsin, kelimelerin tek ihtiyacımız olan şey olduğuna yemin edebilirsin. Ama vücudun başka bir şey söylüyor." Çekerek homurdanıyor ve güçlü kalçaları öne doğru çıkıntı yapıyor. "Vücudun bana yalan söyleyemez, Priss. İstediğin kadar saçma sapan konuşabilirsin, küfür etmekten acı çektiğini iddia edebilirsin. Kıyafetlerini giyip, mağazana gelen herkese masum davranabilirsin, ama sen," diye homurdanıyor, "her zaman," diye tekrar homurdanıyor, "benim yüzümden parçalanacaksın." Başını geriye atıyor ve nefes nefese kalıyor. "Asla, asla gerçeklerden kaçamayacaksın." Gözlerini tekrar aşağı indirir ve beni olduğum yerde sabitler. "Ve gerçek şu ki, sana her dokunduğumda elime boşalıyorsun. Sen, birinin seni domine etmesini isteyen gizli bir sapıksın. Senin *şeyini* buldum, bebeğim. O benim. Benim zevkini kontrol etmemi istiyorsun, çünkü o zaman kirli olabilirsin, ama bunun senin fikrin değilmiş gibi davranabilirsin."

"Hayır, ben..." Havluyumun üzerine süt beyazı bir sıvı sıçradığında sudan yarısı dışarı atladım. Spencer kendini okşamaya devam ediyordu, ama gözleri sıkıca kapalıydı, omuz ve boyun kasları gergin ve kasılmıştı. "Aman Tanrım."

"Siktir." Eli dururken nefesi hızlanır ve göğsünü doldurur. Şoktan hareket edemiyorum, burada olduğumu hatırlatmaya korkuyorum. Gözlerine bakmak istemiyorum. Beyninde neler olup bittiğini bilmekle başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Sessizce ve su sıçratmadan elimi kaldırıp ağzımı kapatıyorum. Çığlık atmak istiyorum. Ağlamak istiyorum. Bağırarak istiyorum. Ama tüm bunların altında, bunun gerçekten olup olmadığını sormak istiyorum.

Ve eğer olduysa, gerçekten beni mi düşünüyordu?

"O benim elimdi, Priss." Spencer'ın gözleri yavaşça açılır ve benimkilere bakar. Pantolonunu giyer ve yavaşça fermuarını çeker. "Benim elimdi, ama sen de burada bana görsel bir imge sunuyorsun, yani neredeyse eşit sayabiliriz. Bir dahaki sefere senin elini kullanırız."

"Ne... Hayır! Kullanmayacağız."

Gözleri vücudumu tararken yüzünde tembel bir gülümseme belirir. "Evet, sanırım yapacağız. Dahası, bence bundan zevk alacaksın." Bir adım öne çıkar ve dizleri küvetimin kenarına değene kadar durmaz. Su artık sıcak değildir, ama ne zaman soğuduğunu açıkçası söyleyemem. Köpüklerim çoktan yok olmuş, havlum da eğri duruyor ve karnımın bir kısmını gösteriyor. "Beni istiyorsun. Ve seni benim için dizlerinin üzerine çöktürdüğümde, ağlayacaksın, ama bu üzüldüğün için olmayacak. Çünkü aradığın şeyi buldun. Sen aşkı beklemiyordun. Sert bir eli bekliyordun. *Benim* elimi." Öne eğildi, ama ben geri çekildiğimden alınıp kalmadı. Parmak ucunu, havlumun henüz emmediği bir su birikintisinin içinden geçirdi. Beyaz ve kremsi bir sıvıydı. Ve ben bunun ne olduğunu bilmeyecek kadar saf değilim.

Parmağıyla birazını topladıktan sonra sol eliyle bileğimi tutup kolumu vücudumdan uzaklaştırdı. Kolumdaki yara izi ortaya çıkınca, şok olmuş nefesimi görmezden gelerek sıırttı ve nemi ovuşturdu. "Cildine iyi gelir, bebeğim. İstedığın zaman seve seve sana daha fazlasını sağlarım."

Şaşkınlıktan başka bir şey yapamıyorum, sadece gözlerine bakıyorum. O koluma odaklanıyor, ben de ona odaklanıyorum.

"Seni hak ettiğin düğünden korkutup kaçırdığım için özür dilemeye geldim. Çok çalıştın ve oturup dinlenebileceğin bir fırsat yakaladığında, ben bir pislik gibi davrandım." Kolumu ovmaya devam ediyor, ama gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Özür dilemek ve belki de ateşkes istemek için geldim. Bunun yerine, seni küvete soktum ve şimdi güzel bir oyuncağım var, çünkü ikimiz de benim sunduğum şeyi istediğini biliyoruz."

"Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Duyguların devreye girmesi gerektiğini düşünüyorsun ve bence tamamen haksız sayılmazsın. Senin ilklerini kendime ait kılmak için derin, ateşli, nabız gibi atan bir arzu duyuyorum. Sen ise merak, cazibe ve bir

Benim teklifimi kabul etmeyi düşündüğünde biraz cesur davranıyorsun. Seninle ilgileneceğim, Priss. Hiçbir şeyin eksikliğini hissetmeyeceğine söz veriyorum.

"Sevebileceğim bir erkek istiyorum. Kendimi onun için saklıyorum." "Ama bunun yerine beni buldun. Bazen hayat adil değildir, ama

istediğini *sandığın* şeyin ötesine bakıp sana verilenleri gördüğünde, hayatın tamamen berbat olmadığını anlayacaksın." Öne eğilip dilini alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Önce elin. Sana öğreteceğim, Abigail. Korkmana gerek yok. Elinle beni nasıl tatmin edeceğini göstereceğim." Alt dudağımı ısırır ve ben inleyince sırtarak gülümser. "Sonra ağzın. Beni emmeni öğreteceğim ve bundan hoşlanacaksın. Sıkı çalışmanın ödülü olarak ağzına boşaldığımda mutlu olacaksın."

"Spencer..." Kafamı sallayıp ondan kaçmaya çalışıyorum. "Hayır."

"Evet. Sonra seni sahipleneceğim. İlk sefer nazik olacağım. İlk sefer senin için olacak. Ama ondan sonra, bizim için olacak. Sana hiç tahmin edemeyeceğin şeyler göstereceğim, ama bana güvenip beni yönlendirmelisin."

"Bu değil..." Nefes alamıyorum. Yetişemiyorum. "Spencer, ne önerdiğinin kesinlikle farkında değilsin. Ben senin istediğin kişi değilim."

"Evet, öylesin." Güçlü elini çeneme koyup beni geri çekiyor. "İnsanların ne düşündüğünü dert etmeyi bırakmalısın. Düşünmeyi tamamen bırakmalısın, çünkü bir erkek ve bir kadının özel hayatında yaptıkları, kafamızla hiçbir ilgisi yok, tamamen içgüdülerimizle ilgili. Denemeden kendini yargılamayı bırak. Şimdi, iyi olacak mısın?"

"Hmm?" Sersemlemiş bir şekilde dudaklarımı yalayıp odaklanmaya çalışıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Şu anda bu tuvaletten çıkarsam, küvette güvende olur musun? Yoksa sana yardım etmeli miyim?"

"Ben iyiyim." Boğazımı temizlerim ve eli çenemden ayrılıp dik durduğunda vücudumu saran soğuk ürpertiye görmezden gelmeye çalışırım. "Nereye gidiyorsun..." Sözlerimi keserim. *Nereye gittiği umurumda değil. Gitmesini istiyorum.*

"Yarın bana gel, Priss. Evime gel. Seni bekliyor olacağım."

Arkasını dönüp bana sırtını gösterir ve lavabonun üzerinde duran havluyla ellerini kurularken omuzlarındaki kaslar hareketleriyle birlikte dalgalanır. Üst kısmı çok geniş, beline doğru daralır, sonra uyluklarında tekrar genişler. Tamamen kaslıdır. Yağ yoktur. Çok güçlüdür. Ve benimle boy ölçüşmeyi düşünmem için çok büyüktür.

Elimi havluyla göğsümün üzerinden geçirip çenemin hemen altında durduruyorum. "Bunu yapamam, Spencer. Senin... senin... olamam." Yutkunuyorum. "Senin oyuncağın olamam."

Elleri kurduğunda bana döner ve gülümser. "Dikkatini vermiyorsun, Priss. Sen zaten benimsin."

SPENCE

Abigail'in dairesinden onu kucağıma almadan ayrıldıktan sonra dün gece gözümü bile kırpmadım. Onu banyosunda sersemlemiş ve kızgın bir halde bırakmaktansa, onu alıp eve götürmek bana daha doğal gelirdi.

Neden ona bana gelmesini söyledim ki, ben zaten bakirelerle ilgilenmediğime karar vermiştim? Masumlarla ilgilenmem. Duygularla ilgilenmem.

Ve o da itiraf ediyor; duygulardan *başka* bir şey yapmıyor. Onun fikrini değiştirebileceğimi mi sanıyorum?

O benim fikrimi değiştirebileceğini düşünüyor mu?

Bu kız konusunda ne halt ediyorum ben? Ve ikimiz de çok iyi bildiğimiz halde neden uzaklaşamıyorum?

Sığınak gibi iş yerimde silah sesleri yankılanıyor. Kurmak ve işletmek için canımı dişime taktığım atış poligonu. Arkadaşlarımla rahatça atış yapabilmeleri ve kulak misafirlerinden endişe duymamaları için çift yalıtımlı yaptığım yer. Arkadaşlarım birkaç dakika uzaklıktaki kasabaya taşındıklarında buranın benim yeni üssüm olacağını bilerek temellerini bizzat attığım yer.

Burası halka açık ve herkes gelip öğrenebilir, ama müşterilerim çoğunlukla arkadaşlarım ve şaşırtıcı bir şekilde, yerel polis. Buraya geldiklerini ilan etmiyorlar, ama her gün benim şeritlerimi kullanıyorlar. Bazen şef, bazen yardımcısı geliyor, onlar gelmediğinde de, onu duvara yapıştırıp içimden atmak istediğim kadın polis geliyor.

Önüme üniformalı bir kız koyun, ona bir silah ve kusursuz nişan alma yeteneği verin, ben de bir şeyleri ele geçirmek isteyen kuduz bir köpek gibi olurum. Ama bunu hiç yapmadım. Libby Tate'e karşı yapmadım. Çünkü o üniformalıydı

üniforma giymişti, silahı ve kusursuz nişancılığı vardı, ama ben ölmek istemiyorum.

Bazen yasak olan şeyler eğlencelidir. Cazibe, işleri daha heyecanlı hale getirir ve ödül daha tatlı olur. Ama diğer zamanlarda, yasak olan şeyler sadece yasaktır ve bir şeyin kötü bir kumar olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktur.

Abigail... iyi ve kötü bir kumar arasında ince bir çizgide yürüyor. Onun benim en büyük zaferim mi, yoksa düşüşümün başlangıcı mı olacağını bilmiyorum. Birbirimizi yok mu edeceğiz, yoksa ikimizin de beklemediği bir şey mi yaratacağız, bilmiyorum.

Kalbinde ateş var. Beni tahrik eden bir tavrı var ve bu tavrı, onun bazen düşündüğüm kadar narin olmadığını gösteriyor. Hâlâ minik, kırılgan ve uysal. Ama içindeki ateş ona güç veriyor, onu geliştiriyor ve benim eşim olabileceğini düşündürüyor.

Ben fiziksel güce sahibim. O
ise zihinsel güce.

Ve belki ikimiz arasında, ikimizin de tahmin edemeyeceği bir yangın çıkarabiliriz.

Gizlilik kapımı kapatıyorum, atış poligonumdan özel evime ve karargahıma açılan kapıyı. Sığınağımın içinde bir daire var, tek yatak odalı, yaşam için gerekli her şeye sahip, ama dün gece Abigail'in evinde gördüğüm şirin biblolar yok.

Onun da benimkine çok benzeyen bir deri kanepesi vardı, ama kanepenin uçlarında şık lambalar ve kabarık battaniyeler vardı.

Bende bunların hiçbirisi yok.

Benimkinden farklı olmayan büyük ekran bir televizyonu var, ama televizyonun altında küçük süs eşyaları sergileniyor. Bir bakışta bir erkeğe ziyaret ettiği tüm ülkeleri anlatan süs eşyaları, hediyelik eşya dükkanından alınmış parçalar.

Son on yılda dünyanın yarısını gezdim, ama elimde sadece sol göğüs kafesimdeki pürüzlü bir yara izi ve yorgun düştüğümde ve artık yürümek istemediğimde hafif bir topallama dışında hiçbir hatıra yok. Abigail'in ise ıvır zıvırları, güzel eşyaları, eğlence sistemimin etrafına dağılmış olsalar beni deli eden toz toplayıcıları var.

Ama yine de ona bana gelmesini söyledim.

Binamı geçip ateş hattına doğru ilerlerken silah sesleri giderek yükseliyor. Kimlerin burada olduğunu biliyorum; benim arazimde kimlerin olduğunu her zaman bilirim. Bu yüzden yan yana duran ifte yaklaşırken hızımı kesmiyorum.

Jay benimkine benzer kamuflaj pantolon ve ağır botlar giyiyor. Geniş göğsü düz siyah bir gömleği gerginleştiriyor ve burada hava soğuk olmamasına rağmen koyu renkli bir bere kafasının şeklini alıyor. Sanırım bir tür savunma olarak ve bir yıldan biraz fazla bir süre önce hayatını sona erdirecek olan yaralarını gizlemek için sürekli şapka takmayı tercih ediyor.

Sophia, ikinci bir deri gibi oturan kot pantolonuyla, balerin ayaklarına hiç yakışmayan ama aynı zamanda tam da ona yakışan savaş botlarıyla onun yanında duruyor, çünkü o benim tanıdığım en sert kız olabilir. Dirseklerine kadar uzanan kollu dar bir gömlek giyiyor ve elinin ucunda, Jay'in kullanmasını istediği parlak gümüş bir Glock var.

Sophia başlangıçta beceriksiz değildi, ama daha çok zihinsel ve teknolojik savaş türünde bir kız. Masasından kalkmadan sizi alt edebilir ve Jay ile tanışmadan çok önce silah kullanmayı biliyordu, ama bu onun ilk tercihi değildi. Ama şehre döndüğünden beri, Jay, becerilerinin gelişmesini sağlamak için onu haftada birkaç kez buraya getiriyor. Jay, Sophia'nın silah kullanmayı bilmesini ve buna ihtiyaç duymamasını, ihtiyaç duyup da becerisi olmadığı için durumdan kurtulma şansı olmamasına tercih ediyor.

Jay, işlerini hallederken ona köşede korkarak durmasını söyleyen türden biri değildir. Ona kendi güçlü yanlarını öğretir, tıpkı onun da ona kendi güçlü yanlarını öğrettiği gibi.

Şimdi yan yana duruyorlar, kulaklarını kapatan kulaklıklar, gözlerini kapatan gözlükler ve aralarında sessiz bir rekabet var, elli fit uzakta asılı duran tek bir hedefi nişan alıp ateş ediyorlar.

Jay ateş eder, sonra Sophia ateş eder ve Jay'in açtığı deliğe mermisini yerleştirmeye çalışır.

Onların kulvarının girişinde duruyorum – tek kişi için yapılmış bir kulvar – ve beklerken ayak bileklerimi aprazlıyorum. Onlarla konuşacak hiçbir şeyim yok.

Paylaşacak haber yok, Checkmate veya adamlar hakkında soru yok. Ama şu anda yapacak daha iyi bir işim de yok ve Abigail'i düşünmeye bir saniye daha devam edersem, kendimi deliye çevirebilirim.

Onu rahat bırak, o yasak bölge. Ya da ona koş ve onu yatağıma geri getir, ta ki onu o kadar çok istemeyeceğim ve midemi bulandırmayacak hale gelene kadar.

Doğru cevabı bilmiyorum. Tek bildiğim, onun 45 kilo bile olmadığı, kendi iyiliği için çok zayıf olduğu, çilleri kafasını okşamak istememe neden olduğu, ama ateşi ve gözleri onu sikerken ağlamasını duymak istememe neden olduğu.

Bu, hayatımın en sinir bozucu haftası oldu. Vücudumun açıkça arzuladığı şeyle, beynimin ise kesinlikle reddettiği şeyle mücadele ediyorum. Ve beynim küfür ettiği için, bu sadece içimden geçen bir düşünce olsa bile, küfür etmeyen, bakire kilise kızını düşünmeye geri dönüyorum. O, çok fazla giysi giyen ve küvetteyken ve elime boşalırken bile vücudunu göstermeyi reddeden bir kız.

Hayatım harika bir dönüş yaptı.

Jay ve Soph'un atışları yavaşlayıp tamamen durduğunda, bana dönüp geniş gülümsemelerle ve hiç şaşırmadan beni burada buldular. Yaklaşırken gürültü yapmadım, ama bu adamlar savaş ya da kaç dünyasında eğitilmişler, bu yüzden ben ayak bileklerimi çaprazlamadan önce burada olduğumu anlamış olmalılar.

"Spencer." Soph güzel gözleriyle beni inceliyor ve istemediğim halde beni gülümsetiyor. "Dün gece gizlice dışarı çıktın."

Omuz silkiyorum ve gözlerimi indirip botlarımı inceliyorum. "Halletmem gereken bir iş vardı."

"Hmm." Jay silahından boş şarjörü çıkarır ve yenisini takar. "Halletmen gereken işler. Bu işlerin saçları ateş gibi ve renkleri değişip değişmediğini kontrol etmek için bakmak istediğim soğuk gözleri var mı?"

"Onun gözlerine bakma, pislik." Çift yanımdan geçip kabinden çıktığında dik duruyorum. O koridorlar tek kişi için yapılmış, ama biz üç kişiyiz ve sadece biri küçük. "Onu bulmam gerekiyordu."

"Onu korkutup kaçırdığın için özür diledin mi?" Soph, odayı geçip sık sık kart oynadığımız katlanır masadaki sandalyeyi çekerek kendini evindeymiş gibi hissediyor.

Erkekler olarak, askerler olarak, poker oynamalıyız, ama bu adamların çoğu ezik küçük sürtükler ve kızları poker oynamayı bilmiyorlar, bu yüzden Go Fish oynuyor ve hala pantolonumuzda taşaklarımız varmış gibi davranıyoruz.

"O kızı ağlattığını biliyorum, pislik. Onun *soğukkanlı* gözlerinden bunu görebiliyordum gözlerinden anladım."

Sandalyeyi beton zeminde sürterek çekip çıkardım. Soph'un karşısına oturdum ve kollarımı tekrar kavuşturdum, bu da bana Abigail'i ve kendini savunmasız hissettiğinde kendini nasıl kapattığını hatırlattı.

"Onu bulmaya gittim. Ona üzgün olduğumu söyledim."

"Özrün kabul edildi mi?" diye sordu somurtarak. "Çünkü birine özür dilemekle, o mesajı ona inandırıcı bir şekilde iletmek arasında fark vardır."

Benim bilmediğim bir şeye kızan Jay, ellerini havaya kaldırır. "Özür diledim, tamam mı! Bir adam bir kez hata yapar ve kadın onunla ilgili sızlanmayı bırakana kadar altı yıl boyunca ona yalvarmak zorunda kalır."

"Tabii, çünkü *sızlanmak* ve gözlerini devirmek affedilmek için mükemmel bir yoldur."

"Ne yaptın?" Gözlerim Soph'tan Jay'e kayıyor. Onun ekşi ifadesiyle onun öfkesi arasında gidip geliyor. "Tatlı balerinine ne yaptın, Bishop?"

"Tatlı mı?" Alaycı bir şekilde güldü, ama Soph ona sert bir bakış attığında hemen kendini topladı. "O bir tiran, dostum." Masaya doğru eğildi ve neredeyse yalvarır gibi konuştu. "Kurtar beni."

"Jay, Jess ve Kane'in evlilik cüzdanının bir kopyasını yapmak akıllıca olur diye düşündü."

Gözlerimi kısarım. "Tamam..."

"Sonra onların isimlerini silip bizimkileri ekledi." Dudaklarım seğirdi. Tabii ki öyle yapardı. "Tamam."

"Üzerine karalamalar yapılmış bir belgenin fotokopisini imzalamamı istemenin evlenmekle aynı şey olduğunu düşünüyor."

"Biz evlendik, Şeker Bebeğim! Geri dönüş yok."

"Biz evlenmedik, aptal. Yüzüme buruşuk bir kağıt parçası tutuşturup imzalamamı istediniz. Hayır dediğimde, ikimiz adına da imzaladınız. Bu evlilik değil, hayal ürünü."

"Evet dedin!"

"Bardan taze bir içki ister miyim diye sordun. *Evet* dedim."

"Bu '*evet*' demek! Bunlar sihirli kelimeler, Sophia!"

"Biz evli değiliz," diye homurdanır. "Sihirli kelimeler falan yok. Bu cin anlaşması değil! Elinde olan şey işe yaramaz bir kağıt parçası ve boş bir merlot kadehi. Kafanı kışından çıkar ve beyninle düşün."

"Bu gerçek olabilir," diye somurtuyor. "Tek yapman gereken birkaç dijital dosyayı değiştirmek. Bunu daha önce yapmadığın da yok. Şimdiye kadar evlenmiş ve balayında olabilirdik. Ama *hayır*, ikimiz için imza attığım için bunun geçerli olmadığını düşünüyorsun."

"Öyle değil! Tanrım, Jay. Düzgün bir şekilde isteseydin seninle evlenirdim. Gerçekten deneseydin, diz çöküp aşk ve sadakat yemini etseydin evet derdim. Senin için bu kadar önemliyse dosyaları uydurup geriye dönük tarih atardım, ama kendi evlilik teklifimi istiyorum. Aşk istiyorum, kardeşinin artıkları değil. Bunu anlamak neden bu kadar zor?"

"Benimle evlenir miydin?" Jay'in gözleri yumuşadı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten! Senin aptal suratını seviyorum ve seni yanımda tutmayı planlıyorum. Bazen romantizme ihtiyacım yokmuş gibi davranıyorum, biliyorum, ama ben sadece bir kez evleneceğim. Kendi lanet teklifimi istemek için beni affet!"

"Tutu giyer misin, Soph?" O kadar yakına eğildi ki, birkaç dakika sonra kart masamızda sevişeceklerini anladım.

Abigail burada olsaydı, kızarır ve kaçardı. Bunun yerine, oturup Jay'in tüm ilişkisini mahveden tren kazasını izliyorum. Soph'un trenleri sevmesi tamamen şans, sanırım.

"Normal bir gelinlik yerine, benim için bir tütü giyer misin?" Onu biraz daha kendine çekip dudaklarını dudaklarına bastırır. "Sadece evet cevabını ve gelinliği istiyorum. Geri kalan her şeyi senin için yaparım. Evlenme teklifinde bulunurum." Sanki bu onu ikna etmeye yardımcı olacakmış gibi başını sallar. "Büyük bir şey yapabilirim. Belki sıcak hava balonu gezisine çıkabiliriz? Ya da seni Paris'e götürüp

Paris'e götürüp Eyfel Kulesi'nin tepesinde evlenme teklif edebilirim." Bana döner. "Değil mi?"

"Doğru." Geriye yaslanıp gülümserim. "Bu yeterli."

Soph'a geri döner. "Hava yazısı ile evlenme teklif edebilirim. Ya da Empire State Building'in dışına tırmanabilirim."

"Bu yasadışı, aptal."

"Senin için yasadışı şeyler yaparım Soph. Beni tanıyorsun. Senin için her şeyi yaparım ve ikimiz birlikte her şeyi yaptık." Dudaklarına hafifçe öper. "Evlen benimle Soph. Bir aile kuralım."

"Seninle evlenirim," diye fısıldar Soph. "Ama gerçek bir evlilik teklifi istiyorum. Beni bayılttırmadan hiçbir şey imzalamayacağım."

"Bayılmak mı?" Üst dudağı kıvrılır. "Ciddi misin?"

Kız başını sallar. "Teklifinle beni aşık et. Ama kurallar var."

Adam kaşlarını kaldırır. "Ne zamandan beri kurallar koyuyoruz?"

"Şu andan itibaren. Kolayca örtbas edebileceğimiz bir şey olmadığı sürece, yasadışı hiçbir şey yapamazsın."

"Bu hiç eğlenceli değil."

Dudaklarını büzer. "Hiçbir şekilde tehlikeli bir şey yapamazsın. Beni bayılttırmaya çalışırken kendine zarar verirsen, bunu asla unutamam."

"Yine o kelime."

Gözlerimi devirip ayağa kalkarım, çünkü şu anda tamamen gereksizim. Dönüp duvara dizili tezgahların birinin altına sıkıştırılmış mini buzdolabına doğru yürürüm, kapı rafından bir Gatorade alıp geri döndüğümde Jay'in neredeyse Soph'un kucağında olduğunu görürüm.

"Bir dakika yalnız kalmak ister misiniz?" Birlikte fısıldaşıyorlar.

Dudakları birbirine yaklaşır.

Biraz daha fısıldaşırlar.

Şişenin kapağını odanın diğer ucuna fırlatıp Jay'in kafasının arkasına vuruyorum, ama o, sahte evlilik teklifine tamamen dalmış durumda. Zaten evet cevabını aldı. Tek ihtiyacı olan bir yüzük ve diz çökmek, ama ben onun beyninin nasıl çalıştığını biliyorum ve kesinlikle köpekbalıklarıyla yüzmeyi ya da başkanı kaçırmayı ya da başka bir saçmalık yapmayı planladığını biliyorum. "*Ya büyük oyna ya da eve git*" sloganını o icat etti ve şimdi

Soph meydan okuduğuna göre, hepimiz onun tutuklanıp hapse atılmasını izleyeceğiz.

İçkimi yudumlarken, çiftten uzaklaşıp yaşam alanıma geri dönüyorum. İşleri bittiğinde beni bulacaklar ve o zaman belki Abigail'i düşünmememe planıma devam edebilirim. Ama o zamana kadar...

Kapımdan içeri giriyorum – kapı sağlam çelikten yapılmış ve işimden uzak, etkili bir panik odası oluşturuyor – ve arkamdan kapatıyorum. Oturma odama girip deri koltuğuma uzanıyorum ve homurdanarak ayaklarımı sehpaye uzatıyorum. Televizyon beni yansıtıyor, bu yüzden tek gördüğüm büyük bir koltuk ve onun yanında cüce gibi duran iri bir adam.

Uzun boylu olmaktan hiç hoşlanmadım. Aslında, bunu biraz sevdim bile. Ama şimdi Abigail bunun tam tersi olduğu için, bu durum biraz tuhaf geliyor.

Hayatımda hiç bu kadar uzun süre boy ve kilo hakkında düşünmemiştim.

Televizyonu açmıyorum. Sadece içkimi içip sessizce oturuyorum ve her şeyi ve hiçbir şeyi düşünüyorum. Telefonumu çıkarıyorum, ama o benim numaramı bile bilmiyor. Benim onun numarası yok, ama Sophia'nın geliştirdiği ve tüm cihazlarımıza yüklediği belirli bir yazılım sisteminde aramak sadece bir saniye sürer.

Şu anda sahip olduğum kaynaklar rakipsiz, bu kaynaklar sadece ekibimde kimler olduğu için benim için mevcut. Kimse bizim kadar bağlantılı, bizim kadar yetenekli bir nişancı veya hacker değil. Artık insanlar hakkında veri bulmak, dün gece Abigail'in dairesine girmek kadar kolay. Onun zayıf güvenlik sistemi için daha iyi bir sistem planlamak ve sipariş etmek kadar kolay.

Başka herhangi bir erkek, onun izni olmadan evine girebileceğini düşünürse, bana hesap vermek zorunda kalacak.

Eğer herhangi bir erkek, o çıplak ve savunmasızken içeri girebileceğini düşünürse, onunla ilgilenirim, böylece o onu bir daha asla görmek zorunda kalmaz.

Bu ikiyüzlülüğün farkındayım. Abigail'i sürekli savunmasız duruma düşürdüğümü, sınırlarını zorladığımı ve onu ağlattığımı biliyorum. Başka bir erkek ona benim davrandığım gibi davransaydı, onu öldürürdüm. Ama kendime engel olamıyorum.

kendimi tutamıyorum. Bu treni artık durduramam. Şimdi sadece onun trene atlayıp hayatının yolculuğuna benimle birlikte çıkmasını umuyorum.

Ondan sonra... Emin değilim.

Onu tattıktan sonra hala ona özlem duyacak mıyım? Şimdiye kadar birlikte olduğum tüm kadınlardan uzaklaştığım gibi ondan da uzaklaşacak mıyım? Sadece durduramadığım bir iddiam olduğu için kalacak mıyım, yani o sonunda birazcık bile olsa kendini gösterdiğinde ve diğer erkekler koklamaya geldiğinde onları uzaklaştırmak için?

Bilmiyorum, ama bu daha sonra çözülecek bir sorun. Şu anda sadece bana gelecek mi bilmek istiyorum.

ABİGAİL

"Ah, hey, Abby Cadabby. Geri geldin." Mitch, Nix'in ön kapısından girip, oturma odasından geçerek, oturduğum kanepenin arkasına dolaşüyor. Yanaklarımı tutup beni geri çekiyor, böylece ona ters bakıyorum, sonra alnıma gürültülü bir öpücük konduruyor ve ben gülene kadar durmuyor. "Yüzünü özledim."

"İki gün önce seni gördüm." Ellerini itiyorum, ama yanıma oturup beni kendine çekince memnuniyetle iç çekiyorum. "Bu sabah da seni görecektim, ama yemek yemekten çok çalışmayı seven sensin."

Gözlerini devirdi. "Çalışmam lazım, evlat. Düğünden bahset bana. Nasıl gitti?"

Karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissediyorum, çünkü o "düğün" dediğinde, Jess ve Kane Bishop'ı düşünmüyorum, düşünmem gerekirken. Tuvalette biriyle yaşadığım bir karşılaşmayı düşünüyorum. Ve sonra başka bir karşılaşmayı. Başka bir tuvalette.

"Um, harika geçti. Her şey muhteşem görünüyordu, Jess buketi attığında dağılmadı" – *sanırım* – "ve masa süsleri harika görünüyordu."

"Parayı aldın, değil mi?"

"Tabii ki paramı aldım! Hayret bir şey." Nixon ayağa kalkıp mutfığa doğru yürürken, ben de ayaklarımı kanepeye uzatıp ona biraz daha yaklaşıyorum. "Aslında bir ay önce ödediler. Dün sabah da resepsiyona çiçekleri teslim ettiğimde bolca bahşiş verdiler. Onları tanımadan yargılayarak çok acımasız davranıyorsun."

"Onları yargılamıyorum," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Seni yargılıyorum." Muhteşem yeşil gözleriyle bana bakıyor. "Sen romantizme bayılıyorsun ve törenin ön sırasındaki koltuklar karşılığında tüm işlerini bedavaya yapmalarını tercih ediyorsun."

ön sıradan bir yer karşılığında. Öpüşen yüzleri görmek için her şeyi yaparsın."

"Bu doğru değil." Dönüp somurtuyorum. "Törene davet edilmişim. Bu arada, çok güzeldi. Sürekli karnına dokunup onu ne kadar sevdiğini fısıldadığı düşünülürse, çok romantikti."

"Abigail..."

"Romantik olmaya hakkım var, Mitchell! Ama maaşımı da aldım ve bankaya yatırdım. Artık hayatımı mikro yönetmene gerek yok."

"Sadece gücünün devam etmesini sağlıyorum, evlat. İyi işler ve insanların gözlerindeki sevgi faturaları ödemiyor. İnsanlardan ücret almayı unuttuğun için dükkânın kapanırsa, artık düğünlere davet edilmeyeceksin, bu da gerçek bir trajedi olur, değil mi?"

"Hayır, asıl trajedi beş erkek kardeşim olması ve *hiç* baldızım ya da yeğenim olmaması. Buna ne dersin?"

Kıkırdayarak, Nix geri geldiğinde bir bira kabul eder ve bir yudum almak için geriye doğru eğilir. Ben bir soda kabul ederim ve televizyona dönüp izliyormuş gibi yaparım.

"Sen annemden daha kötüsün, yemin ederim." Mitch koluyla dizime vurur. "Kendi işlerine odaklan ve benim aşk hayatım hakkında endişelenmeyi bırak."

"Ve daha iyi bir tanımlama bulacak kadar yaratıcı olmadığın için küfür etmeyi bırakmalısın."

"Yakıcı," diye alay eder Nix. "Abby son zamanlarda çok küstah. Fark ettin mi?" "Gerçekten fark ettim." Mitch, eskiden çocukken dayak anlamına gelen kaşını kaldırır.

"Bunu nereden öğrendiğini bilmiyorum ama hiç hoşuma gitmiyor."

"Belki de yeni arkadaş grubudur." Nix öne eğilip gözlerime bakmaya çalışıyor. "Şu anda arkadaşların kimler, Abigail? Sana baskı yapıp sigara içiriyorlar mı?"

"Hayır, tabii ki hayır." Bu sefer gerçekten somurtuyorum ve kardeşlerimin her iki taraftan bana bakışlarını görmezden geliyorum. "Sigara içmek iğrenç. Sizler berbat insanlarsınız. Ve ben gerçekten bu filmi izlemeye çalışıyorum."

"Berbat olduğumuzu söyledi!" Nix bağırır. "Hay aksi, bugün birinin keyfi yok galiba."

Şu anda benim hayatımı yaşıyor olsalardı, onlar da öyle olurdu. Ben benim, Korunan ve Güvende olan Abigail, ama şimdi, daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı şeyleri vücuduma yapan bir adama karşı hissettiğim duygular konusunda son derece kafam karışık.

O, duygularla ilgilenmediğini itiraf ediyor ve bana eğlenceli bir şeyi kabul etmem için meydan okuyor.

"Ben eğlenceli şeyler yapmam!"

Yüksek sesle konuştuğumu fark edince yüzüm soluyor, ama Mitch'ten sadece alaycı bir gülümseme ve Nix'ten düşünceli bir baş sallama alıyorum.

"Hadi canım. En son ne zaman eğlendiğini hatırlamıyorum, evlat. Her zaman dükkanda çalışıyorsun, her zaman o soğuk zeminde oturup çiçeklerinle oynuyorsun. Nadia'yı mümkün olduğunca sık müşterilerle konuşmaya gönderiyorsun ve sadece gelinler aşk muhabbeti yapmak istediklerinde onlarla konuşuyorsun. Dışarı çıkıp kulüplere gitmeni istediğimden değil, ama o kadar aşırıya kaçıyorsun ki beni endişelendiriyorsun."

Ona dönüp ukala bir şekilde, "Biliyor musun, Nix? Çiftler buluşması yapalım. Sen yemeğe hoş bir kız getir, ben de bir erkeği randevum olarak davet edeyim."

"Hey, dur bakalım." Mitch somurtarak bakıyor. "Kimse senin randevuya çıkacağından bahsetmedi. O, eğlenmemi, cumartesi sabahı bir arkadaşım ile kahve içmemi söyledi."

"Bir kız arkadaşla," diye ekledi Nix.

"Sana uyan bir kot pantolon giy. Bir kez olsun evinden çık..." "Ben evimden çıkıyorum..."

"Ve buradan ya da işten başka bir yere git," diye bitirir. "Gününün bir kısmını sadece kendine ayır." Kardeşim elimi tutar ve sıkar. "Yaşa, Abby. Önemli olan bu, değil mi?"

Yaşa.

Yaşamak düşüncesi bile kalbimi hafifçe hızlandırıyor. Tamamen bencilce ve kendim için bir şey yapmak.

Bu gerçekten çok yabancı bir düşünce, çünkü çok uzun zamandır hayatta kalmak için mücadele ettim, ailemi mutlu etmek, rahat ettirmek ve endişelerini gidermek için elimden gelen her şeyi yaptım. İşim, yaptığım tek şey, tamamen bencilce yaptığım tek seçim.

Spencer'ın ısrarla devam etmek istediği bu yolculuğa devam etmek delilik mi olur? Hızlı, pervasız, muhtemelen tehlikeli olur ve uzun vadede ruhuma zarar verir. Onun kadar umursamaz birine kendimi veremem. O, bir kadının sevgilisi olduğunu kabul eden, bunu kötü bir karar olarak görmeden onu sevgilisinden çalan bir adam. Ahlaki değeri biraz gevşek olan kadınları sevdiğini itiraf ediyor.

Bana kötü davrandığını kabul ediyor, ama aynı zamanda beni kendisine ait ilan ediyor ve masumiyetimi elinden almaya niyetli olduğunu söylüyor.

Bu çılgınlık olurdu ve sonunda canımın yanacağını biliyorum, çünkü bağlar kurarım, kalplere tutunur ve sıkı sıkıya sarılırım, çünkü aşka bu kadar kayıtsız kalamam. Ne kadar kaba ve acımasız olursa olsun, ona ruhumun bir parçasını verirsem, onu sonsuza kadar seveceğimi biliyorum, ilk yattığım adam olarak bile olsa. Onu sonsuza kadar romantikleştireceğim, çünkü ilk seferinde nazik olacağına söz verdi. Ama sonunda beni bir kenara atarsa – ve atacaktır, fethetmeye geldiğini gizlemiyor – ve sonra yoluna devam ederse, onun reddi canımı yakacak, bunu biliyorum.

Ama yine de kardeşlerimin arasında oturuyorum ve bu şans denemeyi düşünüyorum.

Hayatın anlamı da bu değil mi?

Çantam odanın karşısındaki sehpa da duruyor, ama zil sesim iş ve özel olarak ayarlanmış. İkisi de benim için acil, ikisi de cevap vermeme gerektiriyor, ama biri beni koşturuyor – kardeşlerim arıyorsa, neredeyse her zaman koşarak cevap veriyorum – ama işse, o kadar panikle miyorum.

Şu anda zil sesim iş olduğunu söylüyor ve asıl görevim artık geride kaldı ve bir sonraki düğünüm bir ay sonra olsa da, yine de bacaklarımı açıp homurdanarak ayağa kalkıyorum, kardeşlerim ise gözlerini devirip "*sana söylemiştim*" bakışları atıyorlar.

İşkolik olmanın ailem için normal bir şey olmadığını düşünürler. Her hafta çalıştığım saatlerin çoğu normal insan için ulaşılabilir olduğunu düşünürler, ama on iki ve yirmi dört saatlik vardiyalarda çalışanlar onlardır. Geceleri çalışan ve tehlikeye doğru koşanlar onlardır.

Çok uzun saatler çalışıyorum, ama her birini keyifle yapıyorum ve çiçeklerle uğraşmayı zorluk olarak görmüyorum.

Telefon çalınmadan masaya ulaştım, çantama elimi sokup yanıp sönen cep telefonumu çıkardım. Karşılama mesajındaki isme kaşlarımı çattım, ama sonra telefonu açıp masaya yaslandım.

"Jessica?"

"Merhaba, Abigail! Ben Jessie'nin kardeşi Laine."

"Şey..." Düğün resepsiyonunda Spence ve beni yakaladığı anı hatırlayınca yüzümün kızardığını biliyorum. Kızardığımı saklamak için kardeşlerimden uzaklaşıp duvara dönüyorum. Neden o? Neden o gelmek zorundaydı? "Merhaba. Nasılsın?"

"İyiyim. Aslında çok iyiyim. Sana ulaşmak için çok özel bir görevdeyim."

"Uh, tamam... Her şey yolunda mı?"

"Mmhmm. Yani, bugün küçük bir olay oldu.

Oldukça önemli bir şey ve sana bunu anlatmam emredildi."

Beni bu ızdıraptan kurtar. Yalvarırım!

"Bugün ne oldu?"

Laine'in alaycı gülümsemesini

duyabildiğime yemin ederim. "Teyze oldum. Hem de iki kez!"

"Bebekler doğdu mu?" Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle dönüp bakıyorum. Utancım unutulmuş, yanaklarımdaki sıcaklık artık mutluluktan kaynaklanıyor, Spencer Serrano'yu düşündüğüm için değil. "Aman Tanrım!"

Mitch ve Nix beni merakla izliyorlar, sonra Mitch kaşlarını kaldırarak kardeşimize dönüyor. "O *'lanet'* dedi."

"İlaçların etkisi," diye mırıldanır Nix. "Her yerde kötü etkiler var."

"Bebekler geldi. Birkaç saat önce geldiler ve anne ve bebekler yerleştikten sonra Jess sana haber vermemi söyledi."

"Beni mi?" Elimini kalbime bastırıp dudağımı ısırıyorum, çünkü ben duygusal bir ağlayıcıyım ve o beni mahvedecek. "Neden beni aramanı istedi?"

"Çünkü senin onlarla tanışmak isteyeceğini biliyordu. Aylardır bu konuya deli gibi ilgi duyduğunu ve kendini toparlayıp telefon edebilecek duruma geldiğinde bu haberi paylaşacağına dair ona söz verdiğini söyledi."

"Öyle demiştim." Kalbim çarpıyor. Ağır, tekil vuruşlar avucuma çarpıyor ve beni gülümsetiyor. "Öyle demiştim, ama beni aramasına gerek yoktu. Bu, aile için bir zaman. Ona birkaç gün sonra aramasını söyle. Ya da bir hafta sonra falan. Eve gidip rahatladığında aramasını söyle. Ona yulaf ezmeli kurabiye ve ısıtma yastığı getireceğim."

"Yani şu anda onlarla tanışmak istemediğini mi söylüyorsun?" Yemin ederim, parmağıyla saçını döndürdüğünü ve gülümsemesini engellediğini hayal ediyorum. "İkisi var ve ben bir seferde sadece birini tutabilirim. Cidden bunu kaçıracağını mı söylüyorsun?"

"Tabii ki onlarla tanışmak istiyorum!" Patlamamla gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Delirdin mi? Jess sorun etmezse hemen geliyorum."

"O da tamamen kabul ediyor. Gel buraya. Onlar koşullara taşındılar. Herkes sağlıklı ve mutlu, çünkü kırk hafta geciktiler ve tamamen piştiler."

"Aman Tanrım. Tamam! Yola çıkıyorum. Bir şey getirmemi ister misiniz? Yolda markete uğrayabilirim."

"Tabii ki. Şu anda çikolata yemek için can atıyor. Snickers. En sevdiği çikolata o."

"Tamam!"

"Ve çikolatalı süt. Aynı anda iki Bishop bebeğini emzirmeye çalışıyor. Stok yapması gerekiyor."

"Tamam. Yarım saat içinde orada olacağım. Söz veriyorum."

Ekranımı parmağımla kaydırıp telefonu kapatıyorum, sonra ellerimi göğsüme koyup dans ediyorum. Gerçekten zıplayarak, tuhaf bir şekilde parmak uçlarımda zıplayarak, çılgılık atarak dans ediyorum. Sonra kardeşlerime dönüp kahkahalarla gülüyorum.

"Bebekler geldi!"

Mitch beni sanki bir yabancıymışım gibi inceliyor. Kaşları kalkmış, dudakları alaycı bir gülümsemeye bürünmüş, Nix'e dönüyor. "Onu rehabilitasyona göndermek için çok mu geç?"

"Oh, kes sesini!" Çantamı kapıp anahtarlarımı çıkarırım. "Kim gelmek ister?"

"Çalışmam lazım," diye homurdanır Nixon. "Bir saat sonra başlıyorum. Siz gidin."

Hızla ilerleyip Mitchell'ın elini tutar ve onu ayağa kaldırmaya çalışırım. O benim için çok ağırdır, ama bana acıyarak homurdanarak koltuktan kalkar. "Sanırım bebekleri görecekim. Yaşasın."

"Sessiz ol, huysuz. Luc senin arkadaşın ve az önce amca oldu. Hadi kutlayalım!"

Sol elimde plastik bir torba, omzumda çantam ve sağ elimde isteksizce tuttuğum kardeşimin eliyle Jess'in odasının kapısından sessizce içeri giriyorum. O kaçmaya hazır, ama ben bebekleri *gerçekten* çok görmek istiyorum, bu yüzden onu ileri doğru çekiyorum ve küçük odada bir düzine insanın yarattığı sessiz uğultuya rağmen gerginliğimi bastırıyorum.

Perde kapatılmıştı ve güneş çoktan ufukta batmıştı, bu yüzden odada gölge vardı. Sessizce perdeyi açmaya çalışırken, plastik torba gürültülü bir şekilde kırışarak herkesin dikkatini çekti ve ben odaya göz attım.

Jess, korkutucu derecede solgun bir yüzle ve koluna bağlı kablolarla hastane yatağında uzanıyor, ama yeni kocası hemen yanında yatıyor, başını omzuna dayamış, parmaklarıyla Jess'in parmaklarını okşuyor. Ben içeri girdiğimde kalkmıyor, Mitch ayaklarını sürüyerek isteksizce arkamdan içeri girdiğinde de kalkmıyor, ama merakla kaşlarını kaldırıyor.

Ziyaretçi koltuğunda Laine oturuyor. Laine'in erkek arkadaşı Angelo, koltuğun koluna oturmuş, Laine bir bebeği kucağında tutarken aşağıya bakıyor. Sıkı bir battaniyeye sarılmış, uyuyan minik pembe bohça görünce dudaklarım titriyor. Ama sonra gözlerimi gezdirip ikizlerin sarışın erkek kardeşi Luc'u buluyorum, o da ikinci pembe bohçayı kucağında tutuyor.

"İki kız mı?" Sesim çatlıyor, bu çok aptalca. Ama mutlu gözyaşları her zaman üzgün gözyaşlarından iyidir, bu yüzden onları kabul edip gülümsüyorum ve burnumun altını elime alıyorum. "Kız bebeklerin mi oldu?"

"Selam." Jessie kırırdamıyor. Kane Bishop'ın yanında yatarken fazlasıyla rahat görünüyor, ama onun solgunluğunu ve doğum sırasında çok kan kaybetmiş olabileceğini düşündüğümde, gülümsemesi kalbimi rahatlatıyor. "Başardın. Başarabileceğinden emin değildim."

"Tabii ki başardım." Mitch'i kapıda bırakıp küçük odanın diğer tarafına geçiyorum. Kane kapıya en yakın olan kişi, ama odanın diğer tarafı insanlarla dolu, bu yüzden herkesin arasından parmak uçlarında geçmeye çalışmak yerine Kane'in yanına gelip Jess'e sarılmak için ona doğru eğiliyorum. "Tebrikler anne. Senin adına çok mutluyum. Al." Çantayı kaldırıp Snickers'ı çıkarırım. "Sana getirdim..."

"Aslında o benim içindi." Kucağında bebek olmasına rağmen Laine zıplar ve elimden şekerlemeyi kapar. "Onun şekere değil proteine ihtiyacı var. Bunları ben hallederim."

Laine çantayı Angelo'ya uzatır ve sözsüz, ama kirpiklerini kırıştırarak sorduğunda, Angelo sinsi bir gülümsemeye ambalajı yırtıp açar ve geri verir.

"Teşekkürler, Abby. Açlıktan ölüyordum."

"Oh, tamam." Gergin bir şekilde kıkırdayıp, gözlerimi Jess'e çevirip ona bakıyorum. "Ben sadece..." Yorgunluktan gölgelenmiş olsa da, onun elektrik mavisi gözlerini inceliyorum. Cildi biraz lekeli ve saçları dağınık, ama Kane onu sanki tek düşüncesiymiş gibi izliyor ve bu da onu kusursuz kılıyor. "Vay canına. Yani, sen bebeklerin var, Jess. Hem de birdenbire ikisi birden."

Gülümsedi. "Öyle sayılır."

"İyi misin? Sağlıklı mısın? Herkes iyi mi?"

"İyi değilim," Kane yavaşça konuşur. "Bugün karımın bağırsaklarının içini gördüm. Yemin ederim, neredeyse bayılacaktım."

Jess şakacı bir şekilde güler, ama bir anda gülmeyi keser ve homurdanır. "Gülme."

"Üzgünüm, bebeğim." Kane onu öpmek için yanaşır. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Karnının içini mi gördün? Sezaryen mi oldu?"

"Mmm. Onları benim... bilirsin, dışarı çıkarmak istiyordum," diye cevaplar Jess. "Suyumun gelmesini ve doğumun başlamasını bekledik,

ama işler çok çabuk korkutucu bir hal aldı."

"Alıştık," diye ekliyor Kane. "Bazen böyle şeyler olur ve biz de alışmak zorundayız. Buraya geldikten bir saat sonra, ikiz kızların babası oldum. Sanırım hâlâ şoktayım."

Yanağımdan bir gözyaşı silerim ve gülerim. "İkiz kızlar. Bu çok değerli." Yatağa bir bakış atarım ve Laine'de dururum. Her iki bebek de aynı battaniye ve üstünde güzel fiyonklar olan şapkalarla örtülüdür. "Onlar tek yumurta ikizi mi? Onları nasıl ayırt edeceksiniz?"

"Tamamen aynı değil," Luc gülümser. Kız arkadaşı Angelo'nun Laine'in koltuğuna oturduğu gibi onun koltuğuna otururken, Luc yavaşça, tüy kadar yumuşak bir dokunuşla bebeğin şapkasını çıkarır ve bembeyaz saçlarını ortaya çıkarır. Sonra Laine'e bakarım, o da aynı şeyi yapar, ancak ortaya çıkan saçlar simsiyahdır. "Bir Bishop ve bir Lenaghan'ımız var."

"Aman Tanrım. Çok mükemmeller."

Şapkalar çıkarıldıktan sonra utangaç olmayı bırakıyorum. Yatağın diğer tarafına geçip önce Luc'un kucağına eğiliyorum. Kalın dudakları en güzel şekilde dışarı çıkıntı yapıyor ve somurtuyor. Ellerinden biri battaniyeden dışarı çıkmış, minik, buruşuk parmak uçları ve biraz uzun tırnakları görünüyor. Burnu biraz düz ve çenesi göğsüne değiyor.

"O çok güzel, çocuklar."

Bir sonraki bebeği incelemek için ilerliyorum. Neredeyse aynı, ama biraz daha küçük. Dudakları aynı şekilde büzülmüş, çenesi aynı şekilde şişkin, elleri aynı şekilde buruşuk, ama Bishop'un saçları var.

"O Chicken," Kane kıkırdıyor. "Ve sarışın olan Nugget."

Çünkü artık hepimiz Nug Life'ı yaşıyoruz."

"Kes şunu," diye fısıldıyor Jess. Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum, ama gülmemek için dikkatli davrandığını biliyorum. "Sarışın olan Luna. Esmer olan ise Rosalie."

"Kısaca Rose," diye ekliyor Kane. "Benim Luna ve Rose'um. Artık üç kızım var ve kimsenin hayatı benimki kadar iyi değil."

"Bir tane tutmak ister misin?" Jay Bishop, Sophia'sıyla arka köşede duruyor ve gözlerinde bir tür hayranlıkla izliyor. Onu hiç bu kadar sessiz gördüğümü sanmıyorum. Onun nasıl olacağını bildiğini fark etmemiştim

"Lenaghanlar paylaşmazlar. Milyar kez sordum ama henüz hazır olmadıklarını söylediler."

"*Seninle* paylaşacaklar," diye ekliyor Soph. "Çünkü kibar olmak isteyecekler. Yani sen evet dersen, Jay de bir tane tutabilir."

Jay hevesle başını sallar.

"Tamam." Gülerek, çantamı yere bırakıp Luc'un önünde duruyorum, Jay ise Laine'e doğru koşuyor.

Bu, patlayıcı madde transferi gibi bir şey, ama sonunda kucağımda sarışın bir bebekle kalıyorum, Jay ise Rosalie'yi alıyor. Sonra ikimiz de oturuyoruz, ama Jay sandalyesini benimkine yaklaştırıp kolçakları birbirine değdirmeden önce. Aptalca bir gülümsemeyle yanıma oturuyor ve eğilip Rose'un başını Luna'nın battaniyesinin ucuna değdiriyor.

"Sanki birbirlerine dokunmaları gerekiyormuş gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor. "Aynı karnında büyüdüler. Ayrılmaya hazır değiller."

Yerine geçilmesine kızgın olmayan Laine, Jess'in yatağının yanına geçer ve kız kardeşinin elini tutar. Jay'in sözlerini doğrulayarak ikizlerin birbirlerine dokunmasını sağlar.

"Onların gerçekten burada olduklarına inanamıyorum." Hayretle bakıyorum. "Çok güzeller ve muhteşemler."

Mitch, boğazını garip bir şekilde temizleyerek dikkatimi Chicken'dan uzaklaştırır. Ya da Nugget'tan. Hangisi hangisi olduğunu unuttum. Hâlâ kapının önünde duruyor ve gözleri neredeyse yere bakıyor.

"Aman Tanrım! Özür dilerim. Millet, bu benim ağabeyim Mitchell. Mitchell, bunlar da diğerleri. Dün Kane ve Jess'in düğününü yaptım."

"Selam." Kane yumruğunu uzatır, ama Jess'ten hiç uzaklaşmaz. Karar verene kadar ona bağlı kalır. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de. Tebrikler... her şey için. Düğün ve bebekler için."

"Dünyanın en şanslı adamı," diyor Kane. Elini indirip Jess'e dönüyor.

Mitch sessizce odanın içinde dolaşır. Utangaç olduğu için değil, sadece yeni insanlarla tanışmak istemediği içindir. Jess'in omzunu sıkar. Jay ve Soph'a başını sallar. Angelo'nun elini sıkar. Sonra Luc ve Kari'nin önünde durur ve gülümser.

"Luc."

Elini uzatıp kardeşimin elini sıkar. "Mitch. Dünya ne kadar da küçük, değil mi? Kız kardeşinin benim kız kardeşimin düğününü yaptığını bilmiyordum."

Omuz silker ve Luc'un elini bırakır. "Biliyordum. Amca olduğun için tebrikler."

Kari öne çıkar ve kardeşimizi kucaklayarak onu şaşırtır. Birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarını bilmiyorum, ama o da hastanede çalışıyor, bu yüzden yabancı olduklarını sanmıyorum. "Seni üniformasız görmek biraz garip. Hafta sonu okul öğretmenini görmek gibi."

Laine, Jess'in yanında burnunu çeker.

"Evet." O gülümser. "Tebrikler
olduğunuz olduğunuz tebrikler tüm
kalbimle denedim. Ona yapıştım, ama evren

bunu kabul etmedi."

"Bebeklerimi doğurtmak mı istedin?" Jess sorar. "Delirdin mi sen? Bu arka bahçede yapılacak bir doğum değildi. Sadece deliler hastanenin dışında bebek doğurturlar."

"Ben de doğurtacaktım," diyor Jay. "İşleri hızlandırmak için karnını iğneyle delmeye hazırdım."

"Karımı iğnelersen, boynunu kırarım," Kane mırıldanır. "O benim bebeğimin annesi. O burada kalacak."

"Tabii ki." Jay gözlerini devirir. "Artık buradalar, ben de iğnelerimi kaldırdım. Onları doğurtamadığım için üzgünüm, ama benim için isim koymanızı çok sevdim. Rosalie Jay ve Luna Jay. Kulağa hoş geliyor."

"Biz koymadık," Jess kuru bir şekilde cevaplar. "Yine uyduruyorsun."

"Eh, onların soyadları Bishop, benimki de öyle, o yüzden öyle."

"Bishop soyadını Kane yüzünden aldılar," diye araya girer Angelo. "Senin bu işte bir payın yok, Ghost."

"Yine de dün onları evlendirdim." Jay sandalyesine yaslanıp kucağındaki bebeği kendine doğru çeker. "Papaz Hannah'dan önce sözleri söyledim ve kimse bunu benden alamaz."

Soph koltuğun koluna oturunca gözleri parlar. Ona döner ve bebeği Pride Rock'ta Simba'yı tutuyormuş gibi tutar.

"Benimle evlenir misin, Sophia?"

Kalbim göğsümde durur, sonra yeniden atmaya başlar ve saniyede bir milyon mil hızla çarpmaya başlar. Biri başkasına evlenme teklif ediyor ve bu tam da önümde oluyor.

Gözlerimi kocaman açarak onlara dönüp dudaklarımdan bir *"evet"* haykırışı çıkıyor, sonra Mitch'e dönüp sanki *"bu oluyor"* der gibi *bakıyorum. Bu oluyor!*

Ama sonra kardeşim elini çenesine götürüp gizlice başını sallayarak umutlarımı yıkıyor.

"Seninle evlenmek mi?" Soph sertçe soruyor. "Ciddi misin? Bana başkasının bebeğini teklif ediyorsun ve bunun benim beklediğim büyük jest olduğunu mu sanıyorsun? Defol git buradan, Bishop. Tekrar dene."

"Siktir." Jay bebeği göğsüne geri getirir ve sandalyesinde dönerek bana bakar.

Kalbim göğsümde toz haline geldi. *Hayır dedi.*

Hayır dedi!

"Bir dahaki sefere seni yakalayacağım, Sugar Plum. Daha iyi bir şeyim var. Sadece izle."

"Mmhmm."

Jay ve ben minik bebeklerimizi incelerken odamız bir dakikalığına sessizliğe bürünür. Jess ve Kane yatakta fısıldaşırken, Ang ve Laine Kari, Luc ve Mitch'in yanına doğru yürürler. Birkaç farklı konuşma yapılır ve hepsi pembe bebekler ve kurdeleler etrafında döner.

Mitch ve ben geldikten yaklaşık bir saat sonra kapı tekrar açılır. İşlevsel zeminde ağır ayak sesleri gözlerimi yukarıya çeker, ama Spencer perdenin arkasından bakıp donakalana kadar kalbim hızlanmaz.

Gülümseyerek ve mağazamın ambalajında bir buket gül ile içeri girmişti, ama sonra gözleri benimkilerde takıldı. Gözleri koyu ve biraz ürkütücüydü ve odadaki herkes onun beni izlediğini fark etmesine rağmen, bir dakika boyunca gözlerini kırpmadan gözleri kucağımdaki bebeğe kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü.

"Abigail."

"Spence, içeri gel." Odadaki gerginliđi hisseden Jess, yatakta oturmaya çalıřır, ancak ciyaklayarak tekrar geri dūřer. "Kahretsin dostum. Hiç ikiye blndn m? Çünkü ben blndm ve bu hiç hoř deđil."

Sonunda Spencer, bakışlarını benden ayırıp yatağa doğru döner. Benim yaptığımı yapar; Kane'in üzerine eğilir ve Jess'in yanağına bir öpücük kondurur. Dik durarak, ekleri yatak başındaki masadaki boş vazoya bırakır ve Kane'in başının arkasına nazikçe vurur. "Sizler harikasınız. Bebek yaptınız. Normal insanların iki katı kadar."

"nk biz normal değiliz," diye alay eder Kane. "Biz olağanüstü insanlarız ve hayattaki her şeyi muhteşem bir şekilde yapıyoruz."

Spencer gülümser ve yataktan geri çekilir. Gözleri bana bakmaya devam eder, ama o kadar hızlı bir şekilde başa yere çevirir ki, kendimden şüphe duymaya başlarım.

Onu aramadım. Dün gece banyomda olduğundan beri onu görmedim ve konuşmadım. Tek bir havlu ve biraz köpük olmasaydı, beni tamamen görmüş olacaktı. Çok fazla şey görmüş ve kalbim daha atmadan onu kırmış olacaktı.

"Twink." Spencer, Laine'e, sonra Ang'e başını sallar. "Riggs."

Mitch odadaki gerginliği hissetmiş olmalı ki, yaklaşıp elini omzuma koyuyor ve bu da Spencer'in ateşli bakışlarını çekiyor.

"Sen de kimsin lan?" diye sorar Spencer.

Bir kolumda bebekle duruyorum ve kardeşimin önüne geçiyorum. Hata mı? Koruma mı? Belki de canavarı kışkırtmak mı? Bilmiyorum, ama Spencer av peşinde bir aslan gibi ilerlediğinde, dönüp bebeği nazik hareketlerle Kari'ye veriyorum.

Geri döndüğümde, Spencer'in ne kadar yaklaştığını fark edince Mitch'in ayakkabıllarının üzerine basarım. O çok iri, Mitch de çok iri ve ben ortada duran minik bir aptalım, Spencer ise Nix'e baktığı gibi ona bakıyor.

"Kayboldun ve yanlış odaya mı girdin?"

"Spencer." Elimi onun n koluna koyuyorum, ona dokunmak istediğimden değil, devlerin çarpışmadan önce bize biraz alan açmasını istediğimden. "Uh, Spencer Serrano, bu Mitchell."

Mitch beni geri çekip göğsüne bastırduğında Spencer'ın gözleri kısıılır.

"Sen de kimsin, Mitchell?" "Sen de kimsin?" Mitch karşılık verir. "Ve neden benim

karşımda duruyorsun?"

"Hayır." Luc ayağa kalkar ve benimle Spencer'ın arasına girer. "Kız kardeşim ameliyattan iki saat sonrayken bunu yapmayacağız. Spence, Mitch onun kardeşi. O benim iş arkadaşım ve iyi biridir. Mitch, Spence bizim arkadaşımız ve insanların ona tuhaf bakmasından hoşlanmaz."

"Neden kız kardeşime öyle bakıyor?" Mitch ustaca omuzlarımı tutar ve beni kalabalığın içinden çıkarır. "Neden sana tuhaf tuhaf bakıyor?"

"Bilmiyorum..."

"Çünkü o sevimli," diyor Luc. "O sevimli, düğünde onun yanında oturuyordu ve düğüne yalnız gelmişti. Arkadaş oldular ve şimdi o, kız kardeşimin iyi olduğundan emin olmak istiyor." Luc, Spencer'a dönüyor. "Onayla."

"Olumlu. Biz arkadaşız." Gözleri benimkilere bakıyor. "Düğünde birlikte vakit geçirdik. Ve en son onun üzerinde duran bir adam gördüğümde, onun şiddet uygulayan bir erkek arkadaş olduğunu düşündüm. Şimdi kendimi biraz... ilgilenir buluyorum."

"Şiddet uygulayan mı?" Mitch bana dönüyor. "Sen kiminleydin, Abigail?"

"Nixon! Spencer Jess ile mağazaya geldiğinde ben Nixon ile birlikteydim. Nix çıkmak üzereydi ve beni akşam yemeğine davet ediyordu. Spencer bunu yanlış anladı. Şimdi, bebekleri uyandırmadan önce herkes otursun ve küfürlü konuşmayı kesin!"

Kane uğursuz bir şekilde boğazını temizler ve odadaki herkesin dikkatini üzerine çeker. Jess hala solgun. Merak ediyor ama özellikle korkmuş değil. Ama Kane kaşlarını kaldırarak ve gözlerinde tehdit olarak algılayabileceğim bir ifadeyle bizi izliyor.

"Burada bir sorun mu var?" diye yavaşça sorar. "Çünkü karım ameliyattan sonra iyileşirken, bunu bu odadan çıkaracağınız kesin. Kızlarımin ilk anıları, kendi başının çaresine bakabilen bir kız için tartışan iki aptalın anıları olursa, sorunumuz var demektir. Kızlarım, iki aptalın uyanıp

onları korkuttuğu için ağlarlarsa, başımız belaya girer." Jess tısladığında, daha dik oturur ve hareketlerini yavaşlatır. "Başımız belada mı?"

"Benim bir sorunum yok," diye homurdanır Mitch. "Kız kardeşim beni buraya sürükledi. Tebrik ettim. Şimdi kız kardeşimin gitmeye hazır olmasını bekliyorum."

"O zaman köşeye oturup çeneni kapatmak isteyebilirsin." Kane Bishop, hastane yatağında yarı yataarken bile korkutucu ve ürkütücü bir adamdır. "Spencer, koridora geri dön, ona kadar say, sonra kapıyı çal ve geri gel. Tavrını kapıda bırakman iyi olur. Biz kardeşiz, ama kızlarım ve karım siz piçlerin hepsinden üstündür. Uslu durun, yoksa siktirin gidin."

Küfürlere karşı haykırmak istiyorum. Onlara "anne-ef" kelimesi ile biraz daha az... korkunç olan kelime arasındaki farkı anlatmak istiyorum. Ama Kane'in eli yan tarafında kasılır ve Jess, erkeği ile onun incitmek istediği kişi arasına girecek kadar acı çekiyor.

Yutkunarak, bakışlarımı Spencer'a geri çeviriyorum ve onun göz kamaştırıcı siyah gözlerine bakmak için boynumu geriye doğru eğmek zorunda kaldığımda yutkunuyorum. "Gidiyoruz."

Kari'ye dönüp bebeğe gülümsüyorum, sonra aynı şeyi artık gülmeyen ve şakacı davranmayan Jay'e de yapıyorum. Yeğenini kucağında tutuyor, ama gözleri Spencer'ın ensesini yakıyor.

"Geldim, tanıştım, tebrik ettim. Kızlarınız çok güzel. Beni aradığın için teşekkür ederim."

"Gitmene gerek yok," diyor Jess. "Çocukların sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı var, sonra herkes iyi olacak."

"Hayır, sorun değil." Spencer'ın yanından geçiyorum ve eli kalçama değdiğinde nefesimi tutuyorum. Jess'in yatağının yanında olduğum için dikkatlice eğilip ona nazikçe sarılıyorum. "Harika bir iş çıkardın Jessie. Senin ve ailen için çok mutluyum."

"Düğünü atlattım."

Gülüyorum, ama bu utanç verici bir şekilde hıçkırığa yakın. "Hepsine gösterdin. Artık evlisin ve kızların da aileni tamamlamak için buradalar. Belki gelecek hafta falan beni arayabilirsin? Ne zaman ziyaret etmek istersen. Uğrayıp sana taze bir Snickers getiririm."

O başını sallar ve ben uzaklaşırken beni izler. "Tamam. Ziyaret ettiğin için teşekkürler."

"Asıl ben çok memnun oldum. Düğününüzü, neredeyse evlilik teklifini ve şimdi de bunu gördüm. Benim için harika bir hafta oldu."

Eğilip çantamı kapıyorum, sonra sert bir bedene çarptığımda ciyaklayarak dönüp bakıyorum. "Aman Tanrım!" Spencer beni ayağa kaldırırken elimi göğsüme koyuyorum, sonra odanın diğer ucuna koşar adımlarla gidiyorum. "Özür dilerim." Mitchell'ın bileğini tutup onu kapıya doğru çekiyorum. "Bu odada bu kadar insan için yeterli yer yok."

Perdeyi açtım ve dün gece tanıştığım Eric'i Katrina ve onun genç oğlunun yanında dururken görünce neredeyse bayılacaktım.

Katrina kaşlarını kaldırır, ben geçip kardeşimi parlak ışıklı koridora sürüklerken Eric sırtarak gülümser.

Koridorun floresan ışıklarına alışana kadar odanın ne kadar karanlık olduğunu fark etmemiştim. Ayakkabılarım hastane zeminine çarpıyor, sessiz koridorda ilerlerken yankılanıyor ve o kalabalık odadan kaçmak için attığım her adımda gözlerim daha az yanıyor.

"Bana o adamdan bahsetmelisin, Abby." Mitch tutuşumuzu değiştirdi, artık ben onun bileğini tutmuyordum, o benimkini tutuyordu. Adımlarını yavaşlattı ve beni bir köşeye çekti, neredeyse boş bir yemek arabasının yanında durduk. "Konuş."

"Ne?" Kalbim çarpıyor. "Söyleyecek bir şey yok."

"O adam sana karşı büyük iddialarda bulunuyor ve bu bir düğünde dostluktan çok daha öte bir şey."

"Hiçbir şey yok. Jess'in düğününde yan yana oturduk. Diğer herkes eşliydi, biz de selam verdik."

"Bugün mağazadaki kıza merhaba dedim. Bir kıza sadece bir kez merhaba diyen erkekler, bir gün sonra onu ortadan kaldırmak niyetiyle kardeşinin yanına gitmezler. Serrano beni çeneye vurmayacaktı, Abby. Beni ortadan kaldıracaktı."

"Öyle değildi." Elimi çekip alaycı bir şekilde gülümsedim. "Aptalca ve abartılı davranıyorsun. Spencer, erkekler konusunda şüpheli bir zevkim olduğunu düşünüyor, bu yüzden kendini sorumlu hissediyor galiba, ama..."

"Peki, öyle mi? Eğer komando kaslı erkekler artık senin tipinse, o zaman belki de haklıdır."

"O senin ve Nix'ten bahsediyordu! Hayatımdaki şüpheli erkekler benim aptal kardeşlerim. Yani evet, sanırım o biraz haklı. O bana karşı nazik biriydi. Nix konusunda benim için endişeleniyordu ve şimdi, beni bir sonraki görüşünde, yatağımın altında bir bezelye hissedebildiğimi iddia eden *başka* bir adamla dolaşıyorum. Sizin için zor olduğumu biliyorum, ama benden uzak durmanız gerekiyor. Beni kırılanmışım gibi davranıyorsunuz. Kendi seçimlerimi yapamayacakmışım gibi davranıyorsunuz. Beni boğuyorsunuz."

"Sen kırılan *birisin*, Abby! Tanıdığım en kırılan insansın."

"Sen ise inatçı ve otoriter birisin. Huysuz olmak istiyormuş gibi davranıyorsun, sanki bu senin kişiliğinin bir parçasıymış ve yapmaktan vazgeçemeyeceğin bir şeymiş gibi, ama gerçekte bunu insanları uzak tutmak, programını boş tutmak ve beni daha fazla boğmak için yapıyorsun. Çalışıyorsun, sonra da Abby oluyorsun. Tüm varlığın bu. Çıkıyorsun, çünkü Tanrı korusun, sadece senin için güzel olacak bir şey yapma. Sadece bir saat önce, sen ve Nix bana biraz daha yaşamamı söylüyordunuz, ama benim yaşadığımı *düşündüğünüz* ve varlığım sizin kontrolünüzden çıktığı anda, ayakkabılarımın üzerine işiyorsunuz ve sanki dünya yıkılıyormuş gibi davranıyorsunuz."

"Siktir, Abby." Alnı kırışır. "Bir şeyler oluyor, değil mi?"

Artık bağırıyor, bu da durumu daha da korkutucu hale getiriyor.

"O adamın ayakkabılarına işemesini *istiyorsun*. Bunu istiyorsun."

"Hayır! Sadece benim yüzümden kendini öldürmeyi bırakmanı istiyorum. Sonunda, *sonunda* evden taşındım ve kendi evime çıktım. Sana iyi olacağıma ikna ettim, ama tek bir gece bile yalnız geçirdim mi? Tek başıma akşam yemeği yedim mi? Telefonum kucağımda patlamadan oturup kitap okuyabileceğim bir hafta sonu geçirdim mi? Nefes alabildim mi hiç?"

"Dün gece gelmedim."

"Ben o lanet düğündeydim, Mitchell! Bana bu harika bağımsızlığı vermişsin gibi davranıyorsun, ama tek yaptığın zincirlerimi uzatmak. Evet, evden çıktım, ama sürekli aradığın ve mesaj attığın için telefonumun

sen sürekli arayıp mesaj attığın için her gün bitiyor. Sen ve Nix işinizde vardiyalı çalışıyorsunuz, sonra mesai bittiğinde *beni* sırayla alıyorsunuz. Nix kahvaltıya geliyor. Beck öğle yemeğinde dükkana uğruyor. Corey salı ve perşembe günleri akşam yemeği getiriyor. Troy yakında eve dönecek ve şüphesiz pazar brunch'ına görevlendirilecek, sadece uyurken kötü bir palyaço tarafından öldürülmediğimden emin olmak için."

"Öyle saçma şeyler söyleme. Komik değil."

"Söylediklerimin soğuk, acı gerçek olmadığını düşünme. Mikro yönetimi fark etmediğimi mi sanıyorsun? Yüzleri değiştirdiğin için fark etmediğimi sanma."

"Biz işimizi yapıyoruz! Yapmayı bırakmayacağız. Yani, yirmi beş yaşına geldiğin için bize gençlik isyanını göstermeye kalkışırsan, ben hazırım. Yaşamayı ve eğlenmeyi istiyorum, ama tehlikeyi ve aptallığı tolere edemem. Bu hayatın tek, Ab, ve seninki özellikle özel. Ona iyi bak."

"Ne aptalca ya da tehlikeli bir şey yaptım ki? Bir çiçekçide çalışıyorum, lüks düğünler için çiçek aranjmanları yapıyorum ve sonra eve gidip kardeşlerimle yemek yiyorum."

"Öncelikle, karşılık veriyorsun! Eskiden hiç karşılık vermezdin. Bizim lanet evrenin efendileri olduğumuzu düşünürdün, ama şimdi haydut arkadaşların ve komando bekçi köpeklerin var. Sanki seni tanıımıyormuşum gibi."

"Aman Tanrım! Haydut arkadaşlar ve komandolar mı? Ciddi misin sen? Onlar dün evlenen müşterilerim. Bugün iki bebekleri oldu ve beni de selam vermeye davet ettiler. Onlar benim arkadaşlarım değil. Haftaya beni kahve ve Snickers çikolatası içmeye davet etmeyecekler. Hala senin aptal evinde oturup, bana *çok iyi* geldiği için avokado ve somon yiyip, sonra eve gidip Beck'i kapımın önünde bulacağım. Ya da Nix'i. Ya da Corey'i. Ya da, gerçekten şanslıysam, Troy eve gelecek ve bir dakikalığına boğulmaktan keyif alacağım. Hiçbir şey senin kontrolünden çıkmıyor!"

"Sen hastasın, Abigail." Dişlerini göstererek bana yaklaşır ve kalbim durur. O vahşi bir köpek gibidir ve ben yüzümü kaybetmek üzerim. "Sen hastasın, kırılıgansın ve kurallara uymayacaksan, uymaya başlayana kadar seni boğacağım."

"Artık hasta değilim, Mitch." Elini tutup sıkıca tutuyorum. Neyse ki, kardeşlerime kızdığım da beni utandıracak öfkeli gözyaşlarım nadiren akıyor. Sadece diğer herkese karşı. "Hayatımın geri kalanında her gün korkmam mı gerekiyor? İkinci şansımı boşa mı harcayacağım, kedi seven bir kadın mı olacağım ve sonunda öleceğim güne kadar karanlıkta mı yaşayacağım? Neden beni kilitli tutmaya bu kadar kararlısın?" diye fısıldıyorum, "beni paraşütle atlamaya, köpekbalıklarıyla yüzmeye, dünyayı gezmeye ya da alpaka yetiştirmeye teşvik etmen gerekirken? Hayatı dolu dolu yaşamalıyım! Hayatımı anlamlı kılmalıyım. Ama sen benim kanepende eriyip bir daha kıpırdamamamı tercih ediyorsun."

"Annemi arıyorum."

1,90 boyunda ve 100 kilo ağırlığındaki kardeşim, dünyanın en çocukça tehdidiyle arkasını dönünce şok içinde kalıyorum.

Elini elimden çekip cebinden telefonunu çıkarır. "Senin düzeltilmen lazım, Abby. Eğer olması gereken buysa, o zaman olacak olan budur."

"Of. Büyü artık, Mitchell!"

Benden uzaklaşarak koridordan geçip bir dizi elektrikli kapıdan dışarı çıkıyor. Kardeşim benim giremediğim bu hastanenin bazı bölümlerine girebiliyor, bu yüzden benim asla giremediğim kapılardan geçip telefonunu kulağına götürüyor ve annemize ispiyonluyor.

İnleyerek duvara yaslandım. Sonra elimi saçlarıma attım ve tekrar inledim, çünkü aynı tartışmayı tekrar tekrar yapmaktan bıktım.

Neden bu kadar zor olmak zorunda? "Abigail?"

Havaya zıplıyorum ve sanki o katil palyaçolar gerçekten peşimdeymiş gibi çığlık atıyorum. Dönerek, el çantamı silah gibi kullanmak için öne çıkarıyorum, ama sonra Spencer köşeyi döndüğünde çığlıklarım hırıltıya dönüşüyor.

Sanki iki dakika ayrı kalmak bile onun ne kadar büyük olduğunu unutmama neden oluyor. Zihnimde onu makul bir boyuta indirebiliyorum, ama aynı mekanda olduğumuz anda, hatırladığımdan daha fazla boynumu eğmek zorunda kalıyorum. Onu tamamen görebilmek için geri adım atmam gerekiyor. Bu rahatsız edici, çünkü devlerin arasında büyüdüğüm bir evden gelmiyorum. Sürekli iri yarı erkeklerle çevrili değilim.

Ama Spencer başka bir şey. Belki de omuzları gömleğini her zaman gerdiği için, ya da düğünde takım elbise ceketıyla acı verici bir şekilde rahatsız görüldüğü için... kambur gibi, çünkü hangi beden takım elbise alırsa alsın, hiçbirisi ona yakışmaz.

Ya da belki de onu kafamda romantikleştirmişimdir, çünkü o her zaman bana ilk orgazmımı yaşatan adam olarak kalacak. Ve bunu bir gecede iki kez yaptı.

"Özür dilerim," diye homurdanıyor. "Seni korkutmak istemedim." Bir dakika önce Mitchell'ın durduğu yerde, tam önümde duruyor. Ama daha yakın. "Kime bağıırıyordun?"

Yakınlarda katil palyaço olmadığını bilmeme rağmen kalbim yavaşlamıyor. Aksine, Spencer'ın yakınlığı ve koyu renkli gözleri kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

"Şey... Ne duydun?"

"Kardeşine büyümesini söylediğini duydum... yüksek sesle." Dudakları hafifçe gülümserken, geriye yaslanıp koridoru baştan aşağı süzer. "Ama o burada değil, bu yüzden kafam karıştı."

"Buradaydı." Artık kapalı olan çift kapıya doğru elimi salladım. "O tarafa gitti. Telefon falan etmek zorundaydı. Neden Jess'in odasında bunu yaptın?" Korkunun altında öfkemi buldum. Mitchell'a yaptığım gibi, öfkemin yüzeye çıkmasına ve dışarı çıkmasına izin verdim. "Neden benim işimmiş gibi kardeşime saldırdın?"

"Benim işim." Bir adım öne çıkıyor, ayak parmaklarımız birbirine değiyor ve tıraş losyonu kokusu ciğerlerimi dolduruyor. "Seni bir adamla gördüm, o seni tuttu, ben de tepki gösterdim. Sana göz kulak olmak benim işim."

"Hayır, değil! Benim için bir işin yok. Düğün bitti, çiçekler yakında solup ölecek. Biz," dramatik bir şekilde onun göğsüyle benim göğsümü işaret ediyorum, "muhtemelen bir daha birbirimizi görmeyeceğiz. Jess dükkanıma gelmeden önce hiç tanışmamıştık. O bir daha gelmeyecek, bu yüzden senin de gelmen için bir neden yok."

"Bir saat önce oradaydım," diye homurdandı. "Sen orada değildin."

"Orada olmadığımı biliyorum! Buradaydım. Ondan önce de kardeşlerimle yemek yiyordum, çünkü biz böyle yaparız. Biz birbirimiz olmadan nasıl yetişkin olunacağını bilmeyen, birbirine bağımlı yetişkinlerden oluşan bir aileyiz. Benden uzak durmalısın. Kelimenin tam anlamıyla." Onun göğsüne doğru itiyorum

göğsüne itiyorum, ama hiç yer kazanamıyorum. "Ve mecazi olarak. Hayatım seni ilgilendirmez."

"Ama öyle, Priss." O acımasız gülümsemesiyle, sağ elini abartılı bir yavaşlıkla kaldırıyor ve tüylerim, onun eli daha hızlı bir şekilde diken diken oluyor. Parmak uçlarını ön kolumdan, dirseğimin arkasından, pazımdan geçirdi ve sonra köprücük kemiğime kadar çıkardı. Büyük eli boynumu kavrayana kadar durmadı, sonra parmak uçlarını alt dudağıma bastırdı ve ben titrediğimde kıkırdadı.

Dudaklarımı yalamak için can atıyorum, çünkü birdenbire çöl gibi kurudular ve yalamazsam ölebilirim, ama bu onun parmaklarına yaklaşmak anlamına gelir ve bunu yaparsam da ölebilirim.

"Tadına bak, Abigail. İsteddiğini biliyorsun."

"Kesinlikle olmaz." Geri çekilmeye çalışıyorum, ama duvara çarptığımda homurdanıyorum ve gidecek başka yerim yok. "Benden uzak durmalısın."

"Sen benim işim olduğunu kabul etmelisin. Sana bu kadar bağlı olan bu adamların kim olduğunu soracağımı kabul etmelisin." Parmak uçlarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve iznim olmadan dilim dışarı çıktığında zaferle gülümsüyor. "Ve dün gece o parmakların senin içinde olduğunu kabul etmelisin."

"Ugh!" Kafamı çevirip gözlerimdeki yanmayı bastırmaya çalışıyorum. Öfke mi? Utanç mı? Yoksa benim için çok yeni ve farklı olduğu için adını koyamadığım başka bir şey mi? "Gitmen gerek."

"Bu gece yine benim evime gelmeni bekliyorum, Priss. Beni seni aramaya zorlama."

"Sana gelmeyeceğim." Dönüp gözlerine bakıyorum. "Birlikte olmam gereken adamla tanıştığımda, o bana gelecek. Romantik olacak. Kaba ya da talepkar olmayacak. Ve özellikle kardeşlerime düşmanmış gibi davranmayacak."

"Kulağa çok sıkıcı geliyor. Kum torbanı bulmada iyi şanslar, Abigail. O senin için asla sertleşmeyecek, seni aşağı çekecek, kaba saba haydutla şansını denemeni isteyeceksin. Ama ben ne bilirim ki?"

"Hiçbir şey." Onu ikinci kez itiyorum ve bu sefer geri çekiliyor.

Koridorun sonundaki çift kapı açılır ve Mitch, özür diler gibi görünen gözlerle karşımıza çıkar, ama kızaran yüzümü görür görmez gözleri büyür. Ben yüzümü çeviririm.

"Hayatına dön, Spencer. Seni ziyaret etmeyeceğim, bu yüzden beni beklemek için uyanık kalma."

"Eninde sonunda geleceksin, Priss. Sana garanti ederim, geleceksin."

Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok, onun hayal gördüğüne ikna edecek hiçbir şey, bu yüzden yüzümü çevirip Mitch'e doğru yöneliyorum, yoksa buraya gelip yine bacaklarına işemeye başlayacağız.

Çantamı omzuma asıp koridorun ortasında onunla buluşuyorum. "Gidelim."

"Gitmeyelim." Beni geçip gitmeye çalışır, ama ben onu tutar ve tüm gücümü kullanarak... onu durduramam, ama biraz yavaşlatırım.

"Mitchell, hayır. Gidiyoruz."

"Sadece arkadaşınla konuşmak istiyorum."

"Kesinlikle olmaz!" Çaresizlik içinde gözlerim Spencer'a kayıyor. O uzaklaşmıyor. Aksine, göğsünü kabartıp bizim gelmemizi bekliyor. "Mitchell. Hayır dedim!"

"Kız kardeşimle ne işin var?"

"Hiçbir şey," diye homurdanıyorum ve onu yavaşlatmaya çalışıyorum. "Mitchell!" "Konuş, asker!"

Aman Tanrım! Bu patlayacak.

Kardeşimi durdurmaya çalışmak yerine, onun etrafında koşuşturup geri dönmeye çalışıyorum. Ve tüm bu süre boyunca Spencer'ın gözlerine bakıp yalvarıyorum. "Git buradan. Lütfen git buradan."

Gözlerinde bir değişiklik oluyor. Sert, donuk ve neredeyse acımasız bir ifadeye bürünüyorlar. Sonra yumuşuyorlar ve çenesini hafifçe eğiyor.

Tek kelime etmeden, bir asker gibi topuklarını döndürür ve uzaklaşır.

Gitmiş.

Sanki hiç buraya gelmemiş gibi.

Ama kalbimin çarpışından, burada olduğunu anlıyorum.

"Hay aksi! Mitchell!" Dönüp göğsüne vuruyorum. "Onunla yüzleşmek zorunda değilsin. Onunla konuşmak zorunda bile değilsin."

"Neden sana sataştı, Abigail? Neden bu konuda bu kadar savunmacısın?"

"Neden bu kadar savunmacısın?"

"Çünkü ikiniz arasında açık bir güç dengesizliği var. Bu, öğretmen ve öğrencisi gibi. Patron ve stajyeri gibi. Doktor ve hastası gibi. Bu doğru değil ve ben bu durumun daha da kötüye gitmesine seyirci kalmayacağım."

"Ben çocuk değilim! Lanet olsun, Mitchell!"

Diğerleri gibi sinirlendiğimde küfür ettiğim için kendimden öğreniyorum. Kafamı sallayıp onun yanından geçiyorum. Çantamı tekrar omzuma asıp ana girişe doğru yürüyorum ve artık karanlık olan dışarıya çıkıyorum.

Mitch beni otoparka kadar takip eder, ama arabamın yanında durduğumda, onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Sen benim evime akşam yemeğine davetli değilsin."

Sanki onun yüzüne yumruk atmışım gibi. "Abby Cadabby."

"Ve ben senin evine gelmeyeceğim. Eve yürüyerek gidebilirsin ya da arkadaşlarından birini arayabilirsin. Ya da burada kalabilirsin. Umurumda değil. Zaten sabah vardiyası var."

Arabamın kornasını çalıyorum ve kapıyı açıyorum.

"Ab." Mitch öne atılır. Yüzü solgun, gözleri yanıyor. Biz kavga etmiyoruz. Asla. Kötü kan ve incinmiş kalplerle ayrıldığımız türden kavgalar değil. "Seninle gelmek istiyorum."

"Yalnız kalmak istiyorum. Sadece bir geceliğine, kendimi yetişkin gibi hissetmek istiyorum."

"Üzgünüm." Arabanın diğer tarafında durup tavana yaslanıyor. "Üzgünüm, Ab. Sadece seni güvende tutmak istiyorum."

"Belki de haklıdır," diye düşünürüm. "Belki de kontrolcü bir ilişki içindeyim. Buna istismar diyemem ve beni sevdiğini biliyorum, ama sizler çok talepkar ve kontrolçüsünüz. Üzerimde duruyorsunuz, bu yüzden güneşi hiç göremiyorum, yani hiç çiçek açma şansım olmuyor." Elimini yanımdan geçiririm. "Herkesin güneşi görmeye ihtiyacı vardır, Mitchell."

"Abby," sesi titriyor. "Özür dilerim."

Başımı sallayıp titreyen dudaklarımı sıkılaştırmaya çalışıyorum. "Özür dilediğini biliyorum."

Koltuğuma kayar ve kapıyı kapatırım. Onu çok iyi tanıdığım için, o kendi tarafındaki kapıyı açmaya çalışmadan bir saniye önce tüm kapıları kilitlerim.

Yolcu camını açtım ve onun eğilmesini bekledim. "Yarın gelirim, tamam mı? Her şey yolunda. Her şey yakında normale dönecek. Ama bu gece nefes alabileceğim bir alana ihtiyacım var."

"Bana ihtiyacın olursa ararsın, değil mi?"

Başımı sallayıp hafifçe gülümsüyorum. "Her zaman öyle. Seni çok seviyorum."

Hafif renkli gözleri parıldayarak başını sallar ve geri çekilir. "Ben de seni seviyorum, evlat. Ama saat 06:00'da aramazsan, seni almaya gelirim."

ABİGAİL

Dün gece Spencer'a gitmedim. Mitch'e ya da Nix'e de gitmedim.

Kardeşlerimin hepsinden, Troy'dan bile mesaj aldım ve hepsi aynı şeyi söylüyordu: *uslu dur, kendine dikkat et, eve dön ve bizi sev*. Ama hiçbirisi kapımı çalmadı ve sadece bir gecelik istediğim mahremiyete girmedim.

Bir banyo daha yaptım ve su soğuyana kadar vücudumu suda beklettim – çünkü vajinam hala biraz ağrıyordu – bu da düşüncelerimin sürekli Spencer'ın etrafında dönüp durduğu anlamına geliyordu ve bu beni hem heyecanlandırıyor hem de sinirlendiriyordu.

Mitch, "Spencer'ın etrafımda işemesini *istiyorum*" derken bir şeyleri fark etmiş olabilir. Erkekler kavga ettiğinde bu beni çok kızdırıyor, ama onun beni sahiplenmek istemesinden hoşlanan küçük bir parçam olduğunu inkar edersem yalan söylemiş olurum. Belki de doğamın diğer yarımı bulmamı istemesi ya da çocukluğumdan beri prensimi bulmak istediğim için çaresizliğimdir. Belki de bu bir yanılsamadır ve gözlerinde gördüğüm açlık, sahip olamayacağı bir şeyi sahiplenme arzusundan ibarettir.

Eğer pes edersem, onun çekip gideceğinden hiç şüphem yok. Hatta bunu kendisi de itiraf ediyor. O eğlenmek istiyor, ben ise beyaz atlı prensimi.

Ama hiçbir masalda dövmeli, yaralı ve küfürlü bir adam yoktur.

Banyodan sonra, geceliğimi giyip saçımı havluyla sararak yatağa girdim. Sabah saat altı olana kadar, kıvrıkcık saçlarım ve geçmeyen gerilim baş ağrısıyla yatakta kaldım.

Saat tam altı olduğuunda Mitch'i aradım, ona iyi olduğumu, *bizim* iyi olduğumuzu söyledim, sonra arabama binip şehrin diğer ucuna, hastaneye doğru yola çıktım, ama önce yerel fırına uğradım.

şimdi hastanede, asansörden indiğimde bu yerin bana her zaman hissettirdiği karışık duyguları yaşıyorum.

Bugün Jess'i görmeye gelmedim. Kompleksin diğer tarafında, tamamen farklı bir katta bulunuyorum, ama bu koridoru evimdeki koridorlar kadar iyi biliyorum.

Her zamanki kıyafetlerimi giydim: pantolon, vücudumun çoğunu örten bir üst, topuklu ayakkabılar gibi beni tökezletmeyecek rahat ayakkabılar. Saçlarım bugün biraz kıvrılmış, ama yıkayıp düzleştirmek yerine, at kuyruğu yapıp omuzlarımın arkasına sarkmasına izin verdim.

"Abigail!"

Başımı kaldırıp, beni en sevdiği kişiymişim gibi izleyen yakışıklı yüze gülümsüyorum. Beyaz önlük, siyah spor ayakkabılar, mavi kot pantolon ve lastik ördek desenli kravat. Beni gülümsetiyor ve nedense geçmiş zamanları özlemle anımsatıyor.

"Doktor Rhett. İyi görünüyorsunuz." Bir adım öne çıkıp onun nazik kucaklamasını kabul ediyorum.

Bıyığını uzatıyor, bu da genç yüzüne birkaç yıl ekliyor. Benden on yıldan fazla büyük, ama tıpkı benim gibi, genç özelliklerimizle ikimiz de lise öğrencisi gibi görünebiliriz.

Ne yazık ki sakal bırakamıyorum.

"Sen de öyle. Geçen hafta seni özledim."

"Tatildeydin. Gemide yolculuğuun nasıldı?"

"Ah, bilirsin." Dosyayı hemşire masasına koyar ve masanın arkasında oturan kadına göz kırpar. "Harika zaman geçirdik. Yedi gün boyunca sınırsız açık büfe, dans, içki."

"Yine de, bir kilo bile almamışsın gibi görünüyor."

O gülümser. "Dans etmek, Abby! Lynne beni her gün dans ettirdi. Zayıftım. Bacaklarım sürekli titriyordu, çünkü dinlenmeme izin vermiyordu. Güneşte oturup kitap okuyabileceğimi düşünerek bir gemi seyahati rezervasyonu yaptım

güneşte oturup kitap okuyabileceğimi düşünerek bir gemi seyahati rezervasyonu yaptım. Bunun yerine, her gece giyinip, gümüş çatal bıçak ve kumaş peçetelerle yemek yemek zorunda kaldım."

"Hayatın gerçekten berbat olmalı." Elimi omzuna koyup güldüm. "Sana en içten sempati duyuyorum."

"Ukala. Neden bu kadar erken geldin? Normalde hafta içi akşamları uğrarsın, tüm gremlinlerin uyanık olduğu şafak vakti değil."

Omuz silkiyorum ve uzaklaşmak için dönüyorum. "Evden çıkmak istedim, ama henüz işe gitmek istemedim."

"Bu yüzden mi buraya geldin? Gerçekten mi?"

"Öyle görünüyor." Fırın poşetini hafifçe sallayıp gülümsüyorum. "Ziyarete gidip tıknacağım."

"İyi eğlenceler. Uyanmış."

"Öyle mi?" Ona dönüp sırtıtarak soruyorum. "Nasıl hissediyor?"

Doktor Rhett'in gülümsemesi biraz kaybolur ve gözleri endişeyle bulanır. "Kötü bir kırk sekiz saat geçirdik."

Eğer içimden küfür etmek gelseydi, şimdi tam zamanıydı.

"Tamam. Gidip ne yapabileceğime bakayım."

Koridorda yürüyorum ve odasının kapısında yavaşlıyorum. Derin bir nefes alıp kendimi hazırlıyorum, çünkü affedilemez bir bencillik olsa da kendimi korumam gerektiğini hissediyorum.

Ben sağlıklıyım. Ben dışarıdayım. Marcie değil.

Kapıyı nazikçe tıklatıyorum, ama beni içeri davet etmesini beklemiyorum. Ağır kapıyı iterek açıyorum ve yumuşak *bir sesle* tekrar kapatıyorum, gri ve mavi perdeyi yavaşça kenara çekiyorum ve bir zamanlar yaşadığım odaya giriyorum.

Eski yatağımdaki kız sadece on yedi yaşında. Eskiden poposuna kadar uzanan maun rengi saçları vardı, ama artık yok. Onu şimdi inceliyorum ve yapabildiğim en güzel gülümsemeyi takınıyorum.

Marcie'nin dudakları kuru ve çatlamış, kel kafası acı verici derecede solgun. Tek boynuzlu at desenli pijama pantolonu ve düğmeli gömlek giyiyor, ama port-a-cath'i kumaşın dışına sarkıyor ve gözlerimin arkasında karıncalanma hissi uyandırıyor. Saçlarının olmaması nedeniyle gözleri olduğundan daha büyük görünüyor

ama onu mutlu eden güzel bir takma kirpik takıyor.

"Günaydın güzelim. Seni ziyaret edebilir miyim?"

"Tabii ki." Kaşlarını çatarak, boğazındaki kısık sesi temizliyor ve tekrar deniyor. "Gel, yanıma otur, Kızıl. Erken geldin."

"Ama ben hediyeler getirdim." Çantayı tekrar salladım, el çantamı ziyaretçi koltuğuna bıraktım, sonra Marcie'nin yatağına tırmandım, böylece diz dizine oturup birbirimize baktık. "Mavi mi pembe mi istersin?"

"Pembe mi?"

Bunu bir soru gibi söylüyor, ama onun bu basit isteğini yerine getirmemem mümkün değil.

İki adet şekerlemeli çörek çıkarıp, geldikleri kağıt torbanın üzerine koyuyorum. Ellerimi, üzerlerindeki unu silmek istercesine çırpıyorum, başımı kaldırıp gülümsüyorum. "Şimdi, ye ve bana neler olduğunu anlat."

Marcie'nin sol bileği, milyarlarca kez iğne batırılmasından dolayı morarmış ve şişmiş, ama o, çevik hareketlerle uzanıp ikramını alıyor. "Burada pek bir şey olmuyor. Bu öğleden sonra kemoterapi randevum var."

"Hazır mısın?"

Alaycı bir şekilde elini sallayarak beni uzaklaştırıyor, ama bu sahte. Hepsi sahte. "Her zaman hazırım. Annem ve babam öğlen civarında buraya gelecekler, sonra öğleden sonra benimle oturup kalacaklar."

"O zaman donut alman iyi oldu, değil mi?"

"Değil mi?" Kıkırdayarak, büyük bir ısırik alır ve pembe dişleriyle sırtar. "Bunu yarın getirmiş olsaydın, senden nefret edebilirdim. Dışarıdaki hayat nasıl?"

Ben çok daha küçük bir ısırik alıp gülüyorum. "Benim için her şey yolunda. Çocuklar hala sinir bozucu ama onlar çocuk, bu yüzden bu beklenen bir şey."

"Ama Mitch çok tatlı, değil mi? Bazen buraya birini getirirken onu görüyorum."

"Mitchell senin iki katın yaşında, Marcie! Kes şunu."

Kız, domuz gibi homurdanana kadar kıkırdar. "Ama o çok çekici." Gülmeyi bırakır ve acıklı, dramatik bir iç çekişle, "Çok çekici. Yetişkin olmama sadece yedi ay kaldı." der.

"Marcie..."

"Sence on sekiz yaşına geldiğinde benimle evlenir mi?"

"Marcie!" Battaniyeyle örtülü dizine vuruyorum, ama bu onu tekrar domuz gibi homurdanmaya başlıyor. "Hayır, on sekiz yaşına geldiğinde seninle evlenmeyecek. O yetişkin bir adam ve sana öyle bakarsa onu öldürürüm. Okuldaki o çocuk ne olacak? O senden hoşlanıyor. Ve senin yaşında."

Çok çabuk sakinleşir. "Artık buraya gelmiyor. Bu kemoterapi dönemi başladığında benden hoşlanmayı bıraktı."

"Ah, tatlım." Öne eğilirken göğsüm ağrıyor. "Üzgünüm." "Sanırım saçları olan ve son kullanma tarihi olmayan kızları seviyor."

"Bebeğim..."

Onun donutunu alıp benimkinin yanındaki kağıt torbaya koyuyorum. Öne eğilip onu nazikçe kucaklıyorum ve ellerim onun kemikli omuzlarında durduğunda vücudumdan çıkmak isteyen acıyı tutuyorum. Benden birkaç santim daha uzun ama daha hafif. Çok zayıf. Çok hasta.

"O kokuşmuş bir çocuk ve seni terk ettiği için hep pişman olacak. Gelecekteki karısına bakıp hep seni düşünecek."

"Merak etmek zorunda kalmayacak," diye mırıldanır. "Onu kesinlikle rahatsız edeceğim."

"Hayır, yapmayacaksın," diye terslerim. "Bu da diğer berbat engellerden biri. Ama bunu birlikte aşacağız, değil mi? Kimseyi rahatsız etmene izin yok."

Düşünceli bir duraklama ile arkasına yaslanarak, donutunu alır ve üstündeki gökkuşağı renkli şekerlemeleri koparır. "Biliyor musun, neden buraya geri dönüp durduğunu hep merak etmişimdir." Geri çekilir ve gözlerini inceler. "Senin yerinde olsaydım, taburcu belgelerimi ve hastalığı yendiğimi gösteren test sonuçlarımı alsaydım, çok uzaklara kaçardım. Buraya geri dönüp kanser mikroplarına maruz kalma riskini almazdım."

Elini tutuyorum ve kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Kanser, sana dokunduğum için bulaşabileceğim bir soğuk algınlığı değil, tatlım. Sadece seçkinlerin geçebileceği bir yolculuk. Birlikte mücadele etmeliyiz. Tüm kalbimle biliyorum ki, benim yaşına geldiğinde, sen de aynı şeyi yapacaksın, buraya gelip donut getirecek ve hastaneden çıktıktan sonraki planlarından bahsedeceksin."

"Sen her zaman çok iyimsersin," diye mırıldanıyor. "Bu çok sinir bozucu."

Gölüyorum ve donutumu tekrar alıyorum. "Bazen en sinir bozucu arkadaşlarla uğraşmak zorunda kalırız, değil mi?"

SPENCE

Mitchell Rosa, yirmi sekiz yaşında yerel bir acil tıp teknisyenidir. Filipe ve Chloe Rosa'nın dördüncü oğlu, toplam altı Rosa çocuğunun dördüncüsüdür. Nixon Rosa, yirmi yedi yaşında, tüm erkek kardeşlerin en küçüğü ve itfaiyede çalışıyor. Ben dizüstü bilgisayarımın başında oturup beceriksizce ailesini araştırmaya çalışırken, o şu anda vardiyada.

Sadece Abigail'in söylediklerinin doğru olduğundan emin olmak istiyorum, çünkü şu ana kadar iki kardeşi tanıdım ve ben de biraz abarttığımı kabul etsem de, çoğu erkek kardeş, sadece kız kardeşleriyle konuşmak istediği için birine *bu kadar* sinirlenmez ya da yüzüne karşı çıkmaz.

O ailede neler olduğunu anlamıyorum ve bunu bilmemek beni rahatsız ediyor.

Küçük kardeşler hakkında zaten bildiğim şeyleri öğrendikten sonra, diğerlerini araştırmaya başladım, ama Sophia'nın sahip olduğu becerilere sahip değilim ve o da bana yardım etmeyi reddediyor.

Onların isimlerini benim için yazmayı bile reddediyor.

Beş kardeşten dördünün genel kimlik kayıtlarını bulabiliyorum. Hepsi zeytin tenli ve koyu saçlı, Portekizli görünüşlüler. Hiçbiri Abigail'e benzemiyor ve renkleri ve gözleri dışında birbirlerine de pek benzemiyorlar, ama Abigail annesine benziyor, bu yüzden bunu kafamda işaretledim ve onun evlatlık olmadığını karar verdim. Abigail bir Rosa; sadece annesinin genlerini almış.

Ama bulabildiğim tüm bilgiler bu kadar ve ne kadar çok dizüstü bilgisayarıma yumruk atmak istesem de, daha derine inecek kadar yetenekli değilim.

Beynimin arkasında bir şey beni rahatsız ediyor. Nixon Rosa'yı gördüğüm anda rahatsız etmeye başlayan aynı şey. Durmak bilmiyor ve bu beni çok sinirlendiriyor.

Onlar hakkında beni bu kadar rahatsız eden ne? Neden aktif olarak bağlanmadığım bir kız hakkında bir şeyler bilmek için bu kadar derin bir istek duyuyorum?

Oh, biliyorum! Çünkü beynimde sürekli "Hayatta olmaz!" diye bağırmama rağmen, zaten bir sorumluluk hissediyorum.

Bağlar kurmuyoruz. Eric'in hayatının sonlandığı gibi, karımızı ve çocuğumuzu kaybetmemize neden olabilecek bir zayıflık yaratmıyoruz. İnsanlar bize zarar vermek istiyor. Her zaman. Yıllar boyunca karşılaştığım insanlar uzun hafızalıdır ve bizi hedeflerine almışlardır. Arkadaşlarım düşmanlarımızı unutmuş olabilir, ama ben unutmadım, bu yüzden sevdiğim birinin ölmesini istemediğim için on beş yıldır anlamsız ilişkiler yaşıyorum.

Bunu değiştirmek için hazır değilim, ama işte buradayım, Kane'in Checkmate ofisinde boş bir masada oturmuş, bu işe yaramaz dizüstü bilgisayarı tıklatıyorum ve Sophia, ağzında sakızla üç metre uzakta oturuyor.

Beni izliyor, sakızını parmağına uzatıyor, sonra geri emip benimle alay ediyor. "Bırak gitsin, Spence." Botlarıyla masanın kenarına vuruyor. "Sikiş, sikişme. Onun vücuduyla ne yapmak istiyorsan yap, ama izni olmadan özel verilerinden uzak dur."

"Kapa çeneni, balerin. Sen veri ihlallerinin kraliçesisin. Şimdi bana gizlilikle ilgili saçmalıklarla gelme."

Jay ofisten geçerken omuz silkiyor ve sırtıyor. Jay, onun gülümsemesini bir davet olarak algılıyor, bir dizinin üzerine çöküyor ve gözleriyle yalvarıyor, ama o sadece başını sallıyor ve onu tekrar gönderiyor.

"Önemli bir şey yapmak için hacklenmesi gereken verileri hacklerim. Bilirsin, insanları öldürmek, insanları kurtarmak, para çalmak gibi şeyler. Ama sırf sen istediğin için sivillerin hayatlarını hacklemem."

"Onlar sadece siviller değil, Soph! Onlar... Ne olduklarını bilmiyorum. Ama tüylerimi diken diken ediyorlar ve bundan hiç hoşlanmıyorum. Bana yardım etmen iki dakikandan fazla sürmez ve sonra tekrar özgür olursun."

"Hayır. Olmaz. Sen öyle dedin diye onun şeylerini hacklemeyeceğim."

Soph'un cebindeki telefon çalıyor. Denim kumaş ikinci bir deri gibi olduğu için, cebine nasıl bir şeyler sığdırdığı belli değil, ama sanırım telefonlar da artık ince olduğu için sığabiliyor.

Kaşlarını çatarak telefonu çıkarır ve aramayı kabul eder. "Romeo? Evet."

O uzun bir dakika boyunca dinlerken onu izliyorum. Yeterince yakından bakarsam, beyninin nasıl çalıştığını ve karşıdaki kişinin söylediği her şeyi nasıl işlediğini neredeyse görebiliyorum.

"Evet, geçen hafta onlarla bir toplantı yaptık. Onun sözüne güvenebilir miyim bilmiyorum ama... tamam. Jay öyle dedi." Biraz daha dinler. "Tamam, izlemeye devam et. Yakında harekete geçmen gerekebilir. Gerekirse onu ortadan kaldırırız, ama aceleci davranma. Yaklaştık, o yüzden..." Dinlemek için durur, ama sakız çiğnemeyi bırakmıştır. "Evet. Onu bul. Bizi izliyor, ama bugün ölmek istemem... Tamam. Harekete geçtiğinde tekrar haber ver."

Soph telefonu kapatır ve sanki hiçbir şey olmamış gibi masaya ayaklarını vurmaya devam eder. Ben hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam edince, donakalır ve kaşlarını kaldırır. "Ne?"

"Az önce bir adamın öldürölmesini emrettin. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

O burun kıvrır ve ayaklarını yere indirerek dik oturur. "Ben cinayet emri vermedim. Aslında, ona beklemesini söyledim. Henüz öldürölmeye hazır değilim, bu yüzden ona izle ve bekle emri verildi."

"O kim? Jay, onun haberi olmadan suikast emri verdiğini biliyor mu?"

Yine güldü, ama hepimiz Jay'in kısa bir süre önce onun suikastısı olduğunu biliyoruz. Ayrıca onun kindar ve çocukça davranabileceğini de biliyoruz, bu yüzden yerinin doldurulduğunu öğrenmek onu incitecektir.

"Jay benim adamımı tanıyor." "Tanıştılar mı?"

Omuz silkiyor. "Teknik olarak hayır. Romeo benim kas gücüm, o yüzden kulüp yanarken Jay'i oradan çıkardı. Eskiden onu biraz daha yakın tutardım, ama şimdi Jay burada, o yüzden diğer adamımı geri çekiyorum."

"Daha yakın mı?" Öne eğilip Jay'i aramak için koridora bakıyorum, sonra gözlerimi Soph'a çeviriyorum. "Tüm kaslı adamlarınla yatıyor musun, Sophia? Jay'in bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Hayır." Diye homurdanır. "*Coğrafi olarak* daha yakın demek istedim. Bu arada, Jay'in peşinden onu o kulübe gönderdiğimi düşünürsek, bu doğru bir hareketti. Harekete geçmek için birkaç dakikamız vardı, bu durumda adamımı yüz mil uzakta tutmak pek işe yaramazdı, değil mi? Ama şimdi Jay burada, Checkmate ordusunun bir parçası, bu yüzden adamımı geri çekip onu istihbarat toplamak için kullanıyorum."

"Bu arada..." Dizüstü bilgisayarını çevirip masamın kenarına itiyorum. "Lütfen?"

"Hayır!" Ayağa kalkar ve masasının etrafından dolanır. Mükemmel balerin vücudunu ortaya çıkaran vücudu saran kıyafetleriyle bana doğru fırlar, dizüstü bilgisayarını kapatır ve bana öfkeyle bakar. "Onu rahat bırak. Ona normal insanlar gibi eski usul yöntemlerle yaklaşabilirsin."

"Eski usul ne demek?"

"Bilgi yok. Sır yok. Bir kız bayılmak ister, Spencer. Bu yüzden Jay'i mükemmel evlilik teklifini bulması için görevlendirdim. Abby bir prens istiyor; bir kızı nasıl bayılttığını bilmiyorsan, onun prensi değilsin demektir."

"Bayılmak." Homurdanarak dizüstü bilgisayarını kendime doğru çekerim. "Bir kızla romantik bir ilişki kuracağımı sanıyorsan hayal kuruyorsun. Eğer sevişmek istemiyorsa, bu onun kararı. Ama hiçbir kadını romantik bir ilişki kuracak kadar umursamıyorum."

Gülerek, elini sallayarak salona doğru yürür. "Sen öyle diyorsan."

"Öyle diyorum!"

"Uh-huh." Kapıda durur ve sırtı geri döner. "Ben de öyle dedim."

O gittikten sonra masama oturup kapalı dizüstü bilgisayara bakıyorum. Genel adres, doğum tarihi, telefon numarası aramasından başka bir şey yapabilecek becerim yok. Ve bunların hepsini zaten biliyorum. Yani... eski moda mı?

"Siktir."

Hızla ayağa kalkıp tekerlekli sandalyeyi duvara doğru itiyorum. Alışkanlıktan uyluk kılıfımı kontrol ediyorum, sonra elimi cebime sokup araba anahtarlarımı çıkarıyorum. Çünkü ben eski usul yöntemlere başvurmak üzere olan lanet olası bir korkakım.

Ofisten çıkıp Kane'in iri yarısı – ve "iri yarısı" derken 136 kiloluk resepsiyonistini kast ediyorum – yanından geçip, o ayağa kalkıp bacağıma atlayıp "evet bebeğim" sesleri çıkarmaya başlamadan önce aceleyle uzaklaşıyorum.

Bu benim egomdan kaynaklanmıyor; Dolly herkese sürtünüyor ve Kane evlendiği için artık gözünü geri kalanımıza dikmek zorunda. Kane Jess ile hastanede vakit geçirirken, geri kalanımız onun payını alıyoruz.

Ve bu çok fazla.

"Eğer sorarlarsa, dışarı çıktığımı söyle."

"Tabii ki, tatlım. Jessie'nin bugün yataktan kalktığını duydun mu?"

Ön kapıda durup geri dönüyorum. "Hayır. Onun için sevindim."

"Uh-huh. Şimdi sadece tualete gitmesi lazım, sonra her şey daha iyi olacak."

"Tamam, bunu kafama soktuğun için teşekkürler."

Yarıya bölünmüş bir kadının sıçmaya çalıştığını ve bunun kesik yerinden değil kışından çıkmasını umduğunu görüyorum. Küçük Jessie'nin, hamurun her delikten dışarı sıkıldığı play-doh oyuncaklarından biri haline geldiğini görüyorum. Jessie'nin hamuru bok ve şimdi kafasından çıkıyor.

"İğrenç. Onun özel işlerini bilmeme gerek yok, Dolly. Burayı ararlarsa ve bir şeye ihtiyaçları olursa bana haber ver. Aksi takdirde, öğleden sonra oraya gidip onları göreceğim."

"Tamamdır. Sophia'nın bu öğleden sonra dans dersi var, ben de çocuklarla orada olacağım."

"Beni ilgilendirmez. Ben burada çalışmıyorum. Sadece bazen takılıyorum."

F beden göğüsleri ve bir erkeği boğacak kadar saçları olan kadın dudaklarını sıkılaştırır. "Sen ne dersen o, tatlım. Herkes beni görmeye buraya geliyor. Rol yapmana gerek yok. Ben bekâırım, sen bekârsın..."

"Gidiyorum." Uzaklaşıp, ön tarafta park etmiş arabama biniyorum.

Yükseltilmiş, modifiye edilmiş, neredeyse bombaya dayanıklı, sivil bir Humvee kullanıyorum. Çünkü yapabiliyorum. Çünkü ordu, beni öldürebilecek bir darbeye dayanan orijinal Humvee'yi elimde tutmama izin vermedi. Şimdi markaya sadık biriyim ve her zaman

Main Street'te araba sürerken başımı çeviriyorum; ki bunu çok sık yapmıyorum.

Yaşadığımız kasaba küçük, bu yüzden kasaba dışındaki evimden Checkmate'e gitmem sadece on dakika sürüyor. Checkmate'den Abigail'in dükkanına gitmek ise sadece iki dakika sürüyor. Üç sokak ötede ve önünde geniş bir otopark var, iki park yeri kaplıyorum ve garip bir heyecanla arabadan iniyorum.

Hiç gergin olmam. Asla.

Ama Abigail'i görmeye geldim ve göze çarpan arabam yüzünden, benim burada olduğumu zaten bilecektir. Kaçmak ya da kaba herifler hakkında bir konuşma hazırlamak için yirmi saniyesi var.

Her iki seçenek de berbat, ama ikincisini tercih ederim. Onun öfkeli bir konuşma yapmasını izlemek, onu hiç görmemekten çok daha iyidir.

Arabadan inip anahtarları cebime atıyorum. Bugün iş kıyafetiyle giriyorum – kamuflej pantolon, uyluk kılıfı, koyu renk gömlek ve savaş botları. Beni takım elbiseyle gördü, kot pantolonla gördü. Şimdi beni arkadaşlarımdan gördüğü gibi görecektir, ama silahlarımdan pek hoş karşılanmayacağını biliyorum.

"Onları torpido gözünde bırakmayacağım. Siktir et o boku."

Ön kapıdan içeri girerim ve üstteki zil benim geldiğimi duyurduğunda kaşlarımı çatırım. Dün konuştuğum kız başını kaldırıp sırtarak bakar. Ön masada bir saksı bitkisiyle uğraşmaktadır, ama sonra Abigail arkadan içeri girer ve gözlerimiz buluştuğunda birden durur. Gözleri büyür ve mavi ve yeşil renkleri beni her gördüğümde olduğu gibi yine dengesizleştirir.

Yani, kimde iki farklı renk göz vardır ki?

Bunun sinir bozucu olmasını istiyorum, bunun bir kibir ve aptallık olduğunu düşünmek istiyorum, ki bu da başlı başına aptalca, ama şu anda ve onu her gördüğümde yapabileceğim tek şey bir anlığına ona bakmak ve kendimi buna alıştırmak.

Yine matron bluzunu giymiş ve bugün en azından ona biraz daha yakışan mavi kot pantolon giymiş - ama hiçbir şey ona düğündeki gelinlik kadar yakışmayacak. Ağır bir çiçek demeti taşıyor. Buket için hazır görünüyorlar. Diken yok, sarkan yaprak yok, kahverengiye dönmüş yapraklar yok. Sapları uzun, sapları düz ve uçlarındaki çiçekler mükemmel şekilde yuvarlak ve düzgün.

"Spencer?" Sesi titriyor. Neredeyse duyulmuyor, ama vücudum onun her hareketine o kadar alışmış ki, bir gecede yeni bir çil çıkarsa bile anlarım.

Çıkmamış.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Arka taraftan çıkıp..." Nadia, Abigail ile benim aramda bakışlarını gezdirir. "Kendi işime bakacağım. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Nadia, hayır..." Abigail arkadaşına uzanır, ama diğer kadın odadan çıkar ve bizi köşelerdeki hoparlörlerden çalan radyo dışında sessizlik içinde bırakır.

"Şey..."

Arkasını dönüp çiçekleri tezgahın üzerine koyar. Kollarını kavuşturarak benden korunur. Her zaman kendini gizler. Ama diğer kadınlar gibi değil; Abigail kendini kötü duruş ve kavuşturulmuş kollarla gizler, diğer kadınlar ise makyaj ve kötü tavırlarla. Abigail'in yüzü bugün çıplak, iki hafta önce tanıştığım masum haline dönmüş. Ama o masum değil. Ona dokundum bile. Onu tattım bile.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sorar sonunda.

"Çiçek arıyorum." Boğazımı temizlerim ve bir adım öne çıkarım. *Romantizm. Onu romantikleştirmelisin.* Neden? Hiçbir fikrim yok. "Jessie için yeni bir şey lazım."

"Daha dün ona çiçek getirdin. O buket hala taze olacaktır."

"Biliyorum." Yavaşça ilerlemeye devam ediyorum, ona geri çekilme şansı vermek için.

Hastanede gözlerimin içine bakıp gitmemi yalvardığından beri, onun isteklerini yerine getirmek istediğimi fark ettim. Hepsini. Bana öyle bakıp yalvardığı sürece.

"Ama iki bebeği var ve hala kaka yapması gerekiyor..." Duruyorum. "Şey... kaka. Daha sonra oraya gidecektim, yeni bir buket onu neşelendirir diye düşündüm."

"Um... tamam. Eğer bu kadar cömert davranacaksan, ona bir de çikolata al. İki tane, çünkü kardeşi de bir tane alacak."

"Mm," diye homurdanırım. "Laine'in davranış sorunu var."

"Gerçekten mi?" Yaklaştığımda beni inceliyor. "İyi birine benziyordu. Sessiz ama nazikti."

"O nazik biridir." Ayak parmaklarım tezgahın ön tarafına değdiğinde duruyorum. Şimdilik o alanı ona bırakacağım, ama dirseklerime yaslanıp olabildiğince yaklaşıyorum. "Aslında çok tatlı biridir. Ama tavırları var."

"Karakterli kadınları sevmez misin?" Gözleri yüzümde dolaşüyor, sanki ormandaki vahşi bir hayvanmışım gibi beni izliyor. Benim dost mu düşman mı olduğumdan emin değil.

"Aslında tavırlı kadınları severim. Sanırım bu, tavırlarını nasıl ve nerede kullandıklarına bağlı."

"Sen ve Laine... şey... hiç..."

"Birlikte oldunuz mu?" Alaycı bir şekilde gülümserim. "Hayır. Asla. O Angelo ile birlikte. Yani, sarışın ikizler fikri hiç aklıma gelmedi değil, ama onlar başkalarına ait, o yüzden..."

İki renkli gözleri öfkeyle kısılır. "Diğer kızı aldığını itiraf ettin. Onu bardaki adamdan aldın."

Bunu ona söylememeliydim.

"Doğru. Aldım, ama ikizler kardeşlerime ait. Kardeşlerimden birini almam."

"Eh, galiba senin de bir ahlak anlayışın varmış," diye yavaşça konuşur. Kolumun yanındaki çiçeklerle uğraşmaya başlar, sonra sanki bu fikir şimdi aklına gelmiş gibi, uzaklaşır, raftan kristal bir vazo alır ve yeniden düzenlemeye başlar.

"Dün gece bana gelmedin."

"Gelmeyeceğimi söylemiştim. Ben senin oyuncağın değilim, Spencer. Ve senin bir sonraki bar kızın olmakla da ilgilenmiyorum. Onun adı neydi?"

"Kimin?"

O alaycı bir şekilde gülümser.

"Bardaki kız." "Ben..." *Kahretsin.*

"Bilmiyorum."

"Mmm." Uzun saplı bir çiçeği yukarı doğru çekip, istediği şekilde durana kadar demete saplar. "Kulağa çok romantik geliyor."

"Abigail..."

"Al." Son on kadar sapı vazoya koyar ve bana doğru iter. "Jess için. Hastaneye vardığında su ekle."

"Abigail, bekle..."

"Yüz doksan dokuz dolar, lütfen."

"İki yüz doksan dokuz..." Bakakaldım. "Bir demet çiçek için üç yüz dolar mı? Ciddi misin? Dün hepsine sadece elli dolar ödedim. Ve onlar güldü."

"Evet. Gece fiyatlarda bir değişiklik oldu. Size verdiğim fiyat aslında VIP fiyatlandırma modelidir. Ekstra beş dolar doksan dokuz sent karşılığında size Illumination spreyini sunabilirim." Tezgahın altına uzanıp küçük bir spreyci şişesi ile geri gelir. "Çiçeklerin yapraklarına sıkın, buketiniz birkaç gün daha uzun süre dayanır. Jess buna bayılacak."

Gözlerimi kısarak ona doğru eğildim. Boyum yeterince uzun, istersem masanın arasında olsa bile ona kolayca eğilebilirim. "Neden bu kadar sinirlisin, Priss? Sabah uyanınca azgın ve tatminsiz mi hissediyorsun?"

"Hayır, gayet iyi uyandım. Sonra bir donut yedim ve arkadaşım ile erkekler hakkında dedikodu yaptım."

"Hangi erkekler?" Gözleri parıldayınca dişlerimi gösterdim. "Hangi erkekler, Abigail?"

Omuz silkiyor ve vazoyu yaklaşıyor. "Bu benimle arkadaşım arasında. Çiçekleri istiyor musun, istemiyor musun? İstemiyorsan, sergileyeceğim ve başkası alabilir."

"O kadının adını bilmediğim için kızgınsın. Bardaki kadın."

"Öyle miyim?" Kalçasını tezgaha dayayıp sırtıttı. "Zihin okuyabildiğini bilmiyordum, Spencer. Şu anda ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Hoş olmayan bir şey." Elimi çeneme götürüp inledim. "Bu gece bana gel, Abigail. Halletmemiz gereken işler var."

"Hayır, sanmıyorum."

Yirmi saniyede hazırladığı güzel aranjmanı satın almaya niyetlenmediğimde, zarifçe omuz silkiyor ve vazoyu tezgahın altına kaldırıyor. Benim

dönüp onun sallanışını izlemek zorunda kalayım, onları ön vitrine göze çarpan bir yere koyar ve gülümser.

"Burada işin bittiyse, su eklemem gerekiyor, sonra başka işlerim var."

"Düğün gecesi sana verdiğim şeyin daha fazlasını istiyorsun." Mağazanın içinden geçiyorum. Tezgâhtan ayrılmakla hata yaptı, çünkü şimdi bana küstahça davranırken arkasına saklanacak bir şey kalmadı. "Neden bunu tekrar hissetmek istemiyormuş gibi davranıyorsun?"

"Çünkü yarın adımı hatırlayan bir erkeği tercih ederim."

"Adını bilmediğimi mi sanıyorsun, Abigail? Seni unutabileceğimi mi sanıyorsun?"

"Bence kazanmakta ısrarcı olduğun bir meydan okuma buldun. İlk gün ayaklarına kapanan sıradan bir kız olsaydım, biz..." Bir sonraki kelimeyi söylemeye çalışırken sert tavrı bozulur. "Seks. Sonra sen çekip gider ve hayatına devam ederdin. Ama ben hayır dediğim için egon incindi. Beni fethetmeden hayatına devam edemezsin. Onurunu geri kazanmadan benim saygısızlığımı affedemezsin. Ama işin aslı şu ki, ben senin oyununu oynamıyorum. *Hiçbir* oyun oynamıyorum. Asi olmaya çalışmıyorum ya da ikimizin de istemediği bir şeye seni kandırmaya çalışmıyorum."

Parmak uçlarımı onun ön kolunda gezdiriyorum. "Seni istiyorum."

"Ve ertesi gün bir hanımefendi gibi davranılmak istiyorum." Elini çekiyor. "Görünüşe göre uyumsuzuz. Ve bunu bildiğim için, seni değiştirmeye çalışarak zamanımı boşa harcamayacağım. Sana zaten çok fazla verdim."

"Çok mu? Bana hiçbir şey vermedin ki..."

"Gerçek prensimi bulduğumda, sana ne yapmama izin verdiğimi ona açıklamak zorunda kalacağım. Utanacağım, pişman olacağım. Ve sonra hayatımın geri kalanını, kendimi onun için saklamadığım için suçluluk duyarak geçireceğim. Tıpkı senin barda tanıştığın kızı hatırlamadığın için suçluluk duyman gerektiği gibi."

"Yani, tam olarak benim istediğim şeyi isteyen bir kadına seks yaptığım için – geçici bir ilişki – kınanmam mı gerekiyor? İşler böyle yürümüyor prenses. Yetişkinler geçici seks yapar. Bizim yaptığımız budur."

boyamayı ve video oyunları oynamayı bıraktığımızda. Bu, büyüdüğümüzde yaptığımız şeydir."

"Görünüşe göre henüz büyümemişsin, çünkü hala küfür etmeden düşüncelerini ve duygularını ifade etmenin bir yolunu bulamıyorsun. Belki okulda daha fazla dinlemeye ve kadınları anlamsız seks için kovalamaya daha az zaman harcasaydın, akıllıca konuşmayı bilirdin."

"Bu kibirli tavırlarınla tatmin mi oluyorsun?" Öne eğilip gözlerimi kısıyorum. "Bana bu şekilde tepeden bakarak kendini üstün hissediyor musun? Küstahlığı sevdiğimi söyledim. Ve seviyorum da. Küstahlığı *seviyorum* – yatak odası dışında. Ama yatak odasında, boyun eğeceksin ve bunu seveceksin."

"Yanlış ağaca havlıyorsun."

O bir adım geri çekilmeye çalışır, ama ben kolumu onun ince beline dolayarak onu durdururum.

"Bırak beni, sonra dükkânımdan çık."

"Gitmiyorum, çünkü işimiz bitmedi. Sen tanıdığım en cinsel açıdan bastırılmış kadınsın. Yirmi beş yaşında ve hala bakiresin, çünkü dışarıda seni bekleyen efsanevi bir Adonis olduğunu düşünüyorsun. O gerçek değil. Seninle birlikte taşıdığın bu romantik fikir, bir hayalden başka bir şey değil. Pazar öğleden sonra pembe yataklarında uzanıp Barbie ve Ken bebekleriyle evlenen küçük kızlar için bir hayal. Ama ben buradayım, ben gerçeğim ve senin engellemelerini bir süreliğine unutmamı sağlayabilirim. Kendine koyduğun kısıtlamalardan seni kurtarabilirim. Varlığını bilmediğin şeyler gösterebilirim." Eğilip çenesini ısırıyorum. "Seni hemen şimdi orgazma ulaştırabilirim ve sen bunu engelleyemezsin."

Eğer onun da beni istemediğini bilseydim, bu imkansız, bakımı zor divadan uzaklaşabilirdim. Ama o istiyor. Gözleri kapakları altında gizlenmiş, kalbi hızla atıyor ve onu ne kadar uzun süre tutarsam, vücudu o kadar çok titriyor.

"Bir oyun oynuyorsun, tamam mı Priss? Ama bu sadece senin oyunun ve ikna etmeye çalıştığın tek kişi sensin."

"Sana gelmeyeceğim, Spencer." Sesi sessiz ama çelik gibi. "Boyun eğmeyeceğim. Tek ve ilk seferimi boşa harcamayacağım. Ve

kocam neden kötü seçimler yaptığımı sorduğunda, hayatımın geri kalanını bunu telafi etmeye çalışarak yaşamayacağım."

Elimden kayıp kaçıyor ve uzun adımlarla mağazanın yarısını geçiyor.
"Git ve bir daha geri dönme."

ABİGAİL

"Nefret" kelimesini kullanmaktan nefret ederim, ama Spencer'ın arabasına binip ön camdan bana bakarken kalbimin çarpmasını daha çok nefret ediyorum. Güneş gözlüğünü takmasını nefret ediyorum, ama ben olduğum yerde dururken, o bana bakıp beni esir alıyor. Bana söylediği şeyler yüzünden vücudumun *her* yerinde karıncalanma hissetmeyi nefret ediyorum.

Bir prens için duyduğum çaresiz arzuyu bir türlü bırakamıyorum, hasta bir kızın, zaman geçirmek için hastane odasında Barbie ve Ken bebekleriyle zihinsel olarak evlenirken kendine verdiği bir söz.

On iki hafta erken doğdum ve kilom bir pounddan biraz fazlaydı. Hayatta kalamayacağımı söylediler ve aileme veda etmelerini söylediler, ama annemle babam benim için o kadar çok çaba sarf ettiler ki, beni bu kadar kolay bırakacak değillerdi. Aile albümlerimizde annemle cilt cilt temas halinde olduğum milyarlarca fotoğraf var. Babamla olduğum fotoğraflar da var. Hatta o zamanlar altı yaşında olan Troy'la olduğum fotoğraflar bile var, o da göğsünü benim göğsüme değdirerek sıra beklemek istiyordu.

Eve dönmeden önce, ailem yeni normalini bulmaya çalışırken, ben NICU'da yüz günden fazla bir süre boyunca dakika dakika, saat saat bakıldım.

Her zaman küçük bir çocuktum ve bunun nedeni erken doğum olmam mıydı bilmiyorum ama bağışıklık sistemim hiçbir zaman tam olarak gelişmedi. Tedaviye girip çıkmalar, aylık IVIG tedavileri, cilt sorunları, hafif alerjiler... Zavallı ailem hayatım boyunca diken üstünde yürüdü.

Ben uzun zamandır aranan kıızıydım, beş oğlun ardından Rosa'nın yapbozunun son parçasıydım, ama tüm bu çabalarına rağmen, ailem hasta bir çocukla ödüllendirildi.

Ancak sanki evren bizim mücadelemizden memnun değilmiş gibi, on beş yaşımdayken nihai teşhis konu.

Hastaneler, kemoterapi, peruklar, kemik iliği nakilleri. Kardeşlerim, bebek kız kardeşlerinin daha fazlasına ihtiyaçı olduğu için, kendi hastane yatışları ve futbol sezonlarını feda etmek anlamına gelen acı verici prosedürlere gönüllü olarak tabi oldular; daha fazla kan, daha fazla kemik iliği, daha fazla ilaç, daha fazla ilgi, *daha fazla, daha fazla, daha fazla*.

Beni neden koruduklarını biliyorum. Ve tüm bu fedakarlıklarından sonra, hayatın daha kolay hale gelmesi gerektiğini düşündüğümüz bir anda bu ölümcül teşhisin gelmesinin onları incittiğini biliyorum.

Ergenlik ağında meme kanseri; nadir. Aile öyküsü olmayan meme kanseri; nadir.

Prematüre doğduğum ve büyüme geriliği yaşadığım için henüz gelişmemiştim bile, ama orada beni öldürmeye çalışan minicik göğüslerimle duruyordum. Ameliyat. Yara izleri. İlaçlar. Ağızımda ülserler, sürekli kusma, kemoterapi, saç dökülmesi, peruklar.

Daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası.

Bu bitmeyen bir cehennemdi ve ailem okula ve işe dönmek zorunda kaldığında yalnız bir yaşamdı; başka seçenekleri yoktu. Gitmek zorundaydılar.

O sıkıcı duvarlar ve kan testleri, bitmek bilmeyen kusma ve sonsuz sıkıntı dolu günlerde kontrol edebildiğim tek şey romantik kalbim ve iyimser hayal gücümdü. Beni olduğum gibi sevecek bir adam hayal ederdim. Hayatımızın geri kalanını nüksetme endişesiyle geçirmemize rağmen beni sevecekti. Çoğu erkeğin arzuladığı türden bir vücuda sahip olmasam bile beni sevecekti.

O beni, en derin, en karanlık utanlarımla bile sevecekti.

Gelecekteki prensime asla sunamayacağım bazı şeyler var, bu yüzden elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Ona masumiyetimi armağan etmek ve geri kalanını öğrendiğinde beni bir kenara atmaması için dua etmek.

Ama sonra Spencer Serrano ortaya çıkıp onu da çalmaya çalışıyor. onu da çalmaya çalışır.

Ondan önce kararlarımda kararlıyım, ama şimdi o Beni şüpheye düşürüyor. Beni meraklandırıyor. Ve ellerimi havaya kaldırıp onun teklifini kabul etmem için beni kışkırtıyor.

Zaten şımarığım, bu yüzden benim için işler daha kötüye gidemez.

"Aman Tanrım!" Nadia, gözleri fal taşı gibi açılmış ve yanakları kıpkırmızı bir şekilde mağazanın arkasından fırladı. "Ciddi misin? Bu gerçek mi? Sen ve o *mu*?"

"Hayır! Ben ve o değil."

Ön pencereye dönüp, o dudaklarını büzüp hafifçe başını salladığında yutkunuyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyor. Tereddüt ettiğimi, cazip geldiğini ve inanılmaz derecede çelişkili olduğumu biliyor. Ama sonra motoru çalıştırır ve sokağa geri çıkar. Bir an için rölantide bekler, bu büyük bir sorun değildir, çünkü bu kasaba yeterince küçüktür, rölantide beklemesi trafiği engellemez. Yan camları onu göremeyeceğim kadar koyu renklidir, ama kamyoneti bir dakika boyunca yerinde kalır ve sıcaklık cildimi yakar.

Beni izlediğini biliyorum. Gözleriyle bedenime bir şeyler yaptığını biliyorum. Ama sonra gürültülü bir sesle hızlanarak uzaklaşıyor ve kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyor.

"O... o..." *Kahretsin*. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Biliyorum." Nadia yavaşça dükkânın içinden geçerek yanıma geldi. Benim gibi sokağa bakıyordu, ama ben somurturken o gülümsüyordu. "Senden hoşlanıyor. Durumu bu."

"O kaba ve sokak köpeğinden daha cinsel olarak aktif. Yani, evet, beni istiyor, ama sadece hayır dediğim için. Benim, onun fethetmesi gereken bir meydan okuma olduğumu düşünüyor."

"Ben olsam onun beni fethetmesine izin verirdim." Kalçalarını sallayarak bana sinsi sinsi bakıyor. "Ben olsam o adamın beni fethedebilmesine izin verirdim."

"Nadia! Dur." Arkanı dönerim ve Spencer'ın almak istediği pembe karanfil vazosunu kaparım. Onları tezgaha geri getiririm, çünkü henüz düzenlemeyi bitirmemiştım. "Ve bunu kesinlikle kimseye söylememelisin. Özellikle de erkeklere."

"Erkeklere mi? Kardeşlerine mi?" Gülerek, "Bana para versen bile bu haberi onlara veremem. Patlarlar ve onlar çok seksi, mahvetmek istemeyiz."

"Dur! Neden son zamanlarda herkes kardeşlerime aşık oluyor?"

"Çünkü onlar seks sembolü ve iş için üniforma giiyorlar. Cidden. O kamuflajlı kıyafetiyle buraya gelip kulağına müstehcen şeyler fısıldadıktan sonra kendini tatmin etmek istemediğini söyle bana."

"Umarım Spencer'dan bahsediyorsundur, kardeşlerimden değil, sapık. Ve hayır. Çünkü silahları vardı. Silahları nefret ederim."

"Onun pazılarını mı kastediyorsun? Çünkü *evet, vardı*." Bunu sırtarak ve kaşlarını kaldırarak söylüyor, bu da ona tokat atmak istememe neden oluyor. "Ve sen silahlardan nefret etmiyorsun. Onlara saygı duyuyorsun. Bazı meslekler için önemlerini anlıyorsun."

"Doğru. *Bazı* meslekler. Ordu, polis, belki çiftçiler ve muhtemelen, gerçekten gerekliyse, zıpkınla balık avlayanlar."

Kız kıkırdar.

"Ama çanta taşıyan herkes için değil, çiçekçiden geçen bir adam için de değil. Gereksiz."

"Onu nefret etmek için nedenler arıyorsun!" diye gülüyor. "Tek söylediğim, az önce o seni okşarken ben onun bacaklarına bakmaktan kendimi alamadım."

"Beni okşamıyordu! Hak etmediği şeyler talep ediyordu. Tatsiz küfürlerle konuşuyordu. Ve benden vermek istemediğim bir şeyi almaya çalışıyordu."

"Öyle mi?" O, benim hiç beceremediğim bir hareketle, şekilli kaşlarını kaldırıyor ve elini kalçasına koyuyor. "Peki o ne?"

Sinirden titremeye başlayan karnıma elimi bastırıyorum. Endişeyle. Özlemle. "Vücudum."

"Ve sen vermeyeceksin... neden?"

"Çünkü kendimi saklıyorum."

"Kimin için?" diye bağırırcasına sordu. "Gelecekteki kocam için!"

"Peki ya... beni dinle..." Sanki bir sır verecekmiş gibi biraz daha yaklaştı. "Ya o senin gelecekteki kocan olsaydı?"

Dönüp gülüyorum. Yüksek sesli ve saçma bir gülüş, ama zihinsel olarak dengesiz birinin yüksek sesle güldükten sonra hissedeceği gibi rahatlatıcı.

"Dilini tut, Nadia. O bu kavramı anlamaz.
Şimdi işine dön. Yapacak işlerim var."

"Sadece, onun bir şeylerin peşinde olabileceğini söylüyorum. İkna etmeye çalıştığın *tek* kişi sensin. Yasak olan pastadan bir dilim istemek senin hakkın, Abby. Arada bir yaramazlık yapman da senin hakkın. Bana itiraf etmene bile gerek yok, çünkü gözlerinde gerçeği görebiliyorum. Ama belki de kendine itiraf etmelisin. O adamı istiyorsun ve o da senin en çılgın fantezilerini gerçekleştirmek için oldukça istekli görünüyor."

"Hayır, kesinlikle istemiyorum."

Uzaklaşıp vazomu arka taraftaki saklama dolabına götürüyorum, çünkü sözlerimin arkasında düşüncelerim var. Ve *onlar kesinlikle yapmam gerektiğini* haykırıyor.

SPENCE

Atış poligonumun ışıklarını ve arka bahçeyi aydınlatan spot lambaları kapatıyorum. Uyandığım andan her şeyi kapattığım ana kadar havada cızırdayan elektrik sessizliğe bürünüyor, böylece günün sonunda duyduğum tek ses beton zeminde yankılanan ayakkabılarımın sesi oluyor.

Jay ve Sophia ön kapıdan çıkarken güvenlik alarmları çalmaya başlar. Onlar olduğunu bildiğim için alarmları görmezden gelip her şeyi toparlamaya devam ederim. Gözlükler, kulaklıklar, yarın Jay'e kendi pisliğini temizlemeyi öğretmek için boğazına tıkamayı planladığım boş su şişeleri.

Soph son zamanlarda *Romeo'su* ile çok iletişim kuruyor, ama bunu Jay'in önünde yapıyor, bu yüzden ondan sakladığı büyük bir sır olmadığını bildiğim için rahatım.

Sadece detayları bizimle paylaşmamayı tercih ediyor.

Ortalık yine gürültülüleşiyor, çünkü Kane ve Jay'in sevgili babası Colum Bishop'un öldüğü ve gömüldüğü haberi yayılıyor. Colum, esas olarak uyuşturucu ve reşit olmayan kızların satışından elde ettiği gelirle bir imparatorluk kuran kötü bir herifti. Sophia o herifi kendi elleriyle devirdi – bu da bazen akşam yemeğinde müstakbel kayınpederi hakkında renkli sohbetlere yol açıyor – ama şimdi bu haber yayıldı ve onu kimin devirdiğini herkes biliyor, Checkmate istedikleri kadar dikkat çekmiyor.

Eskiden olduğu gibi kapıları çalıp soru soran pislikler yok artık – çoğunlukla. Bugün, kötü amaçlı yazılımların ve siber güvenliğin hakim olduğu bir çağdayız. Sophia işini iyi yapmalı, insanları dışarıda tutmalı ve

truva atlarını tersine çevirerek, bizim sistemlerimizi değil, gönderenlerin sistemlerini yok etmelerini sağlamalı.

Bir elinde kahve fincanını tutarken diğer eliyle çalışıp kıkırdayarak bunu çocuk oyuncağı gibi kolaymış gibi gösteriyor. Kart oynuyormuş gibi ciddiye almıyor.

Go fish.

Ama giderek daha meşgul oluyor. Eskiden haftada bir kez e-postalarına küfrederken, şimdi bunu her gün yapıyor. Günde birkaç kez. Biz işimizi yaparken, o hepimizi koruyor, çünkü karşı karşıya olduğumuz en tehlikeli tehdit çevrimiçi.

Her zaman bir tehdit vardır. Her zaman omzumuzu çekiştirmek isteyen biri vardır. Bu yüzden güvenliğimizi sıkı tutuyoruz.

Ve bu yüzden, apartmanımın girişine döndüğümde, Abigail'i el çantasını iki eliyle sıkıca tutarken ve parmak eklemleri sıkıca tutmaktan bembeyaz olmuş halde bulduğumda, neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı.

"Siktir!"

Eğitimim sayesinde elim anında silahıma uzanır, ama sonra koruyucu yanım buna engel olur ve elimi geri çekmemi sağlar. Adrenalin kanıma karışır ve her şeyi daha parlak, daha gürültülü, daha net hale getirir. O benim içgüdülerimi harekete geçirdi, sanki bir savaşa koşuyormuşum gibi hissediyorum. Ya da kaçıyormuşum gibi.

"Beni çok korkuttun, Priss!" "Özür dilerim."

Dükkânında giydiği kıyafetin aynısını giyiyor. Saçları o kadar mükemmel değil. Cildi biraz daha solgun – sanki bu mümkünmüş gibi. On metre uzaktan beni izliyor, ama ben kararlı bir şekilde ona doğru ilerlerken geri çekilmiyor.

Bana geldi. Burada. Ve ben dağınık bir menzil ve virüs dolu e-postalar hakkında düşünerek zaman kaybediyorum.

Neredeyse yarım metre uzaklıkta durana kadar ona doğru ilerliyorum, başını kaldırıp gözlerime bakmasını sağlıyorum. Yutkunmasını ve bu hareketle boğazının nasıl hareket ettiğini izliyorum. İki renkli gözlerine bakıyorum ve bir gece için olsa bile o gözlerde yüzmek istiyorum. Bir kez olsun.

"Burada ne yapıyorsun, Abigail?"

"Şey..." Elimi uzatıp kolunu okşadığımda başını eğiyor.

Neden böyle yaptığımı bilmiyorum. Hiç dokunmayı seven biri olmadım, ama onunla aynı odada olduğum her seferinde kendimi kolunu okşarken buluyorum.

"Şey... şey..."

"Fikrini mi değiştirdin?" diye soruyorum. "Yoksul mahalleye taşınmaya razı mısın?"

"Hayır." Başını kaldırdı, ama yanakları solgun değil, ateş gibi kızarmıştı. "Ben... şey... Yapabileceğimi sanmıyorum..."

Kafasında sürdürdüğü savaşı görüyorum. Saf olma ihtiyacı. Kontrol sahibi olma ihtiyacı. Hayatı boyunca olmaya çalıştığı mükemmel kız olma ihtiyacı. Ama bunun altında kirli küçük arzular ve her konuştuğumuzda onu titreten garip davranışlarım var. Onu kafasını karıştırıyorum ve o ise öngörülebilirliği seven bir kadın.

"Sormak zorunda kalmaman için bunu yapmamı ister misin?" O kadar küçüktü ki, ona yaklaşıp eğildim ve burnumu kulağının kepçesine sürttüm. "Senin için bunu kolaylaştırmamı ister misin?"

"Şey..." Boğazını temizliyor. Sanki ben vahşi bir hayvanım ve o hareket etmeye korkuyor gibi. Bu yüzden tamamen hareketsiz kalıyor ve beni üzerine örtmeme izin veriyor.

"Sana orgazm olmanın nasıl bir şey olduğunu göstereyim mi... ve bunu ciddi olarak mı?"

Sessiz kalıyor, ama benim için sorun değil. Çünkü yatak odası dışında küstahlık seksi olabilir, ama yatak odasında itaat benim için cennet gibidir.

"İlk seferinde nazik olacağıma söz verdim. Durumunu biliyorum, Abigail. Kendini saklıyordun, bu yüzden el değmemiş olduğunu biliyorum... kullanılmamış... dar." Kolunu sıkıp, o nefesini tuttuğunda sırtıyorum.

El çantasını çıkarıp yere bırakıyorum ve onu geri çekiyorum. Bir adım, sonra iki. Üç, dört, beş, betondan halıya geçene kadar. Ön kapımdan girip doğrudan oturma odama geçiyoruz. Kapıyı kapatmıyor ya da kilitlemiyorum, çünkü onun bir kaçış yolunun rahatlığına ihtiyacı olduğunu hissediyorum, ama neredeyse tökezleyeceği zaman onu geri itip tutuyorum.

"Dikkatli ol, Priss. Eğer tökezleyip kendini incitirsen, ikimiz için de her şeyi mahvedersin."

"Bilmiyorum..." Alt dudağını ısırır ve tam cümleler kuramamaktan rahatsız olmuş gibi homurdanır.

Bu benim üzerimde tam tersi bir etki yaratıyor; benim yakınlığımdan dolayı üç kelimedenden fazlasını bir araya getirememesi beni çok tahrik ediyor. Sikim pantolonumun fermuarını zorluyor, çünkü o lanet olası bir bakire ve ben hayatımın en sıkı sıkışmış anını yaşayacağım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum..."

"Bırak ben seninle ilgileneyim," diye fısıldıyorum. "Yarın sana bir hanımefendi gibi davranacağıma söz veriyorum."

"Seks yapmak istemiyorum."

Karşılık verip gözlerine bakıyorum. "Bir daha söyler misin?"

Gergin bir şekilde başını sallar. "Henüz hazır değilim. Yapamam... Hayatımın yarısından fazlasını bu hayali kurarak geçirdim, ama belki..." Bir an durur. "Belki başka bir şey."

"Siktir... Bu gece bedava orgazm vereceğim hissine kapılıyorum Priss ve yine kendi sikimi çekmek zorunda kalacağım. Bu, hayal ettiğim kadar eğlenceli değil."

"Üzgünüm." Sanki sözlerim onu incitmiş gibi geri çekildi. "Ben sadece..."

"Burada benimle kal."

Eğer seks için hazır değilse, hazır değildir, ama o dur deyene kadar sınırlarını olabildiğince zorlayacağım.

Ellerimi kaburgalarının üzerinden kıkına kaydırarak onu kaldırıyorum ve bacakları anında kalçalarımı sardığında inliyorum.

Masum olsun ya da olmasın, ne yapacağımızı biliyoruz. Karşı cinse gelince rollerimizi biliyoruz.

Kanepeme doğru yürürken ve boynunu yalarken, kıkında biraz et olduğunu, tutunacak gerçek bir şey olduğunu fark edince şaşırıyorum. "Tadın çok güzel, Abigail."

Kanepeye dönüp, baldırlarım çerçeveye değene kadar geri çekiliyorum. Sonra onu oyalamak için ağzını kapıyorum ve bizi aşağı indirip oturtuyorum, böylece zonklayan penisim onun merkezine geliyor.

"Aman Tanrım." Pozisyonumuz onu çılgına çeviriyor, çılgılık atıyor ve sırtını kamburlaştırıyor.

Bu hareket göğsünü öne doğru itiyor, ben de kışını bırakıp ellerimi yukarı kaldırıyorum. Kaburgaları çok ince, parmaklarımın altında bir santim bile yağ yok. Nabzı aramızda çarpıyor, sanki havada bir zonklama gibi, kanımda hissedebiliyorum.

Kucağımda hareket ediyor ve kendi zevkini alıyor. Bana porno filmlerdeki gibi bir görüntü sunduğunun ya da çıkardığı seslerin her erkeğin hayalini kurduğu sesler olduğunun farkında değil. Elleri omuzlarımı kavırıyor ve içine gömüyor, ama sonra göğüslerini avuçlarım ve o tamamen başka bir nedenden dolayı çılgına dönüyor.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır." Soluk yüzlü ama yanakları kızarmış, benim sikimin üzerinde sertçe oturur ve gözlerime bakar. "Lütfen göğüslerime dokunma."

"Göğüsler yok mu?"

Gözleri yaşarır ve başını sallar. "Lütfen dokunma."

"Yani seks yok, göğüsler yok. Şu anda bana söylediğin bu mu?"

Bir erkek, bir kadının kalbi kırıldığını dışarıdan görebilir mi?

Evet, görebilir. *Ben* görebilirim.

"Çok üzgünüm. Haklısın." Sesi çatallanır ve yanağına bir damla gözyaşı düşer.

Bunlar timsah gözyaşları ya da kadınların kendi istediklerini elde etmek için kullandıkları gözyaşları değil. Bunlar sadece Abigail'in aşağılanma olarak gördüğü şeyi sindirirken, ben kanepemde oturup pantolonumdaki acıyı nefes alarak atlatmaya çalışırken akan gözyaşları.

"Bugün buraya gelmemeliydim." Göğsümü kullanarak geri itiyor.

Kanepenin arkasına sıkışmış durumdayım, penisim sertleşmiş, kalbim göğsümde hızla atıyor. Nefesim hızlanıyor, diyaframım yükselip alçalıyor, onun gözle görülür şekilde titrediğini ve yeniden dengede durmaya çalıştığını izliyorum.

"Sana bunun iyi bir fikir olmadığını söylemiştim. İşe yaramayacağını biliyordum, ama umuyordum ki..." Başını sallar ve arkasını döner.

O hızlı adımlarla uzaklaşırken ben de bir çırpıda ayağa kalkarım. Ben daha hızlıyım.

Daha güçlüyüm.

Kollarımı onun minik karnına doluyorum ve onu havaya kaldırıyorum. Bacakları çırpınıyor ve çığlıkları havada yankılanıyor, ama onu sallayıp boynunu ısıriyorum ve doğrudan kanepeye doğru yürüyorum. Onu tekrar kucağıma oturtuyorum, ama sırtı bana dönük olacak şekilde, böylece sırtı göğsüme yaslanıyor ve bacakları benim bacaklarımin üzerinde uzanıyor.

Boynuna saldırıyorum, ısıriyorum, tadını çıkarıyorum, o ise benim aletime sürtünüyor ve elimi uyluğuna indirdiğimde parmaklarını benimkilerle doluyor.

"Benden kaçma, Priss. Seni ağlatmak istemedim." "Dokunamaman için üzgünüm," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Bu senin istediğin şey değil."

bir kadın olduğunda beklemek..."

Boynunu biraz daha sert ısırdığımda ve parmak uçlarımızı uyluğunun daha yukarisına kaydirdiğimde, o bir tıslama ile sözünü keser.

"Sorun yok, bebeğim. Sınırlarını belirleme hakkın var. Benim de bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Şu anda tüm kanım penisimde, bu yüzden beynimin bir şeyler çözmesi biraz daha uzun sürüyor. Ama seni utandırmak için burada değilim. Seni asla kötü hissettirmek istemem. Sadece seni hissetmek istiyorum ve sabaha kadar seni insanlık dışı bir şekilde defalarca orgazm etmek istiyorum."

"Ama..." Durur. "Peki ya sen?"

Dilimi boynunun kolonu boyunca kaydırıyorum, sonra onun dikkatinin dağılmasını fırsat bilip ellerimizi daha yukarı kaydırıyorum. Onunla böyle olmak zorundadır; dikkatini sola çekmek, ben de sağda bir şeyler yapmak.

"Peki ya ben, güzelim?" "Nasıl orgazm olacaksın?"

Kalçalarını kaldırıp kıkına sürtünüyorum. Nefesini kesip kıkını sürtünce kanım kaynıyor. "Bana dokunmaya karşı mısın? Elinle başlayabiliriz."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Mmm. Sana öğretirim." Sol elimi kalçasına kaydırıyorum ve tek bir ustaca hareketle kot pantolonunun düğmesini açıyorum.

Eğer o, benim bu konuda nasıl bu kadar iyi olduğumu merak ediyorsa, sormuyor.

Kot pantolonları çoğu kadının giydiğı gibi dar değil, bu da elimi külotuna sokmamı ve onu ıslak ve ateşli bulduğumda havaya uçurmamı kolaylaştırıyor.

"Bu benim için mi? Buraya gelirken ısladın mı?"

Parmağımı klitorisine kaydırıyorum ve tekrar tavana fırlamak istediğinde sıkıca tutuyorum.

"Eninde sonunda bana geleceğini biliyordum. Benim hissettiklerimi senin de hissettiğini biliyordum."

Parmağımın ucunu amına kaydırıldığında nefes nefese kalıyor. Ağlamak istiyorum, sikim çok acıyor.

Evrim ve insan doğasının benden yapmamı istediği şeye karşı savaşıyorum. Bizler insanlığı ilerletmek, en güçlü partneri bulmak ve daha fazla nesil yaratmak için yaratıldık. İçgüdülerim onun kot pantolonunu çıkarıp ağlayana kadar onu sikmek istiyor, ama tek yapabildiğim onu kucağımda sürtünmek ve en güzel yaratığın kucağımda inlemesi.

"Seni mutlu edeceğim, Priss. Aklını başından alacağım."

"Küfür etmeyi kes."

Kulağına gülerek diğer elimi kaburgalarına kaydırıyorum. "Bu konuda bana yardımcı olmalısın. Ben ne göğüsleri ne de seksi anlıyorum, bu cahil maymunun küfür etmesine izin vermelisin."

"Spencer..."

"Mmm. Seni tatmin ederken adımı söyle. Beni ne kadar istediğini söyle."

"Ben..." Tereddüt ediyor. "Öyle konuşmayı bilmiyorum."

Gülüp inliyorum. O imkansız bir kadın.

Elimi pantolonundan çekip çığlıklarını bastırarak, onu kucağımdan indirip kanepeye yatırıyorum. Çığlık atıyor, ama istediğim yere düşüyor ve gözlerinde biraz korku ile beni izlerken bacaklarını açıyor.

Genel anlamda benden korkmuyor, ama bilinmeyenden korkuyor.

"Bakireliğini kaybetmeden nasıl orgazm olacağını göstereyim." Yavaşça kot pantolonunu çıkarıyorum. "Ama masumiyetini kaybedeceksin, Priss. Artık bunu yapıp masummuş gibi davranamazsın."

"Ne yapıyorsun..." diye yutkunur. "Ne yapacaksın?" "Seni yiyip bitireceğim."

Kot pantolonunu ayaklarına kadar indiriyorum. Siyah spor ayakkabıları var, onları çıkarıp fırlatıyorum, sonra kot pantolonunu çıkarıp ayakkabıların peşinden gönderiyorum. Arkama dönüp baktığımda, önünde saten fiyonklu sevimli küçük pamuklu külotunu görüyorum.

Gözlerine bakıp onu esir alıyorum. "Bana güven, tamam mı? Sana karşı doğru davranacağıma yemin ederim. Yarın da sana bir hanımefendi gibi davranacağım." Alt dudağını dişlerinin arasına çekip başını sallar. "Tamam.

Acıtacak mı?

"Kesinlikle hayır." Pamuğu soyup çıkarmaya başlıyorum ve kızarmış yüzüyle gülümsüyorum. "Ama seks yapamadığım ve göğüslerim olmadığı için bunları saklayacağım." Külotunu ayağından çıkarıyorum ve gözlerimiz tekrar buluştuğunda, onu top haline getirip cebime atıyorum. "Bunları asla geri alamayacaksın, Priss. Hayatının geri kalanında beni, masumiyetini elinden alan adam olarak hatırlayacaksın."

O yutkunur ve bacaklarını kapatmaya çalışır.

Ben daha güçlüyüm. Ben daha hızlıyım. Ve karnımı indirip omuzlarımı bacaklarının arasına ittiğimde, o da bacaklarını açmak zorunda kalır.

"Ben her zaman senin külotunu çalan adam olacağım. Ve sen, erkeğinin sana bunu yapmasını dilediğinde her zaman aklına gelen kişi ben olacağım."

Nefesi göğsünde titriyor, bu yüzden tüm vücudu hareket ediyor. "Um..."

Öne eğilip dilimi onun titreyen yarık üzerinde gezdiriyorum.

Onun "Um" sesi çığlığa dönüşüyor ve uylukları omuzlarımı sıkıştırıyor. Onun kıcını avuçlayıp kendime doğru çekiyorum, o ise hıçkırarak ellerini saçlarıma geçiriyor.

Bunu nasıl yapacağını hiç bilmiyor, ama vücudu biliyor. Ve vücudu, iyi şeyler daha yeni başladığında beni kaçırmamayı biliyor.

Sırılsıklam ve ateş gibi sıcak. Onu kaplayan saçlar, kafasındaki saçlarla aynı renkte. Düzgünce kesilmiş, benim için çalışmam için mükemmel bir tuval oluşturuyor.

Onun kıcını moraracak kadar sıkı sıkıyorum, ama o yüzüme sürtünüyor, dilimi içine sokup alışılmadık bir şekilde onu siktiğimde ağlıyor.

"Doğru yaptığımızda böyle hissedeceğiz. Ama *daha fazlası*, Priss. Çok daha fazlasını."

Dilimi parmağımla değiştiriyorum ve onu kanepenin üzerinde sıçratıyorum, ama onu yakalayıp kendime doğru çekiyorum. Parmaklarımla onu sikiyorum ve titretip, sonra dilimi klitorisine geri getirip, amcığı parmağımı sıkıca kavrayana kadar emiyorum.

"Ah!" Ağlayarak gözlerimi genişleyen göğüslerine çekiyor. "Spencer!"

"Mmm. Buraya bak, bebeğim. Seni yerken gözlerime bak."

Gözleri benimkilere kilitlenir. Sanki şok geçiriyormuş gibi bana bakar. Belki de öyledir. Buraya geldiğinde aklında böyle bir şey olduğunu sanmıyorum.

Neredeyse boşalmak üzere olduğunu anladığımda, esnek ama gergin olduğunda, bacakları artık beni yavaşlatmaya çalışmayıp aktif olarak beni kendine çektiğinde, kanepeme damladığında ve asla yıkayamayacağım bir pislik bıraktığında, ikinci parmağımı da sokup onu gererim.

Anında durur. Bir an için kurur. Ciyaklar. "Sorun yok, bebeğim. Sadece biraz gerginlik. Bırak olsun."

"Acıtmayacağını söylemiştin."

"Ağzımla olan kısmı kastetmiştim. Üzgünüm." Parmaklarıımı içeri ve dışarı kaydırmaya başlıyorum. Onun tekrar zevk almasına yardımcı olmak için klitorisini emiyorum.

Sıkı bir uyum, gerginliği ve şüpheleriyle daha da sıkılaşıyor, ama yavaş yavaş gevşiyor. Gözlerini kapatıyor ve bacakları açılırken ve nefes nefese kalmaya başlarken körü körüne tavana bakıyor.

"İşte oldu. Hala acıyor mu?"

"Sadece biraz. Ama bu da hoş bir his."

"Mmm." Dilimi ve parmaklarıımı onun yarık üzerinde gezdirdikten sonra durup klitorisini emmeye başladım. "Gerçekten seks yaptığımızda da böyle olacak. Biraz acıtacak. Bu iki parmak, ama benim penisim bundan çok daha kalın. İlk başta acıracak, ama rahatlayıp sana yardım etmeme izin verirsen, daha iyi olacak, söz veriyorum."

"Tamam." Ellerini gözlerine bastırmak için kaldırdı.

Sanki bundan hoşlandığından utanıyormuş gibi. Sanki garip hissetmeden heyecanını gösteremiyormuş gibi, bu yüzden gözlerini kapatır

gözlerini kapatıp kalçalarını tekrar hareket ettirmeye başladı. Elimi takip etti ve istediği açıyı ve derinliği bulduğunda beni sürmeye başladı.

Hareketsiz kalıp onun kendini tatmin etmesine izin verebilirdim, ama bu benim için o kadar zevkli olmazdı, bu yüzden tatlı amını yalamaya devam ediyorum ve dokunulmak için çaresizce kanepeye sürtünüyorum.

"Tanrım, Spencer." Göğsü inip kalkıyor. "Sanırım... Sanırım boşalacağım."

"Yap şunu, Abigail. Tadına bakayım."

"Hayır, ben..." Elleri hızla çekildi ve gözleri benimkilere baktı. "Hayır, yine işlemek gibi. Yapamam... ağzın..." Öfkeyle başını salladı. "Hayır."

"Evet." O kadar yakın olduğu için, daha sert pompalıyorum ve onu doruğa zorluyorum. "Bana karşılıksız iş yaptırma. Ağzıma boşal, bebeğim."

"Oh tanrım!" Saçımı tutup beni geri itti.

Deneyimsizliği siktir et, o neyin iyi geldiğini biliyor. Daha sert, daha derine pompalıyorum ve vücudu eğilene ve nefes nefese kalana kadar klitorisini emiyorum.

"Ben..." Sesi titriyor ve kesiliyor. "Tanrım, ben..."

Klitorisini ısııyorum ve onu zirveye ulaştırıyorum. Altımda patlıyor, elime fışkırıyor ve parmaklarımı sıkıca sıkıyor. Klitorisini bırakıp onu yalıyorum ve dilim her hareket ettiğinde orgazmı yeniden başlıyor ve vücudu spazmlar geçiriyor.

Kanepem berbat durumda ve kızım ağlıyor, ama her şey yolunda çünkü yüzüme boşalıyor ve nefesini zar zor alabiliyor.

İkimiz de nefes nefeseyiz, ritmini yavaşlatıyor ve bacakları omuzlarımin etrafında gevşiyor. Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor ve klitorisi gözlerimin önünde adeta titriyor.

"Bu..." Boğazını temizliyor ve yaklaşık otuz ton daha koyu kırmızıya dönüyor. "Vay canına."

"Mmm." Kalçalarım kanepeye sürtünmeye devam ediyor. Durduramıyorum. Durdurmak da istemiyorum. Bir kanepenin bana mastürbasyon yapmasıyla yetineceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte buradayım ve elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Rahatlamış," diye kıkırdıyor. "Gerçekten, gerçekten rahatlamış. Sanki uykuya dalabilirim ve yarı çıplak olduğumu umursamıyorum bile."

"Uh-huh." *Lanet olsun, bunu anlayamıyorum.* Tek yapabileceğim kanepeyi sikmek ve minderlerin canlanıp beni emmesini dilemek. "Ağrın var mı?"

Tembelce omuz silkiyor ve tavana bakıyor. "Şu anda değil. Ne yapıyorsun..." Kaşlarını çatarak vücuduna bakıyor ve hareketlerimi izliyor. "İyi misin?"

"Uh-huh. Sadece biraz susadım." Kalçalarım, sanki onun içindeymişim gibi daha hızlı hareket ediyor. Bu gece uymaya yemin ettiğim o görgü kurallarını unutarak, geri çekilip kıcıma oturuyorum.

Abigail, fermuarımı indirip sikimi çıkardığımda bir anda rahatlamış halinden temkinli hale geçer.

"Yapamam..." Gözlerine bakıyorum. "Bunu yapmam gerek." Penisimi okşuyorum ve başımı geriye atıyorum. İnliyorum ve testislerim gerilene kadar sıkıca sıkıyorum. Üç çekişte bitebilir ve bununla gurur duymuyorum.

Abigail'in nefesi tekrar ağırlaşır, boğuklaşır ve gözlerimi ona çeker. Kafamı yana çeviririm ve onun ilgilenerek elimi izlediğini görürüm. Alt dudağı dişlerinin arasındadır, bacakları çaprazdır ve bana sahip olduğu her şeyi gösterir. "Sen..." Onun kararsız gözleri benimkilere döner. "Sana bir şekilde yardım edebilir miyim?"

"Sorduğuna çok şükür." Penisimi bırakıp tereddüt etmeden onu kaldırıyorum. Ben onu önümdeki yere dizlerinin üzerine çöktürene kadar korkuyla çığlık atıyor. "Sadece dokun, Abigail." Hareket etmediğinde titreyen elini tutup penisimin etrafına sarıyorum. Elimini onun elinin etrafına sarıp sıkıyorum. Boşalmama yaklaşık üç saniye kaldı, bu yüzden sikimdeki elinin hissini içime çekip mastürbasyon yapmaya başladım. Yanakları kızardı ama çekinmedi. Sikimin başını, hayatında gördüğü en muhteşem şeymiş gibi izledi.

"Bu parmaklarından daha kalın." Gözleri tekrar benimkilere döner. "Çok daha kalın."

"Bunun için çalışacağız." Başımı geriye atıp orgazmım hızlanırken inliyorum. Kalçalarım yukarı doğru çıkıyor ve daha fazlasını arıyor. Daha fazla sıcaklık, daha fazla hız, daha fazla Abigail. "Eğer

benim sikimi emmenin nasıl bir şey olacağını merak ettiysen, şimdi bunu denemek için harika bir zaman."

"Senin sikini emmek..." Gözleri büyüdü. "Sen benim..." Yutkundu.

"Bana güveniyor musun?"

Ellerimiz hareket etmeye devam ediyor, ama o benim sözlerimi düşünürken ve korkusunu yenmeye çalışırken neredeyse hiç dikkatini vermiyor. "Tabii... Yani, sana güveniyorum. Sayılır."

Onun yarım yamalak cevabına güldüm, ama bu tren çoktan kalkmıştı. Artık durduramam. Onu çiğ çiğ sikmek istiyorum, ama bu mümkün olmadığına göre, başının arkasını avuçlayıp onu öne doğru çekiyorum. "Ağzını güzelce aç. Dişlerini dudaklarının arkasına sakla."

"Mesela..." Dudaklarını hareket ettirdiğini görüyorum, ama çaresizliğin sisi görüşümü bulanıklaştırıyor.

Ve akıl sağlığımı.

Ona boş ağızla pratik yapması için bir saniye veriyorum, sonra onu aşağı çekip boğulana ve nefes nefese kalana kadar dolduruyorum.

"Oh, lanet olsun!"

Abigail'in tırnakları uyluklarıma batarken, boğazı beni neredeyse tamamen sıkıştırıyor. Geri çekiliyor ve nefes nefese kalıyor, ama kaçmıyor. Kendine moral vermek istercesine hafifçe başını sallıyor, sonra tekrar aşağı doğru itiyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde beni emiyor. Nefes alamayacak kadar ileri gittiğinde gözleri yaşarır ve göğsü spazm geçirir, ama geri çekilir ve nefesini alır, sonra beni tekrar içine çeker.

O lanet olası bir azize. Beni kenara doğru çekip duruyor ve boğazındaki kocaman sikten korkmuyormuş gibi davranıyor. Sanki bu ona zevk veriyormuş gibi inliyor ve ben onun kontrolü ele aldığını düşünerek elimi kafasından çekince, o elini uzatıp tekrar yerine koyuyor.

O benim onu kontrol etmemi istiyor.

"Siktir." Onu aşağı çekip aynı anda yukarı itiyorum. Her seferinde öğürüyor, ama içimdeki sadist pislik bunu durdurmak için biraz fazla seviyor. "Abigail, siktir."

"Mmm." Konuşmuyor, kısmen durmak istemediği için, ama çoğunlukla ben izin vermediğim için.

Onu öne getirip, ucuz bir fahişeymiş gibi ağzını sikiyorum. Ama o öyle değil ve bu da olayı çok daha tatlı hale getiriyor. Bunu başka bir erkek için hiç yapmadı. Çok korkuyor. Uyumaya hazırdı ve benim için hiçbir şey yapmak zorunda değildi. Ama işte burada, benim için dizlerinin üstünde, ona acı çektirmemden ya da orgazmımı geri tutup onu daha çok çalıştırmamdan hiç şikayet etmiyor.

Çenesi ağrıyor olmalı. Dizleri muhtemelen acıyor. Ama o özverili bir şekilde veriyor ve ben artık daha fazla tutamayacak hale geldiğimde, sikim boğazının derinliklerine girene kadar onu aşağı itiyorum ve tüm vücudum titreyene kadar şiddetle boşalıyorum.

Ona geleceğimi söylemeliydim. Ona hayır deme şansı vermeliydim.

Ama vücudum başka planlar yapıyordu, boğazına boşalırken orgazmım beni parçaladı ve bir türlü durmak bilmedi.

"Siktir!" Korku dolu gözleri benimkilerle buluştuğunda geri çekiliyorum. Yüksek sesle, hırıltılı nefesler alarak nefes almaya çalışıyor, ama ben nefesimi toparlamaya çalışırken yine de kaçmıyor. Vücudum uyuşmuş, karıncalanıyor ve o kadar heyecanlanmışım ki, sanki boğazına bir galon sperm boşaltmışım gibi hissediyorum. "Tanrım, lanet olsun, Abigail. Tanrım, beni üç kez sik ve cehenneme gönder."

"Ben..." Göğsü inip kalkmaya devam ediyor. Nefessiz ve nefes almaya çalışıyor. "Doğru mu yaptım?"

Başımı geriye atıp o kadar yüksek sesle gülüyorum ki, onun sıçradığını *hissediyorum*. Kalbim göğsümde çarpıyor. Kafam bulanık. Görüşüm bulanık. Yüzüm uyuşmuş gibi hissediyorum, ama bu ıslak kanepede oturup tavana bakarken, Abigail'in ağır nefesi kulaklarım için cennet gibi.

"Spencer?"

"Harika iş çıkardın, Priss. Gerçekten harika."

"Tamam..." Sesi titriyor ve titriyor. Sesinde bir parça korku var, bu yüzden gözlerimi açıp tekrar aşağıya bakıyorum. Hâlâ dizlerinin üstünde ve hayatında ilk kez saçları seks yapmaktan dağınık. "Sanırım belki de senin..." Boğazını temizliyor. "Seni. Canını acıttım mı?"

Gülümserim ve öne doğru eğilirim, böylece burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşır. "Fazla düşünme, bebeğim. Beni bir profesyonel gibi emdin. Sana bunu öğretemezdim. Hepsi senin sayende oldu." Ayağa kalkmak istemiyorum.

Hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ama derin bir nefes alıp, tam da bunu yapıyorum ve kot pantolonumu düzeltiyorum. Masum gözleri ve kalınlaşmış alt dudağıyla bana bakıyor, çünkü gergin olduğunda onu ısırmaya devam ediyor.

Günlerce burada durup, aşağıya bakarak onun benim için diz çökmüş halini izleyebilirim. Masum gözlerine bakarak benim için ne yaptığını anlayabilirim. *Sadece* benim için.

"Benimle gel." Ellerini tutup onu ayağa kaldırıyorum. Hâlâ belden aşağısı çıplak ve ön kapım hâlâ açık. Erkeklerin istedikleri zaman atış poligonuna girebileceklerini bilse ölür.

Hiçbiri girmede, ama risk her zaman vardı.

Onu bir anlığına oturma odamın ortasında bırakıp kapıdan çıkıp çantasını alıyorum. Çantayı getirip kapıyı kapatıyorum, geri dönüp onu odama götürüyorum. "Yatma zamanı."

O aniden fren yapar ve bizi durdurur. "Hayır, ben..."

"Fazla düşünme, Priss. Söz veriyorum, seninle yatmayacağım. Yatmak istemeyeceğim bile. O zaman geldiğinde, bunu sen isteyeceksin. Şu anda, uyuyalım."

ABIGAIL Kollarımın arasına atlar. Güneş henüz doğmamıştır ve yorganımın dışındaki hava soğuktur, ama onun şiddetli hareketleri, kapımın hemen dışında silah sesleri duyulduğunu fark etmeden çok önce beni rüyalarımından uyandırır.

"Spencer!" Omzumu hızlıca sarsarak itiyor. "Uyan." "Uyanığım. Yat geri."

"Duydun mu?" Tüm vücudu korkudan titriyor. "Spencer!" Başparmağını göz kapağıma bastırıp açıyor. "Uyan!"

"Evet." Körü körüne elini yakalayıp, vücudumun oluşturduğu kaşık pozisyonuna geri çekiyorum. "Sadece Jay. Endişelenme."

"Jay mi? Bishop mu?"

"Mmm." Dudaklarımı şapırdatıp sertleşen sikimi kıvranan kıcına bastırıyorum. "Şşş."

"Jay Bishop şu anda kapının önünde bir şeyler mi çekiyor?"

"Mmhm. O pek uyumaz. Zamanını sikişerek geçirir. Soph hayır derse, onun yerine ateş eder. Uyuyun, Priss."

"Spencer!" Koluma vurur ve onu karnından uzaklaştırmak için uğraşır. "Biri kapının önünde ateş ederken uyuyamam! Burada olduğumu anlayacak. Arabam dışarıda."

"Senin burada olduğunu zaten biliyor. Kız arkadaşı uzun zaman önce benim güvenlik sistemimi hackledi. Onlardan saklanmak imkansız."

"Aman Tanrım. Burada olduğumu biliyor mu?!" Tamamen çöküntü yaşıyor ve yorganı hareket ettirme şekliyle beni rahatsız ediyor.

Hava soğuktu ve ben onu siktiğim son sahneyi içeren en tatlı rüyayı görüyordum. Gerçekte sikmek yoktu, ama rüyalarımnda o, korku ve acının endişelenmemiz gereken bir şey olmadığı bir oyun alanıydı.

Hâlâ giydiği üstün altına elimi sokuyorum ve elimi göğüslerinin arasındaki vadiye doğru kaydırduğimde kıvranan kıcını durduruyorum. "Yanımda uzan, Priss. Kalkmamız için daha saatler var."

Sanki farlarımın ışığında donakalmış bir geyik gibi, korku içinde yakalanmış vahşi bir hayvan gibi; hareket edemiyor, zar zor nefes alabiliyor.

Ta ki hareket edebilene kadar.

Eli benimkine yapışıyor, ama onun eli gömleğinin üstünde. "Yapma."

"Ne yapma?" Hâlâ yarı uykuluyum, bu yüzden omzuna bir öpücük kondurup onu kendime çekiyorum. "Sen çok güzel ve sıcaksın Priss, ama senin dalga geçmen beni üşütüyor."

"Göğüslerime dokunma." Elim çökmeye çalışıyor, ama benimle bilek güreşinde kazanma şansı yok. Ben onun üç katı büyüklüğündeyim ve onu tek kolumla bile kaldırabilirim. "Lütfen dokunma. Dün gece de söyledim."

"Lütfen uzan." Elim gövdesinden aşağı doğru çekiyorum ve endişesinin vücudundan ayrıldığını hissediyorum. Hâlâ biraz gergin ve elimi karnının üzerinden geçirdiğimde karnını kasdığını biliyorum, ama endişesi

panikten gerginliğe düşüyor. "Fazla uyuyamıyorum, Abigail. Bu yüzden uyuduğumda, gerçekten uyumak istiyorum. Gözlerini kapatmak istemiyorsan, ben uyurken burnumu okşayabilirsin."

"Burnumu mu?" Kollarımda dönerek göğüslerimizi birbirine değdirir ve gözleri benimkilerle burnum arasında gidip gelir. "Ne?"

Omuz silkiyorum. Ona sanki annemmiş gibi burnumu okşamasını istediğime inanamıyorum.

"Boş ver." Yüzüstü dönüp yüzümü yastığa gömüyorum. "Uyu artık, Abigail."

"Hayır, dur." Bir dirseğiyle kendini yukarı itip yorganın altından daha soğuk hava çekiyor. Parmaklarını saçlarımın arasına sokup yüzümü çevirene kadar çekiyor. Çekmesi en iyi şekilde acıtıyor, ama meraklı gözleri kanıma başka bir şey yapıyor. Parmağının ucu burnumun köprüsüne değene kadar elini yaklaştırıyor. "Bunu seviyor musun?"

"Tanrım." Gözlerim kapanıyor ve boğazımdan bir inilti çıkıyor. Burnumu okşamasını, sikimi emmesini sevdiğim kadar seviyorum. Neredeyse. "Evet, hoşuma gidiyor."

Gözlerimi tekrar açıp onun gülümsemesini görüyorum.

Jay, birkaç saniye arayla kapımın önündeki koridorda bir tur daha atıyor ve onun vücudunu titretip zıplatıyor, ama o ritmik okşamalarıyla yavaşça uyum sağlıyor ve ikimizi de rahatlatıyor.

"Bunu sevmeni seviyorum." "Öyle mi?"

"Mm. Bu seni daha az..." Omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum, korkutucu, sanırım. Sanki sana bir zayıflık katıyor gibi."

"Zayıflıkları sevmem, Abigail. Bunun beni memnun edeceğini düşünüyorsan delisin."

Kıkırdar ve başını yastığıma yaslayacak şekilde aşağı iner. Ben de yanıma dönerim, çünkü artık yastık sohbetini seviyorum galiba. Ve sikişmeyi ya da sikişmeyi hayal etmeyi tercih etsem de, bu da işe yarıyor.

"Burnun birkaç kez kırıldı mı?" Konuşurken nefesi çeneme çarpıyor ve beni gülümsetiyor. Gözlerimi kapatıyorum, çünkü burnumu okşarken gözlerimi açık tutmam imkansız. "Kaç kişiyi kızdırdın?"

Elimi yorganın altına kaydırıp kalçasını tutuyorum. Bir an gerginleşiyor ama daha yukarı çıkmıyorum. "Hayatımda pek çok insanı kızdırdım. Bir adamı yumruklarla kızdırmak, silahla kızdırmaktan her zaman daha iyidir."

"Kaç kez?"

Bir gözümü açtım. "Burnum mu?" O başını sallayınca, gözümü tekrar kapattım ve rahatladım. "Bilmiyorum bile. Birkaç kez."

"Acıyor mu?"

"Biraz. Düzeltilirken ve iyileşirken daha çok acıyor. Silah yarısından daha az acıyor."

Nefesi biraz hızlanır. "Hiç vurulduğun oldu mu?" "Birkaç kez. Henüz beni öldürecek kadar değil."

Havada onun onaylamadığını hissedebiliyorum. "Bu komik değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim. Vurulmak, başıma gelen en komik olmayan şeydi bence." Kalçasını ovuşturup gülümsüyorum. "Üç kez vurulmuştum. İkisi oldukça yüzeyseldi ve kelebek bandajdan başka bir şeye gerek yoktu. Deride yaralar."

O yutkunur. "Peki ya üçüncüsü?"

Elimi bir anlığına kalçasından çekip battaniyeyi kaldırıyorum. İç çamaşırı giymediğini bilerek çıplak bacaklarına gizlice bakıyorum, sonra kalbimin yaklaşık beş santim yukarısındaki eski yarayı okşuyorum ve yüzünün solduğunu izliyorum.

"Şimdi her şey yolunda, ama birkaç yıl önce bir kaza geçirdim. Yurtdışında görev yapıyordum ve bulunduğumuz kasabanın kuzeyinde arkadaşlarımız pusuya düşürüldüğü için bir noktadan diğerine arabayla gidiyorduk. Güvenli olduğunu düşündüğüm yollardan birinde bir IED'nin üzerinden geçtik. Araba havaya uçtu ve iki arkadaşım anında öldü."

Şimdi elimi uzatıp burnunu okşuyorum, çünkü teselliye ihtiyacı var. Hayatımda onun kadar empatik biriyle tanıştığımı sanmıyorum.

"Arabada beş kişiydik. Ben ön koltukta oturuyordum. Sürücüm ve onun arkasında oturan adam, araba yere çakılmadan önce ortadan kayboldu. Ben ve diğer iki kişi arabadan çıktık, ama pusuya düşürüldük ve enkazın altında sıkışıp kaldık." Karnıma dönüp battaniyeyi indiriyorum, böylece sırtımdaki yara izlerini görebilsin. Sanki

yol sıyrıkları, yanık izleri ve beni öldürmesi gereken kurşunun çıkış yarası var.

O pürüzlü cildimi okşadığında tüm vücudum titriyor.

“Kardeşlerime yardım etmek için elimden geleni yaptım, ama yaralanmıştım ve işe yaramaz durumdaydım. O sabah, tembel ve beceriksiz oldukları için birini azarlamıştım, bu da ironik bir durumdu. O benim hayatımı kurtardı ve hiç “Sana söylemişim” demedi ya da teşekkür bekledi.

"Hâlâ onunla takılıyor musun?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Ertesi gün öldü."

O nefesini tuttuğunda, yanıma dönüp onu kendime çekiyorum. Neden bu kadar duygusuzca konuştuğumu bilmiyorum. Onu inciteceğini biliyordum, ama yine de acıyı hafifletmeye çalışmadan söyledim. Çünkü ben bir pisliğim.

"Hızlı ve temiz oldu. Acı çekmedi, Abigail."

O burnunu çekip eliyle burnunun altını siler. "Ona ne oldu?"

“Benim yattığım sahra hastanesinde devriye geziyordu. Her zaman birkaç kişi devriye gezerdi, o da onlardan biriydi. Sanırım bana yakın olmak istiyordu. Ama tek bir kurşunla öldürüldü. Acı çekmedi, düşünmedi. Bir an önce buradaydı, sonra yok oldu.”

"Bu çok üzücü." Gözleri doldu ve yaşlar döküldü. "Onu azarladığın için özür dileme fırsatın oldu mu?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, yapmadım. Ama azarlamam haksız değildi. Tembel davranıyordu ve biri onunla konuştuğunda her seferinde ters davranıyordu. Biz askerdik, Abigail. Ve bir bütün olarak var olabilirdik. Ordumuzu tek bir vücut olarak düşün; bazılarımız kollar, bazılarımız bacaklardı. Bazılarımız beyin, bazılarımız kalpti. Bireyselliğe ya da kötü günlere hakkımız yoktu. Kollar çalışmazsa, işimiz biter. Bacaklar hareket etmezse, av hayvanlarına dönüşürüz. Bu yüzden onu azarladım ve tekrar takımın bir parçası olmasını istedim."

"Ve o da öyle yaptı mı?"

"Evet, öyle yaptı. Hayatımı kurtardı. Ve cenazesini eve getirdiğimizde, neden kötü bir ruh hali içinde olduğunu anladık. Lisedeki sevgilisi onu aldatıyordu. O, ilişkilerinin sonsuza kadar süreceğini düşünürken, kız ise bir askerle birlikte olmanın seksi olduğunu düşünüyordu. Ama

üniformadan sıkılması uzun sürmedi. Ona bir mektup gönderip başka birine aşık olduğunu söyledi. "Kendini bulmak" için zamana ihtiyacı vardı. "Keşfetmek" ve "dünyanın başka neler sunabileceğini görmek" istiyordu. Ama tabutunu uçaktan indirdiğimizde, kız koşarak geldi. Üzgündü." Abigail'in gözlerine bakıyorum. "Ayrıca hamileydi. O sırada biz on bir aydır uzaktaydık."

Gözleri büyüdü. "Olamaz."

"Mmm. Keşfetmişti, tamam. Ve sadece bir gün ya da bir ay değil. En az altı aydır onu aldatıyordu. Üzgündü, ama o hala ölmüştü, bu yüzden onun yanından geçip onu kendimiz gömdük."

"O şimdi nerede? Ve bebek?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Kendi yatağını kendisi yaptı. Heyecan verici ve yeni şeyler istedi, istediğini aldı ve benim yoldaşım öldü. Hayat, karar veremeyen aptallar için durmaz ya da yavaşlamaz. Geri kalanımız, anında seçim yapmayı öğrenmek zorundayız. Oturup kahve içip düşünmek için zamanımız yok. Ve özellikle de sevdiğimizi iddia ettiğimiz insanlar arasında seçim yapma lüksüne sahip değiliz. Onun istediği buydu... bir seçim büfesi ve karar verememesinin hiçbir sonucu olmaması."

"Ama sen de öyle yapıyorsun," diye fısıldadı Abigail. "Sen de sürekli kadınlar arasında seçim yapıyorsun. Bunu sen de kabul ediyorsun."

"Ama onları sevmiyorum. İnsanların duygularını incitmem." Bir an durup sözlerimi düşünürüm. "Benim dünyamda – iş hayatımda demek istiyorum, seks hayatımda değil – hareket etmezsen ölürsün." Jay, onu irkiten bir başka silah sesiyle sözlerimi vurgular. "İşleri yarım yamalak yapmayız ve bizim için önemli olan insanları incitmeyiz. O adamı azarladım, ama kız arkadaşını becermedim. Ona kafasını kıcıktan çıkarmasını ve işine odaklanmasını söyledim, ama kişisel davranmadım ve pişman olacağım şeyler söylemedim. Kardeşlerinin kim olduğunu bilerek öldü. Onurlu bir şekilde öldü."

Elini uzatıp yanağından sarkan bir gözyaşını siler.

Garip bir şekilde, o tek damla gözyaşı
beni parçaladı. "Seni ağlattığım için
üzgünüm."

O, titrek bir gülümsemeyle burnumu okşamaya devam ediyor.
"Sorun değil. Hiç tanımadığım bir adamın yasını tutuyorum."

"Kendini çok fazla hissetmeye izin veriyorsun." Öne eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Her zaman bokun kalbine işlemesine izin veriyorsun. Onu korumalısın."

"Korumak istemiyorum," diye tartışıyor. "Hissetmeyi seviyorum. Burada olduğumu ve hissedebildiğimi bilmeyi seviyorum. Elbette acıtıyor, ama o bir anı hak ediyor, değil mi? Bir saniye için bir yabancı tarafından sevilme ve cesareti için hatırlanmak hak ediyor. Bunu bir kusur olarak görmüyorum."

"Bir kusur değil," diye kabul ediyorum. "Ama senin için tehlikeli. Fazla yük alırsan, kendine zarar verirsin. Kendine çok fazla zarar verersen, sonunda hissetmeyi bırakmaktan başka seçeneğin kalmaz. Duygusuz bir makineye dönüşmek zorunda kalmaktansa, bazı şeylerden kendini uzak tutmayı seçmen daha iyi."

Düşünürken gözleri bir anlığına göğsüme düşer. "Bilmiyorum. Sanırım aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeliyiz, çünkü bazen başkalarının acısını üstlenmek benim için sorun değil. Eğer benim için yer varsa, neden olmasın? Belki de yardım ettiğim kişinin hiç yeri kalmamıştır. Belki de benim yaptığım şey onu kurtarır."

"Ve belki de o son damla bardağı taşıran damla olur?"

Yine omuz silkiyor. "Sen hangisisin? Kendi tercihinle mi hissetmiyorsun, yoksa çok fazla incindiğin için mi?"

Onun sorusunu ciddiyetle düşünüyorum. Bir yanımda bunun bir tercih olduğunu düşünüyor. Ama diğer yanımda dünyadaki Ashley'leri hatırlıyor.

Lisedeki bir kız arkadaşım da vardı ve onun *keşfetme* ihtiyacı bana, kadınlarla yatmanın, onlardan incinmekten çok daha tatmin edici olduğunu erken yaşta öğretti.

Ama sonra beynimin küçük bir kısmı, şu anda yarı çıplak bir kadınla yatakta yattığımı hatırlatıyor. Onu sikmedim, burnumu okşamasına izin veriyorum ve benim için hayatını riske atan ve sonunda kaybeden genç bir asker için yas tutuyorum.

"Hangisi olduğumu bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Sanırım bu karmaşık bir soru."

Gözleri tekrar benimkilere dönüyor. Yeşil ve mavi. Lanet rüyalarımı rahatsız ediyorlar.

"Emin olmamak sorun değil, sanırım. Düşündüğün sürece sorun yok. Adı neydi?"

"Kimin?"

Gölümsüyor. "Asker. Hastanenin önünde ölen adam."

"Oh." Taze yüzlü çocuğu hatırladım ve göğsümdeki acıyı görmezden gelmeye karar *verdim*. "Davis. Onbaşı Gavin Davis. Delta olarak da bilinir. On yedi yaşında orduya katıldı ve yirmi dört yaşında öldü."

"Şimdi huzur içinde yatıyor ve kız arkadaşının başka birinin bebeğine hamile olduğunu asla bilmeyecek."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Küçük bir merhamet, sanırım."

Jay'in atışları gittikçe daha yüksek ve daha seyrek hale geliyor, bu yüzden tekrar ateş ettiğinde sanki oturma odasındaymış gibi ses çıkınca Abigail hırlayarak doğrulur.

"Bunu şimdi yapmak zorunda mı? Güneş daha doğmadı

."

"Hoş geldiniz hoş geldiniz dünyama dünyama Priss. O burada her lanet günde atışını mükemmelleştiriyor."

"Henüz mükemmel değil mi? Yemin ederim, bu sabah elli tur atış yaptı."

"Oldukça mükemmel, ama Kane daha iyi. Jay, kardeşini geçene kadar durmayacak. Ve bizim gibi uyumak zorunda olmadığı için..."

"Ona vurmak istiyorum," diye homurdanıyor. "Arabamla."

Kıkırdayarak onu geri çekip yanağım göğsüne değecek şekilde ona sokuluyorum. Gerginleşip kaskatı kesiliyor, ama parmaklarımı karnından uyluklarına doğru kaydırduğımda biraz gevşiyor, sonra da amına dokunduğumda tıslıyor.

"Mmm." Ne dersin? Islanmış ve kulağıma nefes nefese solumaya başladığında, göğsünün yanına burnumu sürüp sııttım. "Biz takılmaya başladığımızdan beri şiddet eğilimleri geliştirmişsin gibi görünüyor." Tek parmağımı nazikçe içeri kaydırdım. Yavaşça, çünkü hala biraz ağrısı olduğunu biliyorum.

Parmağımı içeri ve dışarı itip çekerken penisim büyüyor. Yakında benim penisim olacak. Yakında kendini bana verecek. Biliyorum verecek. Ve

acıtacağını bildiği halde bunu yaptığını bileceğim, çünkü o özverili ve bir nevi... mükemmel.

"Çok ateşli ve ıslaksın, Abigail. Ve insanları arabayla ezmek seni tahrik ediyor gibi görünüyor."

Burun kıvrarak, burnunu saçlarıma gömüyor ve bacaklarını açıyor. "Bu sefer o kadar acıtmadı."

"Mm. Sana söylediğim gibi, gerçek olana kadar çalışıyoruz. Gittikçe daha büyük, daha büyük, ta ki benim sikimi alabilene kadar. Sonunda, hiç uyarı yapmadan içine girebileceğim ve biraz acıtacak, ama bu, benim etrafımda patlamana neden olacak türden bir acı olacak."

ABİGAİL

Telefonumda milyarlarca cevapsız arama olacağını biliyorum. Kardeşlerimin son altı saat içinde muhtemelen arama ekipleri göndermiş olacağını biliyorum. Ve saat altı telefon görüşmesi vaktimin geçtiğini ve Mitch'in bana *çok* kızacağını biliyorum.

Bir saniye içinde kalkmayı planlıyorum, ama bunu bir dakika daha sindirmem gerekiyor. Spencer Serrano – iri, geniş, güçlü ve kesinlikle korkutucu – göğsümde uyukluyor ve cildime nefesini verirken elimi tutuyor.

Dün gece kalmamalıydım, özellikle de onun yatağında uyumamalıydım. Ağzımla yaptıklarım hakkında ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve denersem, utançtan ölebilirim. Ama garip bir şekilde, en korkutucu olan şey, onun göğsümde uyumasına izin vermem.

Ben kimim? Ve neden kurallarımı bu kadar çabuk bir kenara attım?

"Düşündüklerini duyabiliyorum, Priss." Eli yavaş hareketlerle kalçamı okşuyor. "Rahatla, bir erkeğin yatağında uyuduğun için dünya başımıza yıkılmayacak. Sen hala tertemizsin..." Bir an duruyor. "Çoğunlukla."

"Sessiz ol. Ve çekil üstümden, kalkmam lazım."

"İstemiyorum." Bana daha fazla yaslanıyor ve göğsümün ortasına bir öpücük konduruyor.

Kalbim tamamen duruyor, çünkü o çok yakın.

Çok rahat. Ve sütyenim çok kaymış ve merkezden sapmış.

"Çekil." Onu itip oturuyorum. Kollarımı refleks olarak uzatırken eklemelerim gürültüyle çatırdıyor.

Şu anda çok *kirli* göründüğümü biliyorum, kayıp külotum ve dağınık saçlarımla. Ve içimden büyük bir kısmı bunun doğru olduğunu biliyor.

Seks yapmamış olsak da, gelecekteki kocama gidip her şeyi onun için sakladığımı söyleyemeyeceğim.

Ve Spencer, onu her zaman külotumu çalan adam olarak hatırlamamı sağladı.

Tam da bunu hatırlayınca inleyerek – külotum gitmiş – ayağa kalkıp, tuvalete gitmek ve kendime ne hale geldiğimi görmek için bitişik banyoya doğru yöneliyorum. Muhtemelen kapıyı açık bırakmam gerekir, çünkü o benim vücudumun neredeyse her yerini görmüş, ama bir dakika yalnız kalmam lazım ve banyo bunun için en uygun bahane.

Lüks duş kabinine girip tavandan sarkan duş başlığını denemek için can atıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm tüm duşların başlığı duvardan çıkıyordu, ama bu en az bir metrekarelik devasa bir başlık ve tavandan çıkıyor. Bu bana şelaleleri hatırlatıyor ve buharlı suyla on dakika yalnız kalmayı arzuluyorum.

Ama o muslukları açarsam, Spencer'ın peşimden geleceğini biliyorum. Oral seks bir şey, ama birlikte duş almak benim için aşamayacağım bir sınır.

Donmuş, kurşun grisi fayansların üzerinde parmak uçlarında yürüyerek tuvalete oturuyorum. Banyoyu temiz bulduğuma sevindim; yerde havlu yok, lavaboda tıraş kalıntıları yok, tuvalet koltuğunda idrar yok. Çok fazla erkek kardeşle büyüdüğüm için daha önce başkalarının idrarına oturmamıştım, bu yüzden ihtiyacımı giderirken yüzümde küçük bir gülümseme belirliyor ve zevkle mırıldanıyorum.

Dün gece beni beklemiyordu, yani etrafı toparlamak için vakti yoktu. Bu da Spencer'ın temiz olduğu anlamına geliyor ve bu da ruhumu uçuruyor.

İşimi bitirip sifonu çekerim, sonra lavaboya gidip ellerimi yıkarım. En kötüsünü sona saklayarak gözlerimi aşağıya indiririm. Sabunla yıkarım, su sıcaklığını denerim, tekrar yıkarım, sonra kurularım. Artık daha fazla erteleyemeyeceğim noktaya geldiğimde durur ve başımı kaldırırm...

Ve bana bakan kadına şaşkınlıkla bakıyorum.

Saçlarım dağınık ve her yöne dağılmış. Yanaklarım kızarmış, ama aslında bu hoşuma gidiyor. Gözlerimin altında koyu halkalar var

Çünkü Spencer'ın yatağında yaklaşık on iki saat geçirmemize rağmen, kesinlikle on iki saat uyumadım.

Gömlüğüm buruşuk ve göğüslerim merkezden kaymış. Dengesi bozuk.

Sadece yerinden çıkmış.

Ellerimi gömlüğimin altına sokup sütyenimi düzeltiyorum. Onu düzelterip, gece bir ara açılmış olan üçüncü kancayı tekrar takıyorum, sonra kollarımı öne getirip her şeyin rahat oturması için kendimi geri çekiyorum.

Bu sırada gözlerime bakıp alt dudağımı ısıırıyorum. Sanki *Scarlet Letter'daki* gibi, herkesin görebileceğİ bir utanç nişanı takmışım gibi. Ama o kadar da utanmıyorum.

Boynumu eğip, eskiden olmayan izlere kaşlarımı çatıyorum. Elimi kaldırıp parmak uçlarımla izlerin üzerinde gezdiriyorum ve nedenini düşünüyorum. Sakal kaşıntısı mı? Isırık izleri mi?

O bana karşı çok az kişinin yaptığı kadar sert davranıyor. Bana güç veriyor ve eğer korkup vazgeçmeye çalışırsam, yepyeni bir deneyim kazanana kadar beni o durumdan kurtarıyor.

İstemedenden yaptığım kelime oyununa boğazımı temizliyorum.

"Abigail?" Spencer kapıyı çaldığında irkildim. "Çık dışarı, Priss. Orada dışarıya bakan pencere yok. Kaçamazsın."

"Geliyorum." Gözlerimi deviriyorum. "Sessiz ol."

O kıkırdar ve ayak seslerinin uzaklaştığını duymayınca, inlerim ve onun kapıya yaslandığını hayal ederim.

Ben alevlerin içinden geçmek zorunda kalana kadar itiyor, itiyor, itiyor. Kazan ya da kaybet, yaşa ya da öl, beni korkularıyla yüzleşmeye ve diğİ tarafa geçmeye zorluyor.

Temiz eller, dağınık saçlar, kızarmış yüz ve başka seçeneğim olmadığı için aynadan uzaklaşıp banyo kapısını açıyorum. Spencer pis bir sırıtışla beni izliyor. Kamuflej pantolon giymiş ve... başka hiçbir şey giymemiş. Gömlek yok, çorap yok. İç çamaşırı giyip giymediğini bilmiyorum, ama pantolonu o kadar aşağıda ki, giymediğini söylemek istiyorum. Göğsü korkunç derecede geniş. Sadece vücut geliştiricilerinki gibi geniş değil, bir adamın birini, sonra üçünü yedikten sonra sahip olabileceğİ türden, hepsi birleşip kaslı ve dövmeİ süper bir robot haline gelmiş gibi.

Kısa bir süre önce ona takıldığım dövmeleler, kollarından omuzlarına kadar uzanıyor. Göğsü tamamen kaplı, ancak karnı çıplak kalıyor. Sanki uzun kollu bir crop top giyiyormuş gibi; görüntüleri kollarını, omuzlarını, göğsünü, boynunu kaplıyor... ve hepsi bu kadar. Sanki dövme makinesinin mürekkebi bitmiş gibi, ya da tam olarak böyle planlamış gibi, üst kısımda muhteşem renkler, alt kısımda ise keskin bir kontrast oluşturan ten rengi var.

Benim dövmem yok – “*tabii ki*” diye mırıldanıyorum namuslu halime – ama kardeşlerimin var. Nadia’nın da var. Bishoplar ve o düğünde bulunan hemen hemen herkesin var. Ama tanıdığım dövmele herkes siyah mürekkep ve gölgelendirmeyi tercih ediyor. Spencer ise korkunç bir kafatasları ve ateşlerden oluşan gökkuşağı desenini seçmiş. Çiçekler ve kanatlar. Roma rakamları, iblisler ve yılanlar. Korkunç bir sanat eseri, ama tuval alaycı bir şekilde gülümsediğinde o kadar da kötü görünmüyor.

"Seks sonrası dağınık halin çok yakışmış, Priss. Senin içinde bu potansiyel olduğunu biliyordum."

Benim için hiç karakterime uymayan bir şey yapıyorum. Onun karnına yumruk atıyorum, ondan hiçbir tepki almıyorum, sadece karın kaslarının sertleştiğini hissediyorum, sonra odasından çıkıyorum.

Oturma odasına açılan kapının önünde duruyorum ve Jay ile onun aptal silah sesleri hala üç buçuk saniyede bir duyulduğu için, kapıdan dışarı eğilip duvarlara bakıyorum. Hala alt tarafım çıplak ve eğer ikinci bir adam da Spencer gibi her şeyi görürse, resmen kıvrılıp ölebilirim.

Kıyı temiz olduğunda ve Jay’in atışları yavaşlamadığında, odadan geçip kanepeye atlıyorum. Bu ölüm kalım savaşı gibi, ama ben bir çift kot pantolonla savaşıyorum, bacaklarımı kotun içinden geçirip dolanmamaya çalışıyorum.

Spencer beni odadan dışarı takip eder ve kıkırdar. Sanki benim utanç verici durumum ona sevimli geliyormuş gibi hayranlık dolu bir bakışı vardır.

Hayatımda hiç külotsuz kot pantolon giymedim ve şimdi derime değen kot beynimdeki reseptörleri paniğe sevk ediyor. Yine *Scarlet Letter* gibi – herkes benim ahlaksız olduğumu bilecek. Herkes dün gece ne yaptığımızı bilecek.

Kot pantolonumun düğmesini düğme deliğinden geçirip, ciğerlerim genişleyip daralırken fermuarı yukarı çekiyorum. Sanki

koşuyormuşum gibi, ama sadece herkesin benim utancımı öğrenme ihtimaline karşı ben varım.

Yerdeki spor ayakkabılarımı görüyorum; biri sehpanın yanında, diğeri kanepenin altında. Tekrar oturup ayakkabılarımı giymeye ve bağcıklarını bağlamaya başlıyorum.

"Bu kadar panik yapma, Priss. Burada hala sadece sen ve ben varız."

"Burada olduğumu öğrenecek. Ne yaptığımızı öğrenecek." "Hayır."

Spencer kanepenin etrafından dolaşp sehpaye oturur.

önümdeki masaya. O, o şakacı gülümsemesiyle öne eğilir ve titreyen ellerimi tutar. "Durum bundan çok daha kötü. O, bizim seks yaptığımızı düşünecek."

"Ama yapmadık ki!"

O gülüyor. "Bir kızın arabası bir erkeğin garajında gece boyunca kalırsa, seviştikleri anlamına gelir."

"Aman Tanrım." Ellerini çekip geriye yaslanıyorum. Gözlerimi kapatıp avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum. "*Bunu* yapmadım bile, ama şimdi herkes yaptığımı düşünecek."

"Herkesin senin hakkında ne düşündüğü neden önemli ki?" Dizimi tutup sıkıyor. "Abigail, sen yetişkin bir kadınsın ve kimseye hesap vermek zorunda değilsin. Dün gece ne yaptığını ve ne yapmadığını sen biliyorsun. Gerçeği sen biliyorsun, o zaman başkalarının ne düşündüğü neden önemli olsun ki?"

"Ben..." Tereddüt ediyorum. "Bilmiyorum! Ama çok utanç verici geliyor.

Beni alay edecek."

"Bebeğim." Dizimi gözlerimi çekecek kadar sıkı sıkıyor. "O benim ailem. Senin kan bağı olan ve birbirleri için ölecek bir ailen var. Benim de aynısı var, ortak DNA hariç. Bish benim kardeşim. Kesinlikle sana gülecek, ama sadece gülmeyi sevdiği için."

"O benim..." Söyle *hadi*, Abigail. Söyle *şu* kelimeyi! "Bir fahişe."

Sanki benim korkunç küfürlerimden şaşırılmış gibi, Spence kaşlarını kaldırıp sırttı. "O kimseyi fahişe olarak görmez. O, erkek versiyonu ücretsiz fahişedir. Şimdi Sophia var, ama ondan önce, tanıştırlmadan önce kadınlarla yatmaya meraklıydı."

"Hayır..." Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Gerçekten mi? Kim yapar böyle bir şeyi?"

Spencer yapıyor, o yapıyor.

Gülümser. "Bazen, doğru kişi gelene kadar ahlaki değerlerimiz gevşek olabilir. Jay, Sophia'yı buldu ve ondan asla ayrılmayacak. Kane, Jess'ten önce aziz değildi, ama şimdi ona bağlandı ve asla ayrılmak istemiyor. Evlilik öncesi seks konusunda birbirimizi yargılamıyoruz, Abigail." Gözlerimin içine derinlemesine bakar. "Bu sadece senin düşüncen."

Sanki bana vurmuş gibi geriye yaslanıyorum. Yargıladığımı ima etmesine kızıyorum. Ama bir bakıma, öyle yapıyorum sanırım. Kötü ya da kaba olmak için değil, kendime olan beklentilerim yüzünden. Bir erkek ve bir kadının birbirlerini sevdiklerini *bilmelerini* ve seviyorlarsa evlenmelerini beklerim. Her şeyin masal gibi mükemmel olmasını ve birbirini seven çiftlerin asla ayrılmamasını beklerim... Ama böyle olamaz, çünkü benim hayatım bir dizi kusur ve kırık parçadan ibarettir.

"O seni yargılamayacak, Abigail. Muhtemelen kışına bir şaplak atıp seks şakası yapacaktır."

"Ona bizim... *bunu* yapmadığınızı söyler misin?"

"Ve işi bitiremediğim için korkak olarak nitelendirilme riskini göze alacak mıyım?" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Hayatta olmaz. Bunun için beni yargılar."

"Sen bir korkaksın." Ondan uzaklaşıp kanepenin ucundaki yerden çantamı alıyorum.

Spencer, yaptığım her şeyi gözlerinde eğlenceli bir ışıltıyla izliyor ve dudaklarında o kadar güzel bir gülümseme var ki, neredeyse... yanlış gibi görünüyor.

Spencer iri, huysuz, somurtkan ve kaba biridir. Ama gülümsediğinde, yüzü neredeyse gençleşir. Yara izleri hala duruyor, ama dün onu korkutucu ve yaşlı gösteren bu izler, şimdi sadece *orada* duruyor ve sürekli meraklı kaşlarını komik ve sevimli gösteriyor.

"Aptal."

Çantamdan telefonumu çıkarıp cevapsız aramaları görünce içimden bir inilti kopar. Durum kötü. Gerçekten çok kötü ve kendimi kıvrılıp ölmek istiyorum. Artık Jay için endişelenmeme gerek yok, çünkü yapmak üzere olduğum telefon görüşmesinden sağ çıkamayacağım muhtemelen.

"Abigail?" Spencer beni takip ederek yanıma gelir ve göğsünü sırtıma dayar. Elini kaldırıp uzak omzuma koyar. Sonra parmak uçlarını kaldırıp ense mi rahatlatıcı dairesel hareketlerle kaşır. Üzerime eğilerek – ki bunu yapmak için neredeyse hiç çaba sarf etmez – omzumun üzerinden okur ve alaycı bir tıslama sesi çıkarır. "Ouch. Bu adamlar seni kilit altında tutmaya gerçekten çok hevesliler, Priss. Her isteğini yerine getirmek için bekleyen onca piyade varken, senin bakım gerektiren bir prenses olmana şaşmamalı."

"Sessiz ol." Ondan uzaklaşıp elimdeki telefonu sıkıca tutuyorum.

Mitch'ten on yedi cevapsız arama. Nix'ten yedi. Beckett ve Corey'den birkaçı. Ve en üstte, benim sonumu getiren, Troy'dan bir mesaj. O çalışıyor, bu yüzden onu bu şekilde rahatsız etmeleri benim başımın büyük belada olduğu anlamına geliyor.

Gözlerimde panik olduğunu bildiğim bir ifadeyle Spencer'a dönüyorum ve o öne doğru adım attığında, elimi karnına koyup onu geri çekiyorum. "Bu telefonu etmem gerek, ama sana yalvarıyorum, lütfen çeneni kapat ve tek kelime bile etme."

"Neden konuşamıyorum?" Koyu renkli gözleri benimkilerle buluşuyor. "Neden onlara benimle geceyi geçirdiğini söylemiyorsun?"

"Çünkü sen ve kardeşlerim zaten çok iyi anlaşıyorsunuz," diye kuru bir cevap veriyorum. "Dalga geçmiyorum, Spencer. Sessiz kalmanı istiyorum."

Telefonum tekrar çalmadan önce elime alıp Troy'un mesajını okudum
okudum.

*Neredesin, Abigail? 13:00'te uçağa bineceğim ve
Eğer hemen cevap vermezsen seni pataklamaya geleceğim. Benim
sakin biri olduğumu biliyorsun. Hepimiz arasında en sakın olan benim,
bu yüzden bu mesajı yazmam, arkadaşların telefonuma sürekli mesaj
attığı anlamına geliyor. Onlara muhtemelen bir şeyin olmadığını
söyledim, ama zaman geçiyor ve sen hala ortada yoktun.
Endişeleniyorlar. Bu durumu düzelt, yoksa akşam yemeğinde
görüşürüz. Oturamayacaksın, çünkü sana dersini vermek için seni
döveceğim.*

Derin bir nefes alıp, yalan yazmak yerine numarayı tuşladım. İyi olduğumu ve evde oturduğumu söylemeyi tercih ederdim, ama bu

yüzsüz bir yalan olurdu ve bunu yapmaya gönlüm el vermedi, bu yüzden cezamızı çekip numarayı çevirdim.

"Abigail Rosa, seni dövmeden önce bahçeden kendi sopanı seçmeni sağlayacağım."

"Merhaba, Troy." Gözlerimi devirip Spencer'ın gözleri kısıldığında ondan uzaklaşıyorum. "Ben iyiyim. Buradayım. Hayattayım."

"Neredesin? Çünkü Beckett şu anda dairenizi alt üst ediyor. Yatağın altında ya da dolapta olmadığınızı doğruladım."

"Troy!" İnleyerek başımı geriye attım. "Yemin ederim, hepiniz maymunsunuz. Gece boyunca telefonumu kapatmaya hakkım var."

"Bu doğru olabilir," diye kabul eder. "Ve ben de senin sadece bunu yaptığını düşünebilirim. Bilirsin, telefonu kapat, filmi aç, bol miktarda baharatlı tavuk nugget ve dondurma ye. Ama dediğim gibi, Beck şu anda dairesinde ve sen orada değilsin."

"Sen delisin."

"Dükkanda da değilsin, çünkü Corey orada Nadia'yı takip ediyor. Hastanede de değilsin; Mitch kontrol etti. Nixon da işte, seni bulmak için şehri Hulk gibi yıkmadan önce arkadaşları tarafından zaptediliyor. Bana bunu tekrar sordurtma; neredesin?"

"Bir arkadaşımın evindeyim."

"Güvende misin?"

"Tabii ki."

"Bana gözlerini devirme, evlat! Erkek bir arkadaşının evinde misin, yoksa kız bir arkadaşının evinde mi?"

Tanırım. Buna cevabım, erkek bir arkadaşımın evinde olduğum, Troy ve diğerlerinin Jay'in inandığını inanmaları anlamına gelecek. Spencer'la yattığımı düşünecekler.

İnledim. "Erkek bir arkadaşımın evindeyim. Ama görüldüğü gibi değil." "Korunma kullandın mı?"

"Troy! Senin neyin var? Neden böyle bir şey soruyorsun?"

"Siktir," diye tıslar. "Bu, kullanmadığın anlamına geliyor. Bugün eczaneye git, Ab. Ertesi gün hapi al, sonra doktora gidip muayene ol... bilirsin. Ne olursa olsun, bununla ilgileniriz."

"Sen delisin! Ve sınırlarını çok aşıyorsun. Doktora ihtiyacım yok. Hap almam gerekmiyor. Eczaneye gitmeyeceğim ve özel hayatımı seninle tartışmayacağım. Az önce dediğim gibi, senin düşündüğün gibi değil."

"Bir erkeğin evinde uyudun, Abby! Başka ne olabilir ki?"

"Herkes senin gibi değil ve herkesin..." Bir sonraki kelimedede sesimin çatlamasından nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum. "Sırf takılıyorlar diye seks yapmıyorlar. Ben akli başında yetişkin bir kadını. Bana bu konuda nutuk atmana gerek yok."

"Sen yirmi beş yaşındasın, Ab. Kesinlikle yetişkinsin, bu yüzden sana yapamayacağını söyleyemem ve söylemeyeceğim..." İkimiz de birbirimiz kadar kötüyüz. "Bir erkekle birlikte olmak *konusunda*. Ama sana güvenlik konusunda bir konuşma yapmam gerekiyor. Sahip olduğun gücü bilmen gerekiyor. Sadece hayır de, Ab. Ona hayır de, o da geri çekilsin. Herhangi bir namuslu erkek anında geri çekilir. Eğer çekilmezse, o zaman ölmeyi hak eder."

Yanaklarım alev alev yanarken başımı kaldırıp Spencer'ın gözlerine bakıyorum.

O, bu konuşma onu hem öfkeliendiren hem de son derece eğlendiren bir şeymiş gibi beni izliyor. Nasıl ikisi birden olabileceğini hiç anlamıyorum.

"Eğer ölmeyi hak ediyorsa, kimi arayacağını biliyorsun tatlım. Biliyorum, ben buradayım ama sadece birkaç saatlik bir uçuş mesafesindeyim. Her şeyi halledebilirim ve çoğu şeyi uzaktan halledebilirim. Sen söyle, o adamı bir daha asla görmeyeceksin."

"Kes şunu," diye homurdanıyorum.

En büyük ağabeyimin konuşma tarzı beni neredeyse utandırıyor, ancak Spencer ve arkadaşlarının her zaman yasalara uygun işler yapmadıklarını biliyorum.

Troy'un işi... çok yönlü. Bu çok yönlülük, işini kimseyle konuşmasına izin verilmediği anlamına geliyor. İşile ilgili olarak "sorma, söyleme" ilişkisi içindeyiz, ama kalbimin derinliklerinde onun yaptığı işin tamamen yasal olmadığını ve risksiz olmadığını biliyorum. Her zaman çalışıyor, çoğu zaman yurtdışında ve Spencer gibi silah taşıyor. Uyluklarında, kalçalarında, ayak bileklerinde ve çoğu zaman omzuna taktığı bir kılıfta.

En büyük ağabeyim uzun zamandır askeriye çok bağlı. Çoğu askeri personel işini yapar ve bir sonraki göreve geçer, ama Troy'un emirleri üst kademedен gelir ve genellikle gece yarısı gelir. Uyarı yapmadan ayrılır ve bir gün ya da bir yıl boyunca ortadan kaybolabilir. Her iki süreyi de kapsayan görevleri olmuştur.

Bana bir şekilde Spencer'ı çok hatırlatıyor; boyu nedeniyle, dıştan tehlikeli görünmese bile, yanında taşıdığı tehlike nedeniyle. Spencer gibi, hiçbir şeyden korkmuyormuş gibi davranıyor.

Ama Troy'un korkularını biliyorum. Onu daha önce ağlarken gördüm. Bir kez. Tek bir kez.

"Şimdi kapatacağım," diye fısıldıyorum. "Ben iyiyim. Güvendeyim. Sağlıklıyım. Kesinlikle doktora gitmeme gerek yok. Beckett'e eve dönmeden önce dairemi düzeltmesini söyle. Eğer bir şeylerin yerinden oynadığını görürsem, çok kızarım. Artık hayatımı kontrol etmene gerek yok, tamam mı?"

"Bir dahaki sefere, telefonun ilk çaldığında cevap ver." Gözlerimi deviriyorum. "Meşguldüm."

"Hamilelik testi, Abigail! Hemen şimdi."

"Aman Tanrım," telefonu kulağımdan uzaklaştırıp kırmızı düğmeye basarak telefonu kapattım. "Onlar deli."

"Hangi kardeş, Priss?"

"Troy." Hayal kırıklığıyla boşa kalan elimle yüzümü ovuşturuyorum. "O en büyüğü ve neyse ki en akıllısı. Genelde."

Mesaj ekranıma giderim ve beni bekleyen düzinelerce mesajı okumak yerine, beşinin de dahil olduğu bir grup sohbeti açarım.

Ben: *Ben iyiyim, güvendeyim, kimsenin bodrumunda bağlı ya da hastanede yatmıyorum. Ben dönmeden önce dairemi tamir et ve bir dahaki sefere benim iyi olduğuma güven. Artık on beş yaşında değilim.*

Ben: *Hepinizi çok seviyorum.*

Cevapların saniyeler içinde geleceğini biliyorum. Açık bir savaş alanında mermi gibi geri gelecekler, bu yüzden telefonumu sessize alıp arka cebime koyuyorum.

"Troy şu anda şehirde değil. Uzakta alışıyor, bu yüzden onun araması büyük bir olaydı."

"Her şey yoluna girdi mi?"

Jay, Spencer'ın kapısının önünde bir tur daha ateş ediyor. Sanki benim aramamı yapabilmem için durmuş gibi, sessizliğe ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, ama gerçekte muhtemelen sadece yeniden doldurup mola veriyordur. Ama şimdi tekrar başladı ve gözlerimi kapatsam, aynı odada durduğuna yemin edebilirim, atışları o kadar gürültülü ki.

Her atışında sırıyorum, Spencer ne çıkıp kollarını belime dolayarak beni göğsüne çekse bile. Ellerim aramızda sıkışmış halde donup kalıyorum.

Sarılmak... Spencer'a hiç yakışmıyor. Dün gece benimle seks yapmadı, ama işte buradayım, ertesı sabah kovulmadım ve şimdi bana sarılıyor.

Ertesi gün bana bir hanımefendi gibi davranıyor.

Bu bilgiyle ne yapacağımı hiç bilmiyorum, ama benim için bu çok önemli bir şey.

"şey..."

O gülüyor. "Biliyorum. Ben de."

"Muhtemelen gitmem gerek."

"Henüz değil." Başımın üstüne hızlı ve sert bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi ve kanepenin ucundan bir gömlek aldı.

Ayakkabısı yok, çorabı yok, ama evet, silahları var, elimi tutup beni mutfağa götürüyor. İki fincan buharlı kahve doldurup, beni tekrar ateş poligonuna açılan n kapıya doğru götürüyor.

"Spencer, hayır!" Direnmeye çalışıyorum, ama beni çekip götürdüğü için nafile.

O kahvesinden tek bir damla bile dkmyor, ama benimki fincanın kenarından taşıyor ve elimi yakıyor. Acıdan tısılıyorum ve onun tutuşuna karşı direnmeyi bırakıyorum. Yenilgiye mahkum olduğum bir güce karşı direnerek kendimi zorladığım için kahve dökülüyor.

Spencer, inlemem üzerine adımlarını yavaşlatır, kaşlarını kaldırarak bana döner ve elimi aceleyle kot pantolonuma sildiğimi görünce, elini kaldırır ve ben i çekene kadar dudaklarını avucuma bastırır.

Prens gibi davranıyor. Hiç de sevdiğim ve nefret ettiğim kaba Spencer değil.

"Kendini yaktığın için üzgünüm." Gözleri benimkilere dik dik bakıyordu. Gözleri çok derin ve güzeldi, ve kalbim zaten tahmin ettiğim şeyi yapmaya başlamıştı. "Seni uzaklaştırmaya çalışıyordum, ama seni incitmek istemedim."

"Önemli değil." Alt dudağımı dişlerimin arasına çekip nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. "Arkadaşınla yüzleşmek istemiyorum."

Ama evren bana zarar vermeyi sevdiği için, Jay'in atışları durdu ve Spence'in sırtışı büyüdü.

"Siktir, Spence. Arkadaşının geldiğini bilmiyordum." "Evet, biliyordu. Arabamın ön tarafta olduğunu biliyor."

"Evet, öyle." Jay kıkırdayarak öne doğru yürür ve gözlerimi Spencer'dan uzaklaştırır.

O korkutucu bir şekilde yakışıklı, ki sanırım Spencer'ı tam olarak böyle tanımlayabilirim. Bu adamlar, kontrol ve yetkinlik havasıyla birlikte bir tehlike havası da taşıyorlar. Çizik güvenlik gözlükleri takmış ve yüzünde aptalca bir gülümseme olsa bile, Jay yakışıklı ve korkutucu – sanki bir çocuğa silah vermişsiniz gibi.

"Arabasını ön tarafta gördüm, çiçekçi kız." Önümüzde durup sırtıttı. "İyi vakit geçirdin mi?"

Gözlerimi kısarak homurdandım. "Hayır. Kendi işine bak."

"Hayır mı?" Spencer'a bakar. "Eğlenmemiş. Senin neyin var dostum? Utanmıyor musun?"

"Kendi işine bak, Bishop. Burada ne işin var?" "Atış yapıyorum."

Gözleri benimkilere bakmaya devam ediyor. "Elli fit, altı atış, yüzde 85 isabet oranı." Dudakları gülümsemeye çekilir. "Etkilendin mi?"

"Öyle olmamı mı istiyorsun? Çünkü bunu yapabilecek birini tanıyorum, ama 5-8-5 ile."

Gözleri büyür. Göğüsleri hareket etmeyi bırakır.

Spencer yakalar benim omzumu ve döndürür beni etrafında "Bir daha söyler misin?"

"Ne?"

"Az önce ne dediğini duydun mu? Silahın ne olduğunu biliyor musun

"

Gözlerimi devirdim. "Hayır, hayatımda hiç silah görmedim. Yedi yüz yıldan fazla bir süredir var olmalarına rağmen ne olduklarını hiç bilmiyorum. Yoksa tabancaları mı kastediyorsun? Onlar iki yüz yıldan fazla bir süre önce icat edildi. Filmlerde tuttıkları o metal şeyin ne olduğunu hiç bilmiyorum."

Jay başını sallar. "Onlar patlama sesi çıkarırlar." "Değil mi?" Dönüp bakarım. "Hiç bilmiyordum."

Jay Spencer'a döner ve yüzü kırışacak kadar geniş bir gülümsemeyle sırtar. "Onu sevdim."

"Beş kırk beşlik isabet oranının pek de etkileyici olmadığını söylediğimde beni sevmeyeceksin. Dediğim gibi, patlama seslerinin ne işe yaradığını biliyorum ve senden daha iyi bir nişancı tanıyorum."

Gözleri kısılr. "Yalan söylüyorsun, Küçük Kırmızı. Sadece beni incitmeye çalışıyorsun.

."

Beni etkilemek istemesi garip, sanki benim ne düşündüğüm önemliymiş gibi

ama karşılığında tek yaptığım, sözlerimi döküp onu etkilemeye çalışmak. Ben böyle biri değilim. Hiç fark edilmeyi tercih ederim, ama şimdi kendimi bir adamın yatak odasında geçirdiğim gecenin ardından onun atış poligonunda buluyorum ve onun kadar iri, onun kadar korkutucu, aynı şekilde silah tutan arkadaşıyla tartışıyorum, sanki silahın ne olduğunu bilmemin onlar için önemli olacağını düşünüyormuşum gibi.

Ben çok aptalım, ama onların beni sevmesini istiyorum. Güçlü ve yetenekli olmak istiyorum, kardeşlerimin tehlikeden uzak tutmaya çalıştığı küçük kız olmak istemiyorum.

"Seni incitmek istemiyorum, ama yalan söyleyemem. Daha iyi bir nişancı tanıyorum, o yüzden..."

"Kane...?" Kaşlarını kaldırıp Spencer'a döner. "Kane'i kastetti, değil mi? Çünkü Kane'den daha iyi nişancı yok."

Spencer omuz silkiyor.

"Kane'i kastetmedim, ama onun da iyi olduğundan eminim." Yavaşça erkeklerin etrafından dolaşıp Jay'in boş silahını ve bir kutu mermiyi bıraktığı yola doğru yürüdüm.

Durmalı, eve gitmeliyim, ama bunun yerine yürürken titreyen ellerimi sabit tutmaya çalışıyorum, çünkü ikisinin de beni izlediğini biliyorum. Oturup olay çıkarmayı bırakmalıyım, ama Spencer

dün gece bana yetişkin ve güçlü hissettirdi. Zayıf hissetmeye o kadar alışkınken, bana güçlü hissettirdi.

Çocuklara dönüp gülümsüyorum. Jay'in yaptığı gibi alaycı bir gülümseme değil, Spencer'ın yaptığı gibi sırtış da değil. Kahvemi bırakıp silahı elime alırken titrek ve acınası bir gülümseme. Gözleri fal taşı gibi açılıyor. Hiç şüphesiz ayağımı uçuracağımı düşünüyorlar, bu yüzden beni köşeye sıkıştırmaya çalışan iki kovboy gibi üzerime doğru ilerliyorlar. Eller yukarı, yavaş hareketler, geniş duruşlar, ben mermileri karıştırıp birini tabancaya yerleştirirken yaklaşıyorlar.

Jay'in normalde otomatik tabanca kullandığından eminim. Glock seven birine benziyor, ama tezgahın üzerinde bıraktığı silah, uzun namlulu ve ahşap kabzalı bir Colt Diamondback. Ağır ama rahat.

Titrek ellerimle namluya tek bir mermi sıkıştırıyorum ve gerginliğimi bastırmaya çalışıyorum.

Çok uzağa geldim. Her şeyi mahvedeceğim ve tam bir aptal gibi görüneceğim.

"Abigail, silahı indir, bebeğim."

"Hayır, ben hallederim."

Adamlar yaklaştırmaya devam ediyorlar, ama ben dönüp Jay'in çoktan parçaladığı hedefi nişan alıyorum. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunuyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor, ama bu beni korkutmak ya da şüpheyi düşürmek yerine, duyularımı keskinleştiriyor ve gülümsememe neden oluyor.

"Sadece bir atış, çocuklar, sonra onu kaldıracam."

"Bu bir oyun değil, Priss. Öğrenmek istiyorsan, sana öğretirim. Mükemmel nişan alana kadar sana özel ders veririm, ama sadece koca ağızlı Bishop'u susturmak için böyle davranmak doğru değil."

"Hayır, sorun değil."

Konsantre olmak için bir gözümü kapatıp dilimi dışarı çıkarıyorum. Jay sağımdan yaklaşıyor, ama çok hızlı hareket etmiyor. Beni korkutmak istemediği için hareketleri nazik, ama iki saniye sonra bana sarılacağını biliyorum, bu yüzden nişan alıp hedefe konsantre oluyorum, sonra parmağımı tetiğe götürüp çekiyorum.

Adamlar atlar ve nefes almaya vaktim olmadan silah elimden alınır ve parçalarına ayrılır, ama Jay ağzı açık bir şekilde hedefi izler. "Hedefimi vurdu." Dönüp

ben. "Kadın, benim desenime göre yap." Aceleyle Glock'u - onun bir Glock hayranı olduğunu biliyordum - belindeki kılıftan çıkarıp bana uzattı. "Bir daha yap. Bunun şans eseri bir atış olmadığını kanıtla."

"Dostum! Ondan Colt'u yeni aldık. Neden ona başka bir silah veriyorsun?"

"Çünkü blöf yapıyor." Hedefi işaret eder. "Tekrar."

Gülümseyerek ve kanımda dolaşan adrenalinle, şarjörü kontrol ettim, ama dolu olacağını bilmeliydim. Nişan aldım, sonra ateş ettim – bir, iki, üç, dört, beş.

Mükemmel değiller, ama hedefi vuruyorlar ve Jay'in kağıt adamına sevimli bir yüz ifadesi yapıyorlar.

"Defol buradan!" Jay silahını kapar ve kılıfına geri koyar. "O beş-sekiz-beş."

"Hayır, değilim." Spencer beni kendine doğru çektiğinde gülerek isteyerek onun yanına yaklaşıyorum. Kalbi kulağımın altında atıyor, bu bir bakıma hoş bir his. "Kardeşim 175 cm boyunda, ama bana öğretmeyeceği ne pahasına olursa olsun imkansızdı."

"Hoooo, lanet olsun." Jay sanki sihir yapıyormuşum gibi bana bakıyor. "Kardeşi 173 cm boyunda. Nerede o?" Sanki erkekleri köşelerde saklıyormuşum gibi dönüyor. "Adam nerede?"

"Uzaklarda," diye gülüyorum. "Uzaklarda çalışıyor."

"Onu geri ara, Küçük Kırmızı. Rekabet etmemiz lazım. Bu kasabada sadece bir alfa olabilir."

"Kim?" Onu baştan aşağı süzdüm. "Sen mi?"

"Şey... hayır. Kane. Ama ben onun yardımcısıyım. Ve Spencer da bir sonraki olabilir." "Defol git buradan, Bishop. Burası benim sığınağım ve senin üzerinde pratik yaptığın benim hedefimdi. Bunu kabul etsen iyi olur, pislik,

yoksa defol git."

"Küfür etmeyi kes." Spencer'ın karnına bir tokat atıp uzaklaşıyorum.

Troy ile konuşmamızdan beri telefonum titremeyi kesmedi, bu yüzden arkadaşlarım beni izlerken telefonu çıkarıyorum. Daha fazla mesaj. Daha fazla arama. Daha fazla sinir bozucu kardeşler. Kimseyi aramıyorum, ama grup sohbetine girip iç çekiyorum. Mitchell mesajında resmen bağırıyor.

Harika.

SPENCE

"Yani, bir sorunumuz var," diye fısıldıyor Jay.

Abigail'in dudaklarını ısırarak mesajlarına cevap verirken büyük beton odada turlar attığını izliyoruz. Giysileri buruşuk, saçları dağınık ama yatakta çok duyarlı ve nasıl ateş edeceğini biliyor.

Onu henüz sikmedim, ama bir kez siktiğimde yeni bir şeye adım atacağımı biliyorum.

Bir kadın konusunda *bu kadar* başımın belaya girebileceğini hiç bilmiyordum ve şansıma, o kadar bakımlı ki ona Miss Priss lakabı takılmış.

"Spence?"

Gözlerim Abigail'de kalırken, Jay'e doğru eğildim. "Mm?" "Seninle konuşmak istedim."

"Konuş o zaman."

"Sophia tehditler alıyor."

Bu benim dikkatimi çekti. Ona döndüm ve kaşlarımı çattım. "Bir daha söyler misin?" "Birisi benimle ve Kane ile bir sorunu var ve bu konuda gürültü yapmaya başladı."

sesini yükseltiyor."

"Herkesin seninle ve Kane'le bir sorunu var. Lanet olsun, bu sefer ne yaptın?"

Omuz silkiyor ve Abigail'i izlemek için geri dönüyor. "Bilmiyorum. Biz insanları kızdırmak için aktif olarak dışarı çıkmıyoruz."

"Bu tam bir saçmalık," diye gülüyorum. "İnsanları kızdırmak için bir plan yaparsın. Planını uygularsın. Sonra adamını öldürürsün. Bu sefer kiminle sorunun var?"

"Onu da bilmiyorum," diye homurdanır.

Dışarıdan paniklemiyor gibi görünüyor, ama içimden bir ses onun endişelendiğini söylüyor. Artık kaybedecek bir şeyi var – Sophia – ve onu ve kardeşini korumak, onun tek endişesi. Şimdi Kane'in Jess ve bebekleri var, ve Jay buraya gelip benimle konuşacak kadar baskı hissediyor.

"Sanırım Infernos davasıyla bir ilgisi olabilir," diye düşünür. "Belki de o davadan sonra gönderdiğimiz biri, ya da kim bilir, belki de Hayes'in kızları, babaları öldüğü ve banka hesapları boşaldığı için şimdi kızgınlardır. Her ne ise, Colum'la bir ilgisi var. Bundan eminiz."

"Colum öldü."

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Biliyorum, gerizekalı. İdam edildiğinde oradaydım. Sadece gerçekten başını belaya soktuğumuz herkesi düşünmeye çalışıyorum. İrlanda ya da Aristov olamaz. Onlar ortadan kaldırıldı. Hayes de olamaz; Kane onu ortadan kaldırdı. Chadwick de olamaz; o maksimum güvenli hapisnede ve Soph zaten onu gözetliyor." Duraklıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Siktir, Spence. Herkes olabilir ve o kadar çok düşman var ki, hangi yöne bakacağımı bilemiyorum. Kim olursa olsun, yaklaşıyor."

Abigail'in atış poligonunda yürüdüğünü izliyorum ve onu bir zamanlar sıradan bulduğuma inanamıyorum. Belki de onun kışını ellerimle tuttuğum içindir, belki de on iki saat önce ağzını benim sikime doladığı içindir. Ya da belki de onu önceden yargılamayı bırakıp, onu dinlemeye ve olduğu gibi takdir etmeye karar verdiğim içindir, onu yatakta yattığım diğer büyük göğüslü, beyinsiz bimbolar gibi olmasını beklemek yerine.

"Coğrafi olarak yaklaşıyor mu demek istiyorsun?" Ona bakıyorum. "Yoksa çevrimiçi olarak mı?"

Omuzlarını silkiyor. "İkisi de mi? Angelo, bir zamanlar kaldığımız bu moteli izliyordu. Cherry Drop Inn... Sahibi Ang'i rahatsız etti, sapık gibi davrandı, o da her hafta kontrol edip, adamın yalnız kalmak isteyen kızlara sarkıntılık etmediğinden emin oluyordu. Bizim kaldığımız odada birinin kaldığını öğrendi. Orayı dağıttı."

"Tesadüf olabilir..."

O başını sallar. "Olabilir. Ama Kane, buradan sahile kadar olan yol üzerindeki neredeyse tüm "*şehre hoş geldiniz*" tabelalarına grafiti yapıyormuş. Infernos'ta öldüğümü sandığı zamanlar bunu benim için yaptığını söylemişti."

"Tamam..." Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?" "Kane'in yazıları çizilmiş."

"Herkes yapmış olabilir."

Yine başını salladı. Ama bunun onayladığı için olmadığını biliyorum. "Tasadüf olabilir. Ve önemsiz bir şey olarak görmezden gelinebilirdi. Ancak Kane'in yazdıklarının hemen yanında, bu adam kendi yazdıklarıyla değiştirmiş."

"Siktir." Yüzünü inceliyorum. "Ne yazıyor?"

"*Jericho*. Ve koordinatlar."

"Siktir." Elimi yüzüme götürüp düşünmeye çalışıyorum. "Jericho mu? Kahretsin."

"Mmm. Açık bir tehdit. Demek ki bize geliyor. O kelimeyi nereden biliyor, Spencer? O kelime bizim içimizdekiler için kullanılırdı, nasıl biliyor?"

Kafamı salladım. *Hiçbir fikrim yoktu*. "Peki koordinatlar?" "Soph'la birlikteyken çalıştığım yerler. Vadi.

Matbaa. Kulüpler. Soph'un şehirdeki dairesi." Gözlerime bakar. "Başından beri bizi izliyordu. Gittiğim her yere peşimden geldi, Kane'i tatil için gittiği plaja kadar takip etti. Bütün bu süre boyunca bizi izliyordu, ama ikimiz de onu görmedik."

"Ne yapacağız?"

Omuzlarını silkiyor. "Daha fazla koordinat vardı. Henüz gitmediğim yerler. Sanırım bize oraya gitmemizi söylüyor."

"Pusu."

Dudaklarını büzüp başını sallar. "Belki. Ekmek kırıntıları. Dikkat dağıtma.

Ya da belki ölmeden bizimle iletişim kurmanın bir yolu." "Yani oraya mı gidiyoruz?"

"Evet." Abigail durup tavana bakınca ellerini ceplerine sokar.

Gürültülü bir nefes verir ve yumruklarını sıkar. Sonra, bir karara varmış gibi, telefonunu cebine koyar ve bize döner. "Hindistan cevizi."

"Yakında," diye mırıldanır Jay. "Henüz değil, ama yakında. Soph bir sonraki hamlemizi planlıyor. Ace geri döndü ve yakında yeni bir görevim olacak."

JAY AYRILIP öğleden sonra konuşmak için buluşmayı kabul ettikten sonra, Abigail ile birlikte daireme geri dönüp mahremiyet için kapıyı kapatıyorum. Birkaç saat sonra özel bir seans isteyen bir adam gelecek, ama onun dışında dairem neredeyse kendi kendine işliyor. Sadece güvendiğim kişiler güvenlik erişimine sahip ve erişim izni alacak kadar güvenilirler ise, silah yüklemeyi ve kullanmayı zaten biliyorlar. Binamı güvenliği ve rahatlığı için kullanıyorlar, ama onlara bakıcılık yapmama gerek yok.

Erişim izni ve deneyimi olmayan başka biri gelirse, kapıyı çalarak içeri girmeden birkaç dakika önce güvenlik kameramda görünür.

Şu anda yalnızız ve Abigail gergin bir şekilde tırnaklarını ısıırıyor.

"Kardeşlerin sahil güvenliği aradı mı?"

Elini bıraktığımda kanepenin ucuna oturur ve ayaklarını poposunun altına kıstırır. Yakında gitmek istediğini biliyorum. Bir saattir vücudunu çıkışa doğru çeviriyor ve duş alıp tazelenmeyi reddediyor. Ama önümüzdeki birkaç dakika boyunca, ona çok ihtiyaç duyduğu muameleyi yapacağım – tek kullanımlık bir şey gibi davranılmamak – ve benim de vermek istediğimi fark etmediğim muameleyi.

O tek kullanımlık değil.

"Onlar iyi, sadece dramatik davranıyorlar." O arkasına yaslanıp gözlerini devirmiyormuş gibi davranıyor. "Hepsi benim bir manastıra falan katılmam gerektiğini düşünüyor. Şimdi Jay de aynı şeyi düşünüyor ve Kane ile Jess'e söyleyecek, yani temelde bütün kasaba benim karşı çıkmaya kararlı olduğum şeyi yaptığımı düşünecek."

"O zaman belki de yine de yapmalıydın?" Onun ateşli gözleri benimkilere değiştiğinde hızlıca gülümserim, ama o uzanıp sehpadan uzaktan kumandayı almak için elini uzattığında, o kumandayı kafama fırlatıp kırmadan önce mutfığa koşarım. "Kahve?"

"Hayır." Tam beklediğim gibi, beni takip edip kapı pervazına yaslandı. "Eve gitmem lazım. Misafirliğimi yaklaşık on bir saat aştım."

"Sadece ben öyle dersem, fazla kalmış olursun." Hayatımda hiç bir kadınla ertesi sabah kahve içmediğim için bu bana çok garip geliyor. Hiçbiri benim yatağımda yatmaz. Hiçbiri benim küçük kaşığım olmaz ve ben kesinlikle lanet bir çocuk gibi onların göğüslerinde uyumaya çalışmam. Ama işte buradayız ve ben bir kadına ikinci fincan kahve ikram ediyorum. "Sıkılsaydım, ayakkabılarını çoktan verirdim."

Boş fincanını kaldırdığımda gülümsüyor ve ikinci kez başını sallıyor. "Ayakkabılarımı giydim bile, belki de bir saat önce gitmem için işaret verdin. Her neyse, gitmem gerek." Duvardan iterek bana doğru adım atıyor.

Başka neyi hiç yapmadım biliyor musun? Veda öpücüğü ve onu tekrar görmek için sessiz bir rica.

"Güzel bir geceydi. Teşekkürler."

Kahve makinesinden uzaklaşıp onu yakınımda tutmak için kollarını tutuyorum. "Pişman mısın? Dün gece bana bir şey verdin. Kendine de biraz sakladın, ama bana çok şey verdin."

Kafasını sallar. "Pişman değilim. Korkutucuydu, maceracıydı. Arabama binip buraya gelmek, elli katlı bir binanın kenarına çıkıp atlamak gibiydi."

"Seni yakalarım."

Siktir, bu doğru. Ve bu beni rahatsız ediyor.

Alt dudağını ısıırıyor ve ilk tanıştığımızda neden dikkatimi çektiğini bana gösteriyor. Dolgun, istismara uğramış ve o kadar lezzetli ki, bir kez daha tatmak için bir adamı öldürebilirim. "Sanırım yakalarsın. Bunu hiç beklemiyordum."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Ben de. Seni eve bırakayım mı?" "Hayır, gerek yok."

"Kardeşlerin seni bekliyor olacak mı? Sana zorluk çıkaracaklar mı?"

O gülümser. "Hayır, bugün hepsi çalışıyor, bu yüzden hayatta olduğumu onlara garanti ettikten sonra, işlerine devam ettiler ve kovulmadan önce işe gittiler. Ama bana zorluk çıkaracaklar mı?" O burun kıvrır.

"Evet, zorluk çıkaracaklar. Ama ben onlarla yirmi beş yıldır uğraşıyorum. Artık alıştım."

"Onlarla konuşabilirim. Dün gece bana her şeyi anlatmadın, Abigail. Onlara söyleyebilirim..."

"Onun yerine senin penisini emdim mi?" Kolay sözlerine rağmen yanakları kızardı. "Hayır, bu konuşma nasıl çevirirsen çevir, iyi sonuçlanacağından emin değilim. Sen burada kal, ben de onları orada tutayım. İki dünya asla kesişmemeli. Ama gerçekten gitmem gerek. Gitmem gereken yerler var ve dükkana uğramam lazım. Nadia bugün orada, ama yarın izinli olduğunu biliyorum."

Abigail evimde bırakmış olabileceği bir şey var mı diye arar ve cebime bakıp sessizce külotunu geri ister, ama düşüncelerini dile getirmez. Kendini alçaltıp onurunu kaybetmeyi reddeder. Bu yüzden bunu söylemez ve kıcı külotsuz kalır.

Ön kapımda durup arabasının uzaklaşmasını izledikten sonra içeri girip duşa giderken kıyafetlerimi çıkarıyorum. Checkmate ile başlayıp Bishop'larla yeni haşere sorunları hakkında konuşmak gibi halletmem gereken işlerim var. Yarın da Abigail'in asistanının evine güvenlik sistemini kurmam gerekiyor, muhtemelen bu yüzden bugün izin almıştır.

Abigail artık gözümün önünden kaybolduğuna göre, kendimi toparlayıp işe koyulmam gerektiğini anlıyorum.

ABİGAİL

"Merhaba, Doktor Rhett." Onkoloji koğuşunda yürürken, bu koridorlarda yaşadığına yemin edebileceğim yakışıklı adama gülümsüyorum.

Gece gündüz bu koridorlarda dolaşır – karısıyla bir gemi seyahatine çıkmak zorunda kaldığı zamanlar hariç. Her zaman küçük hayranlarını neşelendirmek için bir şeyler giyer, genç, kadın hastaları onun sevimli yüzüne hayrandır; desenli kravat, ışıklı ayakkabılar veya kumaş üzerinde hayvan burnu olan bir yüz maskesi takar.

İlk bakışta, çocuk koğuşunda çalıştığını düşünürsünüz, ama o, saçma sapan şeylerin sadece çocuklar için olmadığını söyler ve ben de hastalarının hiçbirinin bunu umursamadığını biliyorum. Böyle bir yerde sıkışıp kaldığınızda ve bir süre kalacağınızı bildiğinizde, günde bir kez gülmek, bekleyebileceğiniz tek şey olabilir. Bu yüzden hastalar saçma sapan şeyleri kucaklar ve onun onları tedavi etmesine ve yüzlerine gülümseme getirmesine izin verir.

"Merhaba Abby. Sen..." Böcek desenli kravatıyla koridorun ortasında durur ve beni baştan aşağı süzer. "Farklı görünüyorsun. Saçını mı yaptırdın?"

Elimi uzatıp saçımı düzelttim.

"Hayır." "Yeni saç kesimi mi?"

Gülümserim. "Hayır."

"Hmm..." Başparmağıyla dudağını ısırır ve beni düşünür. "Maskara olabilir mi?"

"Maskara sürüyorum, ama her zaman az miktarda sürüyorum. Bu yeni bir şey değil."

Gözleri kısıılır. "Bunu çözeceğim, Ab. Sen izle." "Tamam."

Gülerek ilerlemeye başlarım. "Marcie'yi görebilir miyim?"

"Tabii ki. Bugün biraz daha iyi hissediyor."

"Harika. Dışarı çıkabilir miyiz? Güneşin altında oturup biraz insanları seyredebiliriz."

"Eğer kendini iyi hissediyorsa, benim için sorun yok. Onu sandalyeye oturt, bir saatten fazla kalma ve yine milkshake ile tıka basa yemesine izin verme."

Gülüyorum ve kapısına doğru yürüyorum. "Parti bozan."

"O süt, Abby! Midesini ağrıttığını biliyorsun." "Evet, evet."

Onun kapısının önünde durup yavaşça kapıyı açıyorum. Kapıyı çalmıyorum, ama içeri dalıp onu korkutmak da istemiyorum, bu yüzden kapıyı aralayıp içeri giriyorum, kapıyı tekrar kapatıp perdenin arkasından içeriye bakıyorum. Beni beklediğini görünce gülümsüyorum.

"Merhaba güzelim."

"Yapacak daha iyi bir işin yok mu?" Gri eşofman altı ve bebek pembesi bir üst giymiş, yatağında oturuyor. Giysiler bol ama onun minik vücudunda her şey bol durur. Hâlâ korkutucu derecede solgun ama dudakları kiraz kırmızısı ve en güzel gülümsemeye kıvrılıyor. "İşin yok mu? Ailen yok mu? Burayı ziyaret etmekten daha iyi bir şey yok mu?"

"Sen benim ailemsin." Odanın diğer tarafına geçip katlanmış tekerlekli sandalyeyi alıyorum. "Gezmeye gelmek ister misin?"

"Oh!" Yatağının yanına koşar. "Beni kaçırıyor musun? Rhett biliyor mu? Annemi yine arayacak mı?"

Sandalyeyi açıp frenleri ayarladıktan sonra yatağa geçip kablolarını çözmesine yardım ediyorum. Her şeyi çözüyorum – bu konuda artık profesyonel sayılırım – sonra ellerini tutup yatağın kenarından kayarak çoraplı ayaklarının üzerine basmasına yardım ediyorum. Son zamanlarda zayıf düştüğünü ve nadiren banyodan öteye yürüyebildiğini biliyorum, bu yüzden onu sıkıca tutup sandalyeye doğru götürüyorum.

"Rhett biliyor," diye cevap veriyorum. İkimiz de onu sandalyeye oturtmaya çalışıyoruz, ama oturduktan ve ayak dayamaları yukarı kaldırıldıktan sonra, bana elektrikli bir gülümsemeye dönüyor. "Ve biraz dışarı çıkabileceğimizi söyledi. Güneş çıktı, silahlarını çıkarmanın zamanı geldi."

Kollarını bakar, birini kaldırır ve olmayan pazı kasını esnetmeye çalışır. Kasın olması gereken yerde, eski portundan kalan, henüz iyileşmemiş bir yara izi vardır. Damarları iyileşene ve ağrı geçene kadar bir süre o bölgeyi kullanamaz.

Benim kolumda da aynı yara izi var, ama ben onun hala beklediği gücün çoğunu geri kazandım.

"Ve hayır, anneni aramayacak. Bir saatlik serbest geçiş hakkımız var."

Frenleri bırakıp çantamı ziyaretçi koltuğuna atıyorum. Önümüzdeki bir saat boyunca telefonuma ihtiyacım olacak kadar önemli bir şey yok, bu yüzden onu bırakıp kardeşlerimin bir kez daha azarlamasına göğüs germeye hazırım.

Bana güvenmeyi öğrenmeleri gerekiyor, bu yüzden bunu onlar için ufuklarını genişleten bir deneyim olarak göreceğim, tıpkı Spencer'ın beni öpüşmekten parmaklamaya, oradan da ağızlamaya kadar götürdüğü gibi. O benim ufkumu genişletiyor, tabiri caizse.

Marcie'yi kapıdan geçip koridora ittiğimde yüzüm kızarıyor.

Doktor Rhett kaşlarını kaldırarak bizi izlediğinde yavaşlıyoruz. Hemşire masasına eğilmiş, bir dosyaya bir şeyler yazıyor. Sırtı eğik, bir ayağı diğerinin arkasına dayalı, sol elinde kalemi sıkıca tutmuş, sanki en büyük stres kaynağıymışız gibi bizi izliyor.

"Uslu durun, bayanlar."

"Ah, dostum," diye sızlanıyor Marcie. "Oysa ben bir partiye gidip hamile kalmayı planlıyordum."

Yaş farkımıza rağmen o benden çok daha dışa dönük biridir, bu yüzden o gülüp Rhett somurturken, ben ciyaklayarak onu neredeyse koşarak itiyorum, sürekli amirlerini kontrol eden hemşirelerin kıkırdamalarından kaçmak için.

"Marcie!" Asansör düğmesine basıp geri çekildim. "Neden bu kadar sorun çıkarıyorsun? Anneni sürekli aramasına şaşmamalı."

"O bir oyunbozan," diye gülüyor. Asansör kapıları açılıyor ve içeri girer girmez, o dikkatli doktoruna el sallarken biz tekrar dönüp bakıyoruz. "O tanıdığım en tatlı adam, yemin ederim. Belki Mitchell hariç. O nasıl? Ona beni aramasını söyledin mi?"

"Hayır!"

Asansör zemin katta durduğunda, onu lobiden geçirip hastanenin ön kapısından dışarı çıkardım. Burası büyük şehir hastanelerine kıyasla büyük bir yer değil, ama

ayrılmış koğuşlar için yeterince büyük; doğum ve jinekoloji, onkoloji, radyoloji, kardiyoloji ve idarenin aklına gelebilecek diğer tüm -oloji bölümleri.

Güneş mükemmel bir sıcaklıkta, ama rüzgâr hafif bir serinlik getiriyor. Hava 18 derece ve güneş batmadığı ve bulutlar gelmediği sürece, yazın bu tarafında güneşlenmek için en iyi hava. Birkaç dakika sessizce yürüyoruz ve ladin ağaçlarının tepesinde oturan kuşların şarkılarını dinliyoruz.

Hastanenin kuzey tarafındaki çimenli alanlar, iki veya üç grup insan dışında çoğunlukla boş. Aşıklar, arkadaşlar, kardeşler.

Geçmişte kardeşlerimle bu arazide yürüyüş yapmıştım. Annem ve babamla. Hatta doktorumla bile, kimsenin onu meşgul etmediği nadir bir anda. İçerideki monotonluktan kaçmak istediğimizde geldiğimiz yer burası. Nefes alamadığımızda ya da bir saniye daha sıkıcı, krem rengi duvara bakamayacağımız zaman gelmemiz gereken yer burası.

Uzun bir ladin ağacının yanındaki tahta bankın yanına yaklaşıncı yavaşlıyorum. Ağaç öğleden sonraları bankın üzerine gölge düşürüyor, ama şu anda ve bir iki saat daha güneş bizi sıcak tutmak için tepemize vuruyor.

Marcie'nin ayak dayamalarını kaldırmadan önce ayağa kalkmak isteyeceğini biliyorum. Bu, küçük bir isyandan, kurumdan kaçıp yeniden özgür hissetmek istediğimizde kontrol etmek için yaptığımız bir hareketten başka bir şey değil. Bu yüzden, ayak dayamalarını kaldırıp kolçaklara tutunduğunda, ona yardım edip, onun inlemeleri benimkilerden çok daha acı dolu olduğu için kendi inlemelerimi bastırmaya çalışıyorum.

Onun için korkmalı mıyım, yoksa onu desteklemeli miyim, bilmiyorum. Durumunun iyileştiğini sanıyordum, ama buraya tekrar gelmesi, hiç yaşamaması gereken bir gerileme.

Bankın yanına yaklaşarak, onun oturmasına yardım ediyorum, sonra omuzlarımızdan ayaklarımızdan birbirimize değecek kadar yanına oturuyorum. Esintiden gelen hafif soğuğu önlemek için kollarımı kavuşturuyorum, ama Marcie başını geriye yaslayıp göğsünü açarak güneş ışığını olabildiğince içine çekmeye çalışıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

O homurdanıyor, ama gülümsemesi titriyor. "Burası berbat. Eve gitmeye hazırım."

"Eminim öyledir. Rhett ne diyor?"

Omuzlarını silkiyor. "Dün röntgen çektiler, ama kitle... küçülmüyor." İç çekiyor. "Küçültmek için kemoterapi ve radyasyon tedavisi yapıyoruz, değil mi? Bütün bu acının sebebi bu. Acının iyi bir nedeni olduğu için dayanmamız söyleniyor." Bir an durur. "Dün Rhett'e biraz sinirlendim. Sanki durumun düzelmemesi onun suçuymuş gibi."

"Ama plana sadık kalacağız, değil mi? Daha fazla radyasyon, daha fazla kemoterapi?"

"Mmm. Hayatımın hikayesi. Plan, onların beni delip geçirmelerine, yakmalarına, zehirlenmelerine izin vermek ve bir sonraki taramada büyümesinin durduğunu ummak."

Onu kucaklamak, ona sarılmak, hayatın ona yaptığı bu korkunç haksızlık için özür dilemek istiyorum, ama bunu yapamadan, parlak mavi bir kelebek bize doğru uçarak yavaşlar. Çok büyük değil, ama küçük de değil, ve Marcie'nin bacağına konduğunda, Marcie gözlerini açar ve aşağıya bakar.

Bu güzel yarattığı incelerken bir an için sessiz kalıyoruz. Kelebek kanatlarını açıyor ve Marcie'nin dizinin ucunda yolunu bulmaya çalışıyor. Marcie yavaş hareketlerle elini uyluğuna doğru kaydırıyor ve parmak uçları kelebeğe sadece bir santim uzaklıkta duruyor.

"Acaba üzerine atlayacak mı?" diye fısıldadı.

Tek kelime etmiyorum. Onun korkup uçup gitmesine neden olursam pişman olurum, bu yüzden sadece parmaklarını ona yaklaştırmasını izliyorum, ta ki sonunda uzun bacaklarına dokunana kadar, ve o da onun eline yürüyor.

"Vay canına..."

Gözlerindeki ifade... hayret dolu. Sanki uğrayan bir kelebek sihirliymiş gibi, sadece tanrılar yapabileceği bir şey gibi.

Onu yüzüne yaklaştırır ve heyecanlı bir çocuk gibi gülümser. "Kelebeklerin, sevdiğin birinin selam vermeye geldiğine inanıldığını biliyor muydun?" Elini yarım metre uzağa çekip, sanki onun güvenini test edercesine tekrar yaklaştırır.

Küçük antenleri kızın cildini arar, ayakları sanki yaz gününde kızgın kummuş gibi hareket eder ve hareket etmezse yanacakmış gibi.

"Birçok kültür, keleklerin ruhlarımız olduğuna inanır," diye fısıldar gibi devam eder. Güneş ışığı, yeni traşlanmış kafasından yansır. Hasta görünür, ama tam bu anda, büyüü görünür. "Bazı kültürler onları dirilişle ilişkilendirir. Sence şu anda biri bizi ziyaret ediyor mu?" Onu burnuna yaklaştırır, sırtarak, o ayaklarını uzatınca poposunu sallır.

Gülümsemesi o kadar geniş, gözleri o kadar parlak ki, oturmak için can attığım güneşten bile daha parlak.

"Sana çok yakışıyor," diye iç geçiriyorum. "Aklında olan, vefat etmiş biri mi var? Çünkü o seni çok iyi tanıyor gibi görünüyor."

Kelekleri odaklamak için neredeyse gözlerini çaprazlıyor. Parmaklarından ayrılmıyor, ama deneme yapıp onun dik burnuna dokunuyor.

"Bilmiyorum. Sanırım son zamanlarda büyükanne mi düşünüyorum. O da Marcie'ydı. Adımı ondan aldım."

"Öldü mü?"

"Mmm." Gözleri kararır. "Kanser. Torunumun kesinlikle Marcie adını almaması gerektiğini düşünüyorum. Bu laneti benimle birlikte kıracağız."

Bir saat boyunca güneşin altında oturuyoruz. Bize bahşedilen her bir ışık ışını ve her bir damla D vitamini emiyoruz, ama sonunda kekeğimiz bizi terk ediyor ve bir saatimiz doluyor. Şu anda arkamı dönsem, Doktor Rhett'in Marcie'nin penceresinde durup bizi izlediğinden yüzde yüz eminim.

Hastalarına çok değer veriyor. Onların üstesinden gelmelerini önemsiyor. Bana bir saat verdiğine göre, bunu suistimal etmiyorum.

O geri dönmek istemiyor. Bu, masum ve haksız yere hapsedilmiş bir mahkuma, dünyanın tüm güzelliklerinin tadını çıkarmak için bir günlüğüne dışarı çıkma izni vermek, ama güneş batıp gün sona erdiğinde onu geri sürüklemekle neredeyse aynı şey gibi görünüyor. Bu acımasızca,

ama onu eve götüremem, kaçması için bir adaya da götüremem.

Burası berbat bir yer, ama Marcie'nin iyileşmesi için burada olması gerekiyor.

Onu sandalyesine oturtup ayak dayama yerini kaldırıyorum. Çok yorucu bir şey yapmadık ama şimdiden daha zayıf görünüyor, cildi inanılmaz derecede solgun. Neredeyse saydam ve bu beni korkutuyor. Akli, zekası, küstahlığı yerinde ama vücudu onu yüzüstü bırakıyor.

"Bugün farklı görünüyorsun Abby." Sanki bankta otururken üşümüş gibi sandalyesine sıkıca sarılıyor.

Keşke onun için dışarıya bir battaniye getirseydim.

"Rhett de öyle dedi." Omuz silkiyorum. "Ben farklı bir şey yapmadım."

"Mutlu görünüyorsun," diye düşünür. "Daha parlak. Ne olduğunu bilmiyorum, ama daha özgür görünüyorsun."

Gülümserim. "Çok derin bir gözlem."

Onu ön kapıdan geçip lobide bırakıyorum. Omuzları hayal kırıklığıyla düşüyor, ama düşüncelerini dile getirmiyor.

"Sanırım ben de biraz farklı hissediyorum," diye itiraf ettim.

"Öyle mi?" Başını kaldırıp gözlerime bakar. "Bir erkekle mi tanıştın?" Yüzünde bir gülümseme belirir.

Bu şaka amaçlı bir soruydu, daha önce de sorduğu bir soruydu. Aynı cevabı bekliyordu – çünkü kardeşlerim dışında erkeklerle hiç tanışmadım – ama ben kızardığımda gözleri fal taşı gibi açıldı ve amacına ulaştığını anladı.

"Aman Tanrım! Gerçekten mi?"

Asansöre bindiğimizde onun katının düğmesine basıyorum, ama o gülümsemesini bırakmıyor.

"Abigail! Anlat."

"Şey..." Tereddüt ettim. "Belki. Ama sen on yedi yaşındasın ve bunu duymana gerek yok."

"Tabii ki istiyorum!" Bir dakika önce gördüğümü sandığım zayıflığa rağmen, koltuğunda dönerek gözlerimin içine bakıyor. "Tüm detayları istiyorum. Tüm ilginç detayları. *Her şeyi* bilmek istiyorum."

Sözcüğü uzatarak beni daha da utandırıyor. "Ben çocuk değilim ve erkeklerle birlikte oldum. Ne olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Kafamı sallıyorum. "Ne?"

"Tabii ki oldum. On yedi yaşımdayım. Neredeyse on sekiz. Geçen yaz... bazı şeyler yaptım."

"Kapa çeneni! Kiminle? Annen biliyor mu?"

"Delirdin mi?" O gülüyor. Asansör onun katında açıldığında geri dönüyor, tekrar içine çekiliyor, ama fısıldayarak "Ben seksiydim diye beni isteyen o pislikleydim. Ama şimdi bu halime bak, istediğini aldı ve kaçtı." diyor.

Onu Doktor Rhett ve onun şüpheli bakışlarının önünden geçerek odasına itekledim. Kapıyı kapattım ve geçerken perdeyi hızla açıp kapattım, sonra tekerlekli sandalyenin frenlerine bastım ve ona dönerek koştum. "Sen bakire değil misin? Marcie! Ne oluyor yahu?"

"Ben öyle demedim ki Abigail.

Hayret bir şey." "Peki..." diye ısrar ediyorum. "Öyle misin?"

Kıkırdar. "Hayır, değilim. Çok kötüydü. Kitaplardaki gibi değildi."

"Gerçekten mi?" Neredeyse hayal kırıklığına uğradım; onun için. Kendim için. "Neden korkunçtu?"

Omuz silkiyor. "Acıdı... çok acıdı. Ne yaptığını bildiğini sanmıyorum, yatakta bir tür aygır olduğunu iddia etmesine rağmen. Sert ve aceleciydi, bu yüzden o..." Başını sallıyor ve kasıklarına bakıyor. "Bilirsin... içeri girdiğinde, pek hoş değildi. Sanırım ıslak olmam gerekiyordu? Seks eğitiminde bunu öğretmiyorlar, ama sanırım tamamen kuru olmamam gerekiyordu."

Spencer'la geçirdiğim geceyi düşünüyorum. Bana her dokunduğunda, yumuşak bir kayma gibiydi. Kolay hareketler. Zevkli dokunuşlar. "*Çok ıslaksın, Priss.*"

"Belki de o yanlış yaptı," diye devam ediyor Marcie. "Ya da belki de ben yaptım. Bilmiyorum, ama o sanki bir tür at yarışı kazanıyormuş gibi düşünüyordu. O sadece biraz..." Burnunu kırııştırıp sırtıyor. "Kendine dikkat etti, sanırım. Ve işini bitirdiğinde, ben orada yatıp '*Hepsi bu mu?*' diye düşünüyordum. Sınıfımdaki tüm kızlar seksin ne kadar harika olduğunu, ne kadar eğlenceli olduğunu, ne kadar iyi hissettirdiğini şiirsel bir dille anlatıyorlardı. Ya onlar yalan söylüyorlardı ya da ben hatalı bir adamla birlikteydim."

"Yani... Muhtemelen ikisi de biraz var, sanırım." Geri adım atıp yatağına yaslanıyorum. "Ama sen iyisin, değil mi? Bunu biriyle konuşman mı gerekiyordu?"

"Az önce konuştum," diye gülüyor. "Bir dahaki sefere aceleci davranır mıyım, bilmiyorum. Bu, benim yapmam gereken bir şey gibi gelmiyor, anlıyor musun?"

"Mm..." Başımı sallayıp bu konuşmaya tamamen soğukkanlı davranıyorum. Ta ki o bomba gibi bir şey söyleyene kadar.

"İlk seferinde acıdı mı?"

"Şey..." Kalbim deli gibi çarpıyor, ama o sadece nazik bir merakla bana bakıyor. *Yirmi beş yaşında olduğumu ve ondan daha az deneyimli olduğumu itiraf etmeli miyim? Yalan söyleyip, bildiğimden daha fazlasını biliyormuş gibi mi davranmalıyım?*

Ortada bir yerde buluşmam gerektiğini düşünerek, Spencer'ın bana ilk dokunduğu anı hatırlayıp başımı sallıyorum. "Evet, biraz acıdı. Ben... şey..." Yüzüm kızarıyor. "Islaktım, sanırım. Ama yine de biraz acıdı."

Sonra bu sabahı hatırlıyorum. "*Seni o noktaya getireceğiz.*"

"Erkeklerden veya seksten korkma. Kadınlar bir nevi... uyum sağlar." Bu kelimeyi deniyorum ve ağzımda yuvarlıyorum. "Evet, uyum sağlar. Zamanla ve pratik yaparak daha kabul edici hale geliriz, sanırım." Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Aman Tanrım! Bu, reşit olmayanların seks yapmasını teşvik ettiğim anlamına gelmez! Lütfen tanrım, bunu yapma. Demek istediğim, gelecekte bir gün, seks yapmak istediğin bir erkekle karşılaşırsan ve o sana iyi davranırsa ve bitiş çizgisine kadar koşmazsa, korkmamalısın. Biraz acıtabilir, ama o sana özen göstermeli ve bunu senin için zevkli hale getirmeli."

Dudaklarını sıkıca kapatıp, bastırdığı kahkahadan yanakları şişmiş halde beni izliyor. "Vay canına, tamam. Şey... Bir dahaki sefere bunu aklımda tutacağım."

"Kapa çeneni." Yüzümü havalandırıyorum, lise yıllarında neden pek popüler olmadığımı kanıtlayarak. "Hay aksi, neden beni böyle zor durumda bırakıyorsun?"

Kıkırdıyor. "Çünkü senin kızarmanı izlemek eğlenceli. Ama merak etme, Dr. Phil, anneme senin bana dışarı çıkıp erkekleri inşaat sahasındaki tuğlalar gibi yatırmam gerektiğini söylediğini söylemeyeceğim."

"Sen imkansızsın!"
Ama gülümsüyor, o da var.

SPENCE

Abigail dün gece beni aramadı. Evime gelmedi. Hiç ortalarda görünmedi, ben de geceyi çekimim üzerinde çalışarak ve bugünkü işime hazırlanarak geçirdim – ki genelde tüm gecelerimi böyle geçiririm. Kadınlarla vakit geçirmiyorum, onlarla konuşup gülmüyorum, yavaş davranmıyorum ya da ertesi sabah onlara kahve ikram etmiyorum.

O bir istisnaydı... Peki neden şimdi hayatım farklıymış gibi geliyor?

Abigail bu lanet sistemi bozdu ve bu beni, onun akşam yemeği için evimde olmasını dilemek kadar rahatsız ediyor.

Öğlen saatlerinde, Laine'in bana şikayet ettiği güvenlik sistemi ile Nadia'nın evinin önüne park ettim. Genellikle bu işlere güvenlik için değil, çalışırken eğlenmek ve gülmek için çiftler veya gruplar halinde geliriz. Ancak Kane bebekleriyle evde ve Jay, Soph ile birlikte tehdit ve Riley'nin protez bacak değişimi üzerinde çalışıyor.

Nadia'nın garaj yolunda arabalar duruyor. Küçük bir hatchback ve onun arkasında, parlak jantları ve daha da parlak boyası olan arduvaz grisi bir kamyonet.

Bu kesinlikle merakla kaşlarımı kaldırmamı sağlıyor.

Kollarımı iş için gerekli kutularla doldurup kapıyı tekmelerek kapatıyorum. Sonra, Abigail'i hatırlatan papatyalar ve güzel çiçeklerin arasında uzanan dar patikadan ilerliyorum.

Nadia'nın Abigail'in asistanı olduğunu biliyorum. Renkli ve güzel şeylere düşkün olduklarını biliyorum. Bugün Abigail'i göremezsem, belki asistanını görebilir ve bunun neredeyse aynı şey olduğunu varsayabilirim.

Verandanın önündeki birkaç basamağı çıkarak kutularımı dengede tutmaya çalışıyorum ve tel kapıyı açıyorum. Kapıyı çaldıktan sonra geri çekilip bekliyorum.

İçerideki hareket beni gülümsetir. Birisi – Nadia – oturma odasında koşturur, eşyalara takılır ve küfür eder, bu da iş yerinde ne kadar dikkatli davranması gerektiğini merak etmeme neden olur. *Priss odadayken herkesi tertemiz mi yapar?*

Ağır bir şey yere düşüyor ve ardından bir erkeğin homurtusu boşluğu dolduruyor.

Nadia öğle vakti sevişiyordu ve ben onları rahatsız ettim.

İş profesyonelliği veya görgü kuralları umurumda bile değil, bu yüzden bir emlakçı veya kapı kapı dolaşan satıcı uzaklaşabilir veya en azından hiçbir şey bilmiyormuş gibi sahte bir gülümseme takınabilir, ama ben tam bir pislik gibi sırtıyorum ve kapı aralandığında, Nadia düğmeleri yanlış iliklenmiş bluzuyla dışarı çıktığında göğsüm bastırılmış kahkahalardan zıplıyor.

"Boynunda kocaman bir öpücük izi var, bayan."

Gözleri büyüdü ve eli, olmayan izi kapatmak için yukarı doğru hareket etti.

"Şirket politikası gereği, sizi rahatsız ettiğim için özür dilemeliyim, ama bu bir yalan olur ve ben öyle bir hayat yaşamıyorum."

"Bugün geleceğinizi unutmuşum." Yüzü kızardı. "Çok özür dilerim."

"Sizi temin ederim, bugün gelmedim. Ama güvenliğinizi kurmak için buradayım. Beni içeri alır mısınız?"

"Şey..." Ağır kapıyı bana engel olmak için kapatır, ama sonra tanıdık bir yüz onun arkasında belirir ve benim zaten bildiğim şeyi doğrular.

Aramalarımın onun kamyonetini tanıyordum.

Dağınık saçları, boynundaki gerçek ısıruk izleri ve hiç gömleği olmayan adam, "Serrano" diye homurdanır.

Gülümserim. "Mitchell-lanet-Rosa. Eh, bacağıma atla ve bana Dolly de. Bu ilginç bir gelişme. Abigail, asistanıyla yattığını biliyor mu?"

"Bu konuyu kendine saklaman LAZIM."

Buraya geldiğimden ve o Portekizli gözlerin bana dik dik baktığını gördüğümünden beri, dünyam değişmemiş gibi davranıyorum. Bunun beni nasıl etkilediğini bilmiyorum, nedenini bilmiyorum, ama büyük bir şeyin değiştiğini biliyorum ve bunun hakkında ne hissettiğimi hiç bilmiyorum.

Ve bu belirsizlikten dolayı sinirliyim.

Mitchell, Nadia'nın kırsal tarzındaki evinde attığım her adımda peşimden geliyor. Kameraların yerleştirilmesi, kablolama işleri ile uğraşıyorum, evinin güvenli ve emniyetli olduğundan emin olmak için. Ve tüm bu süre boyunca, Abigail'i ve bunun ona zarar verip vermeyeceğini düşünüyorum.

Öyle olacağını *sanmıyorum*, ama Mitch ve Nadia bir nedenden dolayı saklanıyorlar.

Başka bir şey yapmadan önce bu nedeni bulmam gerekiyor.

"Seni ve öğleden sonraki zevkini kendime saklamam mı gerekiyor? Neden?"

"Çünkü boş zamanlarımda ne yaptığım kimseyi ilgilendirmez. En azından seni."

"Ama neden önemli ki? İnsanlar kiminle yattığımı bilse de ben hiç takmıyorum." Gözlerine bakıp sııttım.

"Kimseyle yatmaman daha iyi olur," diye homurdanır. "Kız kardeşime dokunma ve o sana bakarken başka kimseyle yatma. Abigail özeldir, eğer onun kalbini kırarsan, seni geberdiririm."

"Mmhm." Dizüstü bilgisayarımı alıp Nadia'nın güvenliğini sağlamaya devam ediyorum. O ise oturma odasında saklanıp, patronunun kardeşiyle yatmanın işten atılma sebebi olduğu gibi mini bir kriz geçiriyor. Belki de öyledir. Bilmiyorum. "Kimsenin kalbini kırmıyorum, Rosa. Ne bildiğini sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Abby senin oyuncuğın değil."

Onu görmezden gelmeye devam edince omzumu tuttu. "İkinizin ne kadar farklı olduğunu görmüyor musun? Sen lanet bir haydutsun, o ise saf. Sen... sen gibisin. O ise mükemmel."

"Dövmemi beğenmedin mi, pislik herif?" Durup omuzlarımı dikleştiriyorum. O küçük bir adam değil, ama benden uzun olan erkek pek fazla yok, bu yüzden yine de burnumu kıvrıp kaşlarımı çatıyorum. "Senin çarpık gömleğinin altından görünen göğüs dövmesini ya da kız arkadaşının karnındaki dövmeyi, herkesin düğmeleri bozuk giysilerle dolaşıyormuş gibi davranırken görmemiş miyim?"

"Onun lanet karnına bakma!"

Ona karşı sahiplenici davranıyor. İlginç.

Gülümseyerek yürümeye devam ediyorum, ama o küçük bir köpek
Köp gibi peşimden ayrılmıyor.
ek.

"Kız kardeşin için bir şey olduğumu hiç söylemedim, Rosa.

Siz çocuklar ona karşı kendinizi dayatıyorsunuz, onu susturuyorsunuz, boğuyorsunuz ve sanki hepsi onun iyiliği içinmiş gibi davranıyorsunuz. O da sizin onun için özenle çizdiğiniz sınırların dışına çıktığında, varsayımlarda bulunuyorsunuz ve bunu yaparken de pislik gibi davranıyorsunuz."

"Onu boğduğumuzu nereden biliyorsun? Onu tanıımıyorsan, ne yaptığımızı nereden biliyorsun?"

Mutfakta durup dizüstü bilgisayarımı tezgahın üzerine koydum.

"Onu tanımadığımı hiç söylemedim. Onunla bir iki kez konuştum. Bishop'un düğününde yan yana oturduk. Dükkânına birkaç kez gittim..."

"İki gece önce eve gelmedi!"

"Tamam... peki..." Başımı iki yana eğip sııttım. "Biz arkadaşız. Ama onu boğduğunu biliyorum, çünkü ne zaman aynı odada olsak, sen ya da kardeşlerin yüzüme karşı çıkıp, onu kölem yapmaya çalışıyormuşum gibi davranıyorsunuz."

"O özel biri," diye homurdandı. "Senin sattığın şeyle başa çıkamıyor. Onu rahat bırakmalısın ki kendine odaklanabilsin, asla beklediği beyaz atlı prens olmayacak bir adamın peşinden koşmasın. Yirmi beş yıl, Serrano, ve bu bize ilk kez karşılık verdiği zamandır. İlk kez böyle bir tavır takındı, ilk kez bütün gece dışarıda kaldı ve telefonlarımıza cevap vermedi."

"Tanrı korusun, kadın biraz cesaretlenip takıntılı kardeşlerini başından beri olması gereken yere geri gönderir.

"Takıntılı değiliz! Biz onun koruyucularıyız. Onunla acımasız dünya arasında duran biziz. Düştüğünde onu kaldıran biziz. Ve sen..." Yaklaşır ve yumruğunu göğsüme vurur. "Onu tekrar yere indireceksin."

"Benim ne yaptığımı nereden bilebilirsin? Beni tanıımıyorsun."

"O tek gecelik bir ilişki değil! O, becerip kaçılacak bir kadın değil."

"Ama Nadia öyle mi?"

Yüzü soluyor. "Onun hakkında konuşma."

"Onu saklama. Sevişmek istiyorsan, seviş. Çılgın bir ilişki yaşamak istiyorsan, yaşa ve eğlen. Ama onu saklaman beni meraklandırıyor."

"Merak etme." Gözleri, kız kardeşi hakkında hissettiği öfkeden daha fazlasıyla yanıp tutuşuyordu. "Yaptıklarım seni ilgilendirmez."

"Komik, senin işime karışman hakkında da aynı şeyi söyleyebilirim. Seni tanımıyorum dostum. Arkadaş değiliz, kardeş değiliz. İş arkadaşı ya da mektup arkadaşı da değiliz. Ben berbat bir herifim ve ellerimi kirletmekten korkmuyorum. Seni henüz yere sermedim çünkü Abigail, senin sürekli onun yüzüne çıkmandan ne kadar kızsın da, sana zarar verirsem yine de üzüleceğini biliyorum. Ama şunu unutma, senin koruma dediğin şeyi o boğulmak olarak görüyor. Ve nefes almakta zorlandığını anladığı anda, onun için yolu açacağım. Otur lan. Ben buradayım."

Nadia'nın evinden sonra dükkana gidiyorum, ama bildiklerimi söylemeye niyetim yok. Sessizliğimi yalan olarak görmüyorum, sadece kendi işime bakıyorum.

Ön kapıdan içeri giriyorum ve başımın üstündeki zil çaldığında gülümsüyorum. Ama beklediğim gibi tezgahın arkasında Abigail'i bulamıyorum. On sekiz ya da on dokuz yaşlarında, zayıf ve kulaklarını genişletme modasına uyan genç bir adam görüyorum.

Onun burada olması benim için sorun olurdu, ama o daha bir bebek ve süper eşcinsel.

Abigail'i görmek istedim. Onu görmek, otuz altı saat önce onu sikmek istediğimden daha çok istedim... şey, neredeyse. Ama kaderimde yokmuş, bu yüzden onun yerine bir demet güzel çiçek alıyorum, tezgaha birkaç yüz dolar bırakıyorum ve adamın kasaya girmesini izliyorum.

Eğer parayı bırakıp gidersem, adam parayı cebine atıp ona söylemeyebilir, ama onun sistemi girmesini beklersem, paranın onun hesabına gideceğini biliyorum, çünkü o hesaplarını kontrol eder ve eksik parayı fark eder.

Tekrar dışarı çıkıp Hummer'a biniyorum, Kane'in evine gidiyorum ve kollarımı kokulu çiçeklerle dolduruyorum, tam bir... çiçekçi gibi.

Ben kimim lan?

Jay'in evi caddenin karşısında olmasına rağmen oraya gitmiyorum. Bunun yerine Kane'in evine gidiyorum çünkü herkes hep oraya gidiyor. Checkmate'de veya atış poligonunda olmadığımız zamanlarda burası bizim karargahımız oluyor.

Merdivenleri çıkıp içeri giriyorum, sonra mutfaktaki sohbetin olduğu yere doğru ilerliyorum ve iki Bishop oğlanının her birinin kucağında bir bebek tuttuğunu ve bebeklerin dudaklarına küçük bir süt şişesi dayadığını görünce gülümsüyorum.

"Sizler korkak gibi görünüyorsunuz."

"Çiçeklerle kaplı adam diyor." Jess kıkırdayarak, eteklerinde minik dinozor desenleri olan birbirine uyan iki kırmızı bebek elbisesi tutarak odanın karşısına geçer.

Hareketleri yavaş ve doğum yaptığı gün sönüp gideceğini düşündüğüm bebek göbeği hala duruyor.

Sanırım öyle olmadı.

Saçları dağınık ve tanıştığımız zamanki o kusursuz mükemmelliğinden eser yok. O bir avukat, pahalı ayakkabılara takıntılı ve kötü tavırlı platin sarışın bir prenses. Ama bugün o da bizim gibi... sıradan bir insan.

Bu hali hoşuma gitti.

"Selam Jessie." Öne eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. Kızarıyor, bu da beni gülümsetiyor, ama sonra dik durmaya çalışıyor ve karnının ağrıdığını saklamaya çalışıyor. "Bunları senin için aldım." Eşcinsel adamın krizantem dediği çiçeklerden oluşan bir buketi ona uzatıyorum – bebekleri gibi pembe – ve gözleri buğulanınca gülümsüyorum.

"Benim için mi?"

"Tabii ki. Çiçekleri hak ediyorsun."

"Yalan," diye mırıldanır Jay. "Abigail'i kontrol etmek istedi. Sen, onun dükkânına girmesi için uygun bir bahaneydin."

"Kapa çeneni, Bishop." Jess'in vazoyu taşıyamayacağını fark edince onun yanından geçtim, ama geçen gün ona almak istediğim üç yüz dolarlık buketi görünce durdum.

Yeni vazoyu yanına koyup geri dönüyorum. "Bunlar nereden geldi?"

Jess, Kane ve Chicken'dan gözlerini ayırır. Ya da Nugget. Hangisi olduğunu kim bilir; siyah saçlı olan.

"Hmm?"

"Bu çiçekler. Kim getirdi?"

Jess düşünceli bir şekilde gözlerini kısar. "Abby getirdi. Geçen gün hastaneye getirdi. Senin gönderdiğini ve teslimat ücretini senin ödediğini söyledi. Bu arada teşekkür ederim." Yüzünde bir gülümseme belirir. "Çok güzeller."

"Mm. Rica ederim."

Onlar için para ödemedim, ama krediyi ben aldım. *İlginç*. "Bugün Reynolds'ın evine sistemi kurdum," diyorum arkadaşlara. "Hepsi bitti mi?" Kane bebeğini göğsüne bastırıyor. Dövmeli eli elinde narin bir şişe tutarken, bebek ağızdan ölüyormuş gibi emiyor.

Mitchell'in Bishop'ın dövmesi hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Evet, bitti."

Sophia mutfağa girip Jay'e gülümsediğinde, kendi buketiyle onun dikkatini çekti.

"Senin için, balerin."

Şüpheli gözlerle onları kabul eder. "Ne oldu?"

"Çiçek alıyordum, sana da alayım dedim."

"Abby'nin dükkanında para harcamak için bir bahane arıyor," diye alay eder Jess. Sözleri Soph'u rahatlatır ve buketi kabul edip burnuna götürür.

"Teşekkürler. Çok güzel kokuyorlar." "Rica ederim."

Angelo ve Eric bize katılmadıklarına göre, kızları da gelmeyecek demektir. Son iki buketi lavaboya atıp gruba dönerim. "Reynolds hazır. Ana sisteme bağlı, yani istediğimiz zaman kontrol edebiliriz."

"Harika, teşekkürler." Kane boş şişeyi bebeğin dudaklarından kaldırıp masanın üzerine atar. Sıkı bir battaniyeye sarılmış bebeği kucağına alır, göğsüne yatırır ve yüksek sesle geçirene kadar sırtını okşar. "Bu tehdit hakkında konuşmalıyız. Hayatımın bu noktasında bu tür şeylere karşı

bu tür saçmalıklara tahammülüm yok. Hızlı, sessiz ve kalıcı bir şekilde ortadan kaldırın."

"Kane." Jess üzgün gözlerle öne çıkar.

O... Sanırım bizim masum olarak nitelendirebileceğimiz birisi. Gerektiğinde işini halleder, ancak sorunlarını çözmek için "güvenlik uzmanı" arkadaşlarına güvenmek yerine, çok daha kalıcı ve kanlı taktikler kullanan polis olan erkek kardeşini çağırmayı tercih eder.

Erkeğinin artık kanunları çiğnemesini istemiyor, ama bazen bu tür şeylerin önüne geçilemez.

"Üzgünüm, sarışın. Yapmamız gerekeni yapmalıyız. Biri bizi izliyor, bu yüzden bu işi halletmeliyiz. Burada oturup mahvolmayı beklemeyeceğiz."

"Alex'i çağırabiliriz?" diye yalvaran gözlerle önerir. Polisler. *Tipik.* "Senin istediğin gibi olmak zorunda değil."

"Ona ne diyeceğiz, bebeğim?" Bebeğin sırtını sertçe okşadı. "*Biri benim grafitiyi üzerine grafiti mi yapıyor?* Bu yeterli değil."

"Peki ne yapacaksın? 'Buradayım, gelin beni alın' yazan büyük bir tabela ile nöbet mi tutacaksın?"

"Bu aptalca olur," Jay kıkırdar. "Kafanı kaybetmek mi istiyorsun, *diğer ikiz?* Yoksa akıllı oynamak mı istiyorsun?" Kendinden emin ellerle sarışın bebeği kaldırır ve göğsüne dayayarak geçirir. "Onu buluruz, yanına gideriz, işini bitiririz. Göğsümüzde hedef tahtası ile ortalıkta dolaşmayız."

"Onlara mı *gidiyorsun?*" Jess, her hareketinde acı çekiyormuş gibi karnını tutarak Kane'e döner. "*Daha yeni* bebeklerimizi doğurduk! Bu lanet hafta. Ve şimdi de *gidiyorsun* mu diyorsun? Evleneli bir hafta bile olmadı, şimdiden kalbimi mi kıracaksın?"

"Hayır." Koyu renkli gözleri bir şekilde daha da koyulaşır.

İş söz konusu olduğunda bu sertliği, bu makine gibi kişiliği benimsiyor. Onunla tanışmadan önce, o sadece işini hassasiyetle ve duygusuzca yapan bir askerdi. Ama o onu insan yapıyor. Ve kafanda bir hedef varken insan olmak tehlikelidir.

"Bilmiyorum, sarışın. Henüz ayrıntıları belirlemedik, bu yüzden paniğe kapılmayı bırakmalısın." Bir elini uzatıp onu nazıkçe

onu kendine doğru çeker. Bir kolunu kalçalarına dolayarak, karnına öpücük kondururken kesik yerine zarar vermemeye dikkat eder. "Panikleyecek bir nedenimiz olmadıkça paniklemiyoruz. Bir şeyler olacağını biliyoruz, bu yüzden bir adım öndeyiz. Sophia ne halt ediyorsa onu yapıyor ve yakında daha net bir resim ortaya çıkacak. O zaman kararımızı veririz."

"*Sonra* beni ve kızları terk ediyorsun." Gözleri yaşlarla doldu. "Beni mutfağa mahkum ediyorsun. Benimle evleniyorsun, bana bebekler veriyorsun, tüm dünyamı değiştiriyorsun, sonra da en çok ihtiyacım olduğunda çekip gidebileceğini sanıyorsun."

"Kaçmıyorum," diye tersler. "Koruyorum."

"Komik." Öfkeyle elini yanağına götürerek akan gözyaşlarını siler. "Çünkü bizim için eski hayatını bırakamıyor gibisin. Ben kendiminkini bıraktım. Bir aydır işe gitmiyorum. Uzun bir süre de gitmeyeceğim. Jules ile firmada ortaklık kurmam gerekiyordu, ama ne zaman yaklaşısam bir şey oluyor ve daha fazla izin almak zorunda kalıyorum. Vücudumu feda ettim. Adımı feda ettim. Bu günlerde nasıl ağlamayacağımı bilmiyorum ve o kadar yorgunum ki saçımı yolmak istiyorum. Oh!" Elini havaya kaldırır, ama kendini incitince çığlık atar. "Ama saçımı yolmak konusunda endişelenme, çünkü zaten kendiliğinden dökülüyor. Bebek hormonları beni mahvediyor. Bir şekilde vajinam ağrıyor, oysa onlar oradan çıkmadılar bile. Göğüslerim kapasitelerinin sonuna kadar gerildi ve çok ağrıyor, oysa onları kullanmıyorum bile. Ve şimdi Bishop çocukları bebeklerimi tutuyorlar ve bu *hiç de kolay değilken*, çok kolaymış gibi gösteriyorlar!"

Jessie sık sık erkek arkadaşının yüzüne patlar. Bu, Louboutin prensesine aşık olmanın bedeli gibidir

ama Jessie asla gözlerinde gerçek gözyaşları ya da midesinde zimba teli ile ağlamaz.

Kane ayağa kalkar ve ondan uzaklaşır, ama sadece bana gelmek için. Nazik elleriyle Chicken'ı - ya da Nugget'ı - kollarıma verir, sonra sessizce parçalanan Jess'e geri döner.

Bu minik insan göğsümde uyurken kalbim durur. Kim olduğumu bilmiyor. Onu tutan ellerin adam öldürdüğünü bilmiyor. Dayandığı göğsün kurşunlar ve bıçaklarla parçalandığını bilmiyor.

O kadar kırılgan ki, kimse benim ne yapacağımı bilmediğimi bilmiyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum, Blondie. Söz veriyorum. Ve bu dünyada senin ve kızlar için vazgeçmeyeceğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey." Kane ellerini onun kollarından ellerine doğru kaydırdı. "Şu anda senin için zor bir dönem, bebeğim. Yorgunsun, ağrın var ve dediğin gibi hormonların seni mahvediyor. Bunu senin için kolaylaştırmak istiyorum, elimden geleni yapıyorum. Ama nasıl daha iyi yapabileceğimi bana söylemelisin." Onu göğsüne çekip dağınık saçlarına bir öpücük kondurur. "Bunu kolaylaştırmak için ne yapmam gerektiğini söyle."

"Bilmiyorum." Sesi hem ağlama hem de sızlanma gibiydi. "Nasıl daha iyi hissettirebileceğimi bilmiyorum."

"Şu anda büyük bir hormon düşüşü var," diyor Soph. Bilgisayarını tıklatarak, görünüşe göre doğum sonrası hormonları araştırıyor. "Süt geliyor, hormonlar vücutunda dolaşıyor, ama şimdi yine tek kişi, üç kişi değil. Dinlenmeye ihtiyacı var. Ve bebekleri kucağına almaya."

"Ona biraz dinlenmek için bebekleri aldık," diye mırıldanıyor Jay. "Ona bebekleri ve biraz sessizlik verin."

"Evet, bebeklerimi bana verin." Jess Kane'den uzaklaşıp bana doğru yürür. "Onu oturma odasına getirebilir misin?"

"T-tamam." Başımı sallayıp iyi bir asker gibi onu takip ediyorum.

Gerçek gözyaşları erkeklerin kriptonitidir. Kadın hakları ve aptal erkek arkadaşlar hakkında bütün gün bağırp çağırabilir, ama gerçek gözyaşları ve bebek hormonları ortaya çıkınca, ben eriyip giderim.

Onu oturma odasına kadar takip ediyorum ve Jay'ın sandalyesinin karo zeminde sürtünme sesini duyuyorum.

O da gerektiğinde iyi bir askerdir.

Jess yavaşça kanepeye oturur, ama sanki kendini kanepeye atmak istermiş gibi hissediyorum. Pijama pantolonu ve ince askılı bir tişört giymiş, tişörtünü aşağı çekerek göğsünün çoğunu ortaya çıkarmış, ama önemli kısımları gizlemiş. Yastıklara yaslanıp Chicken'ı, ya da Nugget'ı kucağına alır ve bebeğin göğsünde uykuya dalması için geriye yaslanır.

Jay de aynısını yapar, Jess'e hiç bakmadan bebeği nazikçe ona uzatır, sonra biz de topuklarımızı döndürüp oradan koşarak çıkarız, yoksa

gözyaşları seline kapılmadan önce oradan koşarak çıkıyoruz.

Kane kapıdan bizi izliyor, ama biz onu geçip mutfağa geri döndüğümüzde, Jess'e yaklaşıyor ve kızlarıyla arasında kalması gereken şeyler fısıldamaya başlıyor.

"Biz hallederiz," diyor Jay. Jess ve Kane'den uzak durmak için sessiz kalıyor, ama sandalyesini geri çekip oturuyor. "Biz hallederiz."

Lavabonun önüne geri dönüp kollarımı kavuşturuyorum. Abigail'in yüzü zihnimde bir slayt gösterisi gibi geçiyor, ifadeleri düpedüz sinirli olmaktan, tanık olabildiğim için kendimi şanslı hissettiğim türden bir mutluluğa kadar değişiyor.

Kane bunu düzeltemez, çünkü Jess'in yanında kalmak zorunda. Bu da, bu işin bana ve Jay'e düştüğü anlamına geliyor. Bu da, Abigail'i düşünmenin acı verici olduğu anlamına geliyor, çünkü er ya da geç ben de gideceğim.

"Evet, biz hallederiz," diyorum sessizce.

"Eric bize yardım edemez. Çocuğunun bir ameliyatı daha var, bu yüzden Katrina'nın yanında kalmak zorunda."

"Mm." Kane, hayalet görmüş gibi gözlerle mutfağa geri döndüğünde başımı sallayıp dudaklarımı kapalı tutuyorum.

Başladığı sandalyeye geri oturur ve yenilgiyi kabul edercesine başını eğirir.

Çenemi kaldırıp oturma odasına bakmaya çalışıyorum. "O iyi mi patron?"

O başını sallar, ama bu daha çok benim söylediğime bir onaydan ziyade, benim söylediğime bir yanıt gibidir. "Uyuyor."

"Yorgun düşmüş."

Yine başını sallar. "İkimiz de her gece uyanık kalıyoruz. Yardım etmeye çalışıyorum, ama mama ile beslenmelerine rağmen, bebekler uyanık olduğunda o da uyanık kalıyor. Vücudu paramparça oldu ve saçları tutamlar halinde dökülüyor." Gözleri benimkilere bakar. "Bunun normal olduğunu söyle. Çünkü bebeklerimin onu bu kadar mahvetmesinin suçlusu benim."

"O da bebekleri seçti," diye mırıldanır Soph. "Yorgun ve hormonları altüst olmuş durumda, ama sizden pişman değil."

"Bunu internetten mi okudun?"

Gülümser. "Evet. 'Ne Beklemeli' anne forumuna üyeyim. Hepsi yorgun ve psikopat, ama pişman değiller."

"Erkeklerinden ne istediklerini söylüyorlar?"

Ekranını tararken gülümsemesi giderek büyüyor. "Sarılmak istiyorlar. Hamile pantolonları içinde bile güzel olduklarını söylemelerini istiyorlar. Bebekler izin verirse, diyetlerine biraz çikolata eklemek istiyorlar."

Kane'in gözleri kısıılır. "Henüz çikolata yiyemezler, değil mi?"

Kız kıkırdar. "Jess'in diyetinde, aptal. Yeni doğan bebeklere süttten başka bir şey verme." Kafasını sallar. "Şekerlemeyi dene. Onu kucakla, ona güzel olduğunu söyle, çikolata al ve uyanır uyanmaz atıştırma lıklar getir. Birkaç gün içinde daha iyi olacak."

"Öyle mi?"

Omuzlarını silker. "Hâlâ yorgun olacak, ama daha az üzgün. Ve belki Laine'i ara. Jess kız kardeşini istiyor."

"İyi plan. Laine bugün okulda, ama işi biter bitmez onu geri getireceğim." Koltuğuna yaslanıp oturma odasına bakıyor.

Jess sırt üstü yatmış, başını kol dayama yerine koymuş, bebekleri göğsünde yatırıyor. Bebekler yüzleri ona yapışmış, yüzlerinde çukurlar ve buruşukluklar oluşmuş halde karın üstü uyuyorlar.

"Onları bırakabileceğimi sanmıyorum, çocuklar. Bir gece için bile. Ya da bir saat için." İçini çekti. "Ya da bir dakika için bile. O haklı; onları yapmasına yardım ettim. Şimdi, bana ihtiyacı varken kaçamam."

"Jay ve ben halledeceğiz. Soph bize yeşil ışık yaktığında, gidip sorunu çözeceğiz. Sen buradaki işleri hallet ve Mac'in ameliyatıyla ilgili bizi bilgilendir."

Kane'in gözleri Jay'e çevrilir; endişe, yorgunluk, yine felç edici endişe. "Jay? Hayır."

Jay gülerek kardeşinin kafasının arkasına vurur ve onu kendine doğru çekerek yarı kucaklar. "Ben iyiyim. Henüz hiçbir yere gitmiyorum ve gittiğimizde, bizim hayati organlarımızı 24 saat boyunca izleyebilmen için gerekli düzenlemeleri yapacağız. Bu işi ikinci kez batırmayacağız."

ABİGAİL

T Zaman tuhaf bir yaratıktır.

Bazen hızla geçer gider ve günün nereye gittiğini merak edersin. Ya da haftanın. Ayın. Bazen salyangoz hızında sürünür ve yüksek sesli tik... tak... sesiyle seni alay eder, bu sesin senin sonun olabileceğine yemin edersin.

Haftamın yavaş yavaş geçip gitmesini izlerken, hayatım böyle. Hem acı verici derecede hızlı hem de dayanılmaz derecede yavaş. Mağazaya siparişler geliyor, aldatan kocalar ve sadık kocalar her gün uğruyor gibi görünüyor. Ama sonra her şey çok yavaş geliyor ve saati izlediğim için kendime kızıyorum.

Kardeşlerim on yıldır neredeyse her saat başı beni arıyorlar, ama ben onlara geri çekilip bana biraz alan tanımlarını istediğimde, tam da bunu yapıyorlar. Saat başı aramalar yerine, sabah ve akşam uğruyorlar ve aradaki tüm saatler bir ömür gibi geliyor.

Beni küçük rahatsızlıklara bağımlı hale getirdiler, bu yüzden aramalar gelmediğinde kendimi biraz sevilmemiş hissediyorum.

Evet, bunun ne kadar mantıksız geldiğini biliyorum.

Spencer'la geçirdiğim gecenin ardından günün büyük bir kısmını dükkanda çalışarak geçirdim, sadece bir saatliğine dışarı çıkıp Roy'u masada bırakarak yeni anne olan bir kadına hastaneye çiçek buketi götürdüm. Jess değil, başka biri. İçeri girip çıktım ve bebeğin yumuşacık yanaklarına sadece bir kez dokundum, sonra işime geri döndüm ve Roy'u gönderdim.

Ertesi gün Nadia geri geldi ve çok tuhaf davranıyordu, ben hapşırınca zıplıyor, konuşunca ciyaklıyordu. Ama onun tuhaf davranışları, Spencer'ın önceki gece gönderdiği mesajı fazla düşünmemle gölgede kaldı.

Bu gece bana gelir misin?

Ama elbette gelemedim. Kardeşlerim sürekli telefon görüşmelerinden vazgeçmişlerdi, ama doğal olarak bu, akşam yemeğinde Rosa erkeklerinin bombardımanına maruz kalacağım anlamına geliyordu. Troy hariç herkes yüzüme karşı çıkıp her şeyi açıklamamı istiyordu... "ama ayrıntılara girmeden" diye eklemişti Nixon.

Seks yapıp yapmadığımı bilmek istiyordu, ama nasıl yapıldığını değil. Beckett, güvenli olup olmadığını bilmek istiyordu, ama bir an bile tereddüt ettiğimde, yüzü yeşile dönüyor ve başını sallayarak söyleyeceğim her şeyi engelliyordu. Mitchell alışılmadık bir şekilde sessizdi, ama onun eksikliğini Corey, sinir bozucu sorular ve anne babamı aramakla tehdit ederek telafi ediyordu. Troy, tabii ki, söyleyeceklerini söyledikten sonra hayatına devam etmişti.

Troy en büyük ve en huysuz olmasına rağmen, bana karşı en az takıntılı olan kişi olması çok komik. Beni diğerlerinden daha az sevdiği için değil, sadece benim bebek gibi davranılmaktan hoşlanmadığımı bildiği için. Hastane odamda milyarlarca kez benimle oturdu. En büyük olduğu için, sürekli benimle birlikte olmak onun görevi olduğunu düşünüyordu, bu yüzden çalışmadığı zamanlarda yatağımın ucunda oturup, ikimizin hayatlarımız için yaptığımız planlar hakkında konuşuyordu.

Sanırım diğer kardeşlerim sadece hastalığımı görürken, o benim gücümü görüyor. Diğerleri şımarık bir kız kardeş görürken, o benim inatçılığımı görüyor.

Kardeşlerim fark etmeden şimdi gizlice dışarı çıkmam imkansız, ama çıkabilsem bile, kendime güvenim tamamen sarsılmış durumda. Geçen gece Spencer'ın evine gittim, ama onunla yatmadım. Onun istediği şeyi reddettim. Sonra istediği şey, çıplaklık, onu da reddettim. Birlikte duş almak mı? Hayır. Çünkü bu soyunmak anlamına gelirdi. Ve soyunmak sadece kıyafetlerden ibaret olmazdı.

Benim becerilerim hakkında yalan söylemediğini varsayarsak, sanırım... başka şeyler konusunda başarılı oldum. Ama bunu onun gerçekten istediği şeye uygun bir alternatif olarak görmüyorum.

Kendime güvenimin sarsılmasına ve beni felç etmesine neden olan pek çok neden var, ama her gece telefonum çaldığında, yine de cihazıma uzanıp onun yazdıklarını açgözlülükle okuyorum.

Asla uzun ya da şiirsel değildir. Genellikle *en* azından hafif küfürler içerir ve çoğunlukla küfürler vücudumun bazı kısımları için alternatif kelimelerden oluşur. Ama bana eski zamanlardaki prenslerin yapacağı gibi şiirler ya da şarkılar göndermiyor olsa da, bana mesaj atması bile güzel. Bu, beni düşündüğü anlamına geliyor. Beni daha fazla görmek istediği anlamına geliyor – ikimiz de "daha fazla"nın benim bekaretimi ifade ettiğini bilmemize rağmen.

Aynı zamanda, başka biriyle vakit geçirmeye başlamadığı anlamına da geliyor.

Ya da, belki de başka biriyle vakit geçirmeye başlamıştır, ama bundan bahsetmemiştir. Sanırım bu, bir beyefendinin yapması gereken bir şey.

Silah sesleriyle onun yatağında uyanıp korkudan neredeyse ölecek olmaktan bu yana tam beş gün ve beş gece geçti. Beş gün boyunca, Nadia'nın neden bu aralar biraz daha sessiz olduğunu anlamaya çalıştım. Aslında endişe verici bir durum değil. Sadece farklı, çünkü normalde o kadar... "*Onun beni tamamen fethetmesine izin verirdim.*"

Beş günün üçünü Marcie'yi ziyaret ederek geçirdim ve hiçbiri Jess'in buluşup şeker yiyelim diye attığı bir mesaj içermiyordu. Bu beklenmedik bir şey değil. Biz arkadaş değiliz, ben sadece onun çiçekçisiyim ve o da faturasını uzun zaman önce ödedi, ama yine de... Teklifimi kabul edeceğini ummuştum.

Son birkaç günümü yeni bir gelin, yeni bir düğün tarihi ve yeni bir renk düzeni üzerinde çalışarak geçirdim, ki bu tam da günlerimi geçirmeyi sevdiğim şekilde. Müstakbel kocası hakkında, nasıl tanıştıkları, gelecek planları ve ne tür bir prenses gelinliği giymeyi planladığı hakkında bilgi almak istiyorum. Cevaplar neredeyse hiç hayal kırıklığına uğratmıyor.

Ama Spencer'ın beş gün boyunca bana çeşitli şekillerde gelmemi isteyen beş mesajına rağmen, gitmedim. Çünkü ona üstümün altını asla göremeyeceğini nasıl açıklayabilirim ki?

"Abigail Rosa?"

Elimde tuttuğum bekleme odası dergisinden başımı kaldırıp masaya geri atıyorum. Spencer tüm zamanımı meşgul ettiği için tek bir kelime bile okumadım, ama benim için sorun değil. Çünkü o iri, kaba, terbiyesiz ve her yönüyle uygunsuz olsa da, yine de beni gülümsetiyor.

Ve sanırım küfür etmeyi bıraksa, bunu neredeyse özlerdim.

Çantamı alıp hemşireyi takip ederek bekleme odasından çıkıp uzun bir koridora giriyorum. Tekrar doktorun muayenehanesine geldim, ama acil bir durum için değil. Sadece rutin bir tarama ve kontrol için, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için.

Altı ay sonra tekrar gelip, vücudumun beni tekrar öldürmeye çalışmadığından emin olmak için kan tahlili yaptıracam, sonra bir yıl daha hayatıma devam edeceğim ve bana ikinci bir şans verdiği için evrene şükredeceğim.

Sevimli yeşil önlüğü giyen kadını takip ederek doktorumun muayenehanesine giriyorum ve boş sandalyeye oturuyorum. Doktor Rhett benim genel doktorum değil. O, onkoloji ve tanı sonrası tedavi konusunda uzmanlaşmış, bu yüzden remisyon dönemine girdiğimde, onun kayıtlarından çıkarıldım ve tekrar normal doktorumun randevu programına alındım. Doktor Rhett'i tekrar görmek zorunda kalmam kötü haber olurdu. Bu yüzden Doktor Rhodes'u görmek, benim için her şeyin yolunda olduğu ve yıllar önce yaptığımız tüm zorlu çalışmaların karşılığını aldığımız anlamına geliyor.

Hemşire odadan çıkarken bir an oturup çantamı kucağıma koyuyorum, ama kapı açılmadan önce kendime ait otuz saniyem bile yok ve karşımda Amazonlu doktorum beliriyor. Derin, siyah saçları ensesinde bir topuz halinde toplanmış. Gerçek olamayacak kadar dolgun ve mükemmel görünen gece yarısı siyahı bir ten. *Her şeyi* gören pürüzsüz, çikolata rengi gözler. Ve insanların aşık olduğu türden bir gülümseme.

Doktor Rhodes her Şubat ayında milyonlarca Sevgililer Günü kartı alıyor, bundan eminim.

"Bayan Rosa." Önümde durup gülümsüyor. "Sizi tekrar görmek çok güzel."

Çantamı yere koyup, sandalyesini yaklaştırıp oturduğunu izledim. "Sizi görmek de çok güzel. Bu seanslar için her zaman çok heyecanlanırım."

Kıkırdayarak masasından stetoskopunu alır ve boynuna asar. "Eminim öyledir. Nasıl hissediyorsunuz? Konuşmak istediğiniz bir şey var mı?"

Omuzlarımı geriye doğru sallayıp bir saat boyunca rahatlamaya çalışıyorum. Bu randevular standart ama korkutucu. Acı ve yalnızlığın korkunç anılarını geri getiriyorlar, ama her seferinde temiz çıktığımda

, çok rahatlıyorum. Şimdiye kadar buraya gelmeye alışmış olmam gerektiğini, o kadar alışmış olmam gerektiğini, kardeşlerime söylemediğimi veya yanımda birini getirmediğimi düşünebilirsiniz, ama her seferinde kalbim çok hızlı atıyor. Bu randevulara asla tam olarak alışamayacağım.

"Şey..." Tereddütle başımı sallıyorum. "Konuşacak bir şey yok. Sağlıklıyım. Noel'de bile nezle olmadım."

"Herhangi bir değişiklik hissediyor musun? Hala düzenli olarak kontrol ediyor musun?"

"Evet, hanımefendi, çoğu gece kontrol ediyorum. Ve hayır, farklı bir şey hissetmiyorum."

"Tamam. Yatağa uzanıp üstünü çıkarırsan, başlayabiliriz."

Kaşlarımı çatarak yavaşça ayağa kalkmaya başladım. "Bugün tarama yok mu?"

"Birazdan bakacağız, ama önce bir muayene etmek istiyorum." Masasının üzerinden uzanıp avucuna el dezenfektanı sıkarken, sinirlerim çılgına dönüyor.

Çantamı koltuğun altına itip yavaşça üstümü çıkardım.

Doktor Rhodes bir süre masasında telaşla uğraşırken, ben titreyerek yatağa doğru ilerleyip kenarına oturdum. Gömleğimi başımdan çıkardım ve uyluğumun yanına koydum, sonra yutkunarak arkama uzandım ve sütyenimi çıkardım.

Beyaz ve pembe puantiyeli. Seksi danteller yok. Şeffaf kumaş yok. Öne şıklık katacak küçük bir fiyonk bile yok.

Onu çıkarırım ve bir tarafının ağırlığını görmezden gelmeye çalışırım. Ve onu çıkardığımda, sadece bir göğsüm kaldığını ve diğerinin olduğu yerde sağ tarafımda çirkin bir yara izi olduğunu görmezden gelmeye çalışırım.

Giysilerimin altında sakladığım şey bu iken, Spencer'ın beni soymasına nasıl izin verebilirim?

Doktor Rhodes işinde çok iyi, bu yüzden başka biriyle aynı odada üstsüz oturuyor olmama rağmen, neredeyse hiç utanmamamı sağlıyor.

Neredeyse.

Spencer benimle konuştuğunda yanaklarımı dolduran türden bir kızarıklık değil, farklı bir tür. Kalbim hızla çarpan ve – bu sabah göğsümü muayene etmeme ve hiçbir şey bulamamama rağmen – umutla ve dua ederek onun beni yanılttığını kanıtlamamasını dilediğim türden bir kızarıklık.

Rhodes ellerini ısıtmak için ovuşturur ve bir dakika daha dosyalarına odaklanır. Bu, yaklaşan şeye hazırlanmam için yeterli bir süre, ama paniğe kapılmam için çok uzun bir süre değildir.

Gençliğimden bir şarkı kafamda çalmaya başlar. TLC'nin "Unpretty" şarkısı gözlerimi kapatmama ve Rhodes'un göğsümdeki ellerinden korkmamam için bana yardımcı olur. Şarkı sözleri güzellikten ve kendin olmaktan bahsediyor. Başkalarının sana baktıklarında gördüklerini görmekten bahsediyor.

Her sabah aynaya bakıp, bana verilen bedeni inceliyorum. Dar kalçalar, ince bel, kızıl saçlar, çiller. Sırtım neredeyse düz, tıpkı göğsümün yarısı alınmadan önce düz olduğu gibi.

Vücudumdaki tüm kusurlar düzeltilebilir. Param olsaydı ve acıya katlanmak zorunda kalsaydım, göğüslerimi yeniden yaptırabilirdim. Popom için bir şeyler yaptırabilirdim ve daha güzel göğüsler ve popo ile ince belim gerçekten güzel görünürdü. Saçımı istediğim gibi kestirip boyatabilir, çillerimi kapatmak için makyaj malzemeleri satın alabilirdim.

Göründüğümünden tamamen farklı görünebilirdim, ama bunun ne anlamı olurdu? Marcie'ye, olduğu gibi güzel olduğunu, erkeklerin onun yara izlerini veya hastalığını umursamayacağını nasıl söyleyebilirim ki, ben bunu kendim yapmıyorsam?

Bu yüzden kendimi olduğu gibi kabul ediyorum.

Şey... çoğunlukla. Hâlâ Spencer'a göğsümü göstermedim.

Sonunda Doktor Rhodes önümde durur ve gülümser. "Hazır mısın?"

Sözlü bir onay yerine, alt dudağımı dişlerimin arasına çekip kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum.

Şu anda olduğumdan daha fazla açığa çıkamam. Burada otururken, Rhodes tek sağlam göğsümü kaldırıp meme ucundan dışa doğru parmaklarını gezdirirken, son on yılda defalarca yaptığım gibi zihnimde şarkımı söylüyorum. Şarkıyı mırıldanırken, güçlü olmayı ve kendimi olduğu gibi kabul etmeyi düşünüyorum. Başkalarının benim hakkımda *ne* düşündüğünü umursamayıp moralimi bozmamayı düşünüyorum.

Ve genellikle bunu yapmıyorum, ama sonra etkileyebileceğim bir adamla tanıştım.

Rhodes'un elleri göğsümde dolaşıyor ve sol tarafı bitirdiğinde sağ tarafa geçip yara izimin üzerinde nazikçe hareket ediyor. Yara izi uzun zaman önce iyileşti, ama bazen evren benimle dalga geçmek istediğinde, genellikle hava özellikle kötü olduğunda veya sütyenim doğru oturmadağında dokunmak acı veriyor.

Artık piyasada eskiden hiç olmayan milyonlarca sütyen var. Tek tarafı – ya da çift mastektomi geçirmiş kadınlar için her iki tarafı – dolgu ile doldurulmuş sütyenler, göğsün mükemmel bir şekilde... şey... normal görünmesini sağlıyor.

Bu sütyenleri keşfettikten ve denemek için yeterince iyileştikten sonra, beni çok heyecanlandırdılar. Yıllar boyunca denemeler yaptım ve doğal B bedenimden daha büyük sütyenler satın aldım, ama ilk başta harika bir plan gibi görünse de, sütyeni giydiğimde her şey alt üst oluyor ve göğüslerim dengesiz bir hale geliyor.

Daha büyük sütyenimi bir kez giydim. Bir D beden ve bir de sütyen dolgusu için acınası bir mazeret yerine iki B beden olmasını tercih ettiğimi anlamam için bu kadar zaman yetti.

Hastalanmak ve çoğu kadının kendilerini kadın yapan şey olarak gördüğü şeyi kaybetmek benim için zordu. Hayatta olduğum için minnettardım, ama kaybettiğim şey konusunda kendimi güvensiz hissediyordum.

Troy, benim sütyen deneme aşamamda iş için gönderilmişti, bu yüzden içimdeki savaşı, kansere karşı savaşan ve onu yenen kızı tanıyor. Mitch beni küçük ve mızımız olarak görüyor, çünkü aptal, eğri büğrü sütyeni düzgün oturtamadığımda beni kucağına alan oydu. Ben gerçekte olmadığım biri olmaya çalışırken.

"Tamam, her şey yolunda görünüyor." Doktor Rhodes, yeniden odaklanmamı bekledikten sonra gülümsüyor. "Hiç ağrın yok mu?"

Kafamı sallıyorum, bu da onun gülümsemesini daha da genişletiyor. "Lütfen uzanın, emin olmak için ultrason yapalım." Beni uzanmış halde bırakıp, büyük bir makineyi getiriyor ve çubuğu çıkarıyor... probu, ya da her ne diyorlarsa onu.

Ben uzandıktan sonra, yarı saydam bir jel şişesini alıp sol göğsüme sıkıyor, sonra makinesine dönüp ekranında görüntüyü getirmek için gerekli düğmelere basıyor.

"Soğuk değil mi?"

"Hayır." Kafamı sallıyorum ve elimi ve kolumu yatağın üst ucunda rahat bir pozisyona getiriyorum. "Artık buna alıştım."

"Sen bir savaşınsın tatlım."

Probesini birkaç dakika önce elleriyle yaptığı gibi hareket ettiriyor. Yanlara doğru. Alt kıvrımın altına. Göğsümün ortasına doğru. Sonra meme ucumdan dışarıya doğru yayılıyor. Düğmelere basıyor ve eve gittiğimde geçen yılki taramalarla karşılaştıracığı fotoğrafları çekiyor. Kötü haber olması ihtimaline karşı, ben yokken bakacak ve kendini toparlamak için zamana ihtiyacı olacak.

Ama fotoğrafları gülümseyerek çekiyor ve yataktan titremeye hazır olduğumu fark edince başını sallıyor. "Korkutucu bir şey görmüyorum tatlım."

"Orada bebek var mı?"

O kıkırdayarak çalışmaya devam eder. "Seni benim için bir numara gibi hissettirmek istemiyorum, Abby. Ama yemin ederim, bu odaya giren herkes bu şakayı yapıyor."

"Erkekler bile mi?"

Gülerek başını sallar ve ölçümleri yaparken ekranına odaklanır. "Özellikle erkekler. Bu şakayı ilk yapanların kendileri olduğunu düşünüyor olmalılar."

"İşin sıkıcı görünüyor," diye mırıldanıyorum.

Göğsümü temizledikten sonra sağ göğsüme daha fazla jel sıkıldığında savunmak için tek söyleyebileceğim bu. Bu sefer uğraşacak meme ucu yok. Derin izler ve korkunç bir kavis ile kalın bir yara izi var, sanki bir korku filmindeki gülümseme gibi.

Marcie gibi kızlarla konuşurken cesur ve güçlü olmaya çalışıyorum. Onun vücudundan nefret etmesini asla istemem. Ama bu, her duştan sonra hızla örtünmemi engellemiyor. Böbreğimi alsalardı keşke... ya da, bilirsin, hiçbir şey almazlardı keşke diye düşünmemi engellemiyor.

Ama hayatım o kadar kolay olmayacaktı ve belki de bu yolculuğumun bir nedeni vardı. Belki de ateşten geçip diğer tarafa ulaşmam, yanıp yaranmam, benim izimden gelen kızlarla konuşup onlara her şeyin yoluna gireceğini söylemem içindi.

Bu onurun bedeli olarak, beni felce uğratan şüpheler ve ilk kez ilgimi çeken erkeğin önünde tüm kıyafetlerimi çıkaramama durumu

"Tamam." İşini bitirdiğinde, Doktor Rhodes bana bir yığın kağıt havlu verir ve makinesini ve sandalyesini odanın diğer tarafına iterken, jelin kendim temizlem

"Tamam." İşini bitirdiğinde, Doktor Rhodes bana bir yığın kağıt havlu verir ve o makinesini ve sandalyesini odanın diğer tarafına iterken, ben de kendimdeki jeli temizlememe izin verir.

Ellerini yıkadı, bir melodi mırıldandı, birkaç düğmeye bastı, sonra önümde durdu ve kirli kağıtları aldıktan sonra üstümü bana uzattı.

"Kardeşin seni bekliyor mu?"

Kafamı sallayıp sütyenimi giyiyorum. Uzun bir duş almadan ve sıcak suyla yıkamadan jeli çıkarmak imkansız, bu yüzden sütyenim kalıntılar üzerinde kayıyor. Bu beni rahatsız ediyor, ama pembe puantiyeli beyaz kumaşı giyip gömleğimi başımdan geçiriyorum.

"Bugün yalnız geldim. Herkes meşgul ve bu sadece rutin bir kontrol."

Dudaklarını büzerek beni izliyor. Düşüncelerini duyabiliyorum; inatçı ve kendi iyiliğim için fazla bağımsız olduğumla ilgili bir şeyler. Ama çabucak vazgeçip masasına gidiyor.

"Bekleme odasına dönün. Görüntülerinizi basacağım ve beş dakika sonra orada buluşuruz. Bana her şey gayet normal görünüyor." Önümde durur ve sırtarak, "Hala temizsin. Eylül ayında tam bir muayene için buraya geri geleceğiz, o zamana kadar belki kendin için bir şeyler yapabilirsin." der.

O uzaklaşırken kaşlarımı çattım. "Hmm?"

Omuzlarını silker. "Sana ödev veriyorum. Kendini zorlayan bir şey yap. Seni korkutan bir şey."

"Bugün buraya geldim." Sahte bir gülümseme takındım. "Bu beni korkutuyor."

Gözlerini devirir. "Aynen öyle. Başka bir şey yap. Kanserle ilgisi olmayan bir şey yap. Genç ve hasta olduğun için yapamadığın bir şeyi yap. Cesurca bir şey yap ve bir sonraki randevumuzda bana anlat."

Cesurca bir şey yap.

Beni korkutan bir şey yap.

Koridorlarda yürürken ve çıkışa doğru ilerlerken, Doktor Rhodes'un talimatlarını düşünüyorum. Kanserden daha çok neyin beni korkuttuğunu çok iyi biliyorum.

Cesurca olanın, aşırı olanın, farklı olanın ne olduğunu biliyorum. Dövmeli, küfürlü, silah taşıyan, korkutucu bir Ordu Komandosu ile seks yapmanın onun aklındaki şey olup olmadığından emin değilim, ama yine de kendimi otoparkın ikinci katındaki arabama girip birkaç dakika öylece otururken buluyorum.

Direksiyonu iki elimle tutuyorum, parmak uçlarımla ritmik bir şekilde masaya vuruyorum ve ayağımla da masaya vuruyorum, çünkü çok gerginim ve bugün ödevimi yapmaya hazır mıyım emin değilim.

Dudaklarımı ısırıp ön camdan dışarı bakıyorum. Önümde pek bir şey yok, sadece daha fazla park yeri, daha fazla beton, daha fazla araba. Orman şehrin bu tarafına uzanıyor ve otoparkın köşesine kadar geliyor, bu çirkin canavarı inşa etmek için araziye temizlediklerini kanıtlıyor.

Arkanıza yaslanıp çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Dört mesaj var; düşünülürse o kadar da kötü değil.

Aynı şeyi beş kez tekrarlamak istemediğim için doğrudan grup sohbetine girip mesajımı yazıyorum.

Ben: *Dr. Rhodes ile görüşmem bitti. Her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Birkaç ay sonra kan tahlili için tekrar geleceğim.*

Nixon: *Harika! Bu iyi haber, Ab.*

Mitch: *Şu anda buradasın, değil mi? Ve bana seninle gelmemi söylemedin mi?*

Beckett: *Akşam yemeği? Kutlama yapmalıyız.*

Corey: *Akşam yemeğine varım. Beck'in evinde saat 7'de?*

Troy: *Aferin kızım. Herkesi alt ettin.*

Mitch: *Abby...?*

Derin bir nefes alıp, kalbimin göğsümün içinde çarpışmasını kabullenmeye çalışıyorum. Onun beni kontrol etmesine izin vermek yerine, onu kabullenmeye çalışıyorum.

Ben: *Aslında, yemeğe gelmeyeceğim. Bu gece kendi işlerimi yapmak istiyorum.*

Mitch: *Abigail Rosa! Kesinlikle olmaz.*

Ben: *Sizler biraz rahatlamalısınız. Sizi seviyorum.*

Telefonumu yolcu koltuğuna atıp motoru çalıştırıyorum. Park yerinden geri geri çıkıp arabayı sürüş konumuna getiriyorum ve

eve gidip duş almaya. Cesur olabilirim, ya da en azından cesur olmaya çalışıyorum, ama onunla birlikte duş almak hala hayır, ve onun banyosunda jeli yıkamak da yapmaya ya da açıklamaya niyetim olmayan başka bir hayır.

Ama ona gitmek?

Evet, bu gece cesur olacağım.

SPENCE

Mülkümü çevreleyen sensörler saatime bir uyarı gönderir. Birisi kapıdan giriyor, ben de telefonumu çıkarır ve arabayı takip eden kameraları açarım. Araba, yoldan buraya kadar olan 1,6 km'lik mesafeyi kat eder.

Tanıdık bir
araba. Tanıdık
bir yüz.

Onu uzun süre burada tutmak istemememe rağmen, beni gülümsetmesi komik.

Son zamanlarda benim için işler değişti ve bunun nasıl olduğunu hiç bilmiyorum. Bir an önce ben kendimdim ve kadınların benim hakkımda ne düşündükleri umurumda bile değildi. Onların duyguları umurumda değildi, onlara hanımefendi gibi davranmak umurumda değildi, sikmek için bir yer bulmak ve gitmelerini söylerken kışlarına bir şaplak atmak dışında onlar umurumda bile değildi. Ama şimdi bir vicdan geliştirdim ve yüzümdeki yara izi artık benim için havalı bir şey, ne kadar soğuk olabileceğimin bir işareti ve gurur duyulacak bir şey olmaktan çıktı, eylemlerimin insanları incittiğini ve başkalarına sanki önemsizmiş gibi davranmanın doğru olmadığını hatırlatan bir şey haline geldi.

Ve... yeni keşfettiğim vicdanım beni çok korkutuyor.

Yetişkin hayatımın tamamı soğuk ve hesaplı olmakla geçti. Bu bir zorunluluktur. Bir zayıflık sahibi olmak ve bunu dünyaya göstermek çok tehlikeliydi, bu yüzden annem öldükten ve babam uzun zaman önce ortadan kaybolduktan sonra, kişisel bağlantılarım tarihe karıştı ve sorumluluklarım ortadan kalktı.

Ne istersem yapabilirdim, tepki görme veya ailemi bulup intikam alma korkusu olmadan.

Beni bulamadıklarında intikam almak için ailemi avlayacaklarından korkmadan istediğim her şeyi yapabiliyordum. İnsanlara işkence ettim, insanları öldürdüm, insanları son nefeslerinde yaktım, kestim, ıslattım ve alay ettim.

Eğer ortaya çıkarsam, masum insanlara zarar vermediğime inansam da, mahkum edilip uzun süre uzaklara gönderilirdim.

Bir eşe sahip olmak bu tür bir yaşam tarzına elverişli değildir. Bu da duygusuz seks ve ertesi sabah kahve randevuları olmayacağı anlamına geliyordu.

Ama sonra Abigail ortaya çıktı.

Jay'in son çöpünü çöp kutusuna atıp, ön girişe doğru yürürken, beyaz Corolla'nın dışarıda durduğunu izlerken ayağımı karşı ayak bileğimin üzerine katlıyorum. Her şeyi dar giyiyor. Dar gömlek. Dar sütyen. Kocaman göğüsler. Ve arabadan indiğinde, bir zamanlar sevdiğim dar kot pantolon ve topuklu ayakkabılar gözüme çarpıyor.

Bu kadın Abigail'in olmadığı her şey: uzun, zarif, orantılı - eğer 55 kiloluk, 175 cm boyundaki bir vücutta çift D bedeninin orantılı olduğunu düşünürseniz. Bacakları benimki kadar uzun ve saçları her zaman mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve kıvrılmış. Tırnakları uzun ve her zaman parlak, Abigail'inkiler ise kısa kesilmiş ve genellikle cilalanmamış. Gözleri her zaman dumanlı ve günahkar, Abigail'inkiler ise... *Siktir*. Onlar eşsiz ve içinde kaybolacak kadar derin.

Nedense eskiden plastik ve sahte olan şeylerden tahrik olurdum, ama şimdi kızıl saçları ve sevimli çilleri seviyor gibiyim.

Bir gün beni öldürecek olan zayıflığı kendim yarattım, çünkü çalışmam ve duygusuz olmam gereken zamanlarda Abigail'i izliyor olacağım. Onun için endişeleneceğim, iyi olup olmadığını merak edeceğim ve kendimden çok onu koruyacağım.

"Selam." Ziyaretçim bana utangaç bir gülümsemeyle dönüyor.

Muhtemelen, *genellikle* o arabasını çekip kapısını açtığında, ben onun karşısına geçip onu kendime doğru çekiyorum. Ama bugün, kapımın yanında durup kollarımı açıkça "açık değil" pozisyonunda kavuşturuyorum.

Ona hayır dediğimde duygularını incitmek istemediğim için yeterince önemsiyorum.

Ve bu tek başına beni çıldırtıyor.

O buradayken, beni baştan çıkaran ayakkabılar giyerken, neden onu eve göndereyim ki? Her seferinde olduğu gibi, garantili orgazm ve dramatsız bir veda varken, neden onu göndereyim ki?

Abigail mesajlarıma kibar cevaplar ve nazik reddedilmelerden başka bir şey yazmayacaksa neden?

Ne zaman değiştim ben?

Ashley arabasına yaslanıp çantasını çıkarır, sonra omzuna asar, bana döner ve tüm kızların yaptığı gibi saçlarını geriye atar. Kafalarını geriye atıp baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle.

Bir ay önce bu işe yarardı. Ama bugün, kollarımı kavuşturup kapıda duruyorum ve kendimi kapatmış durumdayım.

"Selam." Selam vermek için çenemi kaldırıyorum, sonra söylemek üzere olduğum şeyi açıklamak istercesine aramızdaki mesafeyi işaret ediyorum. "Artık bunu yapamayız."

Ashley, bizi ayıran yirmi metrelik mesafenin ortasında durur ve çakıl taşlarında kayar. Gözleri büyür ve şişkin dudakları, kafasındaki karışıklığı gidermeye çalışırken açılır.

Uzun uzadıya konuşmayı ve karışık mesajlar vermeyi sevmem, bu yüzden gözlerine bakıp başımı sallıyorum. "Üzgünüm."

"Biz yapamayız..." Gözleri, gizli kamera arıyormuş gibi bahçede dolaşüyor. "Ne?"

"İlişkimiz. Birlikte geçirdiğimiz zamanlardan keyif aldım ve buraya geldiğin için teşekkür ederim, ama artık bunu yapamam." *Ben kimim ki?* Abigail benim bile değil, ama onun için diğer kadınlardan vazgeçiyorum? "Gündelik ilişkiler için çok yaşlandım, ama seninle ciddi bir ilişki kurmak istemiyorum. Üzgünüm."

Kaşları birbirine yaklaşırken, el çantasının askılarını sıkıca kavrar. "Yani bu sadece..." Onu utandırmışım. Ve bunun umurumda olması beni şaşırtıyor. "Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu. Kendine dikkat et, tamam mı? Mutlu ol. Gece yarısı yedek planın olmadan yabancı erkekleri ziyaret etme. Arkadaşların nereye gittiğini bilmedikçe, yabancı erkeklerin seni barlardan almasına izin verme."

"Tüm kadın arkadaşlarınla tanıştığın gibi mi?"

Gülümsüyorum. "Doğru. Ben bir seri katil olabilirdim. Hepiniz benden kurtuldunuz, ama tüm erkekler aynı niyete sahip olmayabilir."

"Yani bizi becerip, patronluk taslayarak kıcıma bir şapla atıp göndermek gibi mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum ve dudaklarımı sıkılaştırıyorum. "Evet. Beni görürsen selam ver, ama bu şey," tekrar aramızdaki mesafeyi işaret ediyorum, "artık bunu yapamam."

Bir an için topuklu ayakkabılarında kıpırdanır ve hiç olacağını düşünmediği şeyi sindirmeye çalışır.

İkimiz de seks için sağlıklı bir açlık duyan kayıp ruhlardır. Lise yıllarında bir yaz boyunca benim kız arkadaşım, ama dersler yeniden başladığında ve diğer erkekler onu minik külotuyla basket atışını izlerken, o erkeklerin peşine düştü ve beni o kadar sinirlendirdi ki, intikam alacağıma yemin ettim.

Sanırım intikamım onu geri çalmak oldu. Ama artık bitti ve intikam için sevişmekten zevk almayacağımı hissediyorum.

Aslında, artık hiçbir seksten zevk almayacağımı düşünüyorum, çünkü Abigail'i düşünceğimi biliyorum.

Sonunda kapı pervazından ayrılıp kolunu elimle tutuyorum. O benden çok daha küçük ve kolu narin olduğu için çok nazik davranıyorum. Ama onu döndürüp arabaya geri götürüyorum. Bu işi uzatmanın gereği yok.

Kapıyı açıp ona binmesine yardım ediyorum. Bana uzanıp yakamı aşağı çekince, yanağıma bir öpücük kondurmasına izin veriyorum. Uzun bir dakika boyunca gözlerimin içine bakıyor ve beni gerçekten öpecek mi diye endişeleniyorum, ama sonra başını sallıyor, beni bırakıyor ve kapıyı kapatıyor.

Onun duygularını incittim. Ama bunu elimden geldiğince nazikçe yaptım. Onu gönderdiğimi bizden başka kimse bilmek zorunda değil.

Onun park ettiği yerden geri çıkmasını, çakıl altındaki tozu kaldırarak U dönüşü yapmasını izliyorum, sonra uzaklaşıyor ve virajı dönüp yola doğru ilerlerken bana sadece arka farlarının görüntüsünü bırakıyor.

"Daha kötüsü de olabilirdi," diye mırıldanıyorum.

Topuklarımı döndürüp kapıya doğru yöneliyorum, ama saatim ikinci bir uyarı sesi çıkarıyor.

Bunu görmezden gelip, sadece Ashley olduğunu varsayabilirdim. İçeri koşup kendimi kilitleyebilirdim, belki de fikrini değiştirmiş ve benim yaptığım için kendisinin yapmayacağına karar vermiştir diye. Ama bir şey beni yukarı bakmaya zorladı. Bir şey burnumu havaya kaldırdı. Ve döndüğümde, yepyeni bir araba yavaşça içeri girerken, azalan güneş ışığı arka camından ve güzel kızıl saçlarından parıldarken gülümsedim.

Kahretsin. Bir kızın beni ziyarete gelmesinden bu kadar mutlu olmamalıyım.

O küçük arabasını Ashley'nin az önce ayrıldığı yere park ederken ben de ilerliyorum. Orada park etmesi ve bir dakika önce orada kimin olduğunu bilmemesi biraz tuhaf, biraz da kirli geliyor. Belki de ona söylemeliyim. Ama arabayı park yerine itip motoru kapatırken gözlerindeki endişe beni yavaşlatıyor.

Onun endişesini daha da artırmak istemiyorum.

Bugün saçları açık, doğal dalgaları ile doku kazanmış ve neredeyse ışık saçıyor gibi görünüyor. O arabasında bir dakika fazla oturup bana bakarken ben yürümeye devam ediyorum. Bana gelmek için tüm cesaretini toplaması gerektiğini biliyorum. Cesaret ve bana güvenip ona zarar vermeyeceğime inanması için büyük bir inanç gerekiyor. Ama ben onun evine bir daha gelemem. Kapısını çalamam ve ertesi gün beni içeri aldığına pişman olmasını sağlayamam.

Buraya gelmesi, kararı kendi başına verdiği anlamına geliyor. Bu, nereye gittiğini ve benim evimi kasabanın geri kalanından ayıran rayları geçerse muhtemelen ne olacağını bilerek bu kadar yolu geldiği anlamına geliyor.

Bu kararları ikimiz için almasını istiyorum ve yarın pişman olmaması gerektiğini düşünüyorum.

Kapısının önünde durup sessizce kapıyı açıyorum, böylece tek duyduğum şey ağaçlardaki kuşların cıvıltısı, menteşelerdeki kapının gıcırtısı ve onun zor nefes alışması oluyor, çünkü yakında panik atak geçirecek.

"Bayan Priss."

Yüzü bembeyaz bir şekilde bana döner. "Spencer."

"Merhaba. İyi misin?"

Yavaşça başını sallar ve direksiyonu o kadar sıkı tutar ki, parmak eklemleri beyazlaşır. "O kadın kimdi?"

"Hmm?"

"Ben arabanı garaja park ederken senin garajından çıkan kadın. Saçları çok güzeldi ve göğüsleri büyüktü. Adı ne?"

Gerginliğimi bastırıp, o benim evime doğru döndüğünde profilini inceledim. "Adı Ashley Bates."

"Tamam..." Derin bir nefes verip başını salladı ve elini tekrar indirip kontağı çevirdi. "Söylediğin için teşekkürler. Ama şimdi gitmem gerek."

"Hayır." O anahtarı çevirmeden önce öne atılıp elini yakaladım. Onun yanına çömelerek göz hizasına geldim ve sol elimle yüzünü bana doğru çevirdim. "Gitme, Abigail. Senin dönmeni çok uzun zamandır bekliyordum."

"Bununla rekabet edemem, Spencer." Elini elimden çekip omzunun üzerinden başparmağıyla işaret eder. "Bununla rekabet etmek *istemiyorum*, çünkü bu beni delirtir. Bana o yapmacık sözlerini söylediğin her seferinde, bunları ona mı söylediğini merak ederdim."

"Bayağı sözler mi?" Gözlerimi kısarım. "Ben bayağı sözler söylemem, Abigail."

"Bana güzel dedin! Ve şimdi *onun* nasıl görüldüğünü biliyorum, bu yüzden seni her düşündüğümde ve gülümsediğimde, kendimi onunla karşılaştıracam ve bunun bir şaka olduğunu anlayacağım."

Onun tamamen ciddi olduğunu fark edince gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Şaka mı?"

Sence bu benim için bir şaka mı?"

"Tabii ki! Ve iki saniye boyunca onunla boy ölçüşebileceğimi düşündüğüm için kendime kızıyorum. Onun göğüsleri yok. Onun saçları yok. Onun poposunu görmedim ama eminim muhteşemdir."

"Eğer ona bu kadar aşağılık olduğunu düşünüyorsan, neden onu gönderdim?"

"Bilmiyorum! Çünkü seks yapmayı bitirdin mi?" Mantıksız davranıyor ve bu hem sevimli hem de korkunç.

"Bugün buraya geleceğini bilmiyordum. Bir haftadır soruyordum ama her gün cevabın hayırdı, bu yüzden bugün farklı olacağını hiç tahmin etmedim. Ama o buraya geldiğinde, onu yine de gönderdim. Bu rol yapma değil. Seni etkilemek için yapmıyorum. Geldiğini hiç bilmiyordum! Evet, Ashley ve ben geçmişte seks yaptık..."

"Aman Tanrım." Arkasını dönüp gözlerini sıkıca kapattı. "Bunu söyleme."

"Onunla birlikte olduğumu bilmek sana acı veriyor. Bu bir Şey ifade ediyor, Abigail. Beni önemsemediğini ifade ediyor. Geçmişte yaptıklarımı deđiŐtiresim. Yaptığımı yaptım. Ama o az önce buraya geldi, kıcını saran dar kot pantolonuyla. Göğüsleri dışarıda, külotu neredeyse çıkmış halde. Kolay, bağlanmadan, suçluluk duymadan, baskı hissetmeden seks yapabilirdik ve sen ve ben birlikte olmadığımız için kimseye söylememiz gerekmezdi. Ama yine de onu gönderdim, çünkü ben sadece *seni* görebiliyorum. Rekabet etmek mi istiyorsun? O zaman rekabet edelim, ama sen kaybetmeyeceksin. O seks teklif etti, ama ben seni gördüm. Bana istediğim her Şeyi verirdi. Yine de seni gördüm! Saçları sarı, ne olmuş yani? Seninki ateş gibi ve gözlerimi her kapattığımda onu görmezsem mahvolurum. Masumiyetinden vazgeçmekten korkuyorsun ve bu normal. Seçimlerine saygı duyuyorum, ama senden önce hiçbir Şeye saygı duymuyordum. Bana kalırsa, seninle o Şekilde birlikte olacağıma dair hiçbir söz veremem, ama yine de onu gönderdim!

Ona yaklaşıp kot pantolonlu dizini tuttum. "Onunla bir saat geçirmek ve tek bir orgazm için ruhumu sattığımı hissetmektense, sana mesaj atarak ve testislerimdeki ağrıyı görmezden gelerek geceyi geçirmeyi tercih ederim."

"Spencer..."

"Boşalmak istersem, elimle yaparım. Benimle daha fazla zaman geçirmek istiyorsan, elimle yaparım ve seni sadece birazcık kızdırırım."

"Spencer, dur..."

"Bundan korktuğunu anlıyorum. Senin için çok büyük bir mesele olduğunu anlıyorum. Ama benim için de çok büyük bir mesele. Ben yapmam..." Aramıza elimi sokup sözlerimi kesiyorum. "Ben *bunu* yapmam. İyi kızlar ve küfür etmeyen kızlar bana göre değil."

"Hala küfür ediyorsun."

"Biliyorum! Ama küfür etmemek için gerçekten çok uğraşıyorum. Bakirelerle ilgilenmem, beklemek istemem. Ben anında tatmin olan bir adamım. Pislik gibi görünmek istemem ama bir sürü seçeneğim var ama *seni* görmeden duramıyorum. Rakip yok! Sadece sen yoluma çıkıyorsun. Sen uzaklaşmaya çalışıyorsun, ama ben seni geri getirip duruyorum."

"Bu konuşma güven verici değil." Alnını direksiyona dayayıp inliyor. "Ben sadece bir kadını düşünüyordum, ama senin bir açık büfe olduğunu bilmek..."

"Onları istemiyorum, Priss. Mesele de bu. Seçenek var, her zaman olacak, ama ben seni istiyorum. Bu seks yapmamak anlamına gelse bile."

"Hiç seks yok mu?" Kafası direksiyona bağlı kalmasına rağmen bana dönüyor. "Hayatının geri kalanında bir daha asla mı?"

"Yani..." Kalbim takılır ve durur. "Sonunda bana güvenip daha fazlasını denememi umarım."

"Ama bu bir anlaşma kırıcı mı? Eğer hayatımızın geri kalanında hiçbir şans, tek bir şans bile olmadığını söylersem?" Gözleri gözlerime dikildi. "Bununla gerçekten yaşayabilir misin? Sırf ben hayır dedim diye, hissettiğin bu tabu şeyini sonunda aşip, açık büfeye geri dönmez misin?"

Derin bir nefes alıp sözlerini düşünürüm. "Bence belki de çok fazla şey istiyorsun. Benden çok uzak bir geleceği düşünmemi istiyorsun."

Sözlerim onu incitti, gözleri kapandı. "Bunu yapamazsın."

"Hayır, öyle demiyorum. Demek istediğim... şey..." Elimi kaldırıp enseme kaşıyorum. "Demek istediğim, bir erkek ve bir kadın eğlenmek için bir araya geldiklerinde, işlerini yapıp giderler. Ama aynı erkek, kolay ve rahat olmaya alışkın, hiç bağlılık bilmeyen bir erkek, bağlılık hakkında soru sorulduğunda, nasıl cevap vereceğini bilemez. Hiçbir kadına bakıp, bir geceden fazla birlikte olmak isteyeceğim bir kadın olduğunu düşünmedim. Jay, Kane ve diğerleri de o hayatı bilmiyorlardı, ama doğru kızlar karşılına çıktı ve her şey değişti. Benim hayatım da değişiyor, ama sana hiçbir fikrim olmayan sözler vermek istemiyorum. Bu gece onunla takılıp, seninle aramızda kalmış olabilecek zayıf umudu mahvetmektense, seninle takılıp seks yapmamayı tercih ederim diyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum Priss. Bakım gerektiren, kokuşmuş bir prensesin hayatımı mahvetmesine ihtiyacım olmadığını çok iyi biliyorum, ama denemek istiyorum gibi görünüyor."

"Ben bakım gerektiren biri değilim," diye fısıldıyor. "Hayır demek bakım gerektiren bir şey değildir. Bu, sınırlar oluşturmahtır."

"Sınırlarınıza saygı duyuyorum. Artık mutlu olmak için hızlı bir seks yapmaya ihtiyacım yok, ama o lanet arabadan inip, beni mutfak masasında onu sikerken yakalamış gibi bakmayı bıraksan mutlu olurum. Yasal olarak yetişkin olduğumdan beri belki de ilk kez onurlu bir şey yaptım; onu gönderdim ve sana gerçeği söyledim. İkimiz de buraya beni görmeye geldiğini bildiğimiz halde beni bunun için cezalandırma. Arabana binip buraya kadar gelme kararını sen verdin. Bana gelmek için yeterince cesurdun, o yüzden bunu boşa harcamayın ve ben onurlu davrandığımda şimdi gitme."

O direksiyona yaslanıp boşluğa bakarken, hayatımın en uzun dakikası boyunca aramızda sessizlik hakim.

Hiç kimseyi orgazm olana kadar yanımda tutmak istemedim, ama şimdi ona evet diyorum ve hayatımın geri kalanında seks yapmaktan vazgeçiyorum. Bana kendini tamamen vermeyeceğini düşündüğünü bilmek canımı yakıyor. Ama onun beni terk edeceği düşüncesi daha da acı verici.

Birkaç hafta önce, Jess ve Kane'in düğününde, ilk kez kendimi sansürleyip onun için küfür etmemeye çalıştım; bu, onun benim kabul etmek istediğimden daha fazla güce sahip olduğunun ilk işaretiydi. Ama tam burada, bu garaj yolunda; kilit tıklıyor ve devrim sona eriyor. Beni iyice ele geçirdi, çünkü artık cinsel dürtülerimi de sansürlüyorum.

"İçeri gel, Abigail. Seks yok. Baskı yok. Bir şeyler yiyebiliriz, ben de... Bilmiyorum. Duşta mastürbasyon falan yaparım. İstersen izleyebilirsin."

O, kaba bir şekilde burnunu çekip bana çekici bir gülümsemeyle dönüyor. "Seninle ne yapacağım ben, Spencer?"

"Benimle takılacaksın." Elimi uzattım ve homurdanarak çömeldiğim yerden kalktım. Direksiyonu bırakmayınca, elimi ince bileğine kaydırdım ve parmaklarını ayırdım. "Hadi." Ona yardım ettim ve arka koltuğunda gördüğüm çantaya kaşlarımı kaldırdım.

Bir gecelik çanta ile geldi ve bunun beni korkuttuğunu mu yoksa onu yakalamasını istediğimi mi bilemiyorum. Bir keresinde

bir kız bir gecelik çanta getirmişti, onu arabasına bindirip evine gönderdim, çünkü bir saatten fazla sürecek bir ilişkiye girmek istemiyordum. Ama şimdi bu kadının geri dönüp çantayı almasını diliyorum. Kalmasını istiyorum. Daha fazlasını istemesini istiyorum.

O kapıdan çıktıktan sonra, kapıyı *hafifçe* kapatıyorum ve o çantayı geride bıraktığında kalbim biraz kırılıyor, ama o yanıma gelip yürürken kollarını belime doladığında kalbim yeniden atmaya başlıyor.

Bunu daha önce hiç yaptığımı söyleyemem.

Onu kucağıma aldığımdan bu yana o kadar uzun zaman geçti ki, ne kadar küçük olduğunu unutmuşum. Başı göğüs kaslarıma yaslanmış. Kalça kemiği uyluğuma değiyor. Kolları beni tamamen sarmalamaya çalışıyor, ama onun vücudunu bana yaslayıp, sanki benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı varmış gibi derin bir nefes almasını sevmediğimi söyleyemem.

Siktir, öldüm ben.

"Bu hafta seni özledim."

Ön kapımdan girip geri dönüp kilitlemek için döndüğümüzde onun gülümsediğini hissediyorum. Genelde yatmaya hazır olana kadar kapıyı kapatmam, ama şimdi kilitliyorum çünkü onu nihayet geri kazandığımda onu korkutup kaçırabilecek ani ziyaretçilerle uğraşmak istemiyorum.

"Ben de seni özledim," diye itiraf ediyor iç çekerek. "Seni görmezden gelmeye çalışıyordum."

Gülerek, ışıkları kapatıp evime giden kapıdan geçerken onu daha sıkı sarıyorum. "Uzak duramadın galiba, ha? Sorun değil," diye başının üstüne bir öpücük kondurup kokusunu içime çekiyorum. "Yakında seni almaya gelecektim."

"Öyle mi?"

Kapımı kapatıp kilitliyorum. "Evet. İşlerimle meşguldüm ama sen sınırlarımı zorluyordun Priss. Bir erkek ancak bir süre uzak kalabilir, sonra çıldırır. Ben de sınırlarıma gelmiştim."

"Spencer?"

Kanepemin önünde durduk. Onu oturması için itecektim ve muhtemelen aramıza bir yastık duvarı örerek ona dokunmak için kendimi zor tutacaktım. Yani, yine de ona dokunacaktım, ama

yastıklar bir dakikalığına yardımcı olabilirdi. Bunun yerine, ayak parmaklarımız birbirine değecek şekilde durduk ve o gözlerime bakarken elleri kalçalarımda kaldı.

"Sana bir şey sorabilir miyim? Ve doğruyu söyleyeceğine söz vermelisin."

"Ugh," diye homurdandım. "Muhtemelen başım belaya girecek."

Gülmek yerine hafifçe nefes verir. Ama ben uzanıp kızıl saçlarını kulağının arkasına koyduğumda, gözlerini kapatır ve iç çeker.

"Sorunu sor, Priss. Dürüstçe cevap vereceğime söz veriyorum."

Gözleri kapalı kalır, alt dudağı dişlerinin arasında sıkışır. Benim cevabım ne olursa olsun kendini koruyor.

"Geçen hafta sonundan beri başka bir kadınla vakit geçirdin mi? hiç.

"Seks mi? Biriyle birlikte oldum mu?"

Gözlerini sıkıca kapatıp başını salladı.

"Hayır, Priss. Tek bir kişi bile." Gözleri açıldığında ve benimkini bulduğumda gülümsüyorum. "Seninle tanıştığımndan beri hiçbir kadınla birlikte olmadım. Jessie çiçeklerini almaya gittiğinden ve yüksek bel kot pantolon giyen, yanaklarında yeterince renk olmayan bu bakımlı prensesle tanıştığımndan beri bir kez bile olmadı."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Gerçekten mi?"

"Yemin ederim. Bende derin bir iz bıraktın ve şimdi seni aklımdan çıkaramıyorum. Ama Jess, Laine ve Soph için çiçek aldığımı bilmelisin."

Kıkırdar. "Roy söyledi. Nerede olduğumu sorduğunu söyledi."

"Neredeydin? Dükkanında bir servet harcadım ve arkadaşlarımin kızlarına çiçek alarak onların öfkesini üzerime çektim, ama sen orada bile değildin, yani hepsi boşunaydı."

"Meşguldüm." Burnunu kırıştırdı. "Birkaç saat bir arkadaşımı ziyaret ediyordum."

Gözlerimi kısıyorum, ama bu sadece şaka amaçlı. "Bir erkek değil, değil mi?

Bir kız arkadaşını mı ziyaret ediyordun?"

"Bir kadın." Başını sallar. "Adı Marcie. Harika biridir."

"Tamam." Cesurca, çünkü şu anda nerede olduğumuzu bilmiyorum, Abigail'in yüzünü avuçlarım ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Bana şaşkınlıkla bakıyor

ama umurumda değil. Onu öpeceğim. Onu sıkıca saracağım ve ona istediğimi göstereceğim. Gerisi ona kalmış. "Akşam yemeği?"

SPENCE

Çin yemeği, benim bakım gerektiren prensesim tarafından reddedildi. Pizza sadece isteksiz bir "Meh" ile karşılandı ve elimde bulundurduğum MRE'ler, aynı teklifi iki kez yaparsam bir daha asla geri dönmeyeceği tehdidiyle doğrudan reddedildi. Peki ne yaptık? Birlikte yemek pişirdik.

Sebzeleri yıkadık ve kestik. Biftekleri marine ettik. Patatesleri haşladık ve tereyağı akıncaya kadar iyice ezdik, Abigail'in bulaşıcı kahkahası içimi parçaladı.

Hayatımda ilk kez, mum ışığında ve arka planda yumuşak bir müzik eşliğinde akşam yemeği yiyorum. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bundan nefret etmiyorum. Daha da iyisi, o kadar çok keyif alıyorum ki, gülümsemekten yüzüm ağrıyor.

Miss Priss'in mizah anlayışı var, bir kez yüzeyin altına inip sizi uzaklaştırmaya çalışmayı bıraktığında.

Bu gece yine kot pantolon giymiş ve dirseklerine kadar uzanan kollu mercan rengi bir bluz giymiş. Ashley'nin spagetti askılı bluz giyip göğüslerini ortaya çıkarması ve benim Abigail'in pizza düşüncesine verdiği tepkiyle hemen hemen aynı tepkiyi vermem çok komik, ama Priss'e vücut hatlarını göstermeyen, sadece biraz ön kol ve boğazını gösteren sevimli bir bluz giydirince vücudum garip şeyler yapıyor.

Neredeyse on sekizinci yüzyıl İngiltere'sindeymişiz gibi hissediyorum; *bize ayak bileğinizi gösterin bayan!*

Rahatladığında dudağını ısırmaı bırakıyor, bu hem zevkli hem de acı verici. O lanet şeyi ısırmasını izlemeyi seviyorum, çünkü bu zihnimi binlerce farklı yöne gönderiyor, ama hepsi de sikimde son buluyor. Ama onun rahatladığını bilmek de iyi hissettiriyor.

Yemeğimizi yiyoruz, ilk gerçek randevumu yaşıyorum ve Abigail o kadar eğleniyor ki, yıllar boyunca arkadaşlarımla yaptığımız aptalca şeyleri ona anlattığımda, ilk kez başını geriye atıp, karnını sallayarak, sırtlan gibi güldüğünü görüyorum.

başını geriye atıp, karnını sallayarak, sırtlan gibi güldüğünü görüyorum.

Kızlardan bahsetmiyorum ve konuların çoğunu yasal sınırlar içinde tutuyorum.

Abigail bana kardeşlerinden bahsediyor ve şimdiye kadar onlarla yaşadığım tüm kötü deneyimlere rağmen, herkes "Alfa saçmalıklarını" bıraksa aslında iyi anlaşabileceğimizi söylüyor.

Onun sözleri.

Benim prensesim "saçmalık" diyor ve bu, sanki o diğer C kelimesini söylemiş gibi neredeyse aynı derecede seksi.

Evren bize gülümsüyor, çünkü ilk sebzeyi soyduğumuz andan bu yana geçen iki saat boyunca güvenliğim hiç bozulmadı. Kimse mülküme girmede. Kimse beni aramadı. Hatta güvenlik sistemini kurduğum evlerin mülklerine bile kimse girmede – *Abigail kardeşi ve asistanı hakkında ne derdi acaba?* – böylece kızıl saçlı güzelliğe odaklanıp, benim yanımda daha rahat hissetmesine yardımcı olabildim.

"Yani boş zamanlarında hastaneye gidip hasta çocukları ziyaret ediyorsun, öyle mi?"

Tek kadeh şarabını yudumlarken omuz silkiyor. "Haftada birkaç kez. Ama Marcie'yi daha çok seviyorum galiba. On yedi yaşında ve küstah. Kardeşime karşı bir ilgisi var, ki bu çok garip."

"Ama... neden?"

"Çünkü o benim kardeşim!"

"Hayır." Kıkırdarak biramı kaldırıp bir yudum alıyorum. "Hastaneyi kastettim. Neden oraya gidiyorsun? Yaptığın şeyin harika ve özverili olmadığını söylemiyorum, sadece nedenini merak ediyorum. Yapacak bir hobin yok mu?"

Gözleri düşünceli bir ifadeye büründü. "Onları ziyaret etmeyi seviyorum. Onlara odaklanacakları yeni şeyler sunmayı seviyorum. Her gün ve her gece aynı duvarlara bakıyorlar. Aynı posterlere. Aynı doktorlara ve hemşirelere. Aynı perdeler. Saatler onlar için çok yavaş geçerken, geri kalanımız koşturup duruyor ve bir günde tüm işlerimizi bitirmek için yeterli zaman olmadığını söylüyoruz. O çocuklar bütün gün boyunca iğnelenip dürtülüyorlar ve çoğu zaman bu iğneler damarlarına pompalanan kemoterapi için. Kanser ve zehir onları öldürmeden önce zehirin kanseri öldüreceğini umarak kendilerini zehirliyorlar."

Zaman kazanmak için bir yudum daha aldı. "Günün bir veya iki saati. Hiç de fedakarlık değil, ve ben oradayken gülümsüyorlar ve dünyalarının berbat olduğunu unutuyorlar."

"Ama bu senin için nasıl bir şey haline geldi? Kendi arkadaşlarımı ziyaret etmek dışında hastaneye gitmeyi hiç düşünmediğimi söyleyebilirim. Ve onlar da nadiren birkaç günden fazla orada kalırlar."

"Şey..." Gülümsayarak duraksıyor. "Belki de ben senden daha az bencilimdir?"

Birayı içip gülüyorum. "Bu doğru değil mi? Bencil olduğumu inkar etmiyorum. Yani, hepimiz öyle değil miyiz? Bu insan doğası, değil mi? Yavru köpekler annelerinin sütünü almak için birbirleriyle kavga ederler. İş arkadaşları terfi ve zam için rekabet ederler. Askerler savaşta galip gelmek için savaşırlar. Hepimiz kendi çıkarlarımızı gözetiriz, bu bir hayatta kalma içgüdüsüdür. Sanırım sen bu konuda daha az acımasısın."

"Muhtemelen haklısın. Benim ziyaretlerim de bencilce, sanırım. Hayatımın oldukça iyi olduğunu hatırlamama yardımcı oluyorlar."

"Morbid," diye gülümsüyorum. "Kendini hasta çocuklarla karşılaştı. Bu, her şeyin o kadar da kötü olmadığını hatırlamanın bir yoludur."

Abigail beni izlerken gözleri kararır. Hamile bir duraklama, gerginlik, endişe. Alt dudağını dişlerinin arasına çeker ve kalbimi belirsizlik sarmalına sokar.

"Ne?"

"Bir zamanlar o duvarlara bakarak çok zaman geçirdim," diye fısıldar. Gözleri korku dolu olur. "Kardeşlerimden başka birinin beni ziyaret edip diğer tarafta olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmasını dilerdim."

Öne eğilip bira masaya koyarım. "Bir daha söyle? Ve ben de anlayabileyim diye çok yavaş anlat."

"Küfür etmene gerek yok." Gözlerimden kaçır, yerine şarap kadehini yavaşça döndürerek ona odaklanır. Kaşları çatılır, dudakları ne kadar çok küfür ederse o kadar kalınlaşır ve sol kolunu karnının üzerine katlar, tıpkı geçmişte benden saklanmak istediğinde defalarca yaptığı gibi.

"Sert konuştuğum için özür dilerim, Priss. Ama sanırım beni biraz kırdın. Ne demek istediğini aıklamanı istiyorum, çünkü dşndklerimin gerçeklerden daha kötü olduğunu biliyorum."

Gözleri kirpiklerinin altından bakarken parılıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Kanserli çocukları ziyaret mi ediyorsun?" O başını salladığında, kalbim durdu. "Bu, senin de kanserli bir ocuk olduğunu düşündürdü bana. Ama bu doğru olamaz, çünkü..."

"yleyim." Boğazını temizledi ve bardağı çevirmeye devam etti. "On beş yaşındayken meme kanseri teşhisi kondu. Bu, dünyamı paramparça etti."

Elimi göğsüme bastırıyorum, çünkü içimden bir şeyin kırıldığını hissediyorum.

"Priss..."

"Bu yüzden kğm. Bu yüzden kardeşlerim bana takıntılı. Bu yüzden kollarımda ve göğsümde yara izleri var. Bu yüzden kendimi rtmeyi ve bol giysiler giymeyi seviyorum. Eskiden saçımı nefret ederdim, ama sonra tedaviler sırasında hepsini kaybettim." Elini uzatıp uzun sa telleriyle oynuyor. "Birdenbire saçlarımdan nefret etmeyi bıraktım. On beş yaşında, hasta, saçsız, sürekli hastanede olmak..." Derin bir nefes alıyor. "Benim için kötü bir dönemdi. Tedavim karmaşık olduğu için aylarca hastanede kaldım. Bu yüzden... iyilik yapmayı seviyorum. Anlıyor musun? Arkadaşlarımı ziyaret edip bir saatliğine onları güldürmeyi seviyorum."

"Siktir." Geriye yaslanıp yüzümü ellerimle ovuşturuyorum.

Az önce yediğim yemek artık tatsız. İtiğim bira, lezzetsiz.

Yüzümü bir kez daha ovuşturup homurdanıyorum. Sonra sandalyemi o kadar hızlı geri itiyorum ki, sandalye yere devriliyor ve Abigail irkiliyor. Ona doğru yürüyorum.

Onu korkuttuğumu biliyorum. Yanakları soluyor ve gözleri yüzümde dolaşıyor, ama ben yavaşlayamıyorum.

Onu sandalyesinden kaldırıp, iğlık atarken sıkıca tutuyorum. Onu mutfaktan çıkarıp oturma odasına götürüyorum, sonra öfkeyle kanepeye bırakıp, kanımda yükselen endişeyi atlatana kadar ona sıkıca sarılıyorum.

Artık korkmuyor, ama kalbi hızla atıyor, nefesi kesik kesik. Tırnakları enseme okşamıyor olsaydı, benim kadar çıldırdığından endişelenirdim.

"Spencer?"

"Bir dakika bekle."

Bacakları bükülmüş ve göğsüme ve koluma yaslanmış şekilde kucağıma oturur. Yüzümü saçlarına gömerim, kokusunu içime çekerim ve beynimin bir şekilde koktuğuna beni ikna ettiği hastanenin kokusunu bununla değiştirmeye çalışırım.

"Spencer? İyi misin?"

"Sen iyi misin?" Geri çekilip gözlerine bakıyorum.

Onun bedeni hakkında alay ettiğim zamanlar. Üzerine uymayan kıyafetleri hakkında. Kane'in düğününde tuvalette ona dokunduğumda ve sonra da *onun* tuvaletinde, o kendini örtmek için elinden geleni yaparken.

"Tanrım, Abigail. İyi misin?"

Kaşları neredeyse birbirine değecek şekilde yüzüme bakıyor. "Çok uzun zaman önceydi. İyiyim."

"Seni alay ettiğim için özür dilerim."

"Önemli değil." Dudakları gülümsemeye titriyor. "Sen, beni kırılgan bir çocuk gibi davranmayan dünyadaki tek insansın. Sana karşı çıktım, ama içten içe, bana bir yetişkin gibi davranmanı sevdim."

"Kaç yaşında?" Onu imkansız bir şekilde kendime yaklaştıırıp gözlerinin içine bakıyorum. "Söylemiştin ama ben unuttum."

"On beş." Yutkunur. "Teşhis konulduğunda on beş yaşındaydım. Komplikasyonlar ve diğer sorunlar nedeniyle neredeyse bir yıl boyunca hastanede kaldım. Ama şimdi daha iyiyim."

"Remisyon mu?"

Kafasını sallar. "Ameliyat ve kemoterapi işe yaradı. Sekiz yıldır iyileşmiş durumdayım. Altı ayda bir muayeneye, yılda bir kez de kan tahliline gidiyorum."

"En son ne zaman muayene oldun?" Gözlerimin göğüslerine kaymasına engel olamıyorum. Onu kesmiyorum, iyi olup olmadığını kontrol ediyorum. "Yeniden muayene zamanı geldi mi? Seninle gelebilirim."

O da gülümsüyor ve daha önce benim yaptığı gibi yüzümü avuçlarıyla kavırıyor. "Bugün gittim."

"Bugün mü? Abigail!"

Küçük, nefes nefese bir alaycı gülümsemeyle cevap veriyor. "Her şey yolunda. Kontrol ettiler ve ultrason yaptılar, bir sorun çıkmadığından emin olmak için. Her şey yolunda görünüyor."

"Lütfen Nadia'yı ya da kardeşlerinden birini götürdüğünü söyle. Annene ya da lanet olası papazına seninle gelmesini istediğini söyle."

"Yalnız gittim."

"Ugh!" Başımı geriye atıp inlerim. "Tanrım, Priss. Çok bakım gerektiren birisin. Neden tek başına gittin? Seninle gelecek yüzlerce insan varken, tek başına gitmeyi mi seçtin? Jay bile isteseydin seninle gelirdi!"

"Bazen yalnız kalmayı seviyorum," diye mırıldanır. "Korkutucu şeyler olduğunda yalnız kalmayı seviyorum. Böyle başa çıkıyorum. Ama her şey yolunda. Sana bunu söylemeyi planlamamıştım, ama bir kadeh şarap ve koca ağzım beni ele verdi."

Başımı öne eğip gözlerine bakıyorum. "Bana söylediğin için teşekkür ederim. Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Omuzlarını silkiyor. "Artık sır ortaya çıktı. Garip davranma, tamam mı?"

"Nasıl garip bir durum yaratabilirim ki?"

"Beni evinde sanki yeteneksizmişim gibi taşımakla bir ilgisi olabilir mi?" Dudakları gülümsemeye bükülür. "Ya da belki de Jay-freakin'-Bishop'un benim göğüs doktoruma benimle gelmesini önerdiğin kısımla?"

"Yani... onun gitmesi *gerektiğini* söylemedim. Çünkü kesinlikle gizlice bakacak ve sonra kız arkadaşımın mallarını gördüğünü söyleyip durmayacaktı. Sadece, eğer arkadaşına ihtiyacın varsa, o da gelebilir demek istedim."

Gözleri biraz uzak, ama biraz da eğlenceli bir ifadeden başka bir şeye dönüştü. Sonra kucağımda döndü ve her şeyi değiştirdi.

Kucağımda yatıyordu – itiraf etmeliyim ki, bir çocuk gibi – ama şimdi dönüp bacaklarımın üzerine oturuyor. Tüy kadar hafif ve o kadar küçük ki, üzerime otururken bile yüzü benimkinden yüksekte değil. Artık benim boyumda, bu yüzden öne eğilip yüzümü tekrar avuçladığında, tam olması gereken yerde.

"Senin kızın mı?"

"Hmm?"

Gülümsüyor. "Sen 'senin kızın' dedin. Jay'in *senin kızının* mallarını gördüğünü sürekli konuştuğunu söyledin."

"Oh..." Gözlerine bakıyorum. "Evet, öyle dedim."

"Şu anda kafamda bu cümleyi romantikleştiriyorum, bilgin olsun. Bağlanmadan bu tür şeyleri yapamam. Bir erkekle rahatça birlikte olamam. Ama..." Bir an durur. "Seninle birlikte olmak istiyorum."

Bu beni korkutmalı. Çoktan kaçıp gitmeliydim, aramızdaki mesafeyi daha da açmak için geçtiğim her kasabada yeni bir kızla yatmalıyım. Ama yaptığım bu mu? Hayır, onun uyluklarını masaj yapıyorum. Gözlerine bakıyorum ve kalbimin bir korkak gibi atmasına izin veriyorum.

"Ben de seninle olmak istiyorum."

İşte bu. Açmam gerektiğini hiç bilmediğim kilidin son devrimi.

"Abigail, ben... Ben bilmiyorum..."

Gülümseyerek bana yaklaşır ve dudaklarıyla beni susturur. O öncülük ettiği için yavaş ve nazik, tereddütlü bir şekilde başlar, ama ellerim onun kalçalarını sıkıca kavradığında ve penisim onun altında büyüdüğünde, o nefesini keser ve nefesini boğazıma yakıcı bir şekilde gönderir.

Onu itmeme gerekirdi, ama bunun yerine onu kendime daha da yaklaştırdım.

Onu kanepeye getirmenin öpüşmek için baskı yapmak anlamına gelmediğini söylemeliyim, ama bunun yerine dilimi ağzına sokuyorum.

Soğuk bir duşa girmem gerekirdi, ama sürtünme tam da ihtiyacım olan şey olduğunda yukarı doğru sürtünerek inliyorum.

"Göğüslerime dokunma." Nefes nefese ve zor nefes alırken geri çekiliyor. "Tamam mı? Göğüslerime dokunma. Sütyenimi çıkarma."

"Şey..." Göğüslerimiz inip kalkarken gözlerim onun gözlerine kayıyor. "Tamam."

"Söz veriyor musun? Sadece bu seferlik, söz vermelisin."

"Tamam." Başımı sallıyorum ve neden bu kadar gergin olduğumu merak ediyorum. "Dokunmayacağıma söz veriyorum."

"Tamam." Gülümser, eğilir ve bluzunun altını tutar. Gözlerime bakar ve kendi içinde bir savaş verir.

Onun çıldırdığını bildiğim halde, yavaşça onu yukarı doğru sıyrıyor ve solgun karnını ve ardından koyu mor bir sütyenini görüyorum.

Göğüsleri hayal ettiğim kadar küçük, ama eskisi gibi umursamıyorum. Gömleğini başından çıkarmaya yardım edip bir kenara atıyorum, sonra geri gelip uyluklarını tutarken bana verdiği hediyeği inceliyorum. Göğüslerinin arasındaki çukurda çiller, göğsünün üst kısmında bir yara izi var, sanırım port-a-cath'ten kalma. O kadar zayıf ki kaburgaları görünüyor, ama yemek yediğini biliyorum. O kadar narin ki onu kırabilirim diye endişeleniyorum. Ama ona bebek muamelesi yapmayacağıma söz verdim.

Ellerimi kalçalarına kaydırıyorum ve ellerimin ona kıyasla ne kadar büyük olduğuna hayret ediyorum. Parmak uçlarıma kadar uzanan dövmelerimle, liman izi dışında lekesiz kalan soluk tenine kıyasla ne kadar koyu olduğumu fark ediyorum.

Sütyeni çok şirin. Seksi diyebileceğim bir şey değil ve daha önce bir kadının giydiğini gördüğüm bir sütyen de değil. Dantel yok, push-up yok, göz alıcı süslemeler ya da fiyonklar yok. Sadece... orada. Mor renkte. Ve benim için, hayatımda gördüğüm en muhteşem şey haline geldi.

"Lütfen unutma," sesi titriyor. "Sadece bu seferlik, dokunma. Bundan sonra konuşuruz."

Yavaşça başımı sallayarak, gözlerim göğüsleri ile gözleri arasında gidip geliyor. "Unutmayacağım. Söz veriyorum." Memnuniyetle, eğilip tereddütle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Ellerimi kalçalarına ve sırtına kaydırıyorum. Ellerimi teninde gezdirdiğimde mırıldanıyor. Daha önce hiç kimse ona dokunmamıştı. Hiçbir erkek ondan bunu almamıştı ve bu düşünce tek başına kalbimi çarptırıyor.

Bir kolumu beline dolayarak kalçasını kavrarım, diğer elimi ise başının arkasına getirerek onu bana doğru çekerim. O nefes nefese kalıp uzaklaşmaya çalışınca ayağa kalkar ve sırtarak gülümserim. "Sorun yok, Priss. Geri gel."

Onu kendime daha da yaklaştırıp dudaklarımızı birleştiriyorum, sonra dönüp oturma odamdan çıkıp yatak odamdaki yumuşak halıya basıyorum. Işıkları kapatmıyorum, ama oturma odası gölgeleri görebileceğimiz kadar aydınlık. Dilimi onun dilinin üzerinde gezdiriyorum ve o da karşılık verince inlemelerim hırıltılara dönüşüyor.

Bana karşı koyuyordu, ama şimdi sıkıca tutunuyor. Benden kaçmaya çalışıyordu, ama şimdi bacaklarını kalçalarımın doluyor ve parmaklarını saçlarıma geçiriyor. Ne istediğini bilmiyor, ama yine de beni kendine çekiyor, çünkü benim hissettiklerimi hissediyor. Korkmuş olsa da, benim hissettiğim çekiciliği o da hissediyor.

Bacaklarım yatağın ucuna değene kadar ilerliyorum, sonra eğilip onu yavaşça sırt üstü yatırıyorum. Başka bir zaman, başka bir ruh halinde olsaydım, onu yere atıp gülerек peşinden koşabilirdim, ama Abigail için değil. Bugün değil.

O benim yorganımın içine gömölüp, gözlerimde panikle bakana kadar onu bırakmıyorum. Saçları yorganın üzerine dağılmış, göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyor. Geri çekilip ayağa kalkarak ona bakıyorum.

Bacakları açık, yarı bükülmüş durumda. Elleri, sanki çok korkmuş gibi yorgana tutunmuş. Alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış.

"Korkmana gerek yok, Abigail." Gömleğimi yukarı çekiyorum ve başımdan çıkınca onu bir kenara atıyorum. "Eski kurallar geçerli. Seks yok, baskı yok, hiçbir şey yok. Söz veriyorum." İleri doğru eğildim, dizimi onun dizlerinin arasına koydum ve ellerimi başının iki yanına dayadım. "Sana dokunmak istiyorum." Eğildim ve dudaklarımı çenesine bastırdım. "Seni tadacağım. Ama söz veriyorum, bundan fazlası olmayacak." Onu tekrar öptüm ve gözlerimi kapattım. "Hayatımın geri kalanında, seni yanımda tutabildiğim sürece, başka hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Nefesi kesilir, gözlerimi açarım ve gözünün köşesinden bir damla gözyaşı süzülerek şakağına doğru akarken onu görürüm.

"Ağlama, bebeğim." Eğilip tuzlu sıvıyı dilimle topluyorum. "Üzülecek bir şey yok."

"Seni romantikleştiriyorum." Nefesi kesildi ve bu beni gülümsetti. "Bir prens arıyordum, ama sanırım Jafar gibi bir şey buldum. Dövmelisin ve korkutucusun, küfür ediyorsun ve beni sürekli itip kakıyorsun, ama aynı zamanda beni yüceltiyorsun ve senin ruh halini seviyorum."

Kıkırdarak eğilip kaburgalarına nazıkçe bir öpücük kondurdum. "Hepimiz Aladdin olamayız, sanırım. Ama sana iyi davranacağıma söz veriyorum. Beni pişman etmeyeceğine söz veriyorum." Göğsünün ortasına bir öpücük kondurdum ve nefesi kesildiğinde ona bir saniye mahremiyet tanıdım. "

Sana iyi davranacağıma söz veriyorum... Yani, yine de ısrarcı ve kötü olacağım, ama seni asla incitmeyeceğim ya da zalim davranmayacağım."

Ellerimi kalçalarına kaydırıyorum, kot pantolonunun düğmesini açıyorum, sonra izin istemek için gözlerine bakıyorum.

O yutkunup başını salladığında, yavaşça pantolonunu aşağı indiriyorum. "Sana söz veriyorum, her zaman nazik olacağım. Sana her zaman saygı duyacağım. Sana iyi bakacağım." Kot pantolonunu ayaklarına kadar indiriyorum ve yine ayakkabılarını unutmuşum, onları çıkarıyorum ve sol ayakkabı duvara çarptığında onu güldürüyorum. "Seni bazen güldüreceğime söz veriyorum. Romantizmden anlamam ama deneyeceğim. Bununla ilgili kitaplar falan alacağım."

Diğer ayakkabısını da bir kenara atıyorum, sonra kot pantolonunu tamamen çıkarıyorum.

Beni gergin gözlerle izliyor. "Bence romantizmi çözmüşsün."

Gülümsüyorum. "Öyle mi? Belki de ilk denemede şansım yaver gitti."

Vücudunun hatlarını, kaburgalarını, göbek deliğini ve sonra dar kalçalarını takip ediyorum. Vücudunun her yerinde çiller var. Çok fazla değil, seyrek olarak dağılmışlar ve kalçasında sevimli bir küme var, eğilip onu öpüyorum.

Vücudu benimkini hatırlıyor. Onun arzusu benim onun için neler yapabileceğimi biliyor, bu yüzden kalçalarını kaldırıyor ve külotunu çıkarıp dudaklarımı başka bir yerde kullanmamı istiyor.

Ben kimim ki hayır diyeyim?

Kalça kemiğini ısıriyorum ve bir kez ısıriyorum, o da yatağımdan fırlayıp tekrar gıcırdayarak yere düşüyor. O kadar mükemmel, o kadar değerli ki. Ve o kadar bozulmamış ki, beni tedirgin ediyor.

Parmak uçlarımı onun mor külotunun bel kısmına kaydırıyorum ve yavaşça bacaklarından aşağı indiriyorum. Cildi o kadar beyaz, o kadar şeffaf ki, çok sevimli.

O kırılgan, ama dayanıklıymış gibi davranılmak istiyor.

"Dikkatli olacağım, tamam mı?" Külotunu çıkarıp kot pantolonunun yanına atıyorum, sonra kızıl saçlarına ve uyluklarının içini kaplayan parlak nemlere bakıyorum. "Sırılsıklamsın, Priss." Gözlerine bakıyorum. "Hepsi benim için mi?"

O utangaçça başını salladığında, dizlerimin üzerine çöküp onu hızlıca kendime doğru çekerim. Şaşkınlıkla çığlık atar, ama bu çığlık aptalca bir

kıkırdamaya dönüşüyor, sonra dilimi onun yarık boyunca kaydırıp içine daldırdığımda tekrar çığlık atıyor.

Vücudu kırılabilecek kadar gergin ve ben klitorisini okşarken kalçaları yataktan kalkıyor. Onu dudaklarımın arasına alıp emiyorum. Dişlerimle hafifçe ısıriyorum, sonra dişlerimin neden olabileceği acıyı dindirmek için dilimi üzerinde gezdiriyorum. Elleri başımın arkasını sıkıca kavıyor, tırnakları kafa derime batıyor.

Gergin olmadığı zamanlarda talepkardır.

Bir şey istediğinde ve ben yeterince hızlı davranmadığımda talepkâr oluyor.

Uylukları sanki beni esir almak istercesine başımın yanlarına sıkıca yapışıyor, bu da beni güldürüyor ve bu titreşimler dudaklarımdan geçip ona başka bir inilti nöbeti geçiriyor. Yüzüme binmeye çalışıyor. Geri çekildiğimde beni takip ediyor ve dilimi iki parmağımla değiştirdiğimde yatakta ileri geri hareket ediyor.

Onunla birlikte olalı bir hafta oldu, bu yüzden yine sıkı, ama artık beni tanıyor. Rahatlarsa zevk alacağını biliyor.

"Spencer..."

"Mmm." Onu yalıyorum ve tadının ne kadar tatlı olduğuna inliyorum. Bana karşı çok duyarlı. Çok ıslak ve güvenmeye istekli. "Tadın çok güzel, Priss. Çok mükemmel."

"Çok iyi geliyor." Tırnakları kafamın derisine batıyor. Beni kanatıyor olabilir, ama bu beni durdurmaz. "Geleceğim. Spence... oh, Spencer!"

"Bırak olsun, Abigail." Vücudu, boşalmakla mücadele ederken titriyor ve sarsılıyor. "Yüzüme boşal, bebeğim. Tadını almak istiyorum."

"Oh tanrım!" Kendini bırakır ve boşalması dudaklarımı kaplarken yorganın üzerine yığılır. Amcığı dilimi sıkar, uylukları başımı sıkar ve kendini boşalttığında onları açar ve beni serbest bırakır. Sikim kot pantolonuma o kadar baskı yapar ki acır. Kalbim çarpar ve nefesim hızlanır, çünkü bu noktada bir kızla boşalmaya çok alışkınım.

Ama Abigail'e karşı yapamıyorum. Ondan hiçbir şey isteyemiyorum. Öneride bile bulunamıyorum, çünkü ona baskı hissettirsem ölürüm.

"Vay canına..." Derin bir nefes alır. "Vay be."

Elimi çeneme sürerek onu silip, sersemlemiş yüzüne ve gevşemiş vücuduna gülümserim. Her seferinde bana sahip olduğu her şeyi verir. Kendini bırakır ve her şeyi sıkar, böylece bana her şeyini verdiğini bilirim. Önceden gergin ve eğik dururken, şimdi rahatlamıştır. Ellerini saçlarıma geçirirken, şimdi battaniyenin üzerinde dinleniyor ve seğiriyor.

"İyi misin, Priss?"

Tavana bakıp kıkırdar. "Uh-huh."

O tamamen sakinleşmiş, kafası güzel ve uykuya hazır. Ve benim sikim pantolonumu parçalayıp beni öldürecek gibi.

Yavaşça ayağa kalkıp, bacaklarının arasında yatağa diz çöküyorum. Eğilip, sersem gülümsemesine sırtarak, çenesine bir öpücük konduruyorum. "Burada kal. Seni temizlemek için bir bezle hemen döneceğim."

Sersemlemiş gülümsemesi bir anda kayboluyor ve gözleri benimkilere bakıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Sikimi özel bir yerde boşaltmaya. "Sadece tualete. Hemen dönerim." *Söz veriyorum.*

"Bekle." Elini enseme uzatır ve beni aşağı çeker. Tırnakları saçlarımin arasına kayar ve beni dudaklarımız değene kadar kendine doğru çekerken kalbi aramızda çarpar.

Beni öperken kendi tadını aldığını biliyorum. Ve bunun onu bir şekilde rahatsız ettiğini de biliyorum. Ne düşüneceğini, ne hissedeceğini bilemiyor. En ahlaksız kızlar bile benim yaptığım şeyden sonra öpüşmekten rahatsız olurlar, ve benim masum Priss'im hepsinden daha masumdur, ama beni kendine çekip dilini bir tilki gibi ağızma sokuyor.

Sikim o kadar ağrıyor ki inliyorum. Zevk dolu inlemeler artık yok, şimdi onun beni öptüğü sürece geçmeyecek bir acıyla yerini aldı.

Geri çekilip öpücüğü kesiyorum. "Hemen dönerim, tamam mı? Çok çabuk olacağım."

"Gitme." Kafasını sallayarak, daha sıkı sarılır ve kemerimle uğraşmaya başlar. "Bırak da..."

Ne yaptığını görmeden kuşağı çözemeyince kaşlarını çatar. "Bekle."

Beni geri itmeye çalışır, ben de bunu uzaklaşmak olarak yanlış anlarım, bu yüzden ayağa kalkarım, ama o homurdanır ve beni yana itmeye çalışır.

"Ne yapıyorsun?" Beni zorla itmeye çalıştığında gülüyorum. Sanki bir peri bir devi hareket ettirmeye çalışıyor gibi.

Homurdanıyor ve kendi versiyonunda küfür ediyor, ama beni hareket ettiremiyor.

"Bebeğim?"

"Sırt üstü dön. Hayret, Spencer!" Dizlerinin üzerine çöküp, omuzlarımı istediği yöne doğru hareket ettirmeye çalışıyor. Oral seks, benim aklımdakinden çok daha iyi bir çözüm olduğu için, isteğini yerine getiriyorum, homurdanarak geriye uzanıyorum ve yatak sallandığında onu güldürüyorum.

Sadece sütyeniyle, yatağın ucundan kayar ve benim ona yaptığım gibi bacaklarımın arasında durur. Aynı şey, ama çok farklı, çünkü o Abigail ve bilerek benim sikimi emmek üzere.

O benim kot pantolonumun düğmesini açar açmaz kalçalarımı kaldırıyorum. Onun pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekmesine yardım ediyorum ve yeterince hızlı hareket etmediğinde kot pantolonumu tekmeliyorum. O gergin, ama benim sikim boxerimden fırlayıp karnıma çarptığında bu gerginlik kıkırdamaya dönüşüyor.

"Aman Tanrım..." Bana bakarak egomu neredeyse öldürürcesine kıkırdıyor.

Eğer kendime güvenmeyen bir erkek olsaydım, onun kıkırdaması beni öldürebilirdi, ama ben öyle değilim ve onun gergin olduğunu biliyorum, bu yüzden oturup elimi boynunun arkasına doladım. Onu kendime yaklaştırdım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Hiçbir şart yok, söz veriyorum."

Gözleri kapanır ve dudağını ısırmaya çalışırken, onun yerine benimkini ısırır. "Bu gece sana ağzımı kullanmak istemiyorum."

Kalbimi kırma! "Tamam." Başımı sallayıp dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. "Sorun değil, bebeğim. Söz veriyorum, sorun değil."

Gözlerini açıp benimkilere bakıyor. "Acaba..." Tereddüt ediyor. "Diğer şeyleri de denemek istiyorum."

"Elini mi? Tamam. Sana öğretebilirim."

Kafasını sallar. "Hayır. Elim olmaz." Ellerini göğsüme koyar ve beni geri iter. Gözleri çılgındır.

Ben geriye yaslanıp o da uyluklarımın üzerine çıkarken, dolgun dudakları gerginlikten titriyor.

Penisim sızıyor ve acıdan zonkluyor, ama o kucağıma oturduğunda ve kazara birbirimize dokunduğumuzda durum çok daha kötüleşiyor. Onun teni benim tenimde, onun sıcaklığı benim ereksiyonumda.

"Seninle sevişmek istiyorum, Spencer."

"Hmm?" Kalbim durur. Ölmüş gibi. Tekrar atmaya başlamak istemiyor. "Bir daha söyler misin?"

"Planım bu," diye kıkırdar.

Dizlerinin üzerine çöküyor, ama bana göre o kadar küçük ki, bacakları ile benim bacaklarım arasında yer açmak için uğraşıyor. Elleri titriyor; biri tutunacak bir şey bulmak için göğsüme dayanıyor, diğeri ise aramızda karıştırıyor. Aklım düşüncelerle dolup taşıyor, çoğu onun seksle bulanıklaşmış beyninin aceleci kararlar verdiği gerçeği etrafında dönüyor, ama sonra eli benim aletimi kavırıyor ve *benim* beynim de seksle bulanıklaşıyor, ve şimdi ikimiz de mahvolduk. "Bunu seninle denemek istiyorum," diye fısıldıyor. "Ama bilmen gerek ki sana aşık oldum. Bu gerçekten aptalca, ve senin böyle şeyler yapmadığını biliyorum. Sen bağlanmayı, ilişkiyi falan sevmezsin. Ama belki bana bunu verebilirsin?" Sesi güvensizlikle kırılıyor. "Sadece bir kez. Sadece rol yap. Ve sonra her zaman verdiğim adamı tanıyabilirim.

ben de özel birisiydim. En azından sevmiştim." "Hayır, Abigail, ben..."

"Lütfen şu anda konuşma." El yordamıyla, benim aletimi onun deliğine hizalamaya çalışıyor. Ne yaptığını biliyormuş gibi davranıyor, ama sinirleri onu ele veriyor, titreyen elleri bunun işe yaramayacağını kanıtlıyor. "Bu gece kalbimi kırma. Yarın kaçabilirsin. Bu çok kötü olacak ve muhtemelen ağlayacağım." Gözlerime bakıp hüzünlü bir gülümsemeyle, "Hayır, kesinlikle ağlayacağım. Ama bu senin sorumluluğun olmayacak, tamam mı? Yirmi beş yaşındayım ve prensimi buldum. Bir sürü dövmesi ve kötü bir tavrı var, ama bunu başkasına vermek istemiyorum."

Tekrar benim sikimin üzerine çıkmaya çalışıyor. "Abigail, dur."

Gözleri benimkilere kilitlenir ve yaşar. "Beni istemiyor musun?"

Onu nazikçe iterek yatağımın ortasına yerleştiriyorum ve dizlerim bacaklarının arasında, dirseklerim ise başının iki yanında olacak şekilde üzerine uzanıyorum. Gözleri tavanda kalıyor, kalbi bir sinek kuşunun kanatları gibi hızla atıyor. "Abigail? Bebeğim, bana bak."

Hıçkırarak ağlar ve başını sarsarak hayır der.

"Hey," diye onu çenesinden tutup gözlerini bana çevirdim. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Seks yapmak zorunda değilsin. Yaptığımız her şey bağlanmadan. Sana elim olduğunu söyledim."

"Ben istiyorum." Burnunu çekiyor. "Sana vermek istiyorum. Ya yapmazsak ve sonra başka biriyle tanışırsam? Ona veririm ve belki o senin kadar nazik olmaz. Kendimi sakladığımı takdir etmez. Belki nazik davranmaz."

"Bir erkekle tanışırsan ve o senin istediğin kadar nazik değilse, beni ara." Çenesine bir öpücük konduruyorum. "Onun lanet boynunu kırıp, penseyle sikini koparırım."

Gözlerimi odaklamak için geri çekilirken nefesi hızlanır. Ona böyle şeyler söylememeliyim. Ona nazik davranmalı, yumuşak sözler söylemeliyim. Ama herhangi bir erkeğin onu bencilce kullanıp onun çıkarlarını düşünmemesi beni öfkeliyor.

"Bazen çok korkutucusun," diye fısıldadı. "Sana inanmam çok korkutucu."

"İnan." Çenesine bir öpücük konduruyorum. "Ailemi korurum, Abigail. Sevdiğim insanlara göz kulak olurum. Bundan sonra sana da göz kulak olacağım."

Gözleri parıldamaya devam ediyor. "Seninle sevişmek istiyorum."

Gözlerimi sıkıca kapatıp alnımı göğsüne yasladım. "Sanki aç bir köpeği biflekle baştan çıkarıyorsun, Abigail. Beni öldüreceksin."

"Beni istemiyor musun?"

"Seni yaşamaktan daha çok istiyorum." Penisimi kalçasına bastırıyorum ve onun nefesini emiyorum. "Ama hayır dedin. Daha önce bana bunu vermeyeceğini söyledin ve ben orgazm sonrası iyi ruh halinden yararlanmayı reddediyordum."

"Orgazm sonrası iyi ruh hali." Gülümsedi ve kalçalarını benim altımda salladı. "İyi ruh halindeyim, bu doğru. Ama bugün buraya kendimi sana vermek için geldim."

"Sen..." Şaşkınlıkla geri çekilip gözlerine bakıyorum. "Ne?"

"Hayat gerçekten çok kısa." Elini aramıza sokup parmak uçlarıyla sikimi okşuyor.

Bu tek başına beni mahvetmemeli, ama neredeyse mahvediyor. Beni erkekliğimden ediyor. O benim sonum, ama umurumda bile değil.

"Bugün, her şeyin bir anda yok olabileceğini hatırladım. Ve bunu yapmazsam ikimizin de pişman olacağını biliyorum. Her zaman, birlikte olmam gereken adamın yanından geçip gittiğimi merak ederdim."

"Benimle olmak için benimle seks yapmak zorunda değilsin." Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Bu kadar özverili olabileceğimi hiç düşünmemiştim, ama o beni daha iyi bir adam yapıyor. Daha iyi olmak istememi sağlıyor. "Seninle olmak istiyorum, Abigail. İstiyorum ki..."

"Benimle tam olarak birlikte olmak, tıpkı benim seninle birlikte olmak istediğim gibi. Bu gezegende bunu yapabilecek ve benim ihtiyacım olan kadar nazik olabilecek tek kişi sensin. Bana bakacak tek kişi sensin."

Penisimi onun açıklığına getiriyor, böylece onun ateşli sıcak merkezini hissediyorum. Bir cehennem gibi, ama çok ıslak ve davetkar. Elleri titremeden bizi hizalıyor.

Vücudum neler olduğunu biliyor. Penisim neyin yaklaştığını biliyor. Ve birlikte beynime siktirip gitmesini ve bunu engellemeyi bırakmasını söylüyorlar. Kalçalarım öne doğru çıkmaya çalışıyor, ama istediğim gibi itersem onu en acımasız şekilde parçalarım.

"Lütfen benimle seviş, Spencer. Seninle olmak istiyorum."

Gözlerine bakıyorum. "Benimle iletişim kurmalısın, tamam mı? Neyin acıttığını ve neyin iyi hissettirdiğini söyle. Her adımda dürüst olmalısın."

Hevesle başını sallar.

"Tamam." "Söz veriyor musun?"

Yine başını sallar. "Söz. Bu..." Tereddüt eder. "Acıtacak mı?"

"Evet." Dürüstlük iki yönlü bir şeydir. Ona yalan söyleyemem. "Evet, acıtacak. Sadece iki parmağımızı sokabildik ve bu bile senin için zor oldu. Bu çok daha büyük olacak." Yavaşça, çok yavaşça penisimin başını ileri doğru itiyorum. "Biraz sonra kanayabilirsin, ama bu normal. Yemin ederim."

"Tamam." Yutkunur ve sırtıma sarılır. "Her şey yoluna girecek. Sana güveniyorum."

O beni mahvediyor. Hiçbir nedeni olmamasına rağmen bana güveniyor. En değerli hediyesini bana veriyor ve bunu ben onun sözlerine karşılık bile vermeden, sevgi adına özverili bir şekilde yapıyor.

Onun sıcaklığına o kadar yavaş giriyorum ki, sanki hiç hareket etmiyormuşum gibi geliyor. Beni imkansız gibi sıkı sıkı sarıyor. Nefesi hızlanıyor ve ben sadece bir santim kadar içeri girdiğimde, altımda ciyaklıyor ve geriliyor. "Bu biraz acıttı."

Nefes nefese gülümserim ve dudaklarını ısıtırım. "Anladım. Üzgünüm, bebeğim. Canını yaktığım için üzgünüm."

"Sorun değil. Devam et." Bacaklarını kalçalarımın doladı ve ayaklarıyla beni öne doğru çekmeye çalıştı. "Yavaş ol, ama durma."

Başımı sallayarak aşağı inip dudaklarıyla oynuyorum. Onun dikkatini yukarıya çekip, aşağıda yaptığımız şeye odaklanmamasını umuyorum. Tabii ki bu imkansız. Gözlerini kapatınca yüzü buruşuyor ve gözlerinin etrafında küçük kırışıklıklar oluşuyor. Vücudu sertleşiyor, geriliyor ve amcığı beni dışarı itmeye çalışıyor.

"Rahatla, güzelim. Nefes almaya çalış."

"Yapamıyorum." Sanki lanet bir bebek doğuruyormuş gibi nefes nefese kalır. "Sığacağına sanmıyorum."

"Uyacağım, söz veriyorum. Bana bak." Elimi kaldırıp yüzünün yanını okşuyorum. "Hey, bir saniye bana bak." O da baktığında gülümsüyorum ve burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum. "Uyum sağlamalıyız. Çünkü biz birlikte olmak için yaratıldık." Biraz daha yaklaşıyorum. "Biz aynı kalıptan kesilmiş iki yapboz parçasıyız. Uyum sağlamalıyız. Evren öyle diyor."

Yüzünün yanından bir gözyaşı süzülerek şakağındaki saçlarına düşer. "Ya uymazsak?"

"Ya yaparsak?" Öne eğilip gözünden kulağına kadar izini takip ediyorum. "Ben de seni seviyorum, Abigail. Ve bunu daha önce hiçbir kadına söylemedim."

Nefesi kesildi, ama penisim bir santim daha içeri girdi. "Gerçekten mi?"

"Bana masumiyetini veriyorsun. Bana gerçekten çok değerli bir şey hediye ediyorsun."

"Sen de bana aşkını hediye ediyorsun," diye fısıldadı. "Yine beni ağlatacaksın."

Patlamaya, kükremek, içime girip vücudumun istediği gibi onu becermeye hazırım. Ama kalbim buna izin vermiyor. Bunun yerine gülümsüyorum ve biraz daha içeri giriyorum. "Daha önce hiç bir kadını sevmedim, bu yüzden her şeyi mahvedebilirim. Ama sadakati mahvetmem. Korumayı ya da dürüstlüğü mahvetmem. Önemli şeyleri mahvetmem. Söz veriyorum. Artık sen benim kızımsın." Son düzlüğe geldiğimizde homurdanırım. "Nefesini tut, bebeğim."

Gözleri büyüdü. "Ha?"

Kalan kısmı da içeri kaydırıyorum ve onun içimde gevşediğini hissediyorum. Tırnakları sırtımı çizerek hıçkırarak ağlıyor, ama ben onu öperek acısını dindirmeye çalışıyorum. Kendimi zorlayarak hareketsiz kalmaya ve ona alışması için zaman tanımaya çalışarak durumu düzeltmeye çalışıyorum.

"Üzgünüm. Çok üzgünüm." Çenesine ve boğazına öpücükler yağdırıyorum. Başı geriye doğru eğilmiş, gözleri neredeyse başlığını gösteriyor, bu yüzden boğazı açıkta ve nabızı o kadar hızlı atıyor ki görebiliyorum. "Artık içindesin bebeğim. En kötüsü geçti."

"Çok acıdı," diye inliyor. "Aman Tanrım, çok acıdı."

"Abigail!" Gülererek, çenesinin altına bir öpücük kondurdum. "*Bok* dedin! Neyin var senin?"

"Katılıyor musun?" Gözleri tekrar benimkilere dönüyor, ama benim dikkatim onun cildinde akan gözyaşlarına kayıyor. "Bitti mi?"

"Varım." Gözyaşlarının bıraktığı izleri öperek sildim. "Biraz zaman tanı, sonra çok daha iyi hissedeceksin, söz veriyorum." Kalçalarımı biraz hareket ettirdim. İçeri ve dışarı değil, yanlara doğru çevirdim ki beni hissetsin. "Hâlâ ıslaksın, Abigail. Her şey yolunda. Ama istersen durabilirim."

"İstemiyorum." Beni yakınında tutmak için sırtıma sarıldığında nefesi patlar.

Şimdi ondan kalkıp uzaklaşmak için büyük bir çaba sarf etmem gerekirdi. Yapabilirdim. Eğer isteseydi, yapardım. Ama umarım istemez, çünkü bu beni öldürebilir.

"Bu kadar yol geldik," diye kulağıma fısıldadı. "Sen içindesin. Benim verebileceğim tek şeye sahipsin. Şimdi durmam mümkün değil."

"Sen hazır olana kadar kıpırdamayacağım." Kalçalarımı sallamayı bırakıp çenesine bir öpücük konduruyorum. "Bu senin şovun, Abigail. Şu anda kontrol sende."

Geri çekilerek, gülümseyerek gözlerime bakar. "Bunu söylemek sana acı veriyor mu? Benim kontrolümde olduğunu söylemek."

"Kesinlikle," diye gülüyorum. "Bugün ilk ve tek kez sen sorumlusun. Bir dahaki sefere, nasıl yapabileceğimizi sana göstereceğim. Bir dahaki sefere, seni yine ağlatabilirim, ama hoşuna gidecek."

Yanakları kızarıyor. İçindeyim ve dilimde hala onun amının tadı var, ama gelecekteki seks hakkında konuşmak hala onu utandırıyor.

"Artık hareket edebilirsin."

"Öyle mi?" Omuzlarım dünyanın en uzun plankından yanıyor, ama acıyı görmezden gelip hareket etmeye başlarken dudaklarımı tekrar dudaklarına götürüyorum. İlk başta tıslıyor, bu da nefesini boğazıma yakıyor, ama vücudunun alışması uzun sürmüyor.

Aynı kalıptan çıkmışız. Aynı yapboz. Birbirimize uyan parçalarız, bu yüzden bunun işe yarayacağından bu kadar eminim.

Ona doğru sallanıyorum, ama hızımı yavaş tutuyorum. Ağırılığımın çoğunu ondan uzak tutuyorum, çünkü yapmazsam onu ezip geçerim. Ama her yerimiz birbirine değiyor. Sırtım eğik, böylece göğüslerimiz birbirine baskı yapıyor, göğüsleri beni yastıklıyor. Ben öne doğru yuvarlanıp her itişte bacaklarını nazikçe kaldırırken, nefesleri tatlı küçük nefesler halinde çıkıyor. Yavaşça, nazikçe, inlemeleri acıdan zevke dönüşene kadar.

"Şimdi iyi mi?"

Gergin, ama dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor. "Artık biraz daha hızlı olabilirsin."

"Emin misin?"

"Evet." Başını hızlıca sallıyor ama sözüne güveniyorum ve hızımı artırıyorum. "Evet, aynen böyle." Gözleri kapalı kalıyor, bu da neredeyse kaçıp benimle birlikte olmadığı için endişelenmeme neden oluyor. Ama elleri beni sıkıca tutuyor, bacakları kalçalarımı sarıyor.

"Çok iyi hissettiriyorsun." Çenesini ısırıp boynuna doğru ilerliyorum. Yumuşak derisini ısırıp, kokulu hassas bölgesinde dilimi gezdiriyorum

ve ısırıp amcığı beni sıktığında neredeyse boşalıyorum. "Sana acı çektirdiğimde hoşuna gidiyor." Gözlerimi sıkıca kapatıp sallanmaya devam ediyorum. "Sert davrandığımda çok hoşuna gidiyor." Tekrar ısıriyorum ve o çığlık attığında sırtııyorum. "Tanrım, benim hoşlandığım şekilde hoşuna gittiğine inanamıyorum."

"Öyle mi?"

"Mmm." Orgazmım o kadar hızlı geliyor ki, neredeyse boğuluyorum. Onu bastırmam, görmezden gelmem ve onu tekrar tahrik etmek için ona karşı sallanmaya devam etmem gerekiyor. "Bugün olmaz. Bugün sert davranmayacağım, ama yakında, güzelim. Yakında daha sert olabileceksin." Onun kıcıını yataktan kaldırıyorum ve o çığlık atana kadar açımızı değiştiriyorum. "Yakında bana seni dövmem için yalvaracaksın. Sana acı çektirmem için yalvaracaksın. Ve ben bunu yaptığımda, nefesini alamayacak kadar sert boşalacaksın."

"Tanrım."

"Oh *Spencer*," diye düzeltiyorum.

O hala benim penisimi sıkıca kavıyor, ama kaygan ve istekli. Kırılgan ya da korkmuş değil, bu yüzden dizlerimin üzerine çöküp ona doğru itmeye devam ediyorum. Biraz daha hızlı, biraz daha derine giriyorum ve o kıvranıp kendini kenara yaklaştırırken nefesimi tutuyorum.

"*Benim* adımı söyle, Priss. Tanrı'nın adını değil. Başka birinin adını da değil." Elimi aramıza sokup başparmağımı klitorisine bastırdığımda onu çılgına çeviriyorum. "Benim için boşalabilir misin? Tekrar boşalabilir misin?"

Altımda kıvranıyor ve boynundaki kaslar o kadar gerginleşiyor ki, ama başını sallıyor ve patlayıcı bir nefesle nefesini veriyor. "Evet. Tekrar boşalacağım."

"Tamam." Klitorisini sıkıştırıyorum ve o benim etrafımda patladığında dişlerimi sıkıyorum. Yataktan havaya yükseliyor ve nefes nefese beni kendine çekiyor. Orgazmım tam sınırda, benim izin vermemi bekliyor, Abigail'in bitirmesini bekliyor ki ben de çekilip yatağa boşalabileyim.

Orgazm onu parçalıyor. Onu en inanılmaz şekilde bağırmaya zorluyor ve kasları geriliyor, ama ben hareket etmeyi bıraktığımı fark ettiğinde gözleri yarı açık kalıyor.

"Ne yapıyorsun..." Belki zihnimi okuyabiliyor, ya da belki gözlerimdeki acıyı görebiliyor, çünkü bir şekilde, kendimi tuttuğumu biliyor.

kendimi tuttuğumu biliyor. Yataktan kalkıp oturdu, elini başımın arkasına doladı ve birbirimize yaslanana kadar beni geri çekti. "İçime gir, Spencer. Sorun yok."

"Abigail..."

Bir başka zevk spazmı, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp homurdanırken amını kasmaına neden oluyor. "Söz veriyorum, sorun yok. Boşalabilirsin." Beni sıkıca sarıp dudaklarımız çarpışana kadar çekiyor ve orgazmım benim sözlerimi onun sözlerine tercih ediyor.

Dudaklarına karşı kükrerim ve onun içine derinlemesine boşalırım. Bu hiç bitmeyen bir orgazm, sıcak akıntılar onu doldururken dünyamı sarsan bir patlama ve ellerim kalçalarını biraz fazla sıkıca tuttuğunda inlemeleri çığlıklara dönüşür.

Yavaşladığımızda vücudum zayıflar, bitkin ve boşalır. Tek duyduğumuz ağır nefesler. Çabuk atan kalpler.

"Sen sadece..." Başım dönüyor gibi hissediyorum ve bu daha önce hiç olmamıştı. "Siktir."

Nefes nefese kıkırdayan Abigail'in havası, sıkıttığım ciğerlerinden ılık gibi çıkıyor, ama elleri saçlarıma uzanıp masaj yapıyor. "Beklediğim kadar kötü değildi."

Burun kıvrıp, ipeksi tenini ısırmak için yeterince güç topluyorum. "Tanrım. Umarım öyle değildir. Kadınların zevk almasını sağlamakla gurur duyuyorum."

Siktir! Neden böyle bir şey söyledim ki?

"Spencer Serrano! Artık bu konuyu konuşmayacağız. Tanrım."

"Özür dilerim." Dudaklarını yakalıyorum, ama kalbim rahatlamıyor Abigail'in öfkesi yumuşak bir kahkahaya dönüşene ve dudakları benimkini kabul etmek için açılana kadar. "Özür dilerim. Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Seni seviyorum." Sevimli bir dudak büküşüyle söylüyor. Aşık olmaktan mutlu değil.

Onu hiç anlayamıyorum.

"Ben de seni seviyorum." Yumuşak yanağını okşayıp gülümsüyorum. "Buraya geldiğin için teşekkür ederim."

"Nazik davrandığın için teşekkür ederim. İlk seferin gerçekten berbat olabileceğini duydum."

Kıkırdarak, çenesine son bir öpücük kondurup yavaşça geri çekildim. "Bu muhtemelen iğrenç hissettirecek, tamam mı? Ve kanayabilirsin."

panik yapma."

Gergin ve sarsıntılı bir şekilde başını salladı ve bir dakika önce yüzündeki rahat gülümseme kayboldu.

Yavaşça geri çekildim, iş bitmiş olmasına rağmen nazik olmaya devam ettim. Dikkatli hareket ettim ve çekilmeden hemen önce başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Hazır mısın?"

O başını sallar, ben de çekilirim ve pembeye dönmüş meninin örtülerin üzerine damladığını izlerim.

"Sadece birazcık kan."

"Bakma!" Oturur ve beni uzaklaştırmaya çalışır. "Bu benim özel işlerime çok fazla bakmak oluyor."

"Oh lütfen. Yirmi dakika önce dilimi senin özel işlerine sokmuştum."

O kadar sert bir şekilde sığıyor ki, sanki yüzüne tokat atmışım gibi. Gülerek elini tutup onu kaldırıyorum. "Kişisel işlerini de al ve benimle gel."

"Nereye gidiyoruz?"

Geriye dönüp gözlerine bakıyorum. "Benimle duş almak ister misin?" Tahmin ettiğim gibi, yüzü bembeyaz oluyor.

"Sana söz veriyorum, bakmamı istemediğin hiçbir şeye bakmayacağım. Sana gerçekten söz veriyorum."

"Spencer..." Sesi titriyor. "Bilmiyorum."

"Ama şunu da bilmelisin ki, hayatımda görmediğim hiçbir şey yok ve senin hakkındaki fikrimi değiştirebilecek hiçbir şey yok. Bana hiçbir şey göstermek istemiyorsan, bakmayacağım. Duş alman için sana bir tişört getirebilirim. Sütyenini çıkarmadan da kalabilirsin. Çıkarabilirsin ve bana bakmayacağıma güvenebilirsin. Seçim senin. Ama söz veriyorum, bu sandığın kadar korkutucu bir şey değil."

"Senin için söylemesi kolay," diye fısıldadı. "Senin beklediğin türden bir vücudum yok. Ashley Bates'e benzemiyorum, Jess ve Laine Lenaghan'a bile benzemiyorum. Ben... şey... ilk seferinde söylediğin gibi görünüyorum. Bir çocuk gibi görünüyorum, Gumby gibi. Yirmi beş yaşındaki bir kadından beklediğin gibi görünmüyorum."

"Bebeğim." Geri dönüp göğsüme çarptığında çıkardığı homurtuyu sindiriyorum. Onu kaldırıp gözlerine bakmasını bekliyorum. "Sen beni mahvettin."

dünyama girdin ve her şeyi mahvettin." "Berbat bir konuşma."

Gülümsüyorum. "Daha önce hiç kimse gelip benim varlığımın özünü değıştirmediyorum. Vücudunun nasıl göründüğü benim için önemli değil, çünkü ben ona zaten aşığım. Beynine, kalbine, çoğu gün hasta çocukları ziyaret etmene ve Jess'e o pahalı çiçekleri götürüp benim gönderdiğimi söylemene aşığım. Gerçekte kim olduğuna dair bu kadar dürüst ve samimi olmana aşığım."

"Ben filtreliyim," diye mırıldanıyor. "Sana bunu söylemem haftalarımı aldı... Bilirsin." Göğsüne bakıyor. "Ben aşırı filtreliyim."

"Ama yüzün, Priss. Güzelliğin. Kişiliğin. Seni rahatsız eden bir şey olursa kimsenin gelip küfür etmesine izin vermezsin."

"Sen hala küfür ediyorsun."

Gülümsüyorum. "Biliyorum. Ama bunu bırakmak için gerçekten çok uğraşıyorum." Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Bana güven, tamam mı? Seni sevdiğime güven."

"Bunu büyütme, tamam mı?" Benim başımı sallamamı bekliyor.

"Söz veriyorum." Elini hafifçe çekerim. "Hadi."

Tek kelime etmeden onu odadan geçip banyoya götürdüm. Korkmuştu, muhtemelen sevişmek istediğini söylediği zamankinden daha fazla. Bu yüzden ona tam olarak niyet ettiğim gibi davrandım; değerli ama güçlü biriymiş gibi. Binlerce zorlu yıl geçirdikten sonra bugünkü dayanıklılığına ve güzelliğine kavuşan bir elmas gibi.

Aynanın önünden geçip duşa doğru eğildim. Elini elimde tutup, kaçmadan önce ona sıkıca sarıldım ve diğer elimle musluğu açtım.

Ben çıplakım. O sütyen giyiyor.

Duş bir saniye soğuk su akıyor, sonra buhar çıkmaya başlıyor. Abigail'e dönüp baktığımda, korkudan dişleri takırdıyor.

"Her şey yoluna girecek, bebeğim. Söz veriyorum."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ben hazır olana kadar gözlerini buradan ayırma." Elini kaldırıp yüzünü işaret ediyor. "Sana yalvarıyorum."

Başımı sallayıp ellerimi sırtına doladım. Parmaklarım sütyen kopçalarını buldu, ama gözlerim onun gözlerinde kaldı. "Söz veriyorum. Ve ben sözümü asla tutmam."

Yutkunarak, ellerim sırtında dururken korku çok uzun süre görüşünü bulanıklaştırır. Sonunda bana başını sallar ve gözlerini sıkıca kapatır.

Sütyenini açıyorum ve bir tarafı ağırlaşır düşmeye başladığında hiçbir şey söylemiyorum. Sözüme sadık kalarak, ruhumu kemiren merakıma rağmen gözlerimi onunkilerden ayırmadan sütyeni yere bırakıyorum. Çıplak göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaşıyorum.

O delicesine sıcak, yumuşak ve o kadar mükemmel ki, kendinden şüphe duymasına inanamıyorum.

Göremediğimi anlayacağı kadar ona yaklaşıyorum, sonra geri adım atıp onu duşa benimle birlikte götürüyorum. Nefesi titriyor, ama sırtını nazikçe okşayıp alt dudağını ısırdığımda, duşa girecek kadar rahatlıyor ve su başımızın üstüne dökülüp bizi neredeyse boğarken gülümsüyor.

"Çok sıcak," diyor. "Çok iyi geliyor." Elini uzatıp ıslak saçlarını yüzünden çekiyor.

"Çok sıcak mı?"

Kafasını sallar ve parmak uçlarına basar. "Mükemmel." Çenemin altına nazikçe bir öpücük kondurur, düz ayakları üzerine geri basar ve yutar. "Tamam, bakabilirsin, ama garip davranma."

"Ben hiçbir şeye tuhaf tepki vermem. Bana daha fazla güvenmelisin." Sahte bir gülümseme takınıp, bunun kalbimi altüst etmediğini göstermeye çalışıyorum.

Nefes almakta zorlanıyorum, ama aklımdan geçen düşünceleri belli etmiyorum. Gözlerine bakıyorum, ama o kadar geri çekilmiş ki, sadece gözümün ucuyla bakarsam görebiliyorum.

"Hazır mısın?"

Garip bir şekilde duruyor ve ellerini arkasına saklıyor. Dudaklarını ısırarak sonunda başını sallar. "Hazırım."

Yavaşça, gözlerimi onun ince boynuna, narin köprücük kemiğine, onun hemen altındaki eski portundan kalan yara izine ve sonra sol göğsüne kaydurdım. Sağ tarafın aynı olmadığını biliyorum. Biliyorum, çünkü gözlerimin kenarları bana bakmam için ısrar ediyor. Ama bir an için yara izi olmayan tarafa odaklanıyorum.

Krem rengi beyaz ten, tadına bakılmak için yalvaran en güzel pembe meme ucu. Sevimli bir çil kümesi mükemmel teni kaplıyor.

Ama sonra bir yara izi başlıyor. Kalın ve buruşuk, gözlerimi mükemmellikten uzaklaştırıp düz göğsüne odaklanıyor.

Onlar onu aldılar. Göğsünü aldılar ve ona benim yüzümü hatırlatan kaba bir yara izi bıraktılar.

Ne kadar uzun bakarsam, o kadar çok titriyor. Omuzları savunma pozisyonuna giriyor, yutkunmaları duyulur ve gergin hale geliyor. Elleri sıkışıyor ve dizleri, sanki özel bölgelerini saklamak istercesine birbirine bastırıyor.

"Spencer..."

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Dokunabilir miyim?"

Sanki bunu soracağımı hiç beklemiyormuş gibi duraksıyor. "Şey... Tamam."

Dizlerimin üzerine çöküp, bana yapmamamı söylediği şeyi yapıyorum; ortamı garip hale getiriyorum. Yavaşça yaklaşıp, akan duşun önünden geçerek onun önünde duruyorum. Dizlerimin üzerindeyken bile gözlerim onun göğsünden daha yüksekte olduğu için gülümsüyorum.

Ellerimi kalçalarına koyup onu kendime doğru çekerim. "Hâlâ acıyor mu? Yara izi?"

O, ani bir hareketle başını sallar. "Sadece kötü günlerde. Çok soğuk olduğunda ya da çok yorgun olduğumda."

"Şu anda ağrıyor mu?"

Kafasını sallıyor, ben de öne eğilip eski dikiş izlerinin üzerine bir öpücük konduruyorum. Abigail hıçkırarak ağlamaya başlıyor. Belki şaşkınlıktan. Ama acıdan değil.

"Benim ne düşündüğümü asla merak etme, bebeğim. Göğüsler sadece sarkan doku ve yağ, değil mi?"

Omuzlarını silkiyor ve yüzündeki gözyaşlarını siliyor. "Bilmiyorum. Sanırım."

"Sence tekrar uzar mı?"

"Spencer!" Gölerek omzuma vurur ve uzaklaşmaya çalışır, ama ben karnındaki yumuşak deriyi okşadığımda çığlık atar. Onu bacaklarımın üzerine çekerim ve bana gülümseyerek ve gözlerinde yaşlarla baktığında, dudaklarımız değene kadar onu kendime çekerim ve kıkırdamaları iniltiye dönüşür.

"Seni seviyorum, Priss. Bu garip değil." "Tekrar uzamayacak."

"Sorun değil. Zaten ben hiç göğüs meraklısı olmadım." Eğilip boynunu ısıyorum.

Bu bir yalan, ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Ama artık Abigail'in bu yeni dünyasını tanıyorum ve artık benim için önemi yok.

"Geceleri sıcak su torbasını kucaklayabilirim; bu, bir çift göğüs gibi hissettirebilir. Ya da..." Sözcüğü uzatarak gülümsüyorum. "Seni kucaklayabilirim." Boynunu ısıyorum ve dudaklarının arasından tatlı bir tıslama sesi çıkıyor. "Hangisini tercih edeceğimi biliyorum. Sen, Priss. Her zaman sen." Dilimi onun ağrıyan cildinde gezdiriyorum. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

SPENCE

Telefonum titriyor. Saatim titriyor. Evimi çevreleyen alarmlar çalıyor ve beni derin uykumdan çıkarıyor. Abigail göğsümün üzerinde yarı yatıyor, yanağı göğüs kaslarıma yapışmış, saçları kolumu gıdıklıyor. Nefesi tenime esiyor ve aramızda yayılan vücut ısınısını soğutuyor, eli sanki gece yarısı kaçacağımdan korkuyormuş gibi kalçamı sıkıca tutuyor.

Denesem bile ondan kaçamam. Ama telefonum komodinin üzerinde titremeyi kesmiyor.

Sadece başımı çevirerek, Abigail'i yakınımda tutmak için bir elimi sırtına kaydırıyorum ve mesajlarımı okumak için biraz yana eğiliyorum.

Jay: *Jericho!*

"Siktir." Uzanıp cep telefonumu kapıyorum, çünkü benim ve Jay'in dünyasında *Jericho*, birinin gerçekten ölmek üzere olduğu anlamına gelir.

Abigail bana doğru kıpırdanır, ben de onu sıkıca sararım ve başparmağımı ekranın üzerinde gezdiririm. Arka arkaya dört mesaj, hepsi Jay'den.

Jay: *Harekete geçmeliyiz.*

Jay: *Soph bir yer buldu.* Jay:

Çok yakında.

Mesajla cevap vermek yerine, numarayı tuşladım ve onun cevap vermesini iki saniye bekledim.

"Özetle."

Sanki evinde hareket ettiğini duyabiliyorum. Koşturup, eşyalarını topluyor ve hareket ederken herkesin arkasını kolluyor.

"Soph bu adamı elektronik olarak takip etmeye çalışıyor. Parası, imkanları ve çalışanları olduğunu biliyoruz. Ama şu ana kadar elimizde olan tek bilgi bu. Teknik olarak hiçbir şey sayılmaz. Bu herif kurnaz, ama biri

gece boyunca Checkmate sistemini hacklemeye çalıştı. Kim olursa olsun, teknik becerileri var, ama Soph kadar iyi değil."

Kaşlarımı çatıp tavanı inceliyorum. "Girmiş mi?"

"Evet, ama sadece Soph izin verdiği için. Ne aradığını görmek istedi, bu yüzden onu kovmak yerine içeri girip bir göz atmasına izin verdi."

"Peki ne arıyordu?"

Abigail'in uykulu gözleri açılır ve bakışlarımı aşağıya çeker. Uzun bir gecenin ardından uykulu, sırlarını bana anlattıktan sonra yorgun ve bedenini bana verdikten sonra fiziksel olarak bitkin. Ama uykulu halinden şüpheli hale gelmesi sadece bir saniye sürer.

Kaşları çatılır ve vücudu gerilir, ama Jay'in onun varlığından haberdar olmasını istemediğim için, nazikçe başımı sallayıp alnına bir öpücük kondururum.

"Şirket dosyalarını inceledi; adres, sigorta, banka, hukuk. Sanki Checkmate'in ne kadar süredir faaliyet gösterdiğini, kimin sahibi ve işletmecisi olduğunu, finansal cirosunu, müşteri listesini görmek istemiş gibi."

"Bu adamın sahip olduğu çok fazla bilgi var. Neden onu kovmadı?"

"Çünkü gerçek verileri, bize daha yararlı olacağını düşündüğün bilgilerle değiştirdi. Dikkatini dağıtmak için. Onu hemen kovmak istemedi, çünkü ne kadar uzun süre içeride kalıp araştırma yaparsa, onu takip etmesi o kadar kolay olurdu. Sınırdan ve bir günlük sürüş mesafesinden daha az uzaklıkta."

"Siktir. Yaklaşıyor."

"Evet, ama nerede olduğumuzu biliyor. Koordinatlarımızı biliyor, bu yüzden peşimizde olmaması onun stratejik bir hamlesi. Bir nedenden dolayı mesafesini koruyor."

"Çünkü onu görürsek tanır mıyız?" diye düşünüyorum. "Yoksa onu tanımıyoruz ve o da böyle kalmasını mı istiyor?"

Jay, "*bilmiyorum*" gibi gelen bir homurtudan başka bir şey söylemiyor.

"Plan nedir?"

Jay'in bulunduğu tarafta bir kapı çarpıyor, yüksek ses Abigail'i irkiltir. "Onu içeri girerken gördüğümüzden haberi yok. Nerede olduğunu bildiğimizden haberi yok."

Nereye gittiğini bildiğimizi
bilmiyor. O yüzden biz
ona gidiyoruz." "Ne
zaman?"

"Şimdi!" Başka bir kapıyı çarpar ve Abigail'i hırlatır. "Bugün. Bugün
yola çıkıyoruz. Kane gelemaz, Jess ve bebekleri bırakamaz. Eric de
ameliyata gireceği için çocuğunu bırakamaz. Diğerlerini alıp yanımızda
götüreceğiz. Soph benimle birlikte ve Romeo'yu hazırda bekliyor."

Abigail'e baktığımda kalbimin sızlamasından nefret ediyorum.
Hayatımda ilk kez, emredilen yere gitmekten çekiniyorum. Bir kızın
hayatı pahasına bir kardeşe yardım etme düşüncesi beni ürpertiyor.

"Keşif mi, yok etme mi?"

"Şimdilik keşif yapacağız. Kim olduğunu öğrenmek istiyoruz, ama
henüz bize bir tehdit oluşturmadı. Bizi takip ediyor, yakınımızda
olduğunu bilmemizi istiyor, ama hayranlık ölüm tehdidi değildir, ta ki
öyle olana kadar. Senaryoyu tersine çevirip biz de onu
gözlemleyeceğiz. O bizim neye benzediğimizi biliyor, ama biz onun
kim olduğunu henüz bilmiyoruz. Soph kendi tarafında çalışıyor,
internetini falan takip ediyor. Bir şey bulabilir, bilmiyorum. Ama
beklerken, yola çıkıp ona yaklaşacağız."

"O senin ve Kane'in neye benzediğini biliyorsa, belki de evde
kalmalısın? Beni, Soph'u ve kaslı adamı gönder. Biz daha yakın olabiliriz,
sen de Bish'le kalabilirsin."

"Ha!" diye bağırır. "Olmaz. Kane'i yanımda tutmak istiyorum. Bu
dünyada kardeşim kadar sevdiğim başka bir adam olmadığını
biliyorsun, ama Soph'u bensiz göndermeye hayatta izin vermem.
Asla."

Gözlerim tekrar Abigail'e kayıyor. Söylediğimiz her şeyi duyabiliyor,
az önce dışarı çıkma emri aldığımı biliyor, bu yüzden gözlerindeki
nemden çok önce güvensizliği onu ele veriyor.

"Tamam. Benim halletmem gereken bazı işler var, ama öğlen
Kane'in yerinde buluşuruz."

"Öğlen mi? Lanet olsun, daha saatler var. Tatile çıkmıyoruz ki."

"Öğlen," diye ısrar ediyorum. "Bir dakika bile erken olmaz. Burada
halletmem gereken işler var."

"Soph ona göz kulak olacak," diye fısıldadı Jay. "Söz veriyorum.
Tehlikeyle doğrudan yüzleşeceğiz, bu yüzden çiçekçin hakkında
endişelenmene gerek yok."

"Öğlen."

"Öğlen." O başka bir şey söylemeden telefonu kapatırım.

Abigail'in güvenliğinden endişe duymuyorum, ama gözlerindeki korku içimi parçalıyor. Her şeyden çok onun kalbi için endişeleniyorum. Hisleri. Aşkı.

"Şey..."

"Bu ayrıntılı bir plan mıydı?" diye fısıldadı. "Kötü bir randevudan kurtulmak için yapılan acil bir telefon gibi mi? Benim sahip olduğum her şeye sahipsin, şimdi benim gitme vaktim geldi, arkadaşların seni 'gizli bir görev' için çağırıyor mu?" Gözleri doldu. "Gitmiş gibi yapacaksın, ama aslında arkadaşının evinde olacaksın, gülerek benim ipucunu anlamamı bekleyeceksin, sonra birkaç saat sonra gizlice geri döneceksin."

"Kesinlikle hayır." Kaçmaya çalıştığında onu geri çekerim. "Abigail, hayır. Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Ama sen ilişkiler kurmadığını itiraf ediyorsun. Bağlar kurmuyorsun. Bakirelerle, duygularla ya da bütün gece yatağında uyuyan insanlarla ilgilenmiyorsun. Sonunda pes ettim ve yaptım... onu..." Kekeliyor. "Seks yaptık ve sana seni sevdiğimi söyledim. Sana göğüslerimi gösterdim," diye ağlıyor. "Ve şimdi *seni çağırıyorlar*."

"Şu anda kendini savunmasız hissediyorsun." Onu o kadar sıkı sarıyorum ki, nefes alamadığından eminim. Ama birazcık bile bırakırsam, kaçacak. "Kendini savunmasız hissetmene izin var; ne hissetmek istiyorsan onu hissetmene izin var. Ama benim hakkımda güvensiz hissetmene gerek yok. Senden kaçmıyorum, tamam mı?" Dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum, ama o karşılık vermiyor. "Benim için endişelenmene gerek yok. Ben sana takılıp kaldım, Abigail." Dudaklarına daha yumuşak bir öpücük daha konduruyorum. "Sana takılıp kaldım ve bu duyguyu hiç kaybetmek istemiyorum. Bugün iş için gitmem gerekiyor. Bu benim hayatım. Bu, son kez çağrıldığım zaman olmayacak, ama söz veriyorum geri döneceğim. Sadece bazı işleri halletmem gerekiyor, sonra geri döneceğim. Senin benim kızım olduğunu söylemiştim, değil mi? Bunun farklı olduğunu söylemiştim."

"Eğer bunu istemiyorsan, lütfen söyle." Elini kaldırıp kızgın bir şekilde kuru yanağını siler. "Garip davranmayacağım. Evine gelip, mahalledeymiş gibi davranmayacağım. Gideceğim, söz veriyorum. Ama gitmemi istediğini söylemen gerekiyor."

"Gitmeni istemiyorum." Ona doğru dönerek, göğsümü onun yüzünün altından çekip, yatakta aşağıya doğru kayarak aynı yastığa uzandık ve burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştık. "Beni dinle, tamam mı?" Elimi kalçasına koyup onu aşağıda tuttum. "Kaçmaya çalışmıyorum. Kaçmaya çalışmıyorum. İş iştir ve bu, yataktan atlayıp gitmem gereken yere koşmadığım ilk sefer. Sen benim kalmamı istiyorsun, Abigail. Ama yapamam. Başka bir zaman, başka bir görevde, seninle kalmam gerektiğini söyleyebilirdim. Ama Kane Jess'in yanında, Eric de Kat'in yanında ve çocukları bir süreliğine hastaneye geri dönecek. Yardım etmemek adil olmaz. Bu adamlar benim kardeşlerim. Ailem gibiler. Onları koruyabilirsem, onların önüne geçebilirsem, o zaman öyle yapacağım. Onlara kızımın evde kalmak ve yeni keşfettiğimiz bu şeyi keşfetmek istediğimi söylemek, onların hayatlarını riske atmak için yeterli bir neden değil. Elimle çenesini tutup gözlerine bakmasını sağladım. Ama ben yokken başka bir pisliğe aşık olmanı gerçekten istemiyorum. Buna razı olamam.

"Başka birine aşık olmayacağım." Gözleri belirsizlikle parıldamaya devam ediyor, ama gülümsemesi yavaşça ortaya çıkmaya başlıyor. "Fikrini değiştirirsen kızmayacağım. Gidersen ve yapışkan insanlardan hoşlanmadığını falan hatırlarsan, sadece söylemen yeterli."

Onu o kadar hızlı kendime doğru çekerim ki, çarşafların üzerinde kayar ve bacakları benimkilerle dolanırken çığlık atar. Külot ve benim tişörtlerimden birini giymiş. Saçları kuş yuvası gibi dağınık, dudakları şişmiş ve gözleri parıldamaya devam ediyor.

"Beni seviyor musun?" diye soruyorum. "Gerçek aşk, yani ben eve gelmezsem üzülecek kadar mı?"

Ve işte o gözyaşı. Kirpiklerinden süzülüp, tek bir baş sallamasıyla düşüyor.

Eğilip dudaklarımla nemi topluyorum. "Senin ihtiyacın olan aşkın ne tür olduğunu bilmiyorum, Abigail. Benim o tür bir hayat için yaratılmış olduğumu bilmiyorum. Uzun vadede bir erkekte aradığın özelliklere sahip olup olamayacağımı bilmiyorum. Seni yara bere içinde kalana kadar sikebilirim ve yatakta sana her türlü zevki yaşatabilirim, ama yatak dışında ben... şey..." Sinirli bir şekilde gülümserim. "Ben bakirim. O yüzden bana nazik davran. Sabırlı ol. Bana yol göster."

Parmağımın ucunu kalça kemiği üzerinde kaydırıyorum ve uyandığından beri paylaştığımız hızlı öpücüklerden çok daha iyi, daha yavaş ve daha derin bir öpücük için ona doğru eğiliyorum.

"Sana vücudun hakkında bir şeyler öğretebilirim. Karşılığında sen de bana aşk hakkında bir şeyler öğretebilirsin. Bu, seninle birlikte yapmak istediğim bir şey."

Dudakları titrer. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Değişme, Abigail. Asla değişme. Eğer benim hissettiklerimi hissediyorsan, umarım benim geri dönmemi beklersin. Aylarca uzak kalmayacağım. Bu bir savaş, ama ben hiçbir yere gönderilmiyorum, gitmek istiyorum çünkü. Çünkü dayanabildiğim sürece, cepheye koşup ailemi koruyacağım. Yardım edebildiğim sürece, yapacağım şey bu."

Düşünerek alt dudağını ısırarak tereddüt eder. "Ne kadar süreliğine gideceksin?"

"Bilmiyorum. Bir gün olabilir. Bir hafta olabilir. Ama bu süre boyunca iletişim halinde kalabiliriz. Günün her dakikası cep telefonum yanımda olacak. E-posta, mesaj, telefon falan yapabiliriz. Parmaklarınla kendini tatmin etmeyi öğreteceğim sana."

"Spencer!" Tahmin edildiği gibi, yüzü kızarıırken yüzünü sakladı.

"Bayan Priss." Gülererek, ellerini tutup yanan yüzünden çekiyorum. "Sana öğreteceğim. Video görüşmesi yapacağız, böylece seni doğru şekilde eğittiğimden emin olabileceğim."

"Yapmayacağım." Kafasını sallıyor ve onu kendime doğru çekip yaklaştırdığımda... yaklaştırdığımda... ve bu yetmediğinde, onu kalçalarım ve sertleşmiş penisimin üzerine çekiyorum.

Nefesi kesildi.

"Yapacaksın, çünkü ben öyle dedim. Çünkü ilk sefer ücretsiz dedim, ama ondan sonra kontrol bende."

İstismara uğramış alt dudağını dişlerinin arasına çektiğinde, kalçalarını sıkıştırıyorum ve nefesi hızlandığında sırtıyorum.

"Beni memnun etmek isteyeceğin için yapacaksın." Oturup narin köprücük kemiğini ısırırım. "Beni sevdiğin için yapacaksın."

Abigail ile üç saatim var, ona bakmak, onunla duş almak, kaçmayacağımı hatırlatmak ve istediği zaman benimle konuşmak için bir telefon kadar uzaklıkta olacağıma söz vermek için üç saatim var. Sonra Kane ve evdeki arkadaşlarla iki saatim var, planlarımızı tartışmak ve Kane'i bekleyen paniğinden vazgeçirmek için zamanım var.

Kane, karısını ve kızlarını dünyadaki her şeyden daha çok seviyor. Onlar için yapmayacağı hiçbir şey yok, ama küçük kardeşinin kapıdan çıkıp kesin bir tehlikeye doğru yürüdüğünü görmek onu neredeyse öldürüyor. Jay'i dolaba tıkip onu güvende tutmak istiyor.

Jay bir zamanlar öldü sanılmıştı ve Kane, kızıyla hayatına devam etmeye çalışırken onun yasını tutmuştu. Kardeşinin geri dönmesi, asla elde edemeyeceğini düşündüğü bir lütuftu, bu da onun tekrar evden çıkmasını izlemek, tüm içgüdüleriyle savaşmak anlamına geliyordu.

Jess ve Jay arasında seçim yapmak zorundaydı. Karısı ve kardeşi.

Jess kazandı ve şimdi Jay, Bishop kardeşleri hedef alan bu görünmez düşmanla savaşırken Soph ve benimle birlikte. Bunu hızlı yapmalıyız, kasabadan uzakta yapmalıyız ve savaşı kapımızın önünden uzak tutmalıyız.

Kane'in evinden ayrıldıktan sonra, Eric ve Cruz'un işi halletmesine izin verip o da ailesine bakması için talimatlar verdik. Gece boyunca araba sürdük ve üçümüzden ikisi uyuyabilsin, diğeri nöbet tutsun ve bizi güvende tutsun diye nöbetler yaptık. Jay'in nöbeti benimkinden ve Soph'unkinden daha uzundu, çünkü o nadiren uyur. Ve şimdi, yeni bir gün başlarken ve serin kış rüzgarı dışarıdaki pencerelere vururken, Soph beni ıssız bir yerde eski bir yol kenarı moteline çekiyor. Bir düzine oda yan yana duruyor ve en solda, pencerede solmuş bir AÇIK tabelası asılı bir ofis var.

"Burada duruyoruz." Soph'un gözleri dizüstü bilgisayarına sabitlenmiş durumda. "Romeo beklemede. Evden ayrıldığımızdan beri burayı izliyor

, güvenli olduğunu doğruladı." Çenesini kaldırıp sağımıza doğru bağını sallıyor. "Saat uç yönünde, şu tepenin üzerinde."

Gözlerimi kısarak döndüm. "İzliyor mu?"

Dizüstü bilgisayarını tıklatıp bağını sallar. "Evet, izliyor. Ama o da bizden biri, o yüzden paniğe kapılma."

"Adam beni nişan aldı, balerin. Paniklemiyorum ama rahat da değilim."

"O tanıdığım en iyi nişancılardan biri. Ona o kadar güveniyorum ki, şu anda ben de onun nişanında sayılırım. O işi batırmaz."

Eldiven kutusundaki siyah çantadan küçük bir kulaklık çıkarır ve kulağına takar. Konsantre olmak için kaşlarını çatıyor, konsantre oluyor, konsantre oluyor ve sonra gülümsüyor.

"Beni vuracak mısın Romeo?" O gülümsemeyle bana döndü. "Hayır dedi."

"Oroşpu çocuğu. Kim bu?" Arka koltukta öne doğru eğilen Jay, kafasını aramıza sokup kulaklığı kapar. "Adı ne?"

Soph, küçük cihazı almasını veya kulağına sokmasını engellemez, ona uymamasına rağmen.

"Adını, rütbeni ve annenin kızlık soyadını söyle, asker."

"Sana söylemez," diye mırıldanır Soph. "İsim vermeyeceğimize anlaşmıştık. Koruması gereken bir ailesi var."

"Öyle mi? Benim ailem şu anda onun lanet olası nişanında. *Adın ne?*"

Soph gözlerini devirir ve bana yaklaşır. "Sırf bunu söylediği için onunla evlenirdim," diye fısıldar, "ama o kadar aptal ki, henüz bunu anlamadı."

"Hâlâ sana *kur yapıyor mu?*"

"Deniyorum," diye kıkırdar. Sonra erkeğine, "Tamam, kulaklığı geri ver. Bugün Romeo ile buluşacağız, ona şahsen sorabilirsin. O zaman sana şahsen siktir git diyebilir."

"Konuşmuyor bile," diye tersler Jay. "Orada değil."

"Orada." Kulaklığı geri alır ve kulağına bastırır. "Orada mısın?" Güler ve bize bakar. "Orada. Benim 'koca kıçlı orospu çocuğu arkadaşımı' sevmiyor."

"Ben mi?" Tepeyi tekrar gözden geçirip onu bulmaya çalışıyorum. Bir vücut, hışırdayan bir esinti arıyorum. Gökyüzünde uçan lanet bir kuş arıyorum.

Ama o görünmez. "Benimle ne derdi var?"

Omuzlarını silkiyor ve dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Boyuyla ilgili bir sorunu var.

Fazla uzun boylu olanları sevmez."

"Küçük adam sendromu," diye tahmin ediyor Jay. "Maaş bordronunda minicik, 1,5 metrelik bir pislik var mı, Soph?"

"Öyle bir şey. Hadi gel."

"Adını biliyorsun, değil mi?" Jay, Soph arabadan indiğinde arabadan iner ve onu resepsiyona doğru takip eder. Ben de arkalarından giderim, ellerimi ceplerime sokarım ve yansımda tepenin üzerinde hareket eden 1,50 metre boyunda bir asker görmeyi umarak odanın pencerelerine bakarım. "Körlemesine çalışmıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki adını biliyorum, ama bu gizli bilgi. Romeo olarak bilinmeyi tercih ediyor, biz de ona öyle sesleniyoruz. Anonim kalmak istiyor, biz de onu anonim bırakıyoruz. İhtiyacınız olursa, ikiniz için de aynısını yaparım. Adını bilmemiz görevimizi değiştirmez, bu yüzden mahremiyetine saygı duyuyor ve yolumuza devam ediyoruz." Camdan resepsiyon kapısını iterek açıyor, üstündeki zil çalıyor ve bana Abigail'i hatırlatıyor.

Onu bir gündür görmedim ve bu, hiç hissetmeyeceğimi düşündüğüm türlü türlü berbat hislere kapılmama neden oluyor.

Bunca yıldır kibirliydim, arkadaşlarımdan zamanla düştüğünü gördüğüm şekilde bir kadının bir erkeği kontrol etmesinin imkansız olduğuna gerçekten inanıyordum. Sert suçlular, askerler, insanları öldürebilen ve öldüren keskin nişancılar, bu kadınlara aşık olmak bana çok saçma geliyordu. Sanki bu bir oyunmuş gibi, çünkü kadınların vajinaları sihirli falanmış gibi.

Onları bu konuda sorgulamayacaktım, çünkü ben kimim ki bir erkeğin büyülü bir kadına ulaşmasını engelleyeyim? Ama belki de bu bir oyun değildi. Belki de büyülü bir kadın değildi. Belki bazı kadınlar gerçekten erkekleri kontrol ediyor, belki gerçekten sadakat ve kontrol uyandırıyorlar.

Belki Abigail de beni kontrol ediyordur ve bu yeni gerçeği kabullenmem gerektiğini bilsem de, onun yasını tutmaktan öteye geçemiyorum. Henüz yirmi dört saat bile geçmedi ve ben resmen onun kölesi oldum. Onun ordusu, koruyucusu, umutsuz bağımlısıyım ve on dakika sonra odamda, dünyanın geri kalanının benim erkekliğimin yok oluşuna tanık olmaması için mahremiyetim olduğunda, onu arayıp sadece onun bana verebileceği bir doz için yalvaracağım.

Yüksek tezgahın arkasında, flanel gömlek ve açık mavi kot pantolon giymiş yaşlı bir adam oturuyor. Burnunun ucuna takılı okuma gözlüğü var ve başının üstünde seyrekleşen bir saç bölgesi var. Saçını tarayarak bunu gizlemeye çalışıyor, ama köşeleri kıvrılmış ve sırtı çatlamış eski bir fantastik hikaye kitabı okurken kimseyi kandıramıyor.

"Merhaba." Soph ön tezgahın önünde durur ve cüzdanını gürültülü *bir sesle* masaya bırakır. "Bir haftalık konaklama için kayıt yaptırıyoruz."

"Bir hafta mı?" Şaşkınlıkla Jay'e dönüyorum. "Bir hafta mı?"

Soph gülümser ve kredi kartını uzatır. "Dört oda lütfen.

Yan yana olsun."

Adam bizi ihtiyatlı gözlerle izliyor. Bizim sıradan insanlar olmadığımızı biliyor ve küçük dansçının yanında iri yarı adamların olması onu biraz endişelendiriyor, ama Soph'un parlak kartını görünce bir haftalık gelirden vazgeçmek de istemiyor.

"Tabii ki, Bayan...?"

"Macy Jean Philips. Bu benim kocam Donald Philips, uzun boylu olan ise onun *çok daha* büyük kardeşi Gerald. Hepimiz Philips ailesindeniz. Ama onlara Don ya da Gerry demiyoruz. Tanrı'nın onlara bahsettiği bu güzel ismi bozarsak, anneleri bizi sopayla döver."

"Tamam... Bayan Philips."

Duvarda "Bart ve Gina Dunne" yazan çerçeveli bir iş sertifikası asılı. Bart – sanırım bu adam – Soph'un kartını alıp yerine bir klipsli tahta ve kalem koyar.

"Lütfen bilgilerinizi girin, gerisini ben hallederim."

SOPH, Macy Jean Fuckwit rolünü oynamayı bitirdiğinde, ağır kapı durduruculara takılı oda anahtarlarını toplar ve biz de güneşin altında dışarıya çıkarız.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, Soph'u diğer kızlara yaptığımdan daha sert bir şekilde itiyorum.

"Çok, *çok* büyük ağabey mi? Kadın, ben yaşlı değilim!"

"Benden daha büyüksün ve ondan daha olgunsun." Bir şekilde bir Steiner dürbünü çıkaran Jay'i başparmağıyla işaret eder ve Romeo'nun hala saklandığı tepeyi inceler. "Oda anahtarını al ve güzel kızınla konuş. Beşte çıkıyoruz, geç kalma."

"Şimdi nereye gidiyorsunuz?"

"Tepeye," diye mırıldanır Jay. Bart'ın masasındaki kaseden kırmızı bir elma çalmıştır, şimdi onu çıtır çıtır yerken tepeyi şüpheyle inceliyor, bu yüzden gülüp odama doğru yürümek benim için çok kolay.

"Tepeye çıkmıyoruz," diye tersler Soph. "Yemeğe gidiyoruz, sonra... hiçbir şey. Saat beşte buluşuruz."

"Mmhm." Anahtarımı kilide sokup kapıyı omzumla açıyorum. "*Hiçbir* şey yapmadan keyfine bak. Gürültü yapma ve bağlantı duvarından uzak dur."

"Utangaç mısın, Spencer?" Bana dönüp sırtıttı. "Seni utandıracak mıyız?"

"Hayır, ama beni çok heyecanlandırırsanız, kapıyı çalıp katılmak isteyebilirim." Jay'e doğru başımı sallarım. "Biz eski dostuz ve sen çok tatlısın. Bacaklarının başının üstüne kadar uzandığını biliyorum, yani... idare edebiliriz."

Gözleri büyür. Uzun zamandır ilk kez ukala tavırları bozulur. Beni ciddiye alır ve Jay'in elini tutup onu kapıdan içeri çeker. "Senin yaptığın türden aktivitelere katılmam, Spencer."

"Utangaç olma, Sophia!"

Hırlayarak kapıya dönüyor ve yüzüme yüksek bir sesle kapıyı çarpıyor.

Kıkırdayarak kendi kapımı açarım.

Jay için onu seviyorum. Onun kişiliğini, kontrol sahibi olma ihtiyacını ve onun bakıma ihtiyaç duymasını seviyorum. İş söz konusu olduğunda o tam bir baş belasıdır. Hiç çekinmez ve asla hedefini ıskalamaz. Bu yüzden, işini bırakıp bir dakika dinlenip olgunlaşmamış haline geri dönebildiğinde, o onun için mükemmel kızdır.

Ama şimdi benim mükemmel kızım ile konuşmak istiyorum.

Kapımdan geçip arkamdan kapıyı kapatıyorum. Odam, inşa edildiği günden beri hiç yenilenmedi. Küçük bir dolabın üzerinde bir kutu televizyon, yanında da yuvarlak bir masa duruyor. Hasır sandalyeler masanın altına itilmiş durumda ve benim ağırlığımı taşıyacak gibi görünmüyorlar, bu yüzden denemeye bile kalkışmıyorum. Tezgahın üzerinde katlanmış bir el havlusunun yanında su ısıtıcısı ve ekmek kızartma makinesi duruyor, onun yanında da küçük, iki gözlü bir ızgara var. Arkamdaki kapı dışında sadece bir kapı daha var, o da banyoya açılıyor olmalı, ama ondan önce, duvarın önüne bir kraliçe yatak itilmiş – Soph ve Jay'in odasına bitişik duvar değil.

Yatak bana yeterince uzun gelmiyor ve oturduğumda bu düşüncem doğrulanıyor; yatakta çapraz olarak yatmam gerekecek. Elimi cebime sokup telefonumu çıkarıyorum. Abigail'den mesaj yok. Cevapsız arama yok. Sosyal medya bildirimi bile yok.

Kendi iyiliği için fazla bağımsız.

Onun iş için hazırlanma zamanı geldi, telefonda sohbet etme zamanı değil, ama yine de numarayı tuşladım ve duvara yaslanarak dinlenmeye başladım. Gece birkaç saat uyudum, ama vücudumu saran esnemeyi durduracak kadar yeterli değildi. Telefonum çalarken gülümsüyorum. Onu özlediğim için gülümsüyorum, onu özlediğimde arayabildiğim için gülümsüyorum.

Şu anda yurtdışında değilim, savaşın yıkıma uğrattığı bir çölde ya da dış dünyayla bağlantım olmayan gizli bir görevde değilim. Sadece arkadaşlarımla bir yolculuğa çıktım, bir erkek bulup aileme zarar vermeden onu durdurmayı umuyorum.

"Alo?" Abigail aceleyle telefonu açıyor, arka plandaki gürültü beni kaşlarımı çatmaya zorluyor.

Sabah haberlerini ve yumuşak fısıltıları bekliyordum. Ama duyduğum şey müzik, sesler, belki de geri geri giden bir kamyon.

"Spencer?"

"Selam, Priss." Yatağıma uzanıp onun sesine gülümsedim. "Ne yapıyorsun?"

"Çiçek teslimatı alıyorum... Evet, şurada. Teşekkürler! Pardon. Buradayım."

"Sorun değil. Şu anda meşgul müsün?"

"Biraz." Omuzlarını silktiğini neredeyse *duyabiliyorum*. "Aslında değil. Çiçekler geliyor, ama bunu çoğu gün yapıyoruz, bu yüzden teslimatçı ne yapacağını biliyor. Nadia müşterilerle ön tarafta, ben arka tarafta. Tek yapmam gereken teslimat için imza atmak. Dün gece seni özledim."

"Öyle mi?"

Otuz üç yıl. Bir kızla telefonda konuşmak ve gülümserken ve fısıldarken yastığa sarılıp yatmak istemem için bu kadar zaman geçmesi gerekti. Otuz üç yıl, belki annem hariç, hiçbir kadının bana hissettiremediği bir şeyi kalbimde hissetmem için bu kadar zaman geçmesi gerekti.

Ama farklı. Çok farklı.

Kane'in Jess'e baktığında ne gördüğünü anlamam otuz üç yıl sürdü. Ve Jay'e Soph ile bir gün ayrı çalışmayı önerdiğimizde ne düşündüğünü anlamam da.

Onlar bunu istemiyorlar. Buna ihtiyaçları da yok. Ve zamanla yaptığım alayların hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini şimdi anlıyorum.

Alay etmek tolere edilebilir, ayrılmak değil. "Ben de seni özledim. Hem de çok."

"Bu beni mutlu ediyor," diye mırıldanıyor. "Üzgün olduğun için değil, beni düşündüğün için. Düşüneceğinden emin değildim."

"Beş dakika takılmak için vaktin var mı?" Her şeyin değişiyor gibi hissediyorum, çünkü hayatımda ilk kez seyahat ederken bir kıza telefon ediyorum. Aslında, bir kıza telefon ettiğim ilk sefer olabilir... hiç.

"Önemli bir şey söyleyecek bir şeyim yok, bu yüzden eğer çalışman gerekiyorsa..." "Konuşabilirim. Mm, teşekkürler." Onun tarafında bir

kağıt torba hışırdadı, sonra gürültülü motor ve çok yüksek sesli müziğin sesinden uzaklaşırken beton zeminde topuk sesleri duyuluyor. "Tamam, daha sessiz olan arka tarafa çıktım. İstedğin kadar zaman geçirebiliriz."

"Arka tarafta mı? Orası güvenli, değil mi?"

"Evet, güvenli. Kane bu sabah uğradı, biliyor muydun?" "Kane mi?"

"Mmm." Kağıt torbası biraz daha hışırdadı, sonra boğazının derinliklerinden hoşnutlukla düşük bir homurtu çıkardı ve bu ses beni anında sertleştirdi. "Dükkânımın içine ve dışına her yere kamera taktı. Ah, bu çok iyi."

"Abigail, ne yapıyorsun?"

"Kahvaltı için şekerli çörek yiyorum." Kıkırdarak, torbayı biraz daha hışırdatıyor, sonra tekrar inliyor. "Hiç kahvaltıda çörek yedin mi, Spencer? Çünkü ben yiyorum, şu anda. Günah gibi geliyor."

"O sesleri çıkarmayı kesmelisin, bebeğim. Beni günahkar düşüncelere sevk ediyorsun."

"Gerçekten mi?" Bu onu şaşırttı. "Üzgünüm."

Şimdi gülme sırası bende. "Önemli değil. Bu gece yatarken seni arayacağım. Eve giderken bir çörek al, tekrar günahlarımızdan konuşuruz. Bir daha çörek yerken ıslanmayacaksın."

"Spencer..." Sesi nefes nefese ve doğrudan sikime ulaşıyor. "Tanrım..."

"Kane bu sabah uğradı mı?" diye soruyorum. "Neden?"

"Şey..." Bir dakika düşünür, sonra sonunda odaklanır. "Ah! Mağazama güvenlik sistemi kurması gerektiğini söyledi. Pahalı olduğunu bildiğim için yapmamasını söyledim, ama çoktan sipariş edip parasını ödediğini söyledi. Mağazayı onun için açabilmem için beni sabahın köründe yataktan kaldırdı. Yirmi dakika önce çıktı ve aradığında sana şifreyi söylememi istedi."

Kardeşimi çok seviyorum. "Şifre ne?"

Kıkırdar. "Aslında söylemedi. İkinci denemede bulabileceğini söyledi."

"İkinci denemede..." Elimi kaldırıp alt dudağımı parmaklarımın arasında yuvarladım. "Tamam. Üzerinde çalışacağım."

"Hiçbir fikrin yok mu?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Belki. Bir ara oturduğumuzda giriş yapmaya çalışacağım

."

"Yani beni çalışırken izleyebilecek misin?"

"Bütün gün, bebeğim. Şu anda giriş yapmış olsaydım, telefonla konuşmanı görebilirdim."

Abigail, hiç uyarı yapmadan telefonu kapatır ve beni dinlendiğim odaya geri gönderir, dükkanının arkasına değil, muhtemelen soğuktan korunmak için süt kasalarının üzerine oturmuş olduğu yere.

"Abigail?" Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp kaşlarımı çattım. Gitmişti. Hoşça kal bile demedi.

Ama sonra ekranımda bir video görüşmesi belirir.

Kabul tuşuna basıyorum ve ekranımı onun tatlı gülümsemesi doldurduğunda tam bir aptal gibi sırtıyorum. "Tanrım, Priss. Nefesimi kesiyorsun."

Her zaman çok solgun olan yanakları gül rengi bir kızarıklıkla doldu. Dudakları kırmızıydı, ama rujdan değil. Gözleri hala büyüleyici ve inanılmaz derecede eşsizdi. "Seni görmek istedim. Ama beni utandırma. Seni böyle aramak benim için cesaret gerektirdi."

"Sana sataşmayacağım." Daha dik oturuyorum, sakallı çenemi elime alıp, beni görmeden önce tıraş olup temizlenmek için zamanım olmasını diliyorum. *Tanrım, ben kimim ve gerçek Spence nerede?* "Çok güzelsin, Abigail. Yüzünü çok özledim ve sadece bir gün oldu."

Biraz aşağı bakıp kirpiklerinin arasından bana göz kırptı. "Teşekkürler. Ne kadar süreliğine gideceğini biliyor musun?" Tek eliyle, glaze donutun son çeyreğini ağzına götürdü ve küçük bir ısırık aldı.

"Hiçbir fikrim yok. Ama Soph az önce bir haftalık motel rezervasyonu yaptı."

"Bir hafta mı?" Ruh hali bozulur. "Bütün bir hafta mı?"

"Biliyorum. Birdenbire çok uzun bir süre gibi geliyor, değil mi?"

Başını sallar ve yemeğini karıştırır. "Doğru. Önemli bir şey gibi gelmemeli, ama..."

"Ama daha yeni başladık," diye onun yerine cümleyi tamamlarım. "Daha iyi kısımlara gelmiştik."

"İyi kısımlar yani..." Etrafını gözetler gibi öne eğildi, sonra fısıldadı, "Seks mi?"

"Hayır, Priss." Ben gülümserim. "İyi yanları, benim olduğumu kabul etmen ve benim evimde vakit geçirmen gibi. İyi yanları, beni sevdiğini söylediğin zaman gibi."

Yanakları kızardığında, bir an durup ona yeniden aşık oluyorum.

Ben zaten oradaydım, zaten yatırım yapmıştım, zaten hayatımı feda etmeye ve bunu sonsuza kadar ilan etmeye hazırdım. Ama şimdi o kadar korkutucu gelmiyor. Vücudumun ve zihnimin zaten istediği şeye teslim olmak o kadar da zor gelmiyor.

"Priss?"

Kirpiklerinin altından bana baktı. "Mmm?"

"Muhtemelen bunu milyonlarca kez mahvedeceğim. Muhtemelen kazara seni ağlatacağım. Bazen seni kızdıracağım..."

Gözleri endişeyle benimkilerle buluşuyor. "Tamam...?"

"Ama ben seni seviyorum." Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi. Reddedilme korkusu yok olmuş gibi, aslında beni reddetmeyeceğini bilmeme rağmen. "Sen benimsin. Bunu zaten talep ettim ve daha azını kabul etmeyeceğim. Ama ben de seninim, tamam mı? Tamamen seninim."

"Ya çok uzun süre gidersen?"

Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş yani?"

"Sen... bilirsin. Bir kadınla birlikte olmak isteyeceksin. Herhangi bir kadınla."

"Hayır, bebeğim. Sen yeri dolduramazsın. Senin yerini kolaylık için başka biriyle dolduramam. Seninim dediğimde, bunu içtenlikle söylüyorum. Bir hafta, bir ay, bir yıl yok olabilirim..." Konuştukça gözleri korku ile doluyor. "Ne kadar süre yok olursam olayım, evde sen varken ucuz bir versiyonunu kabul etmem."

Gözleri benimkilerle buluşurken sesi titriyor. "Söz veriyor musun?"

"Yemin ederim. Şimdi kahvaltını yap ve endişelenmene gerek olmayan şeyler hakkında endişelenmene gerek olmayan şeyler hakkında endişelenmeyi bırak." "Tamam." Donutunu ağzına götürür. "Seni seviyorum."

Bu basit sözler kalbimi coşturur. "Ben de seni seviyorum. Bugün ne yapacaksın?"

"Saat dokuzda yeni bir gelin danışmaya gelecek. Düğünü birkaç ay sonra. Ve gelecek ay başka bir düğünüm var, onun için çalışıyorum. Öğle yemeğinden sonra Marcie'yi de görmeye gideceğim."

"Hastanedeki arkadaşın mı?"

Son donutunu ağzına atıp sırtıttı. "Evet. Neredeyse on sekiz yaşında ve bunun ona kardeşimle ilgilenme hakkı verdiğini düşünüyor. Bu çok tuhaf, bu yüzden her gün kırbacımı alıp onu dövmeye çalışıyorum."

Kıkırdadım. "Hangi kardeşine gizlice bakıyor? Nedenini anlayamıyorum. Kardeşlerin çok sinir bozucu ve sana hiç benzemiyorlar."

Onaylamadığını gösteren bir şekilde dudaklarını büzüyor. Aslında onlarla bir sorunum yok. Gerçekten yok. Kız kardeşlerini koruyorlar. *Eskiden hasta olan kız kardeşlerini.*

"Mitchell'dan hoşlanıyor. Ama bence bu daha çok yakınlık meselesi. Geçen yıl, ailesi aradığında onu birkaç kez buraya getirdi. Mitchell büyümüş ve güçlü, yakışıklı ve kız kardeşi korktuğunda elini tutuyor. Neden ona biraz aşık olduğunu anlıyorum."

"Hiç tıbbi ekibinden birine aşık oldun mu?"

Yanakları yeniden kızardı. "Evet. Doktor Rhett. Genç ve yakışıklıydı. Büyük elleri vardı ve konuşurken elimi okşardı."

"Onu öldüreceğim."

O kıkırdar. "Kes şunu. O, korkutucu bir zamanda ve yerde bir güneş ışığı gibiydi. O benim şifacımdı, bu yüzden ona kahraman gibi tapıyordum. O nazik biri, Spencer. Etrafımdaki herkes telaşlı ya da korkmuşken, ben onun nezaketine karşılık verdim."

"Onu incitmeme neden olma. Yapacağım, Priss. Onu ortadan kaldıracam."

"Bunu yapmak için benim iznim yok," diye alay ediyor. "Onu rahat bırak, ben de geçen gece Ashley'nin senin evinde olduğunu bir daha asla söylemeyeyim."

Abigail'e cevap vermek için hazır bekleyen bir cevap varken, şimdi sadece dudaklarımı büzüp, genelde bu kadar çabuk pes etmeyen bu ürkek kadına karşı biraz gurur duyuyorum.

Aslında bu doktor için endişelenmiyorum. Onu gülümsetmek için onunla oynuyorum, bu yüzden esprili cevabı ve parıldayan gülümsemesi buna değer.

"Touché, Bayan Priss. Doktoruna zarar vermeyeceğim... bugün."

Yumuşak, nefesli bir kahkaha atıyor ve alt dudağını ısırıyor. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Az önce otele yerleştik. Telefonu kapattıktan sonra biraz kestireceğim, sonra bu gece bir adamla buluşmaya gideceğiz."

"Kim o adam?"

Omuz silkiyorum. "Soph'un arkadaşı. Askeri kaslı. Keskin nişancı. Sadece Romeo olarak bilinir."

Kaşlarını çatıyor. "Juliet'in Romeo'su gibi mi?"

Gülümserim. "Sanırım daha çok fonetik alfabeye ilgili bir şey. Alfa, Bravo, Charlie, Delta."

"O zaman bu mantığa göre sen... Sierra mısın?"

"Tamam." Oturduğum pozisyon rahatsız edici olduğu için, ayaklarım yatağın ucuna sarkacak ve başım yastığa değecek şekilde yatağın ucuna doğru kayıyorum. Sonra yan dönüp kıvrılıyorum.

"Keşke burada benimle olsaydın, Abigail." Telefonumu, benim pozisyonumu görebileceği şekilde çeviriyorum. "Küçük bir kaşığa ihtiyacım var." "Ben de seninle olmak isterdim." Tuğla duvara yaslanarak otururken, iç çeker. "Daha işe yeni başladım ama sanki çok uzun bir gün geçmiş gibi hissediyorum. İşimi bitirdiğimde evde olmanı isterdim, çünkü şu anda yapabileceğim en iyi şey kaşık gibi sarılmak gibi geliyor. Sana bağlandım."

"Plankton gibi," diye gülüyorum. "Bağlı kal, tamam mı? Uzaklaşmanı istemiyorum."

"Tamam." Sesi yumuşak, nazik ve nefes nefese. Ama sonra gözleri birden açılır ve telefonunun arkasındaki bir şeye odaklanır. "Tamam. Geliyorum." Gözleri tekrar bana döner. "Gitmem gerek, tamam mı?"

"Keşke yapmasaydın. Beni uyutana kadar şarkı söyleyebilirdin."

Gözleri yumuşadı ve yüzüme doğru kayd. "Belki bu gece?"

"Belki. Ne zaman yatacağım bilmiyorum, ama planlarımı öğrendiğimde sana mesaj atarım.

Planımı öğrenir öğrenmez sana mesaj atarım. Şu anda sadece saat beşte bir toplantım olduğunu biliyorum."

"Alarmımı kurarım," diye söz verir. "Beşte seni düşüneceğim."

"Bütün gün beni düşün. Ben de seni düşüneceğim."

"Öyle yapacağım." Ayağa kalkar ve telefonunu hareket ettirir, böylece süt kasalarını görebilirim. Doğru tahminim beni gülümsetir. "İçeri girip siparişimi imzalamam lazım. Sonra da işim var. Güvenlik sistemime giriş yapmayı unutma. Sıkıldığında beni izleyebilirsin."

"Elbette giriş yapacağım. Şimdi yatak odana bir şey kurmamız gerekiyor." Yanakları kızardı, ama ben "Ama Bishop bunu yapamaz. Benim dışımda hiçbir erkek odana giremez" diye ekleyince daha da kızardı.

"Tamam."

"Senin için sistem kurduğu için mutluyum. Ben gitmeden önce yapmalıydım."

"Artık bitti. Gerçekten gitmem gerek, ama sonra konuşuruz."

"Tamam, güzelim. Ben... şey..." Kalbim göğsümde çarpıyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

O telefonu kapattığı anda Kane'e bir mesaj attım.

Ben: *Abigail'in evindeki Gladiator için teşekkürler. İlgilendiğin için minnettarım.*

Kane: *Rica ederim. Sen orada benimkine göz kulak ol, ben de burada seninkine göz kulak olayım. Aile böyle yapar. Küçük kardeşimi eve getir, tamam mı? Onu güvende tut.*

Ben: *Söz veriyorum. Abigail'in sistem şifresi ne?*

Kane: *Tahmin ettin mi?*

Ben: *"SpenceHasABigDick" mi?*

Gülüyorum ve onun da güldüğünden eminim. Kane:

Hayır, pislik herif.

Kane: *SpencelsAPussy69*

Hala gülerek, ekranı değiştirip yeni sisteme giriş yapmaya başlıyorum. Şifreyi giriyorum ve *geçersiz* uyarısı ile dışarı atılmayı bekliyorum, ama çalışıyor. Şifreyi gerçekten öyle ayarlamış.

Ben: *Sen tam bir pislisin.*

Ama sonra Abigail'in ekranına geri dönüyorum ve mağaza önündeki kamerada, asistanına sarı çiçeklerle dolu devasa vazoyu nereye koyacağını söylerken ateşli kızıl saçlarını görüyorum. Abigail bugün kot pantolon giymiş. Normalden biraz daha dar, ama sosyal standartlara göre dar sayılmaz, ve krem rengi bir üst giymiş, bu da bana kalçalarının şeklini gösteriyor.

Kıyafet seçimlerinde daha dışa dönük hale geliyor. Çuval giyse bile umurumda olmaz, çünkü altında ne olduğunu biliyorum. Ama yeni kazandığı özgüven beni gülümsetiyor. Yeni rahatlığı beni mutlu ediyor.

Onu mutlu eden her şey benim için iyidir.

Cildi her zamanki gibi solgun, ama güvenlik kamerası görüntülerinde daha da solgun görünüyor. Onun sağlığı için sürekli endişeleniyorum, ve bu, onun hasta olduğunu öğrenmeden önceydi.

Kanser! Lanet olası kanserdi.

Bilmeliydim. Tahmin etmeliydim. Ama bizim yaşıımızdaki insanlarda böyle bir şey beklemezsiniz. Kanser, yaşlı insanlarla, büyükanne ve büyükbabalarla, anne ve babalarla ilişkilendirdiğiniz bir hastalıktır.

Annem.

Abigail ve annem aynı hastalıktan muzdaripti. Ama daha da şaşırtıcı olan, aynı anda muzdarip olmalarıydı. On yıl önce, ikisine de teşhis konulmuştu, ama annem elli yaşına yaklaşırken, Abigail sadece on beş yaşındaydı. Abigail'in yaşadığı yerde, annem yaşamıyordu.

Tanrı'nın önünde bir masa, bir deste kart veya bir zar seti mi var? İki kadın, tamamen farklı iki hayat, ama Tanrı ikisine de aynı hastalığı veriyor ve seçim yapmak zorunda kalıyor.

Kadının oğlunun büyümesini ve gelişmesini görmesi için yaşamasına izin mi veriyor, yoksa çocuğun yaşamasına izin vererek kadının kendisinin yaşlanıp gelişmesine izin mi veriyor?

O, Abigail'in yaşamasına karar verdi, bu yüzden ben annemi gömmekle ve kadınların tek kullanımlık eğlenceden başka bir şey olmadığını iddia etmekle meşgulken, Abigail burada, küçük bedeninde süren savaşta elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

O kazandı ve ben onunla gurur duyuyorum, aynı zamanda onu zayıf olarak gördüğüm için utanıyorum. Daha iyi bilmeliydim.

Şimdi biliyorum. Ve ona verilen ikinci şans, ikimize verilen şans anlıyorum. Ebedi bekardan, birine sonsuza kadar sadık olana, kalacağım, yapışacağım ve artık benden kurtulması için lanet olası bir kurtarma makinesi gerekecek.

Abigail'i birkaç dakika izliyorum. Nadia'ya emirler yağdırıyor, ikinci bir teslimatçı içeri girip ona bir kağıt imzalatıyor, kardeşi ön kapıdan içeri giriyor ve Nadia, doldurulmak üzere olan canlı bir hindi gibi susuyor.

Mitchell Rosa, kız kardeşinin dükkanında dolaşıyor, bizim koyduğumuz yeni güvenlik önlemlerinden habersiz, tıpkı kız kardeşinin, burnunun dibinde yaşadığı çılgın ilişkiden habersiz olması gibi. Rosaların koruyuculuğunun ardındaki gerçeği öğrendiğimden beri onlara karşı hiçbir öfke duymuyorum. Ama bu, şu anda üçlüyle aynı odada olmak, çiftin sırlarını bildiğimi bildikleri için kıvranmalarını izlemek istememi engellemiyor.

Onları eziyet etmek, alay etmek ve işkence etmek istiyorum. Onların seks maceralarını ifşa etmek istiyorum, sırf bunun sonucunda çıkacak olan patlamaya tanık olmak için. Neden bu kadar gizli davrandıklarını anlamıyorum. Abigail'in onların birlikte olmalarına neden karşı çıktığını anlamıyorum, ama işler sarpa sardığında yakınlarda olmak benim için hiç sorun olmaz.

Yatağımın karşısındaki duvara yüksek sesli *bir darbe* geliyor, o kadar yüksek ve sert ki, orada asılı olan çerçeveli resim dengeden çıkıyor. Bir saniye için, bunu başka bir şey gibi gösterebilirim. Belki Sophia takılıp düşmüştür. Belki bir rakun içeri girip önce bir şişe viski çalmıştır. Belki, sadece belki, Romeo işini halletmiş ve arkadaşlarımı ortadan kaldırmıştır.

Ama sonra Sophia inlemeye başlar ve benim sikim kot pantolonumun içinde kalınlaşır.

Lanet olsun.

Bu beni tahrik ediyor, çünkü Sophia ile birlikte olmak istediğimden değil, Abigail'i çok daha fazla istediğimden. Onu duvara yapıştırmak istiyorum. Onu vahşi bir hayvan gibi becermek istiyorum. Onu zevkten ağlatmak ve en güzel acıdan çığlık attırmak istiyorum.

Henüz hazır değil, ama hazır olacak, çünkü o güçlü ve cesur ve benim için denemeyeceği ihtimal yok.

Gözlerim ekrana geri dönüyor ve onun Nadia ile bir an konuşurken görüyorum. *Bunu buraya koy. Şunu oraya koy. Benim kölem ol, sana kızarık yanaklar ve sıkı sarılmalarla ödeme yapacağım.*

Onu tekrar aramak, karanlık bir oda bulup benim için elini külotunun içine sokmasını önermek için canım çekiyor. Ama sanki bakışlarımı hissediyor, ya da belki de açlığını hissediyor, kameraya dönüp gözlerimin içine bakıyor. Bir anlığına bakıyor, sanki burada mıyım diye merak ediyormuş gibi, sanki varlığını hissettiğinden eminmiş gibi ve bunun zihninin ona oynadığı bir oyun olmadığını umuyormuş gibi.

Ama sonra, zaten doğru olduğunu bildiği şeye inandığı için, güzel bir gülümsemeyle parmağını sallıyor.

Evet. O beni seviyor. Ve şimdi mümkün olan en iyi şekilde birbirimize bağlıyız.
yolun ortasında sıkışıp kaldık.

Sonunda, kafamda Abigail'in tatlı düşünceleriyle ve yan odamda Bishop'ların sevişmesinin müstehcen sesleriyle uykuya dalıyorum, sonra tam saat beşte dışarı çıkıyorum ve Jay'in bir öğleden sonra Sophia'yı kaç kez tatmin edebileceğini tam olarak bildiğimden hiç bahsetmiyorum.

Arabalara biniyoruz ve Soph'un emriyle, motelimizden sadece on beş dakika uzaklıktaki, müzik ve kovboy çizimleri giyen kadınlarla dolu bir bara giriyoruz.

Şapkalar bol, etekler kısa ve ben ortada sırttan bir parmak gibi duruyorum. Burası diğer iri adamların arasına karışabileceğim bir askeri bar değil, bir honkytonk... ve hayatımda hiç kovboy şapkası taktığımı söyleyemem.

Taşınma süresince arkadaşlarımla arkasını kolluyorum. Sırtımı duvara dayayıp oturuyorum ve karanlık bir silüet masamıza yaklaşınca Soph'u Jay ile benim aramda itiyorum. Boyu ve genişliği neredeyse benimle yarışacak kadar uzun boylu bir herif, şapkasını gözlerine kadar indirmiş, koyu renkli gözlerini daha da karartmış.

Geniş ve ağır, ama hiç de şişman değil. Çok tehlikeli bir adam. Onun yanında Bishoplar neredeyse melek gibi kalıyor.

"Çocuklar, arkadaşım ile tanışın," diye Sophia tanıştırır. "Ona Romeo diyoruz, ve eğer öne çıkıp gerçek adını öğrenmek isterseniz, ben alfa pislik saçmalıklarına karışmam. Ya da onun mahremiyetine saygı gösterip, onun da bizden biri olduğunu bilmenin keyfini çıkarabilirsiniz."

Gözlerim kısılr. Kalbim hızla çarpar. Ellerim yumruk olur, dudaklarım incilir. Ama o masanın üzerinden elini uzattığında, elini tutup sıkarım.

"Romeo."

Dudakları çok azıcık yukarı kalkar. "Serrano. Seni tekrar görmek güzel."

ABİGAİL

İKİ AY SONRA

Spencer: *Selam Priss. Yüzünü o kadar çok özledim ki, küfür etmeme kuralını bile umursamıyorum. Bu gece seninle görüntülü konuşmak istiyorum, tamam mı? Senin kendini tatmin etmeni tekrar izlemek istiyorum. Sonra benim için küfür et, çünkü o zaman "bok" dediğin kadar beni tahrik eden başka bir şey yok.*

Göğsümden kabarcıklı bir kahkaha patladığında yüzüm kızardı ve yanımda yatakta yatan kıza telefonumu aceleyle saklamaya çalıştım.

Gözleri yorgun, ağzı acı veren yaralarla dolu. Marcie'nin iyileşmesi, istediğimizden çok daha sık gerileme eğiliminde. Kemoterapi programı uzatıldı, vücudu gittikçe zayıflıyor, cildi giderek daha şeffaf hale geliyor.

Biz, o ve ben, her şeyin yoluna gireceğine dair sarsılmaz bir inancımız var. Ben bu yolu daha önce yürüdüğüm için, ona bunun mümkün olduğunu gösterdim ve ikimiz de bunun kolay bir yolculuk olmadığı konusunda yanılgıya kapılmıyoruz, ama başka bir alternatifin olmadığını da biliyoruz. Bu yüzden o da görevini yerine getiriyor ve kazanmak için yapması gerekenler hakkında asla şikayet etmiyor.

Marcie savunmasını geliştirmeye çalışıyor. Elinden geleni yapıyor. Ama ara sıra ormana girmeye zorlanıyor ve kalın ağaçların arasında kayboluyor, biraz yardım almadan çıkış yolunu bulamıyor.

Küçük bir çocuk gibi yan yatıyor. Dizleri göğsüne degecek şekilde kıvrılmış, kollarını da dizlerine dolamış, ama gözleri benimkilere bakıyor. Daha dün kemoterapi gördü ve herkes bilir ki ertesi gün çok kötüdür, o da kıvrılıp, en kötüsü geçene kadar dayanmaya karar verdi.

En kötü kısmı geçene kadar. Kusma kovası yatağının başucundaki masada duruyor. Yetişkin bezini ikimiz de görmezden geliyoruz. Saatlerdir yatağının ucunda oturup yüksek sesle kitap okuyorum, ama sonra Spencer'dan mesaj geldi ve ben güldüğümde, ondan bütün gün boyunca ilk kez gerçek bir tepki aldım.

Ziyaretlerimi kıskanmıyor, gelmememi de istemiyor. Ama bugün, kemoterapiden sonraki gün, sahip olduğu azıcık gücünü biriktiriyor ve bu dünyayı bilmeyen çoğu insanın uymak zorunda olduğu küçük konuşmalarla ya da nezaket kurallarıyla uğraşmıyor.

Kitap komik olduğunda gülmek zorunda değil, kahraman tatlı olduğunda bayılmak zorunda değil. Bez giyiyorsa tuvalete gitmek için kalkmak zorunda değil ve kustuğunda ona bir bardak su verip, sanki içinden ateş çıkıyormuş gibi hissetmiyormuş gibi okumaya devam ediyorum.

Ama kahkahalarım onun dikkatini çeker ve ben kızarak telefonumu saklamaya çalışırken, o sırıtarak gülümser. Acı verici ve yavaş bir gülümsemedir, ama gülümser.

"Ne yazıyor?"

Hızlı, sarsıntılı hareketlerle başımı sallarım. "Hayır. Söyleyemem."

"Lütfen?" Derin, acı dolu bir iniltiyle yatağında dönüyor ve bana doğrudan bakabilmek için yavaşça yukarı doğru kalkıyor. "Söyle bana?"

"Marcie..." Çoğunlukla zoraki olsa da gülerek, dizine hafifçe vurup ikinci kez başımı sallarım. "Gerçekten söyleyemem. Bu çok uygunsuz. Sen on yedi yaşındasın."

"Neredeyse on sekiz yaşındayım," diye boğuk, sessiz bir sesle tartışıyor. "Sanırım bir tür olgunluk rozeti kazanmış olmalıyım, değil mi? Başka hiçbir on yedi yaşındaki çocuk bu boku yapmak zorunda değil." Geceleri vücuduna sıvı damlatan makinelere zayıf bir şekilde elini sallıyor. Hala kendi başına yemek yemesi ve içmesi bekleniyor, ancak suyu içemiyor ve şu anda yemek yemeyi neredeyse tamamen bırakmış durumda. "Bunun için puan alırım, değil mi? Bir kıza yardım et ve bana ne dediğini söyle."

"Onun erkek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sıradan bir erkek değil," diye boğuk bir sesle cevaplar. "Senin erkeğin. Çünkü kadınlar, erkekler için olmadığı sürece senin gibi kızarmazlar. Söyle bana."

"Marcie." Yüzüm yeniden kızardı. "Sana söyleyemem. Doğru gelmiyor."

"O zaman göster bana." Elini uzatıp şaşırtıcı bir hızla telefonumu aldı. Homurdanarak geriye yaslanıp, gözleri fal taşı gibi açılana ve yanakları kızarana kadar okur.

"Peki, tamam." Boğazını temizledi. "Kulağa havalı biri gibi geliyor." Utanla kahkaha atarak telefonumu geri alırım. "Bunu yapmana izin verdiğime inanamıyorum. Annen beni öldürecek."

"Hayır, yapmayacak." Elini kaldırıp sıcak yanağını avuçladı. "Vay canına, beni tahrik etti."

"Marcie!"

"Ne? Öyle yaptı. Mitch asla böyle şeyler söylemez. En azından ben yanındayken söylemez, bu yüzden ona olan hayranlığım azalıyor. Sonra senin koca, kötü askerin böyle şeyler söylüyor ve ben senin erkeğine atlamaya hazırım. Sence neredeyse on sekiz yaşındaki biriyle çıkar mı?"

"Hayır!"

Dudakları tatlı bir gülümsemeye bükülür. "Ya bu bir Make-A-Wish gibi bir şeyse? Ben lyorum, Abby." Gülerek başlayan ama acı dolu bir iniltiyle biten sahte bir öksürük çıkarır. "Buna hayır demez, değil mi?"

"Sen lmyorsun!" Okuduğum kitabı elime alıp tekrar okumaya başlıyorum. "*Ama o orada değildi...*"

"Hayır." Marcie ne uzanıp kitabımı almaya çalışır. "Artık onu okumak istemiyorum. Çok sıkıcı."

"Okumak istemiyor musun?" Kitabı bacağımın yanına koyup, hasta yüzünü inceledim. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Senin biraz daha kızarmanı izlemek istiyorum." O kıkırdıyor. "Ona cevap ver. İstemiyorsan müstehcen konuşmak zorunda değilsin. Ama senin sevgini görmek istiyorum."

"Marcie." Başımı yana eğip elini elimde tutuyorum. Elleri kemikli ve kırılırsa felaket bir acıya neden olacak kadar hassas.

Kemikleri kırılğan, yağ rezervleri tamamen tükenmiş. "Tatlım, hâlâ o serseri sporcuğu özlemiyor musun?"

"Hayır." Elimi tutmak yerine, beni kendine doğru çekip yanına getirir. Rahat bir pozisyon bulup kabloları aşmak biraz zaman alır, ama kolayca sığarız ve ben yan dönüp yüzünü incelemeye başlayana kadar yan yana yatakta uzanırız.

"Onu artık istemiyorum. Bencil pislikleri sevmem ve o zaten gerçek yüzünü gösterdi."

"Benimki bencil ya da pislik değil bence. O beni... bilirsin, o olmadan bile seviyor." Göğsümü işaret ettim.

O da başını sallar. "Ne demek istediğini anlıyorum. İyi birini bulmuşsun." Titreyen ellerle su bardağına uzanır ve küçük bir yudum alır, sonra bardağı komodinin üzerine geri koyar, sık kullandığı dudak kremini alır ve çatlamış dudaklarına sürer. "Tamam, hazırım."

"Hazır mı?" Kaşlarımı çattım. "Neye hazır?"

"Onu aramanızı istiyorum."

"Aramak mı..." Duruyorum. "Spencer'ı mı?"

O başını sallar. "Sizi bir süre izlemek istiyorum."

"Marcie!"

"Kendine dokunma olayını değil," diye kıkırdar. "Sadece onun sana bakışını izlemek istiyorum. Sadece bir kez. Gerçekte nasıl olduğunu görmek istiyorum."

"Gerçekte nasıl olduğunu mu?"

"Aşkım," diye iç geçirir. "Doktor Rhett'in karısının dün burada olduğunu biliyor muydun?" Hayır diye başımı sallayınca gülümser. "Ben tedaviye gitmeden önce selam vermek istemiş. Onun karısına bakışını izledim ve bu öğleden sonrayı atlatmama yardımcı oldu. Bazen gerçek olanı görmek güzel oluyor."

"Tatlım..."

"Bu benim dileğim," diye bitirir. "Bu benim Make-A-Wish dileğim. Onu ara."

"O filtre kullanmaz. Çok küfür eder ve müstehcen şeyler söyler. Senin için kendini tutmaya çalışacaktır, ama iki saniye sonra unuttur ve sonra ve

gölerek özü diler. Samimi olmayacak. Sadece doğru olanı yapmak için özü dileycek.

"Her gün küfür duyuyorum," diye hırıltılı bir sesle konuşur. Konuşukça sesi daha da sertleşir. "Benim duygularımı korumak zorunda değilsin, Ab. Sadece kararını ver."

"Tamam..." Tereddütlü ellerimle telefonumu kaldırıp, az önce gönderdiği mesajı açıyorum.

Kalbim hızla atıyor, çünkü içimden bir ses bunun muhtemelen kötü bir fikir olduğunu söylüyor. Ama yine de numarayı çeviriyorum, çünkü o yokken istediğim zaman arayabileceğimi ve asla kızmayacağını söylemişti. Ben de onunla konuşmak istiyorum. Yüzünü görmek ve onun beni izlemesini izlemek istiyorum.

"Siktir git, Priss. O kadar çok istiyorsun ki, bu geceye kadar beklemek yerine gün ortasında beni arıyorsun?"

Boş olan elimle yüzümü kapattım ve başımı salladım. O kadar kaba ki. O kadar saçma sapan ki. Marcie yanımda kıkırdıyor. Sessizce, nefes nefese başlıyor, sonra baloncuklar çıkmaya başlıyor ve tüm vücudu kahkahadan titriyor, Spencer sonunda etrafımdaki dünyaya odaklanıyor.

"Ah, siktir."

Bu, beni bile şaşırtan yepyeni bir kahkaha patlamasına neden oluyor.

"Spencer..." Marcie karnına sarılırken ve muhtemelen altına işerken göğsüm zıplıyor. "Um, bu Marcie. O benim arkadaşım ve aynı zamanda reşit değil, o yüzden belki biraz sakinleşmeye çalış."

Bugün çok yakışıklı görünüyor, sıkı siyah tişörtü ve boynuna asılı zinciri ile haylazca mükemmel. Güneş gözlüğü takıyordu, ama şimdi onu çıkarıp bana beklediğim açıktan tamamen farklı bir şeyle dolu güzel koyu renkli gözlerini gösteriyor.

Dışarıda bir yerde. Bir tür tarlada, arkasında başka sesler var. Ama sanırım burası güvenli bir yer ve önemli bir şeyin ortasında değil, aksi takdirde aramayı kabul etmezdi.

"Merhaba, Marcie."

"Merhaba." Yanakları benimkiler kadar kırmızı, ama onunki soluk teni ve saçsızlığı nedeniyle daha fazla göze çarpıyor. "Sen onun erkeği misin?"

"Elbette öyleyim, evlat. Ve paylaşmam, bu yüzden ben yokken çiftler buluşması yapma. Erkek arkadaşın sizi güzel kızları sinemaya götürmek için ne kadar yalvarırsa yalvarsın umurumda değil."

Kız kıkırdar. "Burada çiftler buluşması yok. O kendi kendine bağımlı olduğunu teşhis etmiş biri. Ve benim bir erkek arkadaşım yok." Hâlâ gülümsüyor. "Saçlarımı kaybettiğimde bundan hoşlanmadı."

Spencer'ın gözleri, kızın yüzüne ve kel kafasına bakarken kararır. "O lanet olası bir korkak, bebeğim. Sen güzelsin ve at suratlı karısının yanında uyandığında, senin yerine onu seçtiği için pişman olacak."

"Spencer," diye azarlıyorum. "Küfür etme."

"Bana güzel dedi." Bütün gün boyunca hiç göstermediği bir enerjiyle bana dönüyor. "Bana güzel dedi."

"Elbette öyle dedi." Ona çok aşığım. "Ve bunu herkese söylemez. Önemli ve doğru olmadıkça hiç konuşmaz."

"Kaç yaşındasın, Marcie?"

Gözleri tekrar ekrana döner. "Şey, on yedi yaşındayım. Bu yılın sonunda on sekiz olacağım."

"On yedi..." Düşünür gibi kare çenesini ovuşturur. "Birini tanıyorum. On sekiz yaşında ve çok zeki. Yakışıklı ve yeterince kaslı, seni kaldırıp fırlatabilir."

Marcie'nin yanakları kızardı. "Şey... tamam."

"Seni dışarı çıkaracak, seni baştan çıkaracak. Döndüğümde çiftler buluşması yapacağız. Eski sevgilinin işi var mı?"

Kız bobblehead gibi başını sallar. "Evet, efendim. Pizza dükkanında çalışıyor."

Spencer kurt gibi sırtıyor. "O zaman orada yemek yiyeceğiz. O pislik seni terk ettiği günü pişman olacak. Ben bunu sağlayacağım. Ve hatalarını ağlayarak geri döndüğünde, onu takip edip lanet tırnaklarını söküp atacağım."

"Spencer! Küfür ve işkence tehditleri!"

"Sanırım sana aşık oldum," diye iç geçirir Marcie ve bana döner. "Sanırım senin erkeğine aşık oldum."

Küfürleri ya da eski sevgilisinin hayatına yönelik *gerçek* tehditleri umursamıyor bile.

"Bazen olur böyle şeyler." Gülümsüyorum. "Atla trene. Bu tren çok eğlenceli."

"Onu alabilir miyim?" Spencer'a dönerek sorar. "Seni tutabilir miyim?" "Ben Bayan Priss'i tercih ederim. Ama artık senin tarafındayım, tamam mı? Sonsuza kadar. Bir arkadaşına ihtiyacın olursa, beni bulabilirsin. Senin sorunlarını hallederim." Gözleri onun yüzünü tarar.

"Bugün nasılsın? Abigail

bana senden bahsetti."

"Öyle mi?" Bana döndü. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Ona arkadaşım Marcie'den ve senin Mitchell'a nasıl aşık olduğundan bahsettim."

Yanakları kızarır ve Spencer'a döner. "Kardeşi çok yakışıklı. Onunla evlenip çocukları olsun isterdim."

"Onun çekiciliğini anlayamadım," diyor Spencer yavaşça. "Ama erkekler konusunda berbat zevkini yargılamayacağım... yüksek sesle."

Kız kıkırdar. "Şimdi seninle evlenmek istiyorum. Mitchell-Schmittell.

O bana hiç güzel demedi ya da eski sevgilimi öldürmekle tehdit etmedi."

"Ömür boyu garanti, tamam mı?" Spencer'ın gözleri benim yüzüne ve Marcie'nin yüzüne. "Ama bir gün Bayan Priss ile evleneceğim. Senin için müsait olmayacağım, ama erkekleri tanıyorum. Bir sürü erkek tanıyorum ve sana tam olarak uygun olanı bulabilirim. Tanıdığım erkekler gerçek erkeklerdir, işlerini hallederler ve sevdikleri insanlara göz kulak olurlar. Senin için onayladığım herhangi bir erkek, sonsuza kadar arkada olacak."

Spencer, arkadaşımın ona daha da aşık olmasını sağlıyor. O aşk, saygı ve sadakat hakkında şarkı söylerken, Marcie yatakta biraz dönüyor ve aramızdaki telefona sokuluyor.

Derin sesi ikimizi de sakinleştiriyor, ama ben hala "*Bir gün Bayan Priss ile evleneceğim*" sözüne takılıp kalmış durumdayım. Bunu o kadar kolay ve o kadar şiddetle söyledi ki, adrenalin okları kanımdan kalbime saplandı. O bunu çok kolaymış gibi gösteriyor. Zahmetsizce.

Spencer'ın yatıştırıcı sesi Marcie'nin uykuya dalmasına yardımcı olmak için fazla zaman almaz. Nefesi düzelir ve gevşek elinden telefonu bırakınca, onu tekrar alıp delicesine, derinden, geri dönüşü olmayan bir şekilde aşık olduğum gözlere bakarım.

"Geri döndüm." Gözlerimin altını silerim, çünkü vücudum en aptalca anlarda beni ağlatmayı sever. "Az önce yaptığın şey

özel bir şeydi. Teşekkür ederim."

"O çok tatlı bir kız." Etrafında neler olup bittiğini umursamadan kahverengimsi çimlerin üzerine uzanır. Güneş ışığı yüzünden gözlerini kısar, ama güneş gözlüklerini indirmez. "İyi olacak, değil mi? Pek iyi görünmüyor."

"Evet." Boğazımı temizleyip boş olan elimle onun elini kavradım. "O iyi olacak. Buna inanıyoruz. Bunun gerçekleşmesini istiyoruz."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Tamam. Ben de inanacağım. Bunun olmasını isteyeceğim." "Seni seviyorum."

Gözleri yumuşar. "Seni çok seviyorum, Priss. Eve dönmek istiyorum."

"Çok uzun zamandır yoktun."

Üzgün bir şekilde başını salladı. "Biliyorum. Üzgünüm, bebeğim. Bu adamı biraz daha kuzeye kadar takip ettik. Peşinde olduğumuzu bildiği için sürekli hareket halinde. Ama tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyor, bu yüzden tekrar kaçmadan önce ona yaklaşıyoruz. Soph onunla iletişim kurmaya çalışıyor. Tartışmaya açığı olduğunu söylüyor ama o henüz kabul etmiyor."

"Sence kabul edecek mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Henüz kimseye zarar vermedi. Tek bir atış bile yapmadı, gerçek bir tehdit de oluşturmadi. Sadece... şey... bizi izliyor. Etrafımızı dolaşıp kasabaya doğru ilerlemeye çalışıyor, biz de etrafını dolaşıp onu uzaklaştırıyoruz." Spencer derin bir nefes alıyor. "Dürüst olmak gerekirse, daha önce böyle bir şey görmedim. Savaşlarım normalde çok daha doğrudandır. Bu ise bir dans gibi. Beni senden uzak tutan, gerçekten sinir bozucu bir dans."

"Sence..." Sözlerimi düşünürüm. "Ya bunu sonsuza kadar yaparsa? Sonsuza kadar uzak kalacak mısın?"

"Hayır."

Etrafındaki ağaçlar rüzgarda hışırdar, sonra başka sesler duyulur. Hatta küçük bir kahkaha. Sophia'yı güldüren bir şey var, bu hem sinir bozucu hem de tatmin edici. Kahkaha, yakın bir tehlike olmadığı anlamına geliyor.

"Sonsuza kadar uzak kalmayacağım. Yakında eve döneceğim Priss, çünkü senden daha fazla uzak kalamam. Daha yeni başlamıştık ki, birdenbire uzaklaştırıldım. Seni sekiz haftadır görmedim ve bu sekiz hafta çok uzun bir süre." Bir süre durduktan sonra hafifçe başını salladı.

"Mümkün olduğunca çabuk sana döneceğim. Yemin ederim. İkiz kızlar muhtemelen şimdiye kadar yürümeye ve konuşmaya başlamışlardır. Bunu kaçırmak istemiyorum. Jay, her mesaj ve fotoğraf aldığı anda heyecanlanıyor. Onların ilk aylarını geçiriyor ve bu onu çok üzüyor."

"İyi gidiyorlar," diye iç geçiriyorum. "Jess her hafta dükkana geliyor."

"Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Sanırım kendini kötü hissediyor. Senin onun için uzakta olduğunu biliyor, bu yüzden beni ziyaret edip bebekleri selam vermeye getiriyor. Çok şişmanlar." Aynı anda hem gülüyor hem ağlıyorum. "Cidden, gördüğüm en sevimli şişman toplar. Zavallı Jess, her iki elinde birer tane olmak üzere bebek koltuklarını taşıyor ve neredeyse kollarını yerinden söküyor. Ama onları içeri taşıyor ve benim biraz kucaklamama izin veriyor. Luna kız kardeşinden daha büyük. Çok fazla değil, ama hangisinin önce besleneceğini bilecek kadar."

"Hangisi Luna?"

Kahkahayı bastım. "Sarışın olan. Luna'yı ışık olarak düşün. L ve L. Ya da Luna, ailenin Lenaghan tarafından geliyor. Luna, ışık, Lenaghan. Bu teoriye göre, Rose'a B ile başlayan bir isim vermeliydiler. B, siyah saçlar için, B, Bishop için. Bu, işleri çok daha kolaylaştırırdı."

"Evet, Kane onlara Chicken ve Nugget demeye başladığında beni gerçekten mahvetti. Onun bile hangisinin hangisi olduğunu bildiğinden emin değilim."

Kıkırdayarak güldüm, ama Marcie kıpırdadığında sesimi alçaltım.

"Eminim biliyordur. Bütün gün onlara bakıyor. Onlara bakışını çok seviyorum." İç çekiyorum. "Jess'e bakışını çok seviyorum."

"Öyle mi? Jess'e nasıl bakıyor?"

Gözlerimi kaldırıp onunla göz göze geliyorum. "Senin bana baktığın gibi."

SPENCE

Jay, Romeo ve Soph yeni oyuncaklarıyla oynarken, **ben** Abigail ile tam otuz dakika konuşuyorum. Soph, Jay'in Winchester'ı için yüksek teknolojili dürbünler sipariş etmiş. Ben telefonda konuşurken ateş etmemek için nazik davranıyorlar, ama telefonu kapattığım anda tekrar başlıyorlar.

Bir atış. İki. Üç.

Jay, 1200 metreden fazla uzaklıktaki bir kütüğün üzerine dizdiği su şişelerini vuruyor. Atışlarında giderek daha iyi oluyor. Daha isabetli. Rüzgârla daha az sorun yaşıyor. Ve Romeo'ya hava atıyor, Romeo ve Soph'un ilişkisini kıskandığı için sergilediği bir tür alfa gösterisi.

İş dışında bir ilişki yok. Cinsel çekim yok. Tehdit hissetmek için bir neden yok. Ama Jay böyle yapıyor. Bu onun sevgisini gösterme şekli. Bu yüzden yaptığımız her şeyde onun gücüne meydan okuyor.

Romeo öğle yemeğinde hamburger yemek mi istiyor? Jay iki tane yiyecek. Romeo 1100 metreden atış mı yapmak istiyor? Jay 1200 metreden atış yapacak. Romeo boş zamanında bir kızla sevişip duvarları sallamak mı istiyor? Ben ise orta odada, dünyanın en mavi testisleri olan adam olarak nefes alıp veriyorum.

Burada seks yapmayan tek kişi benim. Görmek istediği kişiyi göremeyen tek kişi benim. Hepsi etrafımda parmak uçlarında yürüyorlar, çünkü duvarda yine seks sesleri çıkarılırsa patlamak üzereyim.

"Serrano." Kalın göğüslü bir adam görüş alanıma girip gözlerimi parlak güneşten koruyor. Benim giydiğim şeyleri giyiyor; siyah gömlek, künye, savaş botları ve kamuflaj pantolon, aslında ormanda olmadığımız ve saklanmadığımız halde.

Sanırım bu bir alışkanlık. Çünkü o da benim kadar asker.

Boy, kilo, beceri, mizah ve hırs açısından bana uygun birini buldum. İronik olan ise, daha önce birlikte görev yapmış olmamız. O kadar uzun zaman önceydi ki, onu hiç düşünmemiştim. Benim için başka bir zamandı, başka bir dünyaydı. Askerlik yaptık, o benim hayatımı kurtardı, ben de onun hayatını kurtardım. O, sırtıma saplanan bir kurşunu durdurdu, ben de boğazına saplanan bir bıçağı dururdum. Birbirimize borçlu hissetmiyoruz, ama hiç beklemediğim bir akrabalık hissediyoruz.

"Şekerleme mi yapıyorsun?"

Gülümseyerek mavi gökyüzüne bakıyorum. "Hayır, kız arkadaşım ile konuşuyorum." Ona kız arkadaşımın kim olduğunu söylemedim. Çünkü onun bilmesine gerek olduğunu düşünmüyorum. En azından şimdilik. "Bir dakika takılmak istedi ve siz ahmaklar sadece takılıyorsunuz..."

"Bu kızla ilişkin ne kadar ciddi? Çünkü iki ay uzun bir süre ve senin gerginliğini azaltmana yardımcı olabilecek kızlar tanıyorum."

"Hayır, teşekkürler. Ben sıkışıp kaldım, o yüzden fahişelerini kendine sakla. Yakında evime gidip iki ay boyunca seks yapacağım, o zaman siz de beni dinleyebilirsiniz." O yere uzanıp gökyüzünü incelemeye başladığında ben de dönüp ona bakıyorum. "Boşaldığımda adını söyleyeceğim."

O kahkaha atar ve yumruğunu göğsüme vurur. "Bunu yapma dostum. Sırf sen bir ucube olduğun için mükemmel bir dostluğu mahvetme."

"Onu özlüyorum." Ve işte yine tuhaf davranmaya başladım. "Onu o kadar özlüyorum ki nefes alamıyorum. Sanırım bu bir şey ifade ediyor."

Düşünceli bir şekilde başını sallar ve ayak bileklerini çaprazlar. "Bence içgüdülerinle hissedebiliyorsan, uzaktayken gerçekten bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorsan, muhtemelen haklısın. O önemli biri, bu yüzden sana uygun olmayan kadınlar yok."

Kıkırdayarak ellerimi karnıma koyuyorum ve Jay'in yüksek sesli silah seslerini görmezden geliyorum. "O kesinlikle önemli. Az önce beni aradı, arkadaşıyla birlikteymiş." Ona dönüyorum. "O çok hasta."

Koyu renkli gözleri benimkilere çevirdi. "Kız arkadaşın hasta mı?"

"Hayır. Arkadaşı. Gerçekten çok hasta ve bu beni korkutuyor, çünkü kız arkadaşım ona çok değer veriyor. Bu durumu daha önce gördüm, bu hastalığın bir insana ne yaptığını gördüm ve kız arkadaşım için korkuyorum"

–” Duruyorum, “Şey, gerçeklik yüzlerine çarptığında. Arkadaşının incinmesini istemiyorum ve kızımın incinmesini de istemiyorum.”

"Ne tür bir hastalık?"

Bu kelime dilimden çıkarken canımı yakıyor, ama gözümün ucunda, mavi kanatlar bir anlığına aramızda çırpınıyor. Güzel bir kelebek dikkatimi çekiyor ve beni dizlerimin üzerine çöktürecek tek kelimeyi söylememe yardımcı oluyor.

"Kanser."

Tahmin edilebileceği gibi, dudakları sıkılaşır. Gözleri sertleşir. "İnsanlar her gün kanserden kurtuluyor, Serrano. Bu vahşi bir hastalık ve vücudu parçalıyor, ama ölüm garantisi yok. Arkadaşın yeterince güçlü. Bunu yenebilir."

Başımı sallayıp tekrar gökyüzünü incelemeye başladım. "O daha genç. Kızım bana hastalanmadan önceki arkadaşının bir fotoğrafını gösterdi. Sağlıklı, neşeli, atletik ve güler yüzlü bir kızdı."

"İyileşecek." Ses tonu, bu konuyu konuşmayı bitirdiğini ima ediyor. Ve ben bile kızamıyorum. Ben de bu konuyu konuşmak istemiyorum. "Kızının adı ne?"

"Nunya."

Bana dönerek kaşlarını çatıyor. "Ne? Bu çok garip bir isim."

"Hayır, nunya, yani 'seni ilgilendirmez' anlamında."

Gülerek geri dönüp gökyüzünü incelemeye başlar.

Jay çekimlerine devam ediyor ve Soph onunla birlikte yeni teknolojiyi programlamak için çalışıyor. Ama gürültüleri, yüksek olmasına rağmen, sadece arka planda bir hiçlik. Onların etrafımızda olmasına tamamen alıştık.

"Paylaşmıyorum." O başını sallar. "Haklısın. Nasıl birine benziyor? Büyük göğüsleri ve sikilesi bir kıcı mı var? Sen öyle bir tip gibi görünüyorsun."

Alaycı bir şekilde gülerim. "Bunu bir daha söylemeye cesaret edersen, orospu çocuğu. Onun vücudunu bir daha sorarsan, seni öldürürüm."

"Hayır." Çömelir, sonra ayağa kalkar ve uzaklaşır. "Senin işin değil. Anladım."

Gülümserim. "İyi. O konudan uzak dur, yoksa pişman olursun."

SOPHIA, her ne şekilde yapıyorsa, bir uyarı yayınlar. Bilgisayarında bir şey yapar, adamımıza yakın olduğumuzu ve konuşmaya hazır olduğumuzu bildirir.

Hiçbirimiz sonuçsuz bir kovalamacaya girip durmak istemiyoruz. Düşmanımız her kim ise, onu aradığımızı biliyor. Ve o interneti her açtığında nerede olduğunu biliyoruz. Biz hareket ettiğimizde o da hareket ediyor. O her hareket ettiğinde, biz de hareket ediyoruz. Bu savaşın iki tarafı da boşuna çaba harcıyor, yeni bir koltuğu dolduruyoruz, dönüp duruyoruz, böylece hayatımın iki ayı geçip gidiyor ve Abigail'in aramaları giderek azalıyor.

O kasıtlı olarak sessizleşmiyor. İşiyile, ailesiyle, arkadaşı Marcie ile meşgul. Ben de bu saçmalıkla meşgulüm, Abigail uyurken bütün gece uyanık kalıyorum ve normal insanların telefon görüşmesi yapacağı saatlerde uyuyorum.

Bir cevapsız arama ikiye, iki üçe dönüşüyor ve sonra hedefimizle oynadığımız oyundan çok da farklı olmayan bir telefon etiketleme döngüsüne kapılıyoruz. Şimdi Abigail ve ben, cevaplar arasında saatler geçen ve ciğerlerimdeki oksijenin asla yeterli gelmediği bir mesajlaşma ilişkisine mahkum olduk.

Evden ayrılalı dokuz hafta sonra Soph ve Jay'in odasına girip, Soph'un dizüstü bilgisayarını kapatıyorum. Buralarda bir erkeğin dikkat çekebilmesinin tek yolu bu. "Eve gidiyorum. Bu kadar uzun sürmemeliydi. Şimdi zamanımı boşa harcıyorsunuz, ben gidiyorum."

Soph'un mükemmel şekillendirilmiş kaşları tavırla kalkıyor. Dizüstü bilgisayarını tekrar açıyor ve başını sallıyor. "Neredeyse bitti."

"Bunu geçen hafta da söyledin, balerin! Ve ondan önceki hafta. Ve ondan önceki hafta! Daha önce hiç bir görevden vazgeçmedim, ama bir noktada, odadaki en zeki kişinin sen olmadığını kabul etmen gerekebilir. Adam seni alt etti, ama sen inatçılığın yüzünden geri adım atıp bunu kabul edemiyorsun. Tek yaptığımız bilgisayardaki bir noktayı izlemekse, burada daha fazla kalmayı reddediyorum."

"Onun hamlesini bekliyoruz," diye açıklıyor. "Bütün bu olay satranç oyunu gibi, o hamlesini yapıyor, biz de bizimkini yapıyoruz."

"Bu, kimsenin ilerleme kaydetmediğini ve herkesin zamanını boşa harcadığını söylemenin çok süslü bir yolu!"

"Bu doğru değil," diye çok sakın bir şekilde karşılık verdi.

Jay, sanki kız arkadaşıyla karşı karşıya gelmem onu rahatsız etmiyormuş gibi odasında dolaşıyor, ama onun beni izlediğini biliyorum. Kardeşlik olsun ya da olmasın, çok ileri gidersem beni ortadan kaldıracığını biliyorum.

"Her hareketimizde bir adım daha yaklaşıyoruz. Her hareketinde kendini biraz daha gösteriyor. Kim olduğunu bilmiyorum, Spencer. Adamlarını da tanımıyorum. Ama Bishop kardeşlere çok ilgi duyduğunu biliyorum. Hata yapıp bize bir isim verecek kadar ilgi duyuyor." Dizüstü bilgisayarını çaldığında yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hay sıçayım. Benim e-postama cevap verecek kadar ilgileniyor." Dizüstü bilgisayarını çevirir ve *az önce* gönderilmiş bir e-postayı gösterir. "O savaş istemiyor. Konuşmak istiyor."

"Bu bir tuzak." Jay taşıdığı havlu yığınına bırakır ve odanın diğer ucuna koşarak e-postayı kendisi okur.

Alıcı: AcesAndEights

Gönderen:

Checkmate Aces,

Eğer dürüst olmaya hazırsanız, ben de konuşmaya hazırım.

Hiç böyle olmak zorunda değildi. Bishoplar gerçeği söylemeyi bilselerdi, bugün hiçbirimiz burada olmazdık.

Bishop'ların serveti ilgimi çekiyor. Nasıl para kazandığınız ilgimi çekiyor.

Düşmüş bir kralın kanını taşımak sana dokunulmazlık hakkı vermez, bu yüzden sana kalan tek şey gerçek ve onurdur.

Yirmi yıldan fazla bir süre önce bu savaşa zorla sokuldum. Masum bir adam, elinde ve zekasında başka bir şey olmayan bir adam savaşa sürüklendi.

Ama bu adil değil, değil mi?

Ben size hiç zarar vermedim, ama siz bana zarar verdiniz.

Biri konuşmalı, açıklamalı ya da bedelini ödemeli.

Telefonum cebimde titriyor ve Jay'in aceleyle yazdığı ve Soph'un onun yazdıklarını düzenlediği ellerinden dikkatimi uzaklaştırıyor.

Abigail'in adı ekranda yanıp sönüyor ve şu anda kişisel bir telefon görüşmesi yapmak için gerçekten kötü bir zaman olsa da, buraya neden geldiğimi hatırlıyorum.

Eve gitmek istiyorum.

Telefonumu sol elimle alıp, sağ elimle kavga eden çifti işaret ediyorum. "Eve gitmek istiyorum. Mektup arkadaşınla sen ilgilen, ben gidiyorum."

Odanın dışına çıkarken, sessizce beni izleyen Romeo'nun yanından geçiyorum. Parmağımı ekranın üzerinde kaydırarak beynimin vites değiştirmesine izin veriyorum ve öfkemin yerini bir gülümsemeye bırakıyorum. "Merhaba Priss. Şu anda sesini duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

"Spencer!" Çığlığı bir haykırış gibidir. Hıçkırıkları kalbimi bıçak gibi keser. "Aman Tanrım, Spencer."

Odama koşar ve kapıyı çarparak kapatırım. "Abigail? Bebeğim, ne oldu?"

ABİGAİL

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor, ama dehşetle büyülenmiş bir şekilde izlerken ses çıkarmıyorum.

Tüm vücudum korku dolu titremelerle sarsılıyor, ama onlar çalışırken kenarda duruyorum.

Çalışıyorlar.

Çalışmak ve bastırmak. Nefes almak ve enjekte etmek.

Oksijen makinesini çalıştırıp sonuna kadar açıyorlar. Pompaları sayıyorlar ve kalp durması olduğunu haykırıyorlar. Marcie'nin solgun vücudu son hastalığını reddedip pes etmeye karar verirken, onu bez bebekmiş gibi kırılgan vücudunu hareket ettiriyorlar.

Bir düzine doktor ve hemşire odasında koştururken, ben kapıda tek başıma duruyorum.

Sadece bir saat önce film izliyorduk. Son zamanlarda iştahım azaldı ve birkaç kilo verme lüksüm de yok, bu yüzden ikimize de kızarmış tavuk ve sosla birlikte yiyebileceğimiz tereyağlı bisküvi aldım. Marcie'nin kemoterapisi onu çok yıpratırken, benim de yalnızlığım beni yıpratıyordu, bu yüzden ikimiz için film izleyip tıkmak uygun olur diye düşündüm.

Sevdiğinizi özlemek gerçekten kalbinizin ağrmasına neden olabilir mi? Bence olabilir. Spencer benim bir parçamı da yanında götürmüş gibi hissediyorum ve o ne kadar uzun süre yok olursa, vücudum o kadar çok kapanıyor.

Marcie ve ben aslında o kadar da farklı değiliz; farklı türde işkence, farklı türde zehir, ama sonuçlar aynı.

Şey, neredeyse.

Ağzının acıdığını bildiğim için içmemiz için büyük boy gazozlar getirdim, buz gibi bir şeyin iyi geleceğini düşünmüştüm, ama şimdi

köpük bardaklar tıbbi ayakların altında ezilmiş olarak yerde duruyor, dökülen sıvı tıbbi personel etrafta koştururken yapışkan bir ses çıkarıyor.

Beynim bunun gerçek olamayacağını haykırıyor. Bunun, son iki ayda gördüğüm milyonlarca kabus gibi, kötü bir rüya olduğunu.

Spencer eskiden güzel rüyalarımın sebebiydi, yatarken beni gülümsetir, uyandığımda da tekrar gülümsetirdi. Ama şimdi neredeyse hiç konuşmuyoruz, bu yüzden eski kabuslarım yeniden güçlendi ve onları bastırdığı zamanları telafi etmek için iki kat daha güçlü, iki kat daha acı verici olarak geri döndüler.

Doktor Rhett'in sevimli beyaz kediciklerin olduğu gökkuşağı kravatı, bu sabah içeri girdiğimde beni gülümsetmişti, ama şimdi mavi önlükler ve beyaz ceketlerin arasında sadece parıldıyor.

Marcie'nin ailesi bugün işte, kardeşi okulda. Zaman geçmeli ve faturalar ödenmeli, bu yüzden o burada kalıp hayatta kalmak için elinden geleni yaparken, onlar da başlarını dik tutup ilerlemeli, monotonluklarını sadece akşamları küçük kızlarını ziyaret ederek ve ardından onun sağlığı için dua etmek üzere hastane kilisesine giderek bozmalılar.

Bu yalnızlık dolu hayatı biliyorum, bu yüzden son zamanlarda haftada üç gün yerine beş gün ziyaret ediyorum. İki saat yerine üç saat kalıyorum. Diğer hasta arkadaşlarımı ihmal ederek Marcie'nin yanında biraz daha uzun süre oturuyorum, o da kardeşim ve erkek arkadaşımdan bahsediyor, onlarla evlilik planları yapıyor ve ikisini aynı anda istediği için kendini gururlu bir fahişe olarak nitelendiriyor.

O on yedi yaşında. Fahişe ya da şaka yapmaktan hoşlandığı başka bir şey değil.

O benim en iyi arkadaşım ve şu anda, birkaç dakika önce ikimizin de yattığı yatakta vücudu kasılmış durumda. Parmak uçlarından kan damlıyor, kesildiği için değil, damar yolunun kazara koparıldığı için.

Beni çevreleyen gürültü kulakları sağır edecek kadar yüksek, ama sessiz. Gürültülü, ama boğuk. Doktor Rhett talimatlarını bağırırken, gümüş bir tava, plastik bir sürahi, annesinin hediye ettiği yepyeni telefonu gibi eşyalar yere düşüyor.

Kulaklarım ağrıyor, sanki beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi kendi telefonumu sıkıca tutuyorum. Eskiden telefonumdan nefret ederdim ve

teknolojiden uzak bir hayat dilerdi, ama şimdi hayatımın can simidi. Spencer'la bu şekilde konuşuyorum. Annem, Mitchell, Nix, Beckett ve diğerleriyle bağlantım bu.

Sadece bir arama yapsam, onlardan herhangi biriyle konuşabilirim. Bu odada neler olduğunu bilselerdi, durumu düzeltebilirlerdi.

Bundan eminim.

Marcie'nin vücudu hareketsiz kalırken ve eli yatağın kenarında sallanırken, kafam ve kalbim önümde olanları kabul etmeyi reddediyor.

Ben de bu hastalığı geçirdim. O yatakta yattım, bu yüzden bugün sadece kötü bir gün olduğunu, ama yarının biraz daha kolay olacağını biliyorum.

Daha iyi görebilmek için yanaklarımdan akan gözyaşlarını titreyerek silerim, ama ses çıkarmam, onun çaresizce ihtiyaç duyduğu ilgiyi çalmayı reddederim. Gözlerimde noktalar belirir, görüşümü engeller ve kulaklarımda çınlayan sesler dalgalara dönüşür. Bir adım geri çekiliyorum, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha, ta ki kalçam duvara çarpana kadar, ve keskin acı odaklanmama yardımcı oluyor. Duvara yaslanıyorum ve Marcie için saydıkları ritimle nefes alıyorum.

Bir nefes. Sonra iki.

Kalbimi yokluyorum ve atmaya devam ettiğinden emin oluyorum. Bir nefes. Sonra bir tane daha.

Marcie uyanmayı reddettiğinde elimi göğsüme bastırıp sessizce çığlık atıyorum.

Bir nefes. Sonra iki.

Duvara yaslanarak kayarım, popom yere değene ve dizlerim bükülene kadar. Elim göğsümde, telefonum elimde. Beynimde, sesim kısılana kadar çığlık atarım, sonra kusmak isteyene kadar daha da çok çığlık atarım.

Çünkü Marcie daha on yedi yaşında ve şimdiye kadar uyanmış olması gerekiyor.

"Yakında on sekiz yaşına girecek." Sessiz bir mırıldanma. Dudaklarımdan hareketinden biraz daha fazlası. "Yakında on sekiz yaşına girecek. Yakında on sekiz yaşına girecek." Tuzlu gözyaşları dudaklarıma, sonra dilime damlıyor. "Henüz zamanı değil."

Telefonum elimde titriyor, ama baktığımda Nix'in adını görünce onu itip başımı sallıyorum.

"Henüz zamanı değil. O daha on yedi yaşında."

Bu odada olmamalıyım. Bunu izlememeliyim ve özellikle de görüş alanımın dışına karanlık yayıldığında bir şeyler söylemeliyim. Kulaklarımda dalgalar gittikçe yükseliyor, ama kafamdaki çığlıklar odadaki herkesin başını döndürdüğünde hiçbir şey bu kadar yüksek sesli olamaz.

Çünkü Doktor Rhett kalp masajını bırakıp başını salladığında çığlıklar göğsümden kaçıyor.

Çünkü Marcie'nin vücudu tamamen hareketsiz kalıyor, sadece hemşiresi, en sevdiğimiz hemşire Gloria, yüzünü arkadaşımın göğsüne gömüp acı dolu, yürek parçalayan hıçkırıklarla ağlamaya başladığında hariç.

"Çok üzgünüm!" diye ağlıyor. "Çok üzgünüm, bebeğim!"

Rhett, benim eski yatağında, eski odamda yatan, benim geçirdiğim aynı hastalığa yenik düşen ölü kızın acısından uzaklaşıyor. Kaybettiği kişiden uzaklaşıyor ve ayakkabısı benimkine takılınca neredeyse düşüyor. Onun için sadece bir çarpma olan şey, benim için dayanılmaz bir tekme. Çığlık atıyorum, durmak bilmeyen çığlıkları bastırmaya çalışırken yüzümü tutuyorum ve bacağımdan dizime doğru yayılan keskin acı nedeniyle bacağıma sarılıyorum.

Onun işi, yemin ettiği gibi, asla zarar vermemek, ama tökezleyerek uzaklaşırken bana yardım etmek için duramıyor. Odayı terk edip kurtaramadığı kızıdan kaçarken, kızın solgun, hamur gibi teni, altındaki beyaz çarşaflardan zar zor ayırt edilebiliyor. Kızın kel kafası, o kadar çok yeniden uzamasını ve okuldaki aptal çocuklara neyi kaçırdıklarını göstermek istediği saçları yok.

"Aman Tanrım!" Sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve onu artık kendi güzellik anlayışına uymadığı için terk eden o aptal çocuğu düşünüyorum. *Ne korkak!* O zayıf ve aptaldı, ve hayatında daha fazla acıya ihtiyacı olmadığı halde ona acı çekti.

Spencer'in ona söz verdiği tarihi düşündükçe gözyaşlarım gözlerimi kör ediyor. Hepimiz bunun şaka olduğunu biliyorduk, ama şimdi tek düşünebildiğim, onun o tarihi asla öğrenemeyeceği gerçeği. Spencer'in ona söz verdiği on sekiz yaşındaki gençle asla tanışamayacak. Bir erkeğin yapması gerektiği gibi ona bakacak olan adamla. Kızarmış tavuğunu ya da şu anda sos kabında kahverengi sıvıyı emen bisküviyi asla bitiremeyecek. Bir saat önce içtiği o ferahlatıcı soda yudumu

bir saat önce içtiği o ferahlatıcı yudum soda bir daha asla tekrarlanmayacak, kötülenmiş boğazından kayan soğuk kabarcıklar ona çok iyi geldiği için attığı o zayıf gülümseme, o kadar hasta olmasına rağmen...

Rhett kapıdan sendeleyerek çıkar ve kırık insanlarla dolu odayı terk eder, ama ben ikinci olarak koşarım, çünkü lekelenmiş gri zemine bir damla daha kırmızı kan damlamasını izlemeye dayanamıyorum.

Aptal telefonu göğsüme sıkıca bastırıp, körü körüne salona koşarak şaşkın personelin yanından geçiyorum. Bir çocuk öldü, bu yüzden *işler her zamanki gibi* devam edemez. Masa telefonları bir dakika boyunca çalar ve yazıcılar, sanki ölen kişiye saygı gösterircesine kağıtları yazdırmayı bırakır.

Rhett sola doğru hareket ediyor, belki de benim gibi kusmak için tuvalete gidiyor, ama ben sağa doğru hareket edip merdivenlere doğru koşuyorum. Asansörü beklemem gerekirdi, ama hiçbir şey beklemek istemiyorum. Herkes şok içinde izlerken tek başıma durmak istemiyorum, kalabalığın önünde ağlamak istemiyorum.

Bunu özel olarak yapmak istiyorum.

Acil çıkış kapısını açıp ilk merdiven basamağına tökezleyerek çıkıyorum. Rhett'in sakarlığı yüzünden bacağım ağrıyor, ama hareketlerimi yavaşlatmasına izin veremem. Beton basamaklar, beton duvarlar, buz gibi metal korkuluklar, baktığım her yerde beton.

Ağlamalarım hıçkırıklara, hıçkırıklarım ise ulumalara dönüşüyor. Koşarken ayak bileklerim burkuluyor ve göğsümdeki hayali ağrı, iyileşmemi engellemek isteyen küçük eşek arıları gibi beni acıtıyor.

Kan tahlillerim yarın için planlandı, çünkü Marcie onları öne almamı istedi. Yarın, hayatta kalacağımdan emin olacağım, çünkü o bu gecenin ne getireceğini biliyormuş gibi ısrar etti.

Telefonum tekrar tekrar titriyor, kardeşlerim acımı hissedip nerede olduğumu öğrenmek istiyorlar, ama ben onların aramalarını görmezden gelip ikinci kattaki kapıyı açıyorum. Her zamanki gibi işlerin *yürüdüğü* bir koridora koşuyorum. Hastalar burada tekerlekli sandalyelerde, koltuk değnekleriyle, çoğumuzun kafeteryada görmek istemeyeceği kadar açık giysilerle serbestçe dolaşıyorlar.

Ama koşarak yan salona geçiyorum, sonra bir virajı dönüp başka bir salona giriyorum. Koşuyorum ve hayatımın kurtarıcısı olan telefonumu bırakmayı reddediyorum.

ve hastane şapeline girdiğimde, İsa'nın heykeli bana bakarken, titreyerek telefonumun kilidini açıp, o anda konuşabileceğim tek kişiyi arıyorum.

Ona ihtiyacım var. Onun koruyucu kucaklamasına, alnıma öptüğü nazik öpücüklerine, her şeyin yoluna gireceğini vaat eden fısıldayan sözlerine ihtiyacım var.

Ellerim o kadar şiddetli titriyor ki, defalarca durup yeniden başlamak zorunda kalıyorum. Gözyaşlarım gözlerimi kör ediyor, bu yüzden görmekte zorlanıyorum, bacaklarım ağrıyor, ayakta durmaktan, kendi ağırlığımı taşımaktan, Doktor Rhett'in kazara attığı tekmeden.

Telefonu çeviriyorum ve en arkadaki sıraya düşene kadar sendeleyerek ilerliyorum.

"Selam, Priss." Sesi bir gülümseme gibi. Gerçekliğime soğuk bir kova su dökülüyor. "Şu anda sesini duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

"Spencer!" Çığlığım bir haykırış olarak çıkıyor. Marcie'nin kalbinin durduğu gibi benim kalbimin de durabileceğinden gerçekten korktuğum bir hıçkırık. "Tanrım, Spencer."

Bir kapı çarpıyor ve Spencer'ın yüzünde hayal ettiğim gülümseme kayboluyor. "Abigail? Bebeğim, ne oldu?"

"Marcie." Öne eğilip kollarımı önümdeki sandalyenin arkasına dayadım, alnımı kollarımın üzerine koydum. "Marcie, Spencer. Aman Tanrım, Marcie."

"Ne?" Sesi benimkinin tam tersi. Sakin, doğrudan, hiç panik yok ve ben bile kızamıyorum, çünkü onun umursamaz olduğunu hissetmiyorum, ama eğitimi devreye giriyor ve ikimizden birinin mantıklı kalması gerektiğini biliyor. "Nesi var? Yavaşla ve nefes al."

"Yapamam." Elimi göğsüme bastırıp, ciğerlerime zorlukla bir nefes çekiyorum. "Marcie öldü! O öldü, Spencer!"

"Bebeğim..."

"O öldü lan! Küfür ettiğimde kulağa hoş mu geliyor? Çünkü o öldü, ben kilisedeyim ve bu lanet olası durumun ne kadar adaletsiz olduğunu küfür ederek haykıracağım. O on yedi yaşında, Spencer! Uzun zamandır doğum günü partisini ve düğününü planlıyordu."

"Abigail." Sesi kırılıyor, ama ağlamamdan dolayı bu kırılma neredeyse hiç fark edilmiyor. "Çok üzgünüm..."

"Üzgün müsün?! Herkes hep üzgün. Kaybın için üzgünüm. Hastalığın için üzgünüm. Hayatın berbat olduğu ve vücudun seni öldürmek istediği için üzgünüm."

"Yalnız mısın, Abigail? Yanında kimse var mı?"

"Sadece İsa ve bir çocuğa zarar vermek için uydurduğu saçma mantığı. Ben inanan biriyim, Spencer. Cennete inanıyorum, Tanrı'ya inanıyorum. Hasta bir çocuksun ve ölmekten korkuyorsun, o zaman daha fazlası olduğuna inanmak zorundasın. O'nun bize sadece kaldırabileceğimiz kadarını verdiğine inanıyorum. Asla fazla değil ve O asla acımasız değildir. Yolumuzu aydınlatır ve yol zor olsa da, yine de lanet yolu aydınlatır."

"Bebeğim, ben..."

"Marcie'nin yolu neydi, Spencer? Onun daha yüksek amacı neydi? Tüm bu acının anlamı neydi? O yine de öldü ve yakında anne ve babasına tek kızlarını kaybettiklerini söylemek zorunda kalacağız. Balo elbisesi planlıyordu," diye hıçkırıyorum. "Bir randevusu yoktu, ama sana sorabilir miyim diye bana sordu. Kendisinden neredeyse iki kat yaşlı bir askere, aptal bir dansa eşlik edip etmeyeceğini soracaktı ve ben de kabul edeceğini söyledim. Çünkü kabul ederdin." Göğsüm inip kalkıyor, nefes almamı imkansız hale getiriyor. Kara bir sis görüşümü kaplıyor ve yaklaşıyor. "Evet derdin, çünkü alay etmediğin ve küfür etmediğin zamanlar bir beyefendisin ve onun saçlarının olmaması umurunda olmazdı."

"Umursamazdım," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Evet derdim."

"Biliyorum!" Sıcak gözyaşları yüzümden akıyor. "Sen

Ona bileklerine takması için güzel bir çiçek alırdın, onu kapısından alırdın. Kelimenin tam anlamıyla. Son zamanlarda ayakta duracak kadar gücü kalmadığı için onu kelimenin tam anlamıyla kucağına alırdın. Onun gecesini büyü, asla unutamayacağı bir şey haline getirirdin ve o randevudan duyduğu mutluluk onu daha güçlü yapardı. Doktor Rhett'in bana güç verdiği gibi, ona da bir kemoterapi turu daha savaştıracak gücü verirdi. İyileşmek istedim, onu etkilemek istedim. Tıpkı Marcie'nin senin için yapacağı gibi. Ama o hiç fırsat bulamadı ve bu adil değil. Adil değil.

Adil değil." Gözyaşlarım burnumun ucundan damlayarak yere düşüyor. Göğsüm ve sırtım titriyor. "Bu adil değil, Spencer. O lmemeliydi."

"ok zgnm, bebeğim. Gerçekten zgnm. Bugün Soph ve Jay ile konuşacağım. Eve gelmeye çalışacağım."

"Tamam." Kimsenin beni görmediğini bilmeme rağmen başımı sallıyorum. "Seni seviyorum, Abigail. İnan bana, tamam mı?"

Yine başımı sallarım. "Tamam."

"Eve geliyorum. Sabırlı ol, yakında evde olacağım." "İki ay uzun bir süre."

"Biliyorum," diye mırıldanır. "Bu kadar uzun sürdüğü için zgnm. Yakında döneceğim."

Telefonu kapatır ve beni kilise bankında sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir yalnızlık içinde bırakır, ama aynı zamanda, ağır botlar ahşap zemine basmadan birkaç dakika önce, kalbim gergin bir şekilde atmaya başlar.

Onun bu kadar çabuk geri döndüğünü, sadece onun verebileceği, sadece benim ondan alabileceğim türden bir kucaklaşmaya saniyeler kaldığını düşünerek o anın tadını çıkartıyorum, ama sonra dönüp o botları ve pantolon paçalarını takip ederek Kane Bishop'un sertleşmiş yüzüne ve onun yanında duran Nixon'a bakıyorum.

Spencer onları bana gönderdi. Buraya gelemediği için koruma gönderdi.

"Abigail." Kane'in sesi derin ve emredici.

Benim için endişeleniyor, ama kapıda bir saniye fazla tereddüt ettiğinde, Nixon içeri girip beni kollarına alıyor. Bir dakika önce oturduğum yere oturuyor, beni göğsüne çekiyor ve sanki kanser ve kemoterapi benim vücudumda varmış gibi, göğsümdeki zehri dışarı atmamı sağlıyor. Ağlamama izin veriyor ve beni kucaklıyor. Sonra uyumama izin veriyor ve yine de beni kucağından itmiyor.

Marcie'nin perişan haldeki ailesi saatler sonra gelip artık inandığımdan emin olmadığım bir tanrıya dua ettiğinde beni daha da sıkı sarar ve onlar tekrar ayrıldığında, o yepyeni zehri kusarken beni kucaklar.

Yanlış kollar beni tutuyor, ama onu itecek kadar gszm. Yanlış dudaklar şakağıma baskı yapıyor, ama doğru dudaklar burada değil.

Yanlış kalp koluma çarpıyor, ama özlediğim kalp, burada değil, gizli bir yerde, gelebileceğini söylemesine rağmen.

Gözyaşlarım kuruyana kadar ağlıyorum ve sonunda, güçsüz bir şekilde ağabeyimi itip ayağa kalkmaya çalışırken, Kane'in daha önce durduğu yerde durduğunu görüyorum. Kollarını kavuşturmuş, çenesini sıkmış, gözlerinde ateş yanarken, nöbet tutuyor ve Spencer'ın ona koruması için verdiği tek şeyi koruyor.

"Gelmeyecek, değil mi?" Sesim boğuk ve kısık, ama adam sözlerimi anlıyor.

Anlıyor, sonra başını sallıyor. "Henüz gelmiyor. Üzgünüm."

KANE BISHOP attığım her adımda peşimde. Evde bir eşi ve çocukları var, ama nöbet görevinde ve kardeşlerimin dönüşümlü görevlerine rağmen hiç izin almıyor. Nixon gece benimle kaldı, Mitch kahvaltıda benimle birlikteydi, Beckett beni işe bıraktı ve Corey beni tekrar aldı. Ama Kane tüm bu süre boyunca bana yapışık gibi ve neredeyse hiç konuşmuyor.

Benim için tehlike yok ama o benim güvenlik görevlim.

Çalışmak zorundayım ve inkar ve umutsuzluk bulutları içinde dolaşıyorum. *Marcie öldü. Marcie başaramadı.*

Sessizce çalışıyorum. Müzik yok. Müşteri hizmetleri yok. Randevumu teyit etmek için doktorum dışında kimseyle konuşmuyorum ve her şeyin doğru şekilde planlandığından emin olmak için sadece evet/hayır şeklinde cevaplar veriyorum.

Çünkü Marcie, bunu yapmazsam çok kızardı.

Spencer beni hiç aramıyor ve bir yanım, Marcie'nin erkek arkadaşının ona yaptığını bana da yapıp yapmadığını merak ediyor; saçlarım hala yerinde, ama belki de bu hayatın ne kadar korkutucu olabileceğini fark ediyor. Belki de ilgilenmiyor.

Ya da belki eve dönmek için elinden geleni yapıyor ve ben yas tuttuğum için onu kötülemekten vazgeçmeliyim.

Nadia dükkânın önünde sessizce çalışıyor. Müşterilere hizmet ediyor, işini yapıyor, ama bugün gülüşmeler yok, şakalar yok. Flörtler ve espriler yok, telefonlar çaldığında bana sadece en önemli soruları sormaya geliyor, başı eğik ve gözleri aşağıda.

Bu arada Kane beni takip ediyor.

O sadece bir tabure çekip uzaktan izlemiyor. Günün çoğunda peşimde dolaşıyor. O, şimdiye kadar tanıştığım en rahatlatıcı heykel, çünkü çok korkutucu ve bir şekilde Azrail'i andıran bir havası olmasına rağmen, aynı zamanda Spencer'la olan bağım da o. Ve bu yıl öğrendiğim bir şey varsa, o da en korkutucu görünen erkeklerin bile en iyi kalplere sahip olduklarıdır.

Spencer'ı görünüşü nedeniyle yargıladım, ama yanılmışım. Gerçekten, derinden yanılmışım.

Bu yüzden Kane'i yargılamak ve her hareketinde korkuyla kaçmak yerine, onun beni takip etmesine izin veriyorum ve hayatını olabildiğince kolaylaştırıyorum, çünkü onun evde ailesiyle birlikte olmayı tercih ettiğini *biliyorum*.

Spencer'dan bütün gün haber almıyorum, bütün gece haber almıyorum.

Bir yanımda kızmak istiyor. Onun yokluğuna gerçekten, korkunç bir şekilde, affedilemez bir şekilde kızmak istiyor, ama Kane burada, bu da bir bakıma Spencer'ın burada olduğu anlamına geliyor.

Sevdiğim adamdan iyi geceler mesajı almıyorum, ya da günaydın mesajı, bunun için ruhumu satardım.

Kane için bir demlik kahve yapıyorum ve Jessie bebeklerle geldiğinde ikinci bir fincan dolduruyorum. İşe gitmeden önce beni kontrol etmek istediğini söylüyor, ama ben onun sevgilisini görmek istediğini biliyorum.

Onu suçlayamam.

Nixon'ın yanında oturuyorum, çünkü o da geceyi burada geçirdi, ve telefonumun durmadan titrediğini izliyorum. Herkes benim iyi olup olmadığımı bilmek istiyor. Başa çıkabildiğimi bilmek istiyorlar.

Asla ölmemesi gereken kız için cenaze planları yapılıyor ve sabahım hızla geçiyor, kendimi iki iri adamın arasında otururken buluyorum, hemşire koluma iğne batırıp duyusuzca kan alıyor.

Kane soğukkanlılıkla izliyor, Nixon ise kıpır kıpır. Kalbim dakikada bir milyon kez atıyor ve beynim Marcie'nin hastane odasına geri dönüyor. Eski hastane odama.

"Tamam, tatlım. Bitti." Hemşire son kan tüpünü kapatıyor – üç tane aldı – ve iğneyi çıkardığında küçük kan lekesinin üzerine bir parça pamuk bastırıyor.

Bunu milyarlarca kez yaptım, artık hiç çekinmiyorum. Sadece pamuğu tutup kolumu büküyorum, sonra arkama yaslanıp omuzlarım yanımdaki adamların omuzlarına değdiğinde hiçbir tepki göstermiyorum.

"Sonuçlar kırk sekiz saat içinde çıkmış olmalı.
Bu yıl erken geldin."

Ayağa kalkıp sallandığımda Nixon'a yaslanırken gözlerim yaşlarla doldu. Çok hızlı ayağa kalkmak ve kan kaybetmek; hiç iyi bir kombinasyon değil.

"Kişisel nedenlerden dolayı. Bu yıl daha erken gelip her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

"Tamam. Prosedürü biliyorsun; her şey yolunda ise bir mesaj alırsın, doktorun bir şey konuşmak isterse bir telefon alırsın."

Başımı sallayarak, buradan her çıktığımda yaptığım şeyi yapıyorum. Mesaj gelmesi için dua ediyorum ve kardeşimin elini tutuyorum.

Bu yüzden bana bebek gibi davranıyorlar, çünkü işler zorlaştığında her zaman onlara güveniyorum. Onların gücüne, yardımına ihtiyacım var.

"İyi misin, Ab?"

Nixon diğer refakatçime pek ilgi göstermiyor. Ondan nefret etmiyor, ama onu da sevmiyor. Kane, Spencer'ın tarafındaki *diğer* aileden, bu yüzden onun varlığını görmezden gelip Kane'e sırtını dönüyor, koridorda yürürken ve asansöre binerken sanki sadece ikimiz varmışız gibi konuşuyor.

Söyleyecek çok şeyim yok, çünkü iyi değilim. Sanırım şoktayım ve içgüdülerim bana dönüp onkoloji servisine geri dönüp Marcie ile vakit geçirmemi söylüyor.

Onu ziyaret ediyor, ona rahatlık ve arkadaşlık sağlıyordum. Ama gerçekte, bana rahatlık sağlayan oydu. Ona benim ona ihtiyacımdan çok daha fazla ihtiyacım vardı, ama şimdi o yok ve geride bıraktığı boşluk asla doldurulamayacak.

Sessizce, uçümüz asansörden zemin katta inip lobiden geçerek çift elektrikli kapılardan dışarı çıkıyoruz. Otopark sol tarafta, ama ayaklarım sağa dönüyor ve Marcie ile geçmişte yürüdüğümüz çimlerin üzerinden geçiyorum. Oturduğumuz bank tam olması gerektiği yerde duruyor.

O öldü diye dünya yok olmuyor. Ve bu tek başına yıkıcı bir şey, çünkü öyle olmalı. Hepimiz yok olmalıyız.

Marcie, evrende bir anlık bir parıltıdan daha değerliydi. O bundan daha önemliydi. Ama kimse bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor.

Çimlerin üzerinden geçerken bacaklarım titriyor, sonra elimi dikkatlice bankın tahtasına sürüyorum, çünkü kıymık batmasını istemiyorum. Çocuklar hareketlerimi izliyorlar, ama ben onları Nixon'ın Kane'i görmezden geldiği kadar kolay görmezden geliyorum.

Öne doğru dolanıp ortada duruyorum, sonra mavi bir kelebek koltuğun koluna konup beni izlediğinde yere çöküp hıçkırarak ağlıyorum.

Onun öbür dünyadan beni ziyaret etmesine hazır değilim. Ve bunun uygun bir alternatif olduğunu düşünmesine kızgınım, çünkü yukarıda film izleyip Spencer'la flört ediyor olmamız gerekirdi.

SPENCE

Derin bir vadinin tepesindeki çimenli bir tepeye uzandım. Ağaçlar ve çalılar beni ve silahımı kamufle ederken, Soph'un aşağıda, arabamızın yanında yolda durduğunu izliyorum. Romeo solumda sadece on metre uzaklıkta, Jay vadinin diğer ucunda benimle aynı pozisyonda ve diğerleri dağınık bir şekilde izliyor, bekliyor.

Keskin nişancı, nişancı, işler ters giderse pişmanlık duymayan.

Adamımız – adı Theo olduğunu iddia eden adam – buluşmayı kabul etti. Bishoplar onun için sorun teşkil etmezse, tüm bunlar ortadan kalkabilir. Ama kendi başına bu sonuca varamazsa, benim, Jay'in ve Romeo'nun görevi onu ortadan kaldırmak ve bu işi bitirmek.

Onun hayatını sonlandırdığım için üzülmezdim. O ilk kişi olmazdı ve şu anda Abigail'le birlikte olmamamın tek ve tek nedeni odur. Son iki aydır onunla birlikte olmamamın nedeni odur, üç gün önce Marcie öldüğünde onunla birlikte olmamamın nedeni odur. Ya da dün, Kane bana önlem olarak kan tahlili yaptırdığını söylediğinde.

Testlerin yapılacağını biliyordum ve bunun sadece bir önlem olduğunu anlıyorum, ama bu yılın sonlarına doğru yapılması gerekiyordu.

Bu adamı ortadan kaldırmak bir rahatlama olurdu, bu dünyadaki zamanımız dolduğunda Abigail'den uzak kalmamı sağlayacak bir günah, ama şu anda yaşadığımız hayat için bir rahatlama. Bu cazip geliyor, ama ben doğru olanı yapıyorum: Soph sessizlik emri verdiği için dürbünümden izliyor ve radyodaki cızırtıyı dinliyorum.

Buluşmamız öğlen için ayarlanmıştı... saat şimdi on geçiyor. Buluşmamız bir tartışma için ayarlanmıştı. Onun sorununu çözmek ve ya düzeltmek ya da susturmak için.

O, Colum'un askerlerinden biri mi, o para trenini durdurmamızın intikamını almak için mi geldi? Ya da tam tersi; Colum'un incittiği

Colum'un incittiği binlerce kızdan biri mi?

İronik olarak, Jay ve Soph, Colum'un yakalanmasının sebebidir. Colum'un insan ticaretini sona erdiren tek sorumlusu onlardır. Dolayısıyla, *Theo* bu kızlardan biriyle akraba ise, Colum'un oğullarının da aynı türden olduğunu düşünmesi anlaşılabilir bir durumdur. Ancak bu, durumu açıklamak ve bu savaşı sona erdirmek için sadece birkaç dakika gerekeceği anlamına da gelir.

Bishop'un oğulları, Bishop'un babası gibi değiller. Onun imparatorluğunu sona erdirdiler. Bundan kazanç sağlamıyorlar.

"Araba yaklaşıyor, bin metre doğuda." Jay'in sesi derin, alçak ve iş modunda.

İş dışında tanıdığım en çılgın, en aptal ve en olgunlaşmamış adam olabilir. Ama eline bir tüfek verin ve kızını tehlikeye atın, o zaman tanıyabileceğiniz en ölümcül adam haline gelir. Ailesini korumak için gerekliyse, bir adamı doğrudan öldürür.

"Gözüm üzerinde," diye mırıldanır Soph. "Henüz görmüyorum."

"Virajlı," diye cevaplar Jay. "Ve kir yok, toz yok. Herkes rolünü anladı mı?"

"Evet," Romeo'nun sesi kulağımda çınlıyor. "Onu dinleyin. Onu susturun. Siktirin gidin evinize. Ailemi özledim."

"Neredeyse bitti," diyor Soph. "Dikkatli olun çocuklar. Bugün ölebilecek tek kişi benim."

"Ben senin yanındayım, Sugar Plum. Benden asla şüphe etme." "Seni izliyorum, balerin."

Tüfeğimi çevirip yaklaşan SUV'yi izliyorum. Bir erkek sürücü. İki yolcu... kadın. Kimliğini gizlemek için şapka ve güneş gözlüğü takıyor. Uzuvarı uzun. Uzun gövde, uzun kollar, uzun uyluklar, bu da uzun bacaklar olduğu anlamına geliyor. Ayağa kalktığında uzun boylu olacak. Benim kadar uzun değil, benim kadar geniş değil, ama sırık gibi de değil.

Sağ tarafında bir uyluk kılıfı takıyor, bacağına sıkıca tutturulmuş siyah bir silah var ve başka bir tabancayı da kendisiyle yolcu koltuğu arasındaki bardaklıkta tutuyor.

"Tamam, onu görüyorum." Soph'un sesi titriyor. O cesur, ama aptal değil. Eğer adam konuşmak istemediğine karar verirse, Soph ölebilir. Adam da ölecek, bu kesin, ama bu Soph'u hayata geri getirmeyecek.

Bir cep telefonu çalar. Keskin bir bip sesi duyulur, ardından "Alo?" der. Romeo'nun yönüne dönerim ve kaşlarımı çatarım.

Telefonu kulağına dayamış, ama hepimiz kulaklıklarımızdan onu duyuyoruz.

"Romeo!" Sophia, araba yaklaşırken tıslar. "Ne oluyor lan!" "Şimdi mi?" Romeo'nun sesi keskinleşir. "Bugün mü?"

"Romeo!" Jay çatlar. "Odaklan, orospu çocuğu!"

"Ben yokum."

Ayağa kalkar ve anında kimliğini açıklar. Çevresinde dolaşırsa kamuflej kıyafeti işe yaramaz. Silahı yanına düşer ve vadideki araba, Soph'un önüne gelmeden bir viraj önce gürültüyle durur.

"Gitmem gerek."

"Romeo!"

"Ailevi bir acil durum."

O Soph'un kas gücü, güvenilir keskin nişancısı ve kötü işleri yapan adamı, ama bana bakmadan onu vadide bırakıp, etrafımızı saran kalın ağaçların arasına koşarak giriyor.

Jay kulağıma bağırır, ama zıplamıyor ya da kimliğini açığa vuruyor.

Vadideki sürücü arabasını geri vitese takar ve geldiği yöne doğru kaçmak için tekerleklerini döndürür. Eğer ateş etmek isteseydim, bu işi burada ve şimdi bitirebilirdim, ama beynim Romeo'nun hareketlerine takılıp kalmış durumda.

Genelde sakin olan asker ormana doğru koşarak uzaklaşır.

Ailevi bir acil durum.

"Evet, ben de gidiyorum.

Üzgünüm." "Spencer!"

"Onu çıkarın!" Ayağa fırlarım ve eşyalarımı toplarım. "Takımın bitti. Soph'u çıkarın. Sonra yeniden toplanırız."

"Spencer Serrano! Kardeşlik nerede?"

"Üzgünüm! Abigail'in yanına gitmem gerek."

TROY–ROMEO–ROSA'nın yanına otururum ve şehre kadar yol boyunca sessiz kalırız. Neden onunla gitmekte ısrar ettiğimi bilmiyor, ama karşılığında bana *ailesindeki acil durum* hakkında hiçbir şey söylemiyor. Eğitimimizde öğrendiğimiz gibi, bu konuyu gizli tutuyor. Kişisel meselelerimizi kendimize saklarız, çünkü birisi zayıflığınızı bilirse, size karşı bir silahı olur.

Kiraladığı siyah bir SUV'yi sürüyor ve telefon görüşmesinden sadece bir saat sonra park yerinden ayrıldı. Jay ve Soph vadiden çıktılar, güvendeler. Hala onlarla iletişim halindeyiz ve hemen arkamızda yoldalar.

Theo artık tartışmaya açık değil, sanki kaçışımız onun düşündüğü kişiler olduğumuzu doğrulamış gibi. Kaçışımız, onun bizim işlediğimizi düşündüğü suçları doğruladı; yanılıyor, ama bugün geri dönüp açıklamaya vaktim yok. Soph ve Jay'in iyi olduğundan emin olduktan sonra, onları kafamdan silip Abigail'in numarasını çeviriyorum.

Tekrar tekrar arıyorum. Onun sesini duymam lazım, Romeo'nun bahsettiği ailevi acil durumun o olmadığını bilmem lazım.

Ona soramam, çünkü iki ay önce yeniden bir araya geldiğimizden beri kardeş ve arkadaşız. Gözlerimiz buluştuğu anda kim olduğunu anladım, onun kardeşi olduğunu anladım ve şimdi diğer kardeşler – Mitchell ve Nixon – her gördüğümde beni neden rahatsız ettiklerini anlıyorum. Tanıdık gelmeleri çok fazlaydı. Gözleri, ten rengi, tavırları, hepsi çok açıktı. Ama onları tanıyamamam beni rahatsız ediyordu.

Ta ki Troy devreye girip aradaki boşluğu doldurana kadar. Artık biliyorum. Artık anlıyorum.

Ama bir erkek, başka bir erkeğe kız kardeşine aşık olduğunu söylemez. En azından o kızın arabuluculuk yapması olmadan, Troy Rosa gibi birine bu tür bir şeyi ağzından kaçırmaz.

Bu yüzden bugün arabaya biniyorum ve Troy'un yaptığı gibi, vücudumdaki gergin enerjiyi atmak için dizimi sallıyorum.

Yolculuk sırasında defalarca arıyorum ama cevap yok.

Belki de acil durum Marcie'dir ve Troy bu haberi benden daha geç öğrenmiştir. Belki de Abigail, henüz eve gelmediğim için bana kızgın olduğu için telefonlarıma cevap vermiyor ve beni cezalandırıyor. Ya da

belki de Marcie'nin yasını tutmaktan o kadar bunalmış ki, ilk tanıştığımızda rahatça içine sığdığı kabuğundan çıkamıyor.

Hangisi olursa olsun, bunu düzeltmek benim görevim, bu yüzden dizimi sallayıp telefonlarımı yapıyorum ve şehre gittikçe yaklaşırken yoldaki beyaz çizgileri sayıyorum.

Gece gündüz yol alıyoruz. Tuvalet molası verip aç kalmayacak kadar yiyecek alıyoruz, sonra yolumuza devam ediyoruz.

Troy'un gözleri bir kez bile kapanmıyor. O tam bir asker ve önemli anlarda uyanık kalmak için eğitilmiş.

Parmağı, kalp atışını hatırlatan sabit bir ritimle direksiyona vuruyor. Belki de yıllar önce kız kardeşine takılan makinelerin anısıdır bu.

Kasabaya yaklaştıkça kalbim gittikçe daha fazla sıkışıyor, sonunda artık dayanamıyorum. Geçmişte hiç yapmadığım bir şey yapıyorum.

"Ailenle ilgili acil durum nedir?"

Saatlerdir ilk kez gözleri benimkilere bakıyor. "Kişisel. Seni ilgilendirmez."

"Benim işim olsun. Bu uzun bir yolculuk ve konuşmazsak patlayacağım."

Yolu izlerken, ne söyleyeceğine karar veriyormuş gibi kare çenesi ileri geri hareket ediyor.

"Bir kız kardeşim var."

Kalbim boğazımda durdu. "Tamam." "O hasta."

"Şu anda mı hasta?" Sesim çatallanır. "Yoksa eskiden mi hastaydı?"

"İkisi de." Boğazını temizledi. "Kardeşim aradı. Kan tahlilleri kötü çıkmış. Onu tekrar savaş alanından geçirme zamanı geldi."

ABİGAİL

"Geçen sefer her iki göğsünüzü de aldirmek istemediğinizi anlıyorum." Doktor Rhett, benim ve Nixon'ın önündeki tabureye oturur ve her döndüğünde kaybettiği hastalar için duyduğu üzüntü ve suçluluk duygusunu umutsuzca bastırmaya çalışır. Marcie henüz gömülmemiştir, ama şimdi benim vakama geri dönmüştür. "Bunun nedenlerini anlıyorum. Ama artık zamanı geldi. Hızlıca bu işi halledip her şeyi temizleyebiliriz."

"Hiç göğsüm kalmayacak mı?"

Adem elması sallanır, sonra başını sallar. "Hayır. Ama rekonstrüktif cerrahi yapabiliriz. Bu başından beri bir seçenektir, Ab. Bununla ilgileneceğiz, eskisini ortadan kaldıracacağız, güzel ve sağlıklı olmanı sağlayacağız, sonra meslektaşımı çağırıp sana yeni göğüsler yaptıracağız."

Nixon'ın elini tutup, tüm gücümle sıkıyorum. "Ama onlar benim olmayacak."

Kafasını sallar.

"Bebeklerimi emziremeyeceğim." Yine başını sallar.

"Kemoterapi mi?" *Lütfen kemoterapi olmasın. Daha fazla dayanamam.*

"Değil mi?"

O başını sallar. "Ameliyattan sonra, üç aylık bir kemoterapi tedavisi uygulayacağız. Henüz lenf düğümlerine yayılmamış gibi görünüyor, bu iyi haber. Testlerinizi öne aldığınız için çok şanslısınız. Bu seferki geçen seferki kadar kötü olmayacak."

"Ama... üç aylık kemoterapi mi?" Bir başka hayalim daha suya düştüğü için yanağımdan tek bir gözyaşı süzülüyor. "Üç ay, hızlandırılmış doz anlamına geliyor."

O başını sallar.

"Asla çocuk sahibi olamayacağım, değil mi? Asla çocuk sahibi olamayacağım ve olsam bile, onları kendi göğüslerimden emziremeyeceğim."

Gözleri yere düşer. "Bu kesin bir sonuç değil, Abby. İlk tedaviden sonra kısır kalmazın."

"Ama ikinci, hızlandırılmış doz kısır bırakacak." Nix'in parmaklarıyla iç içe geçmiş parmaklarına bakıyorum ve asla sahip olamayacağım gelecek için ağlıyorum. Spencer benimle kalırsa asla sahip olamayacağı gelecek için. "Ve yapabilirsem bile, bu genleri ona aktarmak zalimce olur. Asla kasten bir kızım olsun ve onun da *bunları* yaşamasını izleyeyim." Öfkeyle, işe yaramaz göğüslerimi işaret ettim. "Ona bunu yaşatmam."

"Her günü tek tek ele almalıyız. Şimdilik ameliyatı planlayıp, vücudunuzu bu hastalıktan kurtarmak için ilk adımı atacağız."

"Ne kadar beklememiz gerekiyor?" diye sorar Nix.

Mitch arkamızda, Beckett de onun yanında duruyor. Corey de burada, benimle olmak için işten aceleyle ayrıldı ve Beck, Troy'un da yolda olduğunu söyledi. Sanki eski günlerdeki gibi.

"Biz... şey..." Rhett sözlerini karıştırır. "Normalde biraz daha uzun sürer. Yapmamız gereken testler, uymamız gereken protokoller var, ama Abigail'in burada bir geçmişi olduğunu ve cevapların çoğunu zaten bildiğimizi düşünürsek, biz, şey..." Gözleri benimkilerle buluşur. "Yarın saat dokuzda onu alıp bu işi halledebiliriz."

"Yarın mı?" Corey tereddüt eder. "Bu kadar çabuk mu? Karar vermek için yeterli zaman yok."

"Boş yerimiz oldu." Rhett, yumuşak gözyaşlarım acı dolu bir ağlamaya dönüştüğünde sözleri boğazında düğümlenir.

O yer Marcie'nindi; onu ameliyata alıp tümörünü almaya çalışacaklardı. Onun odasını, yatağını, ameliyat saatini alacağım.

"Bunun tekrar olması çok üzücü, Ab. Gerçekten üzgünüm." Mitchell'a bakar. "Erken teşhis ettik. Bu kadar erken teşhis edildiği için şanslıyız, bu berbat fırtınada bu gökkuşağına şükre delim. Bunu bildiğimizi ve halledebileceğimizi bilerek devam edelim. Şu anda öncelikli hedefimiz yaşamak. Gerisi sonra halledilebilir."

TELEFONUM ÇALIYOR...

Ve çalışıyor...

Ve çalışıyor.

Spencer'dan bir arama. İki arama. İki düzine arama. Ama hepsini görmezden geliyorum.

Hastaneye yatırıldım, mutfak personeline diyetim verildi – gece yarısından sonra yemek yok – ve ameliyatım yarın sabah ilk iş olarak planlandı.

Sanki Dorothy gibi, kasırganın ortasında kalmışım. Marcie'nin yasını tutmalı, acısını hafifletmek için ailesinin yanında oturmalıydım. Ama bunun yerine, hastane yatağında yatıp kardeşlerimden gözyaşlarımı saklamaya çalışıyorum.

Onlar gitmeyi reddediyorlar. *Neredeyse* sahip olabileceğim hayatı sindirmek için çok ihtiyacım olan mahremiyeti bana vermiyorlar. Spencer ile mutlu olabilirdim. Onu mutlu edebilir ve onunla özel bir şey yaratabilirdim.

Ama yarından sonra her şey değişecek.

Ben layık olmayacağım. Onun ihtiyacı olan kişi olmayacağım. Saçlarımı döküp zehri kusmakla meşgul olacağım, bunların hiçbirine onun şahit olması gerekmiyor.

Yarın ameliyatımı Doktor Rhett yapmayacak, ama tüm süreç boyunca benimle olacağına söz verdi. Sanki yeniden ergenlik çağındayım. Onun orada olacağı düşüncesine tutunuyorum, onu etkilemek istiyorum, sırf bu, donuk kayaların dünyasında sahip olduğum tek parlak elmas olduğu için.

Spencer aramaya devam ediyor, ama onun aramasını cevapladığımda her şey gerçek olacak. Onun aramasını cevapladığımda, sonun başlangıcı olacak ve ben henüz buna hazır değilim.

Bu yüzden onu görmezden geliyorum ve hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyorum.

Kardeşlerim alçak sesle konuşurken saat sekiz civarında uykuya dalıyorum, ama kısa bir süre sonra, o fısıltılar öfkeye ve sert sözlerle dönüştüğünde tekrar uyanıyorum.

"Kesinlikle olmaz!" Mitch homurdanıyor. "Siktir git ve bırak bizi."

Kabuk bağlamış gözlerimi açıp kardeşlerimin sırtlarına bakıyorum. Kapının önünde durmuşlar, beni dışarıdakilerden koruyorlar, ama savunmacı tavırları kafamı karıştırıyor. Yavaşça otururken, Troy'un Beck'in omzunun üzerinden bakınca gülümsüyorum.

O benim kahramanım, en büyük destekçim, tanıdığım en güçlü adam. Birbirimizi sadece ara sıra görebilmemiz çok üzücü, ama işinin onun için önemli olduğunu anlıyorum. Şu anda burada olması çok özel, ama aynı zamanda çok korkutucu. Çünkü ben hastayım. O buraya geldi çünkü işi bu. Bana bakıyor, benim hiç istemediğim bir savaşta bana yardım ediyor ve sonra yeniden savaşma zamanı gelene kadar tekrar gidiyor.

Onun varlığı hem mutlu hem de üzücü, hoş bir sürpriz ve yarının ne getireceğinin acı bir hatırlatıcısı.

Koyu renkli gözleri beni baştan aşağı inceliyor, başımın üstünde dağınık bir şekilde toplanmış kızıl saçlarımdan, üç gün boyunca ağlamaktan şişmiş gözlerime, hastanenin sağladığı beyaz waffle battaniyelerle örtülü ayaklarıma kadar. Troy rahatlatıcı ama koruyucu; gözleri iyi olduğumdan emin oluyor, ama sonra Mitchell koridorda birine bağırınca tekrar uzaklaşıyor.

Mitch, alışık olmadığım bir şekilde havlayan ve ısıran vahşi bir köpek gibidir. O benim sessiz kardeşimdir, genellikle kendine saklanan ve geceleri dışarı çıkmak yerine evde kalan, arkadaşlarıyla bara gitmeyen kardeşimdir. Kadınlarla ilişkisi olduğundan eminim ama bize hiç kız arkadaşını getirmedir. Kendine saklanır ve zaten endişelenecek çok şeyi olan annemle babama endişelenmeleri için bir neden vermez; hasta bir kızı, itfaiyeci bir oğlu, hep çalışmakla meşgul olan bir başka oğlu.

O bizim bakıcımız, güvencemiz, bu yüzden şu anda attığı yüksek sesli bağırışlar kulaklarıma saldırı gibi geliyor.

Troy'un gözleri kardeşimizin üzerinden geçip koridorda durdu ve şaşkınlıkla büyüdü.

Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Hiçbiri, dünyanın yeniden değişeceği gecenin öncesinde doğru gelmiyor.

Yavaşça yastıklarımı düzeltip daha dik oturuyorum ve homurdandığımda Troy'un bakışlarını üzerime çekiyorum. Homurdanmam göğüslerimle veya hastalığımla ilgisi yok, tamamen hassas ayak bileğimle ilgili, ki buradaki nedenimi düşününce çok aptalca.

Boynumu eğip Rosa'nın adamlarının arasından bakmaya çalışıyorum, ama sonra her şey netleşiyor. Saklandığım adamın Mitch ve Nixon'ın arasına girip onları iterek diğer adamların üzerine doğru ilerlemesi, iç karartıcı, bariz ve korkunç bir manzara.

Nixon'ın arasına girip onları yolundan çekip diğer adamlara çarparak ilerlediğinde, her şey netleşir.

O, bowling topu gibi. Frenleri olmayan bir lokomotif gibi.

Spencer hatırladığım gibi görünüyor, ama aynı değil. Zihnim bunca zaman onu hatırlayabilmişti, ama aşırı özelliklerini köreltiyordu; uzun olduğunu biliyordum, ama ne kadar uzun olduğunu unutmuştum, güçlü olduğunu biliyordum, ama kollarının büyüklüğünü ve uyluklarının genişliğini unutmuştum. Geniş omuzlu olduğunu biliyordum, ama kapı çerçevesine kollarını çarpmadan kapıdan düzgün geçemediğini unutmuştum.

Çoğunlukla, onun ne kadar korkutucu olduğunu, yaralarının ne kadar derin olduğunu ve bunların onun hayatını ne kadar az farkla sonlandırmadığını unutmuştum. Kızdığında dudaklarının ne kadar düzleşebileceğini ve onun için önemli bir şey olduğunda gözlerinin ne kadar ateşli olabileceğini unutmuştum.

"Spencer?"

Onun aramalarını görmezden geldiğim için kalbim deli gibi atıyor. Gerçekle yüzleşmeye hazır değilim. Görmezden gelindiği için öfkesiyle yüzleşmeye hazır değilim.

"Yarın ameliyat mı olacaksın?" Sesi keskin ve acımasız. O kadar kızgın ki, gözlerim anında yaşlarla doluyor ve gözyaşlarım akıyor. "Ne oluyor, Abigail?"

"Yeter artık." Mitchell öfkeyle ileri atılır ve Spencer'ın kollarını tutar. "Kız kardeşimin odasından defol! Seni daha önce de uyarmıştım."

"Hayır!" Öyle ileri atıldım ki, neredeyse yataktan düşüyordum. Spencer, Mitch öyle dedi diye gitmeyecek. Kalmak için mücadele edecek, kardeşlerimle kavga edecek. "Lütfen dur Mitch."

Spencer dönüp Mitch'in kolunu arkasına o kadar sertçe sıkıştırır ki, hepimiz çıt sesini duyarız. "Bana dokunma lan, pislik."

"Git buradan!" Beckett ileri atılır ve Spencer'ı kükreyerek iter. "Sen buraya ait değilsin."

"Onun ait olduğu yere ben de aidim!" diye cevaplar. "Onun teşhisi hakkındaki gerçeği bilmeye hakkım var. Onun yatağının yanında oturmaya hakkım var."

"Sen beyininde bir kurşundan başka hiçbir şeyi hak etmiyorsun," diye bağıır Beck. "Ondan uzak durmalısın."

"Ne oluyor lan?" Troy, Beck'i kenara itip Spencer'ın karşısına geçer.

Bütün kardeşlerim benim gözümde devasa ama Troy açık ara önde ve Spencer'ın karşısına çıktığında aralarında pek bir fark yok. Kalın göğüsler, dalgalı kaslar, öfkeli hırlamalar. Elleri kalçalarının yanında kasılır ve çenesi tehlikeli bir şekilde ileri geri hareket eder. Diğerleri gibi bağırma. Kontrolü çok daha sessizdir, bu da onu çok daha korkutucu kılar.

"Kız kardeşimi tanıyor musun, Serrano?"

"O benim," diye hırlar Spencer. "O benim sorumluluğum. Kalbim. Teşhisim ve prognozum. Savaşmam gereken lanet savaşım ve korumam gereken kızım. Buradaki biri ara sıra lanet telefonlarıma cevap verse çok sevinirim."

"Spencer, dur." Battaniyemi itip yataktan kalkıyorum. Başım dönüyor ve uzun süre yatık pozisyonda kaldığım için ayak parmaklarım karıncalanıyor, ama yatağın kenarından kayıp yere basınca ayaklarımdaki acıya inliyorum.

Baş dönmem kanserle ya da yaklaşan ameliyatımla hiçbir ilgisi yok. Bacaklarım kullanılmadığından güçsüz. Sevdığım adamlar kardeşlerim olan adamların birbirlerine zarar verecekleri paniği yüzünden başım dönüyor.

Bu yüzden ilerleyip kendimi Spencer'ın göğsüne yapııştırıyorum. O beni tutuyor, elbette tutuyor, ve ben onunla Troy arasında kalmayayım diye etrafımda dönüyor. "Abigail..." Koyu renkli gözleri acıdan parlıyor. "Bebeğim, ameliyat mı olacaksın?"

"*Bebeğim?*" Troy'un gözleri büyüdü. "Bu lanet bir şaka mı?"

Spencer dönüp Troy'un sözlerine cevap vermez. Bir kadını yerden birkaç santim yukarıda tutmak çok kolaymış gibi beni havada tutar, sonra yüzünü boynuma gömer ve nefes alır. Kuru öpücükler, boğuk hıçkırıklar, beni boğulacağımı düşünecek kadar göğsüne sıkıca bastırır.

"Konuş benimle, Abigail. Konuşmalısın."

"Ben... Yapamıyorum..." Boğazımdaki yumru nedeniyle ne kelimeleri ne de oksijeni dışarı çıkaramıyorum. "Çok üzgünüm."

"Neden telefonlarıma cevap vermedin?" Geri çekilir ve gözlerimin içine bakar. Artık kızgın değildir, ama incinmiştir. Derinden incinmiştir. "Beni öylece başından savabileceğini mi sanıyorsun?"

"Yapamam..." Üst dudağımdaki gözyaşlarını yalayıp başımı sallıyorum. "Seni bir kenara atmıyorum. Seni kurtarıyorum."

"Beni kurtarmak mı?" Şaşkınlıkla başını geriye atar. "Neyden?"

"Benden! Ben berbat durumdayım. *Hep* hasta olacağım. Bu devam edecek." Ayağa kalkabilene kadar göğsünden uzaklaşıyorum. "Beni tamamen ele geçirene kadar her yıl testler yaptıracağım. Her zaman hasta bir kız olacağım. Senin için her zaman çok kırılgan olacağım."

"Bunu sen karar veremezsin," diye fısıldadı. "Ne istediğime ben karar veririm. Kimi istediğime ben karar veririm."

"Bu bir yük olacak, Spencer. Şu anda sevimliyim, ama her zaman aktif olmaktan sıkılman uzun sürmeyecek. Sonunda normal bir kız isteyeceksin."

"Ben seni istiyorum." Dudaklarıma gürültülü, kuru bir öpücük kondurur ve bu hareketinin kardeşlerimin zihninde yer edindiğini fark edince neredeyse kardeşlerimi ateşe verir.

Şu anda, gürültülü ve kuru, ve gözyaşları yanaklarımdan akarken, onların önünde ilk kez öpülüyorum.

"Aklımı okuyamazsın," diye tartışıyor Spencer. "Ne düşündüğümü bilmiyorsun."

"Yine kemoterapi yapacaklar." Dudaklarımdan akan sümük umurumda bile değil. İyi görünmek ya da hanımefendi gibi davranmak umurumda değil. "İyileşmeden önce çok daha fazla hastalanacağım."

"Seninleyim, Abigail. Bu benim de savaşımdır."

"Saçlarım dökülecek."

Bu onu yavaşlatır. "Ben küçük adam sendromlu on yedi yaşındaki bir serseriye mi benziyorum? Seni saçların için mi seviyorum, Abigail?"

Troy'un gözleri büyüdü. "*Sevmek* mi?"

"Yani..." Elimi uzatıp kırmızı buklelere dokunuyorum. "Bence rengi en azından çekiciliğimin yarısı."

O boğuk bir kahkaha atar ve beni kendine yaklaştırır. "Saçlar tekrar çıkar, bebeğim. Hepsi geçici."

"Benim asla göğüslerim olmayacak. Sen göğüsleri seviyorsun."

"Iyy, tanrım." Mitch gerçekten öğürme sesleri çıkarıyor. "O da öyle dedi."

"Göğüsler güzeldir," diyor Spence. "Ama ben yine de seni istiyorum. Abigail olmadan göğüsler zaten zevk vermez."

"Abby Cadabby'nin göğüslerinden bahsediyorlar. Durdur şunu." Mitchell'in göğsü inip kalkıyor ve bu hiç komik olmayan sohbete *neredeyse* komik bir hava katıyor.

"Asla senin çocuklarını doğurmayacağım."

Bu kesinlikle komik değil. Ama Spencer'ın yüzünün bembeyaz olması durumu milyon kat daha kötüleştiriyor.

"Benimle kalırsan, asla kendi bebeğini yapamayacaksın. Soyun seninle birlikte yok olacak."

"Ne?"

Göz yaşları yanaklarımdan akıyor, önümdeki devasa bedeninden başka hiçbir şeyi görmemi engelliyor. "Bir uzun kemoterapi tedavisi beni zaten mahvetti. İkinci, daha agresif bir tedavi beni bitirir. Menopoza girmeye zorlanmasam bile, ki bu ihtimal hala var, kendi genlerimle bebek yapmak istemiyorum. Bunu kızıma aktarmayı reddediyorum."

"Şey... Yani..."

O sözlerini yutkunurken ben başımı sallıyorum. "Bu seçenek elinden alınana kadar çocuk istediğini bile bilmiyordun. Şimdi ise bunu kafandan çıkaramıyorsun, değil mi?"

Şaşkın. Gözleri benim her hareketimi takip ederken alt dudağını ıslatıyor. "Bilmiyorum."

"Kadınların yapması gereken tek şeyi yapamıyorum. Bebek *yapamıyorum*. Bebek *emziremiyorum*. Sürekli endişe ve ameliyatlar olmadan kendi vücudumda bile hayatta kalamıyorum. İlaçlar. Panik ataklar. Zayıflık. Kırılganlık. Her zaman küçük ve zayıf kalacağım. Asla senin Ashley'in gibi olamayacağım."

"Ashley de kim lan?" diye soruyor Beckett. "Çünkü bana lanet bir yuva yıkıcı gibi geliyor."

"O *benim* Ashley'im değil," diye ısrar ediyor Spencer.

Elimi yüzümden geçirip sinir bozucu gözyaşlarını siliyorum. "Gitme vaktin geldi, Spencer. Çok eğlenceliydi ve seni sevdim. Kalbimin derinliklerinde." Onun büyük elini tutup göğsüme bastırıyorum

"Seni tanıdığım için asla pişman olmayacağım. Ama gidebilirsin, kırılmadım. Bu gösterinin geri kalanını izlemek için burada kalmak zorunda değilsin."

"Öylece mi?" Sesi titriyor. "Beni öylece kovuyorsun ve benim ne hissettiğimi bile sormuyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Nasıl hissettiğini zaten biliyorum. Eğlenmek istediniz, daha önce hiçbir erkeğin başaramadığı bir şeyi başarmak istediniz."

"Tanrım. Hayır." Mitch, sahte öğürme sesleri arasında odadan çıkar. Ya da belki de gerçek seslerdir. Emin değilim.

"Beni eğlenceli bir oyun olduğum için istedin. İsteddiğini elde ettin ve şimdi çaresizce bir çıkış yolu arıyorsun." Elimi uzatıp yanağını avuçlarım. "Gidebilirsin. Kendi başıma yeterince güçlü olabilirim."

"Gidebilirim..." Elimi yanağına koyup gözlerini kapatır. "Gidebilirim, çünkü sen devam edecek kadar güçlüsün, değil mi?"

"Evet."

Spencer'in arkasında daha fazla yüz belirir. Kane geri dönmüştür. Jay. Sophia. Eric. Angelo, sessiz sarışınla birlikte sessiz adam. Hiçbiri burada olmamalıdır, ama onlar da kardeşlerim kadar kurallara sıkı sıkıya uyarlar.

"Gitmemi mi istiyorsun? Bunu izlememi istemiyor musun?"

"Senin mutlu olmanı istiyorum." Nefesim göğsümde acı verici bir şekilde takılıyor. "Seni özleyeceğim. Ve aramızdakiler için asla pişmanlık duymayacağım. Sana bağlandım, Spencer. Kalbim seni sevdi, ama pişman değilim."

"Pişman değilsin..."

Belki o da şokta, çünkü sanki düşüncelerini işlemek için yardıma ihtiyacı varmış gibi, sadece benim sözlerimi tekrarlıyor.

"Lütfen çıkarken kardeşlerimle kavga etme. Sana yalvarıyorum, onlarla kavga etme. Onlar beni seviyor. Sen beni seviyorsun. Hepiniz benim için aynı şeyi istiyorsunuz; güvenlik, mutluluk, sağlık. Birbirinizle savaşta olduğunuzu düşünüyorsunuz, ama aslında aynı taraftasınız."

"Onlarla kavga etmeyeceğim, Priss. Söz veriyorum."

Dudaklarım vedalaşırken titriyor. "Tamam."

"Son bir öpücük?" Yanaklarımı avuçlayıp imkansız bir şekilde bana yaklaşıyor. "Sadece bir tane?"

Korkuyla Troy'a bakıyorum. Onların önünde bu adamı öpersem, yine kavga çıkacak. Birbirlerinin boğazına sarılmalarını istemiyorum

boğazlarına sarılmalarını istemiyorum, ama Spencer'ı öpmek o kadar çok istiyorum ki, öpmezsem hayatta kalamayacağımdan korkuyorum.

Gözlerimi ağlayan Spence'e çeviriyorum. Gözlerinde gerçek gözyaşları, üst dudağında gerçek sümükler var. Elleri titreyerek yanağımlı okşuyor ve nefes alışşı o kadar düzensiz ki, benim nefes almamı zorlaştırıyor.

Onaylamak için parmak uçlarımda yükseliyorum ve o bunu beni kendine çekip belime kolunu dolamak için bir izin olarak algılıyor. Beni parmak uçlarımdan bir santim kadar kaldırıyor. Beni sıkıca tutuyor, ama göğsümü kendininkine çarpmamaya dikkat ediyor.

Sessizce gözlerimin içine bakıyor; onun gözleri sulu ve ışıltılı. Benimkiler ise kör. Gözyaşlarımı durduramıyorum ve onun da ağladığını görünce benimkiler daha da kötüleşiyor. Onun üzülmesini istemiyorum. Benim aptal vücudum yüzünden acı çekmesini istemiyorum.

Yavaşça başını eğerek dudaklarımız birbirine değene kadar yaklaştırdı, sonra tatlı bir veda olacağını sandığım şey, teselli edilemez hıçkırıklara ve nefes alamama durumuna dönüştü. Onu bırakamıyorum, ama onu rehin tutamam da. Veda edemiyorum, ama onun girmek istemediği bir ilişkiye zorlayamam.

Dili dudaklarımı tatlı bir okşama ile kayıyor. Beni hala bir kadın olarak gördüğünü, hasta bir kız olarak görmediğini bana gösteren en tatlı, en nazik okşama. Ağlamayı kesmiyorum, ama bu onun dudaklarının benimkini tüketmesini, dilinin benimkiyle dolanmasını ya da güçlü elinin nefesimi kesene kadar popomu sıkmasını engellemiyor.

Odadaki biri homurdanıyor, ama bu Spencer'ın göğüslerime dokunmadan bile vücudumun kadınsı olduğunu bana göstermesini engellemiyor. Eli kalçamı şekillendiriyor. Kalçamın üzerinden kayıyor. Sırtımın alt kısmını gıdıklıyor. Sonra saçımın arkasına dolanıp nazikçe çekiyor.

Kırılan öpücüğümüzden nefes nefese kalıyorum. Nefes almakta zorlanıyorum, ama Spencer aynı sorunu yaşamıyor. Bunun yerine, sinirleniyor.

"Priss, seni bir çift göğüs yüzünden terk ettiğimi düşünüyorsan, sen gerçekten çok aptalsın. Senin bakım gerektiren biri olduğunu hep biliyordum. Sen, pireyi deve yapmaktan zevk alıyorsun gibi görünüyor. Senin huysuz biri olduğunu ve mantığı nadiren görebildiğini hep biliyordum. Ama yarın beyinlerini takarken, beyinlerini yeniden takmalarını isteyebilirsin, çünkü ben yokken bir yerlerde kaybettiğini düşünüyorum."

yarın ameliyat sırasında beynini yerine takmalarını isteyebilirsin, çünkü ben yokken bir yerlerde kaybettiğini düşünüyorum."

"Spencer?" Gözlerinin içine bakıyorum, sonra beni kucaklayıp kollarına aldığı anda çığlık atıyorum. "Spencer! Bırak beni."

"Kesinlikle olmaz. Seni asla bırakmayacağım." Eğilip beni tekrar öptü. Kardeşlerimin, dilinin ağzımın her santimini kullanışını ön sıradan izleyebilmeleri için döndü, sonra nefes almak için başını kaldırdı ve meydan okurcasına baktı. "Abigail'le evlenmemle ilgili bir sorunu olan var mı?"

Beckett'in gözleri neredeyse yerinden fırlayacak. Corey de benzer bir tepki veriyor. Ama Nixon pek karşı çıkmıyor gibi görünüyor. Mitchell ise Spencer'ın sorusunu duymuş olmalı, çünkü kırmızı bir hedefe hücum eden bir boğa gibi odaya geri koşarak geliyor.

"Bir sorunum var! Karşı çıkıyorum! Şimdi konuşuyorum, orospu çocuğu!" "Hayır, bekle." Troy öne çıkıp Mitch'i geri çeker.

"Dinliyorum
dinliyorum."

"Şu anda ciddi misin?" Yemin ederim, Mitchell'ın her an patlayacağından korkuyorum. "Şu anda ciddi misin, Troy? İki dakika önce tanıştığın bir adamla, söz hakkın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu adamla *sekiz yıl* önce tanıştım. Hayatımı kurtardı." Mitch'in yakasını tutar ve onu kendine doğru çeker. "Hayatımı kurtardı ve sizin gibi serserilere geri dönmemi sağladı."

"Ne?" Şaşkınlıkla Troy'un yüzüne, sonra Spence'in yüzüne bakıyorum. O beni izlemiyor. Ben sadece onun çenesinin altını görüyorum, o ise kardeşlerimi izliyor. "Spencer?"

"Bu doğru," diye ısrar ediyor Troy. "O benim hayatımı kurtardı ve eve dönebilmemi sağladı. Son iki ayı onunla geçirdim. Her gün, her gün. Kız kardeşime ilgi duyduğunu bilmiyordum, bu konuyu konuşmamız gerekecek. Ama birlikte olduğumuz her gün ne yaptığını biliyor musun? Kız arkadaşına mesaj atıyor, onu arıyor, onun için gülümsüyordu. Ona kadınları, sanki lezzetli bir açık büfe gibi sundum."

İşte orada, başka bir ziyafet masası.

"Ama her seferinde hayır dedi. İyi kız arkadaşıyla konuşmak istiyordu. Onun gününün nasıl geçtiğini bilmek istiyordu ve uzaklaşıyordu.

boş zamanlarımda yaptığım saçmalıklar. Ve sadece şunu söylüyorum, açık büfe çok lezzetliydi."

"Troy!"

Beni eliyle uzaklaştırdı, sonra Spencer'ın gözlerine baktı. "Onayımı aldın. Onunla evlen, onu mutlu et. Çünkü senden önce onu mutlu gözyaşları döktüren bir erkek görmedim."

"Anlaştık." Spencer kalabalığa bakar ve çenesini Jay'e doğru kaldırır. "Sıra sende."

"Evet!" Jay yumruğunu havaya kaldırır. "Sıramın geldiğini biliyordum! Evet, orospu çocuğu!" Öfkeli adamları itip kakarak odaya girer. "Abigail, ortan adın her neyse, Rosa, onu yasal olarak kocan olarak kabul ediyor musun? *Hastalıkta*," diye vurgular, "ve sağlıkta? Beş parasız olduğunda ve akşam yemeğinde ramen yemek zorunda kaldığında, ya da havyar uçarken, biz sana yine de akşam yemeği getirdiğimizde. Onu mutlu etmeye ve göğüslerin hakkında endişelenmeyi bırakmaya söz veriyor musun?"

"Şey..."

"Harika! Spencer Clarence Serrano. Bu senin ikinci adın olması çok kötü, ve şimdi herkes bunu biliyor. Abigail'i, birazdan Serrano olacak olan Abigail'i, yasal eşin olarak kabul ediyor musun? Hastalıkta ve sağlıkta, onu sevip koruyacak mısın? O bunu kendisi yapamadığında, onun senin için aynısını yapacağını bilerek, ona bakacağına söz veriyor musun?" Jay elimi tuttu ve Spencer beni ayağa kaldırıp kolunu belime doladığında, diğer elini de uzattı. Jay onu tuttu ve dairemizi kapattı. "Hayat sana ne tür saçmalıklar getirirse getirsin, onu sonsuza kadar seveceğine söz veriyor musun? Bize kötü şeyler geleceğini biliyoruz, bu yüzden şimdi hazırlanıyoruz, bir takım olarak çalışıyoruz ve daha önce kazandığımız tüm savaşlar gibi bu savaşı da kazanacağız."

"Evet."

Boğazım düğümleniyor. Şakağıma bastırılan öpücüğü hissediyorum. Kalçalarımı saran güçlü kolu. Göğsümde deli gibi atan kalbimi. Ama boğazım düğümleniyor, çünkü o soru sorulduktan hemen sonra "Evet" dedi.

"Tamamdır! Bu büyük eyalet ve hala benim Spence'inkinden çok daha iyi olan tekliflerime evet dememiş olan güzel kız arkadaşımın bana verdiği yetkiyle, sizi karı koca ilan ediyorum.

Spence'inkinden daha iyi tekliflerime hala evet dememiş olan güzel kız arkadaşım tarafından bana verilen yetkiyle, sizi karı koca ilan ediyorum. Bu resmi bir şey, öp gelininizi, dostum. Bu işi kesinleştirin, çünkü kadınlar kaçmaya meyillidir."

"Umm..." Spencer'ı görmek için geriye eğildim.

Bu bir şaka olmalı. Çılgın bir şaka olmalı ve ben de şaka yapılan aptalım. Ama gözlerimiz buluştuğunda, o gülmüyor. Hayatımda onu hiç bu kadar ciddi gördüğümü sanmıyorum, on dakika önce benden cevaplar isterkenki hali de dahil.

"Ciddiyim, Priss. Bunu istiyorum."

"Ne istediğinin *farkında değilsin*. Bu, kimsenin koşarak gitmesi gereken bir hayat değil."

"Koşuyorum." Öne eğilip gözlerimin içine bakıyor. "Senden evet demeni istiyorum. Takımına katılmanı ve seninle birlikte savaşmama izin vermeni istiyorum. Cevabın ne olursa olsun senin yanında kalacağım, ama biz bir olabiliriz. Bir takım olabiliriz ve takımlar her zaman tek bir bireyden daha güçlüdür."

"Spencer... hayır."

"Şimdi formaliteleri halledelim. Bugün benim karım ol, seninle birlikte savaşmama izin ver, kemoterapi ve diğer tedaviler bittiğinde gerçek bir düğünle kutlayalım. İstedğin herhangi bir gelinlik alabilirsin. Pastanda istediğin kadar kat olabilir. Eğer istersen, bir şatoda da yapabiliriz. Ama bugün için sadece evet de. Yarın mücadelemiz başlıyor. Ve söz veriyorum, ben asla kaybetmem."

"Doğru," diye ekliyor Jay. "Bu adamla hiç Go Fish oynadın mı?"

"Dostum." Spencer arkadaşına bakar, dudaklarını büzüp çenesini sanki "git buradan" der gibi sallar, ama Jay başını sallar ve omuzlarını silker.

"O evet diyene kadar kalmam gerek. Kuralların bir parçası bu."

"Priss." Spencer'ın gözleri tekrar bana döner. "Evet dersen, onu gönderebiliriz."

Gülüyorum. Ağlıyorum. Evet demek istiyorum.

"Sana sunabileceğim hiçbir şeyim yok," diyorum onun yerine. "Vücudum bozuk, sağlığım güvenilirmez, yemek yapma becerim ortalama ve senin benden yapmamı istediğin tüm o seks şeylerini öğrenmedim."

"*Ohhpp!*" Mitch'in yüzü yeşile dönerken odadan geri döner ve yanakları kızarır. "Hayır. Hayır. Hayır. Buna katılamam"

."

Spencer gülümser. "O da ikna olacak, Priss. Söz veriyorum. Ve... cevap sensin." Ben kaşlarımı çatınca, ekler: "Sen kendin var, ve ben de tek istediğim bu. Sana, beynine, dudaklarına, yatak odası dışındaki küstahlığına ihtiyacım var..."

"Söyleme, Serrano. Sakın söyleme."

Spencer, Troy'un sert sözlerine gülümser. Eğilerek, kulağımın arkasındaki sıcak cilde nazikçe bir öpücük kondurur. "Yatak odasındaki itaatin." Geri çekilir. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Bebek istiyorsan, bilimsel yöntemlerle bunu gerçekleştirebiliriz. Yeni, ölümcül olmayan göğüsler istiyorsan, sana satın alırım. Tedavi sırasında takmak için mor bir peruk istiyorsan, her tonundan bir tane alırım. Ama saçların umurumda değil. Göğüslerin umurumda değil. Yumurtalıkların umurumda değil." Elini kalbime bastırır. "Bu, onsuz yaşayamayacağım tek şey. Kalbin, bebeğim. Aşık olduğum şey bu. Uzakta olduğumda hissettiğim şey bu. Beni tekrar tekrar sana döndüren şey bu. Gerisi sadece estetik."

O geri adım atar ve elimi kendi elleri arasına alır. Onun elleri benimkilerden çok daha büyüktür. Bütün o dövmeler. Bütün o renkler benim soluk tenime zıt düşer. Onu tanımaya çalışmadan ona yüklediğim bütün o yargılar.

"Evlene benimle, Priss. Seni her halinle seveceğim, ama senin izninle yapmak istiyorum."

Gözlerimden yaşlar akıyor. Ağlamaktan başım zonkluyor. Tek kalan göğsüm beni öldürmeye çalışıyor ve kardeşlerim Spencer'ı öldürecek.

Ama sonra koridorda mavi bir parıltı gözüme çarptı. Canlı bir maviydi, sadece odamın önünden geçip akşamlarına devam eden birinin gömleği. Ama Marcie'nin kelebeğinin mavisiydi.

Bu, eğer o burada olsaydı ve bu hastanenin başka bir yerinde son dinlenme yerini bekliyor olmasaydı, bana evet dememi söyleyeceğini hatırlatıyor. Bana evet demem için *bağırırdı*. Beni ona doğru iter ve sözler yerine getirilene kadar bizi iplerle birbirimize bağlardı.

Daha da önemlisi, korkudan hayır dersem bana hayal kırıklığına uğrardı.

Gözlerine tekrar bakıyorum ve ağlamak istemem için alt dudağımı ısırıyorum. "Ölmekten ve seni kaybetmekten çok korkuyorum."

O öne adım atar ve beni tekrar kendine doğru çeker. Gözyaşlarımı öper. Beni kendine doğru çeker ve başını sallar. "Ben de korkuyorum. Çok korkuyorum. Ama hayır dersen, seni yine de kaybederim. Evet de, birlikte mücadele edelim. Evet de, her şeyi daha iyi hale getirelim."

Bütün vücudum titriyor, başımı sallayarak onaylıyorum. "Tamam."

Kalbinin durduğunu hissediyorum. Kelimenin tam anlamıyla duruyor ve gözleri şok içinde benimkilere bakıyor.

"Tamam mı?"

"Evet. Tamam. Teknik olarak zaten evliyiz zaten."

"Öpüşmelisin," diye araya giriyor Jay. "Öpüşün. Gerçek olduğundan emin olmak için biraz dil ekleyin. Sonra her şey hazır olur."

"Tamam." Gerginliğimi yutuyorum ve Spencer'ın gözlerine bakıyorum.

"Evet."

Dudakları benimkilere o kadar hızlı çarptı ki, nefes almaya vaktim olmadı. O siyah noktalar görüşümü kaplar, çünkü o benim nefesimi, öpücüğümü ve *evet cevabımı* alır, bacaklarım güçsüzleşene kadar, ama sonra hepsini geri verir. Ciğerlerimi doldurur ve dudaklarıma "Evet, evet, evet" diye fısıldar. Beni yerden bir adım kaldırır ve dudaklarım şişene ve kardeşlerim onun ölümünü ilan edene kadar beni öper, ama ben hala umursamıyorum.

O sordu.

Ben evet dedim.

Günlerce Marcie'nin yasını tuttum, sağlığımın yasını tuttum ve Spencer'ın yasını tuttum, çünkü onu bırakmak zorunda kalacağımı düşünüyordum. Ama o kalıyor ve önümdeki mücadele biraz daha katlanılabilir görünüyor.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Spencer beni ayağa kaldırdığında, elimi yanağımdan geçirip gözyaşlarımı sildim. "Geri geldiğin için teşekkürler."

"Belki bir dahaki sefere, lanet olası telefonlarıma cevap verir ve beni buraya biraz daha çabuk getirirsin. Bunun yerine, kardeşinle buraya gelmek zorunda kaldım ve onun kız kardeşi için çıldırmadığımı numara yapmak zorunda kaldım."

Spencer beni daha önce kaldırdığı gibi kaldırır, sonra beni yatağa götürür ve yanıma tırmanır.

Bunu birlikte yapacağımızı duyur.

Eğer bu yatakta yatıp, iğnelenip, dürtülüp, vücudumun bazı kısımlarını kaybedersem, o da benimle birlikte burada olacak. Vücudumdaki diğer zehri öldürmesi umuduyla damarlarıma zehir pompalandığı her gün, o burada elimi tutup bana hala güzel göründüğümü söyleyecek.

Beni yatağıma yatırıyor, bacaklarımı açıp sırt üstü yatıyorum, sonra o bacaklarımın arasına uzanıyor, başını göğsüme, göğsünü de pelvisime dayıyor. Üzerime uzanıyor ve önümüzdeki üç ay boyunca dünyanın bize atacağı her şeyden beni koruyacağına söz veriyor.

"Seni seviyorum, Priss. Bir daha beni terk etme."

Geriye yaslanıp gözyaşları içinde tavana bakıyorum. "Tamam."

"Diğer herkes, bu odadan defolup gitsin. Uyuyacağız uyuyacağız; karımın yarın önemli bir günü var."

Parmaklarımı saçlarına geçirip tavana gülümsüyorum.

Yarın, benim savaşım

başlıyor. "Spencer?"

Başını kaldırır. "Evet?"

"Ameliyatım saat dokuzda. Marcie'yi ziyaret etmek için erken kalkabilir miyiz? Cenazesine gidemeyeceğim." Sesim titriyor. Onu çok özlüyorum ve cenazesine katılamamak, onun ölümü kadar acı veriyor. "Sadece önce veda etmek istiyorum."

O başını sallayıp tekrar yastığa yaslar. "Sen neredeyse ben de oradayım. Senin için bunu gerçekleştireceğim. Sonra onun cenazesine katılacağım. İkimiz adına katılacağım ve ona balo gecesi götüreceğim çiçekleri götüreceğim."

EPİLOG

ALTINCI AY SONRA

Yürüyüşe hazırlanmak için metrelerce beyaz tül ve kumaşı kabartıyorum. Güvenlik açısından çok yüksek olan topuklu ayakkabılar, ağlamak isteyeceğim kadar güzel görünen uzun saçlar.

Boy aynasında gördüğüm yansımamı inceliyorum ve kalp şeklinde yakası, mücevherlerle süslenmiş göğüs kısmı, gür saçlarımın tepesine oturtulmuş minik taçına gülümsüyorum.

Her şey çok mükemmel, tıpkı bu sabah özenle hazırladığım çiçek buketi gibi. Gül altın rengi, özel bir elbiseden yapılmış kumaş güller, elbisenin önceki sahibi bugün özel bir rol oynayabilsin diye yeniden kullanıldı. Bir dizi inci, buketi çevreliyor ve neredeyse bir tespih gibi sallanıyor. Özenle tasarlanmış bir kilisede duruyoruz; tam olarak bir kale sayılmaz, ama burası da en az onun kadar büyümlü. Organist ana salonda çalarken, biz – ben, Sophia, Jessie, Laine ve Andi – küçük soyunma odamızda kıkırdamalar ve heyecanla dolaşıyoruz.

Damat gelinini bekliyor. Angelo, Laine'i bekliyor ve Riley, yeni bir protez bacak takıyor. Bu protezin, sevdiğim adamın fikri olduğunu kısa süre önce öğrendim. Riley, Andi'nin bu töreni nasıl kaçıracağını görmek için bekliyor. Spencer bugün üç parçalı bir takım elbise giyiyor – *iddiaya göre* – ve onu görmek için beklerken sinirlerim bozuluyor. Koridorun başında bizim gelmemizi beklerken çok yakışıklı olacak.

Takım elbisenin onu boğduğunu şikayet edecek, ama yine de orada durmaya devam edecek, çünkü ben öyle söyledim. Çünkü ona söyleneni yapmasını istedim, *yoksa...*

"Çocuklar..." Sophia yanımda duruyor, elini karnına koyuyor ve aynada kendini incelerken biraz yeşile dönüyor. "Bundan pek emin değilim."

"Sorun olmayacak." Onun kocaman elbisesinin etrafında dolaşıp, trenini tam olarak doğru şekilde ayarlamaya çalışıyorum. "Evlilik hayatı eğlencelidir,

söz veriyorum."

"Ama... Jay bu," diye sızlanıyor. "O deli, ve iyi anlamda değil. Olgunlaşmamış ve çoğu zaman onu bir buz parçasıyla bıçaklamak istiyorum."

"Yakında yine kış gelecek," diye araya girdi Andi. O da benimkiyle aynı elbiseyi giyyordu; yumuşak krem rengi, kalp yakalı, inanılmaz destekleyici push-up sütyen ve arkası sıkı, sanki hepimizin popo implantı varmış gibi görünüyordu. "Buzu beklersen, onu buz parçasıyla öldürebilir ve tekrar erimesini bekleyebilirsin. Mükemmel bir cinayet olur."

"Kimse Jay'i öldürmeyecek." Jessie grubumuza katılır ve aynada kendini inceler. Elini karnından kalçasına doğru kaydırır. Hamilelik kiloları gitmiş. Saçları mükemmel, yeniden canlanmış. Daha büyük göğüsler, onları da almış. "Onu seviyorum, bu yüzden biri ona zarar verirse çok kızarım."

"Onu nasıl sevebilirsin ki?" diye sorar Sophia. "*Ben* bile onu pek sevmiyorum."

Jess gülümser ve parmaklarını Sophia'nın parmaklarıyla birleştirir. "Sen evet dedin. O sordu, sen evet dedin. Bu önemli bir ayrıntı."

"Aptalca davranmadan yaptı." Hatırlayarak alt dudağı titrer. "Her zaman abartılı ve gösterişli davranırdı. Sonunda doğru olanı yaptığında... hayır demek imkansızdı."

"Ve şimdi tutuya çok benzeyen bir elbise giyyorsun." Andi yanlarından geçerken Soph'un poposuna şaplak atar. "Bunu istiyorsun. Ona gitmek için can atıyorsun. Dün gece neredeyse hiç uyumadın çünkü bugünü bekleyemedin."

"Ben her gece neredeyse hiç uyumuyorum," diyor Soph somurtarak. "O muhtemelen çocukları babası olacak, kızlar. Bu çok korkutucu."

"*Muhtemelen* mi?" Andi kıkırdar. "Bence bu kesin."

"Bishop'ların çocukları var," Jess iç geçirir. "Onlar dünyadaki en sevdiğim insanlar. İyi olacaksın Soph. Söz veriyorum iyi olacaksın. Bugün mutlu bir gün, çıldırıp ülkeden kaçmak için bir gün değil."

"Onu
seviyorum."

"Evet,
seviyorsun."

"Yatakta iyidir."

Jess burun kıvrır. "Eminim öyledir."

"Sadece ikimiz baş başa kaldığımızda ve aptalca davranmadığında gerçekten çok tatlı."

"Biliyorum." Jess etrafımızda dolaşıp Soph'un aynayı görmesini engelleyecek şekilde durur. "O harika, zeki, yakışıklı, komik. Seni taparcasına seviyor, Soph. Bishop'tan daha iyi bir koca bulamazsın. Güven bana, biliyorum."

"Tamam."

"Anladın mı?"

Küçük esmer kız, ben Spencer'la evlenmeye karar verdiğimde ona yaptığım gibi, ani bir baş sallama ile onayladı.

Biz henüz yapmadık yap yap yapmadık. Biz henüz resepsiyon resepsiyon ya da evlilik cüzdanını imzalamaktan daha resmi bir şey yapmadık. Ama ikimizin de buna ihtiyacı yoktu. Altı ay önce, bir hastane odasında, arkadaşlarımız ve ailemizin huzurunda evlendik. Ertesi gün, asla incinmemesi gereken tatlı bir kıza son vedamı ettim. Güneşin altında bankta oturup onun için ağladım. Spencer beni sıkıca sarıp, ağaçlar hafif esintiyle sallanırken ve kuşlar sabah şarkılarını söylerken, onun için üzülmemeye izin verdi. Yüzümü ellerimin arasına gömüp, güzel bir mavi kelebeğe dönüşen o güzel kız için yasımı tutarken, o beni sakinleştirdi.

Artık özgür. Acı çekmiyor, kalbi kırık değil ve bu dünyada geçirdiği sınırlı günlerinde uğraşmak zorunda kaldığı endişelerden kurtuldu.

Kendimi tükettikten ve kocaman göğsünde ağladıktan sonra, o korkunç hastaneye geri döndüm ve yeni savaşıma başladım.

Göğsümü aldılar ve lenf düğümlerimi test ettiler. Bana yepyeni bir görünüm kazandırmak için rekonstrüktif cerrahi önerdiler; bir ara bunu kabul edeceğim. Ama henüz değil. Bir süre daha değil. İğnelerden bıktım, acıdan bıktım. Göğsümde hala port-a-cath'imden kalan en yeni yara izi var, bu yüzden daha fazla ameliyat düşüncesine katlanana kadar, gönüllü olarak kendimi kaydettirmeyeceğim.

Kemoterapim hızlandırıldı, bu da saç dökülmesi anlamına geliyordu – *Yine* – ve ağız ülseri – *yine*. Bu, kilo kaybı ve günlerce süren yorgunluk anlamına geliyordu

uyumaktan ve Spencer'ın beni kucaklamasından başka bir şey yapamadığım günler anlamına geliyordu.

O benim dayanağım, rehberimdi. O benim gücümdü ve beni acı çekarken görmek onun için zor olsa da, itiraf etmekten çok daha sık hastane kilisesine gidip kendine bir dakikalık mola verse de, benim gözümün önünde bir kez bile tereddüt etmedi.

Tedavimin her günü boyunca bana destek oldu ve nefes almaya ihtiyaç duyduğu dakikalarda kardeşlerimi gönderdi ve onlar da bana destek oldu.

O benim meleğim. Evrenin ona ihtiyacım olduğunu bildiği anda bana gönderildi.

Onun için yaşamak olmasaydı, ikinci kez tedaviye girebilir miydim?

Emin değilim, ama bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacağım için mutluyum.

Saçlarım yeniden uzuyor ve ağzım artık ağrımıyor. Sophia diyetimi kontrol altına aldı, bu yüzden kilo da alıyorum. Bununla birlikte, Spencer'ın egzersiz rutiniyle yardımıyla, popom hayatımda hiç olmadığı kadar güzel bir şekle büründü.

Çoğu gün benimle birlikte ağırlık kaldırıyor, ancak onun ağırlıkları benimkilerden *çok* daha büyük. O ağır kaldırma çalışmalarına devam ederken, ben küçük ağırlıklarla çalışıp yağsız kas kütlesi kazanmaya çalışıyorum. Her gün daha güçlü hissediyorum. Hâlâ yorgunum ve göğsüm hâlâ biraz ağrıyor. Radyoterapi sonrası cildim daha hassas hale geldi ve tüm bunlar başladığından beri henüz adet görmedim.

Tekrar dönecek mi emin değilim, ama çocuk sahibi olamayacağımı kabullendim bile.

Sonuç olarak, kendimi güçlü hissediyorum. Daha da iyisi, kendime güveniyorum.

Spencer, hatırladığım tüm o hayran olduğum kocaların eşlerine baktığı gibi bana baktığında, kendime güvenmemek imkansız. Günde yüzlerce kez beni neden sevdiğini hatırlattığında kendimden şüphe duymam imkansız.

Benim prensim var. Belki suçlu gibi görünüyor, belki dövmeleleri çoğu evden daha pahalı, belki çok küfür ediyor. Ama o bir prens, bu kesin. O tam da benim için bu dünyaya gönderilmiş biri ve benim için buraya yerleştirilmiş.

"Tamam, Soph." Jess, gelinin dikkatini çekmek için ellerini çırpıyor. "Şovu başlatma zamanı geldi. Bir saat sonra benim kardeşim olacaksın. Hazır mısın?"

Başını sallayarak evet diyor, ama korku dolu gözleri hayır diyor. "Ben sadece... Bir anlık bir şey yaşıyorum."

Jess gülererek öne eğilir ve müstakbel baldızını kucaklar. "Düşün. Zaten içeri girme vaktimiz geldi."

Sırayla ona sarılırız. Jess duvağını düzeltir, Andi ise göğüslerinin raf gibi durması için büstünü düzeltir. Laine geline nazıkçe sarılır ve parmağını Soph'un alt dudağının altına kaydırarak parlak kırmızı rujun mükemmel olduğundan emin olur, ben de ellerini yukarı kaldırarak buketi gösteririm.

"Onları burada tut. Bu senin gösterin, eğlenmene bak."

"Sizi seviyorum çocuklar." Soph'un gözleri hepimizin gözlerine kayıyor. "Bunu kimseye pek söylemem. Ama sizi seviyorum çocuklar."

"Biz de seni seviyoruz." Ona son bir kez sarılırım, sonra küçük buketimi alıp kapıya koşarım. Önce ben yürüyeceğim, sonra Andi. Sonra Laine ve gelinin hemen önünde Jess. "Görüşürüz. Kaçma."

"Söz veremem." Soph gergin bir kahkaha atıyor. "Tamam, hazırım."

"Tamam."

Müzik değişir ve yürüme zamanının geldiğini haber verir, ben de kilisenin yan tarafındaki odadan çıkıp kalabalığın arkasına geçerim. Herkes ayakta, gözleri hayranlık dolu, gülümsemeleri samimi. Kardeşlerim damadın yanında duruyor; altı aylık zoraki dostluk bazı şeyleri değiştirmiş. Jay'ın en yakın ve en sevdiği arkadaşları ise koridorun başında onun yanında duruyor. Jay, Kane, Eric, Spencer, Riley.

Angelo bile düğün törenine davet edilmiş. Son birkaç ayda birçok kart gecesinde ateşli tartışmalara ve ucuz sataşmalara tanık olduğum için bu şaşırtıcı. Spencer ve Mitchell arasında olduğu kadar, aralarında da güçlü bir husumet var gibi görünüyor. Ama her iki husumet de en azından bugünlük sona ermiş, çünkü Angelo gülümsüyor ve kız arkadaşının gelmesini bekliyor.

Spencer'ı sona saklıyorum. Diğerlerinin takım elbiselerini, ayakkabılarını, parlak kemerlerini ve titreyen ellerini inceliyorum. Gülümsemelerini

yüzlerini ve hayranlık dolu gözlerini inceliyorum. Ama Spencer'ı sona saklıyorum, çünkü ona geldiğimde, gözlerimi ondan ayırmak istemeyeceğimi biliyorum.

Gençliğimdeki halimden farklı görünüyorum. Ve onunla tanıştığım zamanki halimden de farklı görünüyorum.

Yeni bir versiyonum gibi görünüyorum, sessiz ama kendinden emin, zayıf ama o kadar da kırılgan değil, dil konusunda titiz ama o kadar da takıntılı değil.

Önde duran en kalın bacakları buluyorum, sonra Pachelbel'in "Canon in D" eseri beni koridorda eşlik ederken gözlerimi bacakları boyunca kaydırıyorum. Kirpiklerimin altından gizlice bakıyorum – kaybettığım ve yeniden uzadıkça çok daha fazla değerini anladığım bir başka şey – ve bakışlarım onun kalçalarına kayınca yutkunuyorum. Spencer'ın elleri birbirine kenetlenmiş ve benim görüş alanımda birbirini sıkıyor. Gergin, ama çok yakışıklı. Gözlerimi, giydiği beyaz gömlek ve siyah yeleğin üzerine kaldırıyorum, ikisi de onun iri vücudunda ikinci bir deri gibi duruyor.

Sonunda, kardeşlerimin yanından geçip, onlar koridora atlayıp bana saldırmadıklarında, bakışlarımı Spencer'a çeviriyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve bir duygu dalgası göğsüme çarpıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor, ama gülümsüyorum. Gözyaşlarımı siliyorum ve sevdiğim adama doğru biraz daha hızlı yürüyorum.

Bu benim düğünüm bile değil, ama öyle hissediyorum. Bizim için özel bir an.

Sola adım atıp Sophia'nın düğün alayındaki yerini doldurmam gerekiyor, ama Spence diziliştan çıkıp beni kollarına alıyor. Kalın pazıları omuzlarımı sarıyor ve kalbi kulağıma baskı yapıyor.

"Erkeklerin yanında durman gerekiyor."

"Biliyorum." Yüzünü boynumun yanına gömüp nefes alır. "Sadece sana seni sevdiğimi hatırlatmak için bir saniyeye ihtiyacım vardı."

Mutlu bir iç çekişle, yüzlerce insanın bizi izlediğini düşüncesini kafamdan uzaklaştırıyorum. "Ben de seni seviyorum. Hatırlattığın için teşekkürler."

"Çok güzelsin Priss. Saçını çok beğendim."

"Öyle mi?" Geri çekilip, kısa saçımın uçlarını parmaklarımla okşuyorum. Saçımı sonsuza kadar bu kadar kısa tutmak niyetinde değilim. Ama uzaması zaman alıyor, bu yüzden

bugün için iyi görünecek bir stil gerekiyordu, bu da biraz fedakarlık yapmam gerektiği anlamına geliyordu. "Ben de beğendim."

"Bence daha kırmızı uzadı."

"Kapa çenen!" Göğsüne vurup uzaklaşmaya çalışıyorum. "Dalga geçme." "Dalga geçmiyorum." Beni bir kez daha kendine çekiyor ve Mitchell

Mitchell homurdanınca hayatını tehlikeye atıyor. "Sonra benimle dans eder misin?"

Gülümsüyorum. "Tabii ki. Hepsini senin için sakladım."

En güzel gülümsemesini gösterir. "En son birlikte düğüne gittiğimizi hatırlıyor musun?"

Aklım Jess ve Kane'in düğününe ve Spencer'ın tuvalete gelmesine gider. Aniden kuruyan boğazımı nemlendirmek için yutkunurum. "Uh-huh."

O da başını sallar. "Uh-huh." Göz kırparak geri adım atar, beni bırakır ve ben tökezlediğimde kıkırdar. "Onu da benim için sakla."

"Tamam..." Biraz sola sendeledim ve Mitchell'ın homurtusu yirmi metre öteden duyulduğunda gülümsedim.

"Oh, Priss?"

Yukarı bakıp Spencer'ın gözlerine bakıyorum.

"Mitch'in Nadia ile yattığını biliyor muydun?"

"Ne?!" Dehşetle bizi izleyen kardeşime dönerek soruyorum.

"Tamam, hadi gidelim." Andi kolumu tuttu ve beni koridorda sürükledi. "Çok fazla dikkat çekiyorsun."

Gözlerim Jay'e, sonra da koridorun sonuna kaydı, ikiz sarışınlar bize doğru geliyorlardı. Angelo, Laine'e yakında benzer bir şey olacağını vaat eden gözlerle bakıyordu ve Kane, Jess'i sanki elbisesini yırtıp bize nasıl yapıldığını gösterecekmiş gibi izliyordu.

Yüzüm kızarır, Jess bize ulaştığında ve Kane sözünü neredeyse yerine getirdiğinde durum daha da kötüleşir. Ama sonra müzik değişir ve Soph kaçak bir gelin olmadığını kanıtlar.

Prensesler tütü benzeri elbiseler giyip balerin ayakkabısı olmasa bile balerin gibi görünselerdi, o gerçek bir prenses gibi görünürdü. Jess Lenaghan'ın düğününü gördüğümü düşünürsek, o benim gördüğüm en güzel gelin olabilir, ki bu etkileyici bir başarı.

Jay patlamak üzere olan bir düdüklü tencere gibidir. Kane'in onu tuttuğunu görüyorum, sonra Eric ve sonra Spence de tutmak zorunda kalıyor. Ama Soph acele etmiyor ve onu bekletiyor. Her zamanki gibi.

O muhteşem ve güzelliği beni yeniden duygulandırıyor.

Sonunda öne geldiğinde, grubumuz arkasını döndü ve Spencer gözlerimi yakaladı ve göz kırptı. O grubun en uzununu, ben en küçüğüyüm. O en esmer, ben en açık tenliyim. O en güçlü, benim ise pazılarımda bezelye tanesi kadar küçük kaslar var.

Her açıdan zıtız, ama yine de birbirimize uyuyoruz. Birbirine ait olmak için yaratılmış iki yapboz parçası gibi. Mükemmel bir şekilde kusurluyuz, ama kusurlarımızla birbirimiz için mükemmeliz.

"Sevgili dostlar. Bugün burada toplanmış bulunmaktayız..."

Jay'in Angelo'nun onları evlendirmesine izin verdiğine inanamıyorum.

ŞAH MAT

Elmaslarla süslenmiş gelinlikler. Abartılı çiçekler. Lüks kilise ve pahalı takım elbiseler. Bu düğüne Fortune 500 listesindeki zenginler ve maç başına on milyonlarca dolar kazanan profesyonel sporcular katılıyor.

Avukatlar, doktorlar, güvenlik görevlileri. Ve polisler.

Lanet olası polisler. Polislerden nefret ederim.

Her cebinde para var. Her bankada para var.

Jay Bishop'ın düğün töreninde, diğer herkesinkiyle uyumlu siyah bir takım elbise giymiş olarak en arka sırada oturuyorum. Yakam açık, ceketim üstümde, elimdeki hariç hiçbir dövmem görünmüyor.

İki kız bebek birkaç adım ötemde oturuyor. Siyah saçlı. Buz gibi sarı saçlı.

Tatlı küçük gülümsemeler ve parlak mavi gözler.

Diş çıkarma halkalarıyla oynuyorlar ve bugün kısa hayatlarında büyük bir gün olduğunu bilmiyorlar.

Checkmate Serisi'nin finali yaklaşıyor. Fırtınanın yaklaştığını hissedebiliyor musunuz?

YAZARIN NOTU

Bazen, kitaplarımın trajik kısımlarını yazmanın hayatıma kötü karmayı davet edip etmediğini merak ediyorum. Yemin ederim, Riley'nin kitabını yazarken, sabahları koşarken her seferinde korkuyordum, çünkü karanlıkta bir araba bana çarpacak ve bacağımı kaybedeceğimden emindim. Mantıksız, biliyorum. Ama yine de sabahları koşarken aşırı dikkatli olmamı sağladı.

Koşmayı bırakmamı sağlamadı. Ama daha zıplak hale gelmemi sağladı (dediğim gibi, mantıksız). Çarpışmaya girip araba ile duvar/koruyucu bariyer/asteroid arasında ezilmek yerine, her zaman zıplamaya ve sıçramaya hazırdım. Henüz bunu benim hakkımda tahmin etmediyseniz, bazen hayal gücüm biraz kontrolden çıkabiliyor.

Abigail'in hikayesini yazmaya başladım ve bir gece onun yürek parçalayan teşhisi beni derinden etkiledi. Sanki yıldırım çarpmış gibiydim. Yatakta doğrulup, Spence ve başına gelecekler için çok kötü hissettiğimden, kelimenin tam anlamıyla nefesim kesildi. O anda, o adamı dizlerinin üzerine çöktürecek şeyin ne olduğunu anladım.

İşte burada kurgu ve gerçeklik çarpışıyor.

Büyükannem henüz çok gençken kanserden öldü. Babam da kırklı yaşlarında kanserden öldü.

Ben tanıdığım en morbid insan olabilirim, çünkü sıramı bekliyordum. Bu korkunç bir şey ve "hayatına olumsuzlukları sokma" lafı, benim için kaçınılmaz bir gerçeklik olduğuna inandığım şeyden duyduğum bu kör edici korku yüzünden tamamen geçersiz hale geliyor.

Bu kitabı yazarken yaklaşık %40'lık bir noktada, sağ göğsümde bir yumru hissettim. Acı veriyordu, yumru gibiydi ve beni korkuttu. Ama ben hayatım boyunca savaş ya da kaç modunda yaşamış bir kadını. O hafta kaçmayı seçtim. Aynada kendime baktım ve hayatımda bu tür bir rahatsızlığa tahammül etmeyeceğimi ilan ettim.

Yazacak kitaplarım ve ilgilenmem gereken çocuklarım vardı, bu yüzden omuz silktim ve "bugün olmaz" dedim.

Ama sorun şu ki, inkar etmek sizi hiçbir yere götürmez, sadece daha da derin bir çukura sokar.

O hafta, kocam dövüş kampındaydı. Evet, tıpkı Bobby ve arkadaşlarının yılda birkaç kez yaptıkları gibi.

Ben çok "içime atıp çürümeye bırak" türünde bir kadıyım. Unutmayın, savaş ya da kaç. Benim için ortası yok. Bu yüzden kocama bulduğum şeyi söylemedim. Tek kelime bile etmedim.

Pazar gecesi eve geldi, birkaç gün ayrı kalmıştık, doğal olarak göğüslerimi elledi ve şansını denedi. Sonra olanlar biraz korkutucuydu.

O yumruları hissetti. Uzun süredir birlikte olduğumuz için, benim vücudumu benim kadar (belki de benden daha iyi) tanıyor. Bu yüzden şansını denemek yerine, dik oturdu ve bana ne haltlar döndüğünü sordu.

Yataktaydık (eminim şimdiye kadar durumu anlatmışımdır), ama sevişmek yerine yanıma (altıma) oturdu ve doktorumu aramamı istedi. Bu bir öneri değildi. Beni bunu yapmaya *zorladı*. O gün Pazar gecesi idi ve en erken Salı öğlen randevu alabildim.

Böylece yine inkâr aşamasına geri döndüm. İki gün boyunca bu konuyu hiç açmadım. Her şey yolundaymış gibi davrandım. En yakın arkadaşlarıma bile söylemedim, çünkü drama kraliçesi olmak ve sonunda bunun sadece derin bir sivilce ya da benzeri tuhaf bir şey olduğu haberini vermek zorunda kalmak istemedim.

Salı günü geldi, doktorum benden gömleğimi ve sütyenimi çıkarmamı istedi, sonra da yumrunun yerini söylemememi söyledi. Kendisi bulmaya çalışmak istiyordu.

Sonra olanlar beni neredeyse yıkıyordu.

Bir kadın birkaç saniye boyunca göğsümü okşadı. Şişliği buldu ve şimdiye kadar duyduğum en bariz şekilde bastırılmış "eep" sesini çıkardı. Sanırım bir şey bulmayı beklemiyordu. Henüz 31 yaşındayım ve ailemde meme kanseri öyküsü yok, bu yüzden onu bu kadar çabuk bulduğunda çok şaşırdı.

Giysilerimi giymemi söyledi, mamografi ve ultrason için sevk yazısı yazdı ve rahat davranmaya çalışsa da, hemen orada randevu almamı istediğini bana açıkça belli etti.

Öyle yaptım. Otoparkta arabamda oturdum, titreyen ellerimle numarayı çevirdim ve aramayı yaptım. Üç gün boyunca beni muayene edemeyeceklerdi, bu biraz can sıkıcıydı, ama ellerinden gelen tek şey buydu, ben de randevuyu kabul edip telefonu kapattım.

Sonra ağladım.

Çünkü bunun olacağını biliyordum. Bunun benim gerçekliğim olacağını biliyordum. Asla "EĞER" değil, "NE ZAMAN" olacağı meselesiydi.

Bu yazıyı yazarken, mamogram sonuçlarımı bekliyorum, ama hala yapmam gereken işler var, bu yüzden kurgu yazmak yerine, bu fırsatı değerlendirip hepinizin inkârın aptalca olduğunu hatırlatmak istedim. Muayene olmaya tereddüt ediyorsanız, belki de şu anda o telefonu açabilirsiniz. Kötü haber alırsanız, bana ulaşın, birlikte ağlayalım. Temiz raporu alırsanız, bana ulaşın, birlikte ağlayalım. Kötü haber alırsanız, tedavinizi olup kanseri yenerseniz, bana ulaşın, birlikte ağlayalım.

Temel olarak, yalnız olmadığımı bilmek istiyorum, ama daha da önemlisi, sizin de yalnız olmadığınızı bilmenizi istiyorum.

İşte böyle. Abigail Rosa'nın kitabı, göğüs kitabı, hayatımda ölümüne korktuğum an olarak kalacak. Vücudumdaki zaman bombasının sonunda zamanlayıcısının sonuna geldiğini düşündüğüm için, sadece 31 yaşında meme taraması yaptırmak zorunda kaldığım an olarak kalacak. O dönem, her şeyin çöktüğünü düşündüğüm, ama bunun yerine, yangında kim olduğumu, neyden yapıldığımı bulduğum, kocamın beni ne kadar çok sevdiğini hatırladığım ve kanseri ne kadar çok nefret ettiğimi hatırladığım bir dönüm noktası olacak.

Göğüslerinizi kontrol ettirin, bayanlar.

Bu kadar yol kat etmek için bu kadar yol kat etmedik.

Not: İki hafta ve bir sürü endişeden sonra, tarama sonuçlarım temiz çıktı. Sivilce değildi, ama kanser de değildi.

TEŞEKKÜRLER

Bu çılgın yolculuğa benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Yirmi dört kitap ve sayı artmaya devam ediyor, ama bu insanlar hala kulağıma fısıldıyor. Bizimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Bu insanları paylaşacak kimse olmasaydı, bu kadar eğlenceli olmazdı.

En iyi arkadaşlarım ve en büyük destekçilerim olan Tink ve Mac'e teşekkür etmek istiyorum. İkinizi de çok seviyorum. Benim olduğunuz için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Debbie ve Siddhi, emekleriniz için teşekkür ederim. Verdiğiniz her geri bildirimi çok takdir ediyorum.

Kapak tasarımcım – Amy Q – çalışmalarını gerçekten çok beğeniyorum!

Teşekkürler.

Editörüm – Bird's Eye Books'tan Jen. Hoş geldin. Seninle çalışmak harikaydı. Bebeklerimi parlatman için teşekkür ederim. Düzeltmenim

Lindsi, sen her zaman bu çocukları parlatıyorsun.

Kendi adındaki yazım hatasını gözden kaçırdığın o sefer hariç. HA!

Ekibim – sizi çok seviyorum. Sonsuz ve son derece tutkulu desteğiniz için teşekkür ederim.

Ve kocama ve bebeklerime – teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum.

EMİLİA FİNN'İN DİĞER ESERLERİ

(okuma sırasına göre)

Rollin On Serisi

Evini Bulmak

Zaferi Bulmak

Sonsuza Kadar

Bulmak Huzuru

Bulmak

Kefaret Bulmak

Umut Bulmak

Hayatta Kalanlar Serisi

Senin Sayende

Hayatta Kalmak

Sensiz Sen Olmadan

Seni Yeniden

Yazmak Her Zaman

Sen

Bana Bir Şans Ver

Şah Mat Serisi Piskoposun

Oyunundaki Piyonlar Güneş

Batana Kadar

Rok Atmak Kalenin

Kalıcı Oyunu

Kralın Yükselişi

Atı Feda Et Kazanan

Her Şeyi Alır

Rollin On Novellaları

(Rollin On Serisini bitirmeden okumayın) [Yeniden Başla –](#)

[Kısa Hikaye](#) .

[Yıldızlarda Yazılı – Kısa Hikaye Tam](#)

[Döngü – Kısa Hikaye](#) .

[Savaşmaya Değer – Bobby & Kit Novella](#)

BAĞLANMAK İSTİYOR MUSUNUZ?

Web sitesi: www.emiliafinn.com

Facebook: <https://www.facebook.com/EmiliaBFinn/> Haber

Bülteni: <https://bit.ly/2YB5Gmw>

E-posta: emilia@emiliafinn.com

Ekip: <https://www.facebook.com/groups/therollincrew/>

ÜCRETSİZ bir kitap alabileceğinizi biliyor muydunuz? Bry ve Nelly'nin hikayesini okumak için [buraya tıklayın: BookHip.com/DPMMQM](http://BookHip.com/DPMMQM)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

